MARMORA ARVNDELLIANA;

Siue

Saxa Græcè inciſa

Ex venerandis priſcæ Orientis gloriæ ruderibus, auſpicijs & impenſis Herois Illuſtriſſ. **Thomæ** Comitis Arundelliæ & Surriæ, Comitis Mareſcalli Angliæ, pridèm vindicata & in ædibus eius hortiſque cognominibus, ad Thameſis ripam, diſpoſita.

Accedunt Inſcriptiones aliquot veteris Latij, ex locupletiſſimo eiuſdem Vetuſtatis Theſauro ſelectæ. Auctariolum item x. aliundè ſumtum.

Publicauit & Commentariolos adiecit

IOANNES SELDENVS I.C.

Prudentius.

Ipſo rore mihi Seges eſt, quo Gramen onagris.

LONDINI

Apud Ioannem Billium, *Typographum Regium*.

MDCXXIX.

V. CL. & Doctiſsimo PATRICIO IVNIO.

Bibliothecario Regio

S. P. D.

Joannes Seldenus.

Am aſsiduâ, Suauiſsime Iuni, & amica comitate, in amplioribus Arundellianarum Inſcriptionum exſcribendis & fugientibus earum veſtigijs felicitèr reuocándis, mihi ſocius aderas, tamque doctè & ingenioſè id quod tuum erat præſtabas, vt earum iam, ex Marmoreis autographis (quæ Nobiliſsimi Herois, cuius nomine paſsim ipſa editio ſuperbit, erga bonas artes Amori & Magnificentiæ Nos cum toto orbe literario deberi gratulantes agnoſcimus) in chartaceam lucem prodeuntium

tium aut me Dominum in ſolidum venditare aut te, etiam cum acuminis & eruditionis prærogatiua, partiarium non profiteri, piaculum foret nullâ ſane expiandum hoſtiâ. Fruere igitur quod ita iure optimo tuum eſt, atque adeò libenter agnitum vt ne meum quidem, quicquid illud heic porrò fuerit, non item tuum eſſe feram. Exigit fermè mos vt non ſine dedicatione emittantur libelli. Quantum igitur eo titulo transferri poteſt, tantum omninò tuum facio. Nam vtcunque hoc ſeculo, quo tum Cenſore opus eſt tum Aruſpice nobis, Donaria huiuſmodi non rarò prodiguntur magis quam ritè collocantur, ab adulante ſcilicet editorum turba, quæ propenſè nimis *mittit lapides in aceruos Mercurij* & tam faſtidioſa Nequitiæ Mancipia quam ſplendida Ignorantiæ & Vecordiæ Pegmata bonarum literarum fructu, non minùs ambitioſe quàm improuide, ne dicam impiè, interdùm dignatur; Ego necdum omninò volui hac in parte reus eſſe. Ideoque cum delectu ſingulari etiam nunc Te hùc adſciui. Ingenium nempe Sagax, Liberale, & prudenter Temperatum, Iudicium Perſpicax, præter Morum Suauitatem cum Probitate coniunctam (quibus ſi adeſt inſuper

Eru-

Eruditio qualis tua est, ne ipsa quidem Præstantiæ Corona heic abest) Hominem, cui hæc Sacra fieri oportet, adeoque Te, mi Iuni, verè constituunt. Et accedit porro tum perpetua Amoris inter nos recipocratio, tum non infrequens Studiorum eiusmodi, quibus Humilius nostrum & Innocentius vitæ genus etiam Iucundius multò fit, communicatio. Ita non modò egregiò Virtutum merito, verum etiam peculiari Consuetudinis, Amicitiæ, Societatis Iure locum hunc occupas, qui eo honoratior est quo Te minus habeatur indignus.

Marmorum Arundellianorum, atque eorum quæ insuper hac prodeunt editione, *Elenchus.*

EPochæ *veterum Græcorum Nobiliores seu insigniora Temporum Interualla fermè vniuersa, anno ante vulgarem D.N. Iesu Christi Epocham* CCLXIII *seu periodi Iulianæ* MMMMCCCCLI *conscripta.* pag. 1.

I

Idem charactere commnni, cum Versione. pag. 6.

II

Fœdus Smyrnæorum & Magnetum, ad Maiestatem Seleuci Callinici Asiæ Regis tutiùs conseruandam, circa annum ante vulgarem D. N. Iesu Christi Epocham CCXLIV *seu periodi Julianæ* MMMMCCCLXX *percussum, stelis singulis incisum & in fano Virginis Stratonicidis alibique apud vtramque Rempublicam pacto sacratum. Bina præterea Fœdus comitantia Decreta Smyrnæorum.* pag. 15.

IV

Eadem charactere communi, cum Versione. pag. 22.

V.

C. Ant. Septimij Publij Citharœdi Victoriæ. pag. 34.

VI

Idem charactere communi, cum Versione. pag. 35.

VII.

VII

Donariorum ad Gymnasij, vt videtur, Smyrnensis ornatum recensio, sed mutila. pag. 35.

VIII

Idem cum Versione. pag. 37.

IX

Aliæ Inscriptiones Octo Græcæ minorum gentium. pag. 38.39.40.

X

Psephismata aliquot Deliorum. pag. 41.42.43.44.

XI

Cretensis, vt videtur, inscriptio, Κοσμητὰδοντων *nominibus, vt temporis charactere, notata.* pag. 44.

XII

Sacrarum in Artemisio Erogationum Recensionis fragmentum. p. 45.

XIII

Inscriptiones complures Græcæ sepulchrales; aliæ item ad priuatos spectantes. pag. 46. & *seq.*

XIV

Ex Latinis, etiam Arundellianis, selecta aliquot. pag. 50. & *seq.*

XV

Auctariolum aliunde collectum quod claudunt Marmora aliquot Ebraica Londini ante decennium in veteris structuræ ruderibus reperta. pag. 59. & *seq.*

XVI

Ad veteres Græcorum Epochas

I *Apparatus Chronologicus.* pag. 59.
II *Notæ Historicæ.* pag. 71.
III *Canon Chronicus.* pag. 92.

XVII

XVII

Ad Smyrnæorum Decreta & Fœdus cum Magneſiis ictum, Commentariolus, in quo de eorum occaſione & in Annalibus loco, Venere Stratonicide, Aſylorum inre, Ἀγαθῇ Τύχῃ ſeu Bona Fortuna, Stephanophoris, Menſe *Lenæone*, trinis Athenienſium Dionyſijs, Iurandi formulis, Sigillorum vſu, Decima Cenſuali, *id genus alijs, fuſiùs diſputatur.* pag. 120.

XVIII

Ad C. Septimij Publij Citharœdi Victorias, Commentariolus, qui de pleriſque Veterum Græcorum Certaminibus *plurima aperit* pag. 157.

XIX

Ad Smyrnenſem Donariorum, in Gymnaſij ornatum, Recenſionem, Commentariolus; vbi de Aſiarcharum Officio, *&* Ciuitatum quæ Νεωκόροι ſeu Ædituæ, *toties in Nummis, vti Epheſus in Actis Apoſtolorum dictæ.* pag. 163.

XX

Ad Arundellianorum Marmorum cetera. pag. 171

XXI

Ad Auctarioli pleraque & demùm ad Ebraicarum Inſcriptionum Fragmenta Commentariolus; in quo de veteri Iudæorum *in* Anglia *ſtatu.*

Editionis

Anſa, Cauſa, Conſilium.

SVb anni ſuperioris Epiphanijs, ex Aſia aduecta ſunt, ad Illuſtriſſimi Comitis Arundelliæ ædes, Marmora aliquot ſatis ampla, mutila & diſrupta, ſed Græcis literis plerunque inciſa. Ex cimelijs illis erant quæ accepta ferimus feliciſſimæ procurationi & ſummo cum iudicio præſtitæ V. Cl. doctiſſimique Guilielmi Pettæi, qui, ante annos aliquot à Comite, pro flagrantiſſimo eius & incomparabili erga nobiliores artes veteremque Græcorum nitorem amore, in Orientem ad illud negotij, non ſine honeſto commeatu, miſſus, inſigni id genus mercium frequentiâ (vt Statuas, Figuras inſculptas, Numiſmata & quæ ſunt eiuſmodi cetera ſelectiſſima prætermittam) geſtionis, cui præficitur ſumtus effuſiſſimè repenſat. Cum primùm inuiſerat ea vir præſtantiſſimus Robertus Cottonus, condus ille ac promus vetuſtatis longè locupletiſſimus, ad me aduolat, & impenſiùs inſtat, vt mane proximo (nam prouectior nox erat) ad Græca illa arcana eruenda, me totum accingerem. Libentiſſimè annuo. Sed vt expeditiùs res abſoluereturr, rogo vt in operæ ſocietatem adſciſcerentur amici communes, eruditiſſimus Patricius Iunius, Bibliothecarius Regius, & multiugæ doctrinæ ſtudijque indefatigabilis vir Richardus Iameſius. Vtrique condicit ille. Illuceſcente die craſtino, conuenimus triumuiri in hortis Arundellianis, vbi Smyrnæorum Decreta & Fœdus, ab ijs cum Magneſijs, ad Seleuci Callinici Aſiæ Regis maieſtatem tutiùs conſeruandam, percuſſum, in ſtela variatim diſrupta primò comperimus. Fragmenta, ſuis locis commiſſa, longitudinem pedum $\overline{VIII}$ & pollicum binorum, latitudinem pedum $\overline{III}$ poll. $\overline{V}$. craſſitiem pollicum $\overline{VIII}$ exhibent. Scriptura autem, cuius lineæ vtramque oram contingunt, longitudinem pedum $\overline{VII}$ & pollicum $\overline{VI}$ occupat. Lauando & ſæpius detergendo lectioni accommodam reddimus, mutuas tradimus operas,

& demùm quæ reliqua erant, exscribimus. Hiatus enim & Lacunæ, vt in edito exemplari videre est, haud sunt infrequentes. Sparsa statim est, vt fieri amat, de Asiatico hoc monimento fama & percrebuit passim desiderium, vt exemplaria eius communicarentur; quod non minùs iustè etiam amicissimis negaui ego, quàm à curiosioribus efflictim concupiebatur. Verebar enim, idque meritissimò, ne ea quæ ex Marmore mutilo accuratiùs desumta erant & ad veritatem lectionis exacta, hiatibus interim scatentia, iteratâ sæpiùs inter transcribendum amanuensium incuriâ in deprauatissima, vt euenire solet, citò degenerarent. Quod ne fieret, atque vt amicis tamen, qui deperibant ea efflagitabantque, interea satisfacerem, Editionem promitto. Eam dum meditor, alias item, in eisdem hortis, pretij non vulgaris visendas Inscriptiones adiungere visum est. Maximè verò Marmoreas Græcorum veterum Epochas, mutilas illas quidem (quod inprimis dolendum est) sed eiusmodi interim vt in hoc literarum genere plurimi, idque plurimis nominibus, sint meritò æstimandæ. Etenim nullus reperitur in toto orbe codex qui compluribus seculis eis non cedit. Et Autor eorum ipse anonymus seculis etiam pluribus vetustior est vetustissimo eorum, quos iniuria temporis nobis non inuidit, Chronologorum. Græcos intelligo qui Scriptis suis ex primario instituto Tempora dinumerarunt, in queis locum principem, siue æuum spectes, siue viri autoritatem, obtinet Eusebius, quem quingentis amplius annis anteruertit hic Noster, vti ex Apparatu nostro Chronologico satis ediscitur. Imò nec Historicus habetur Græcus, Herodoto, Thucydide & Xenophonte exceptis cum ijs quorum opera plane interciderunt, cui non multùm præcedit antiquitate. Neque alibi siue in vetustis codicibus siue Marmoribus, præter aliud vnicum quod Arundellianorum est $\overline{\text{XVII}}$, antiquissimâ illa numerandi formula per Ι Π Δ $\overline{\text{ΧΔ}}$ Η $\overline{\text{ΧΗ}}$ Χ pro Ι $\overline{\text{V}}$ $\overline{\text{X}}$ $\overline{\text{L}}$ $\overline{\text{C}}$ $\overline{\text{D}}$ $\overline{\text{M}}$ occurrit, si Herodianum περὶ ἀριθμῶν excipias, qui eam vti obsoletam solus, quod sciam, Græcorum meminit. Mos ille Atticus erat, principalem nominis numeri literam ponere & significare numerum; Π scilicet pro πέντε $\overline{\text{V}}$, Δ pro δέκα $\overline{\text{X}}$, $\overline{\text{ΧΔ}}$ pro πεντήκοντα $\overline{\text{L}}$, Η pro ἑκατὸν $\overline{\text{C}}$ (nam Η ipsa ibi aspiratio est) & pro χιλιοις $\overline{\text{X}}$ $\overline{\text{M}}$, adeoq; Ι pro vnitate quæ vocabulo, ni fallor, ἷς seu ἵν olim, vti posteà εἷς & ἓν, signabatur. Atq; ad hanc rationem intelligendus puto est Scaurus Grammaticus & corrigendus vbi H *& esse literam scribit & apud Græcos quoque fuisse, quod significant. Attici, qui Principes literas vocum à quibus earum nomina*

inci-

incipiunt, numeris notantes, hac quoque in eadem significatione vtantur. Nam quoties vnum notant μ *&* α *literam ponunt, quoniam apud illos* μ *&* α *dicitur,* δύο δ, τρία τ. *Sic &* ἑκατον, *id est* centum H *litera notant.* Monstrum est non solum quod de μ & α hic legitur sed etiam quod de δ & τ. Vbinam eiusmodi apud Græcos dinumerationis aut vola aut vestigium? Corruptis Scauri Græcis, vt fieri solitum est, tam elementis quam vocabulis, quæ heic locum habuere, substituebant, puto, ignari & oscitantes librarij illa δύο δ, τρία τ mentem autoris minimè assecuti. μ autem & α portentosè forte infarciebant, quoniam cum quid ibi verè scribendum esset ne hariolari quidem potuerint, illa ex veteri Scriptura deprauata exarare, vt fit, eis visum est. Scripsisse potiùs opinor Scaurum, *Quoties vnum notant ἰῶτα literam ponunt, quoniam apud illos* ι, *pro* α *dicebatur*; πίτα π, δίκα δ sic & ἑκατὸν *&c.* Sed hoc obiter. Quinetiam Chronologica hac stela, in Inscriptionibus, quæ hactenus reperta sunt, pauciſſimas habemus annosiores. In Latinis fateor, Duiliana illa, si nimirùm genuina est, & altera ante decennium ad portam Capenam effossa, quæ Elogium est L. Scipionis Barbati F. à V. Cl. Iacobo Sirmondo explicatum; triginta aut circitèr annis hac antiquiores sunt. Et in Græcis forsan habentur, aliquot eiusmodi apud Ianum Gruterum. Ceterùm quanquam nonnullæ ita tempore hanc præcedunt, attamen ad vnum omnes, quotquot omninò visæ sunt, nisi nimiùm me fallat ratio, huic vnicæ, si Rei, quam docet, excellentiam spectes, multis parasangis sunt postponendæ. Quod fermè dicendum est etiam de Smyrnæorum & Magnetum stela quæ Epocharum Marmore annis ampliùs viginti recentior est. Neque enim tam integras & expressas Decretorum simul & Fœderis formulas Græcas tamque vetustas alibi comperimus; vt quæ cetera ad historiam Seleuci Temporum attinent hactenus prorsus ignota omittam. In illâ autem Epocharum describendâ, opera complurium dierum collocata est. Obscurior nempe est, elementis sæpiùs omninò detritis, fugientibus sæpiùs. Has tamen, & perspicillorum vsu adiutus & assiduo acumine & iudicio suauissimi amici Patricij Iunij, post bene multas iterationes, in quantum fieri potuit, reuocaui. Insignem autem Chronologici huius Marmoris, vtilitatem nemo non fusiùs agnoscet, nisi qui accuratiores Temporum rationes, sine quibus nec Consilia, nec Res Gestæ rerumue Successus, quæ omnia primaria sunt ciuilis scientiæ documenta, rectè deprehendi queunt, planè negligendas esse minùs cor-

datè

datè putet. Nobiliores in hoc habemus Epochas annorum $\overline{\text{MCCC}}$ aut circiter, ab initio scilicet Attici, sub Cecrope, Imperij vsque ad tempus quod annis aliquot Alexandrum Magnum proximè antecedit; ad quem saltem, etiam Autorem descendisse verisimilimum est. Stelæ enim huius (cuius latitudo est pedum $\overline{\text{II}}$ pollicum $\overline{\text{VII}}$; latus quod dextram respicit pedum $\overline{\text{II}}$, pollicum $\overline{\text{XI}}$; quod sinistram pedum $\overline{\text{III}}$ pollicum $\overline{\text{VII}}$ & crassities pollicum $\overline{\text{V}}$) pars inferior, vti ex descriptione nostra scire etiam licet, obliquè abrupta disparuit. Coæui autem fuere (de Græcis loquor scriptoribus atquè viris aliquo eruditionis genere celebribus; & non tam de momentis temporum quam de integro seculo) hisce Marmoreis Inscriptionibus binis Theophrastus, Menander, Pyrrho, Cratinus, Theocritus, Aratus, Apollonius Rhodius, Lycophron, Nicander, Epicurus, Zeno, Berosus, Cleanthes, Callimachus, quibus & Helleniſtas illos, qui $\overline{\text{LXX}}$ seniores dicuntur, adijcias, vt alios minorum gentium præteream. In vtrisque typis mandandis, ita Lineas repræsentari curauimus, & numeris signari, &, qua fieri potuit, iustam hiatuum & lacunarum proportionem exhiberi, vt tum facilior esset Lectori & sua de ijs supplendis coniectura, tum lineam aliquam in ipsis Marmoribus, si inuisere ea libuerit, citius inuenire. Hisce adiungere item volui præclaras illas C. Antonij Septimij Publij Citharœdi Victorias è quibus etiam nonnulla quæ densissimis tenebris hactenus, in certaminum Græcorum recensione, obducta sunt, & viris doctissimis fuere cruces, Lucem accipiunt non contemnendam & expediuntur. Plurima alia in pretiosissimo illo thesauro Arundelliano, quæ omnia pristini æui studiosis grata fore non dubitaui, vti & paucula quæ penes me descripta in aduersarijs habebam, adijcienda censui. Atque ita tandem promissi reus, etiam cum fœnore, fidem libero. Quod vt amplius esset, tàm Commentariolos aliquot, quàm Versiones adiungo. Ad Epocharum scilicet sensum aperiendum, Apparatum Chronologicum, quo Annorum, quibus vsus est autor, rationes demonstrem; Notas Historicas ad breuiusculas Historiarum periochas illustrandas, præter Canonem Chronicum, quo autoris mentem in annis potissimum Periodi Iulianæ (quæ communis est, & perquam certissima Temporis mensura, quam etiam *Linguam Chronologicam* appellare soleo) explico, additis etiam suis in locis & Olympiadum & Reparatæ salutis humanæ annis. In ipso etiam Canone, Notas interfero, quibus cum primariæ classis Chronologis obuijsque

vijsque optimorum autorum, de putando tempore; locis Anonymum Marmorcum committo, eiusque autoritate, pro re nata, aut firmo, aut castigo, aut monita eiusmodi præbeo quæ perspicaciores irritent. Magna enim est vetustissimorum apographorum, ad hæc præstanda, autoritas; sed autographorum maxima; idque maxime in Temporum ratione quæ etiam ob varias interpolationes a librarijs olim citantèr committi solitas sæpè nimis vacillat. Vnde potissimum item evenit vt nulla ferè reperiatur in veterum codicibus discrepantia, quæ diuersitatem in Temporibus designandis immanem, passim occurrentem, recentioresque indies excruciantem æquet. Quod non solum de Chronologia Profana dicendum est, sed etiam de Sacra; de qua item, dum de Temporum ratione loquimur, id liceat obiter adnotare quod nullibi hactenus, in Orbe Christiano, publicatum est, paucissimis sanè auditum, sed à doctissimis viris & diu & impensissimè est desideratum, & obseruatu inprimis vt dignissimum ita iucundissimum vniuersis qui cum historia sacra etiam Temporum, quod prudentis est, calculum variaque de eo veterum placita explorare satagunt. In Eusebij omnigena Historia a viro summo Iosepho Scaligero, ex Georgio Syncello, ante annum vicesimum, primò in lucem emissa, Temporum primorum Patriarcharum eiusmodi est dinumeratio, vt alia secundum LXX Seniorum versionem, ad Ebraicos Iudæorum codices alia, & demum ὡς ἐξ Σαμαρειτικῶν Ἑβραικῶν seu ex Samaritanorum libris sacris eisque merè Ebraicis, tertia fiat. Libros autem Samaritani sacros alios, præter Pentateuchum, agnoscunt nullos. De eis vide plura apud Guilielmum Postellum libro de Originibus & Scaligerum de Emendatione Temporum pagina 620. & ad numerum Eusebianum MCCLXXI. De Temporum dinumeratione quæ in Iudæorum libris & LXX Senioribus habetur, heic plura dicere supervacaneum est. Ex libris editis satis dignoscuntur. Computum autem Samaritanum exhibet Scaliger in Septimo de Emendatione Temporum, alium sane omninò ab Eusebiano & ab alijs, quibus in Europa vti sunt chronologi, rationibus. Notas item eruditissimas adijcit. *Sed qui in Palæstina*, inquit, *peregrinantur possent & alia & Pentateuchum ab illis adipisci. Nam sanè Christianæ pietatis homines paulò hac in re negligentiores hactenus fuerunt ex cuius rei vbertimi fructus redundarent. Spero non defuturos qui voto nostro satisfaciant aut exemplo nostro hæc illustraturi sunt. Nam huic commentario nostro multa deesse ad perfectionem vt non dubitamus ita palam profite-*

mur. Postmodùm autem in Notis ad Eusebij Græca, in queis ex Samaritanorum Pentateucho Patriarcharum anni traduntur: *In libris*, inquit, *nostris de Emendatione Temporum produximus* [illegible] *quod ipsimet nobis communicarunt Samaritani. Id cum hac in omnibus conuenit praterquam in annis Malaleel, Enoch, Mathusala, quod quidem discrimen vitio librariorum huic commissum.* Sed quicquid Chronicorum communicarunt ei Samaritani, in ipso sane eorum Pentateucho, quod pridem in hunc Orbis angulum ex Asia aduectum, summa cum voluptate amplexi sumus, Patriarcharum anni multo aliter traduntur quàm autoritate Chronographij nimis fidenter nixus ille asserere conatur. Quod tanti certè esse puto vt nemini non fore acceptissimum non dubitarim ideoque heic obiter animaduertendum interserendumque duxerim. Quinque primorum Patriarcharum Anni omnimodi, Adæ nempe, Seth, Enos, Cainan, & Maleleel, ijdem ipsi sunt in Pentateucho Samaritano cum ijs quos habemus in Iudæorum. Sed de Iared in Geneseos eiusdem cap. V. 18, 19, & 20. legitur, *Vixit Iared* שתים ורשתים שנה id est, *annos* LXII *& genuit Henoch. Et vixit Iared postquam genuit Henoch* חמש ושמנים שנה ושבע מאות שנה, id est, *annos* DCCLXXXV *& genuit filios & filias & fuerunt cuncti dies Iared* שבע וארבעים שנה ושמנה מאות שנה id est, DCCCXLVII *anni.* Eiusdem item Capitis Commate 25. & sequentibus; *Vixit Methusalah* שבע ושתים שנה id est, LXVII *annos, & genuit Lamech. Et vixit Methusalah postquam genuit Lamech* שלש וחמשים שנה ושש מאות שנה id est, DCLIII *annos & genuit filios atque filias. Et fuerunt cuncti dies Methusalah* עשרים שנה ושבע מאות שנה, id est, DCCXX *& mortuus est. Lamech verò vixit* שלש וחמשים שנה, id est, LIII *annos & genuit filium vocauitque nomen eius Noah.* Et paulò post; *Et vixit Lamech postquam genuit Noah* חמש ושש מאות שנה seu DC *annos & genuit filios atque filias. Fuerunt autem cuncti dies Lamech* שלש וחמשים שנה ושש מאות שנה *anni* nempè DCLIII. De Noah & Sem eadem habet quæ Iudæorum codices. Sed Capite XI Geneseos post comma II, heic legimus ויהיו כל ימי שם מאת שנה וימת, id est, *cuncti dies Sem erant* DC *anni; & mortuus est. Et Arphacsad vixit* חמש ושלשים שנה ומאת שנה seu CXXXV *annos & genuit Selah. Et vixit Arphacsad postquam genuit Selah* שלש שנים ושלש מאות שנה siue *annos* CCCIII *genuitque filios & filias*, ויהיו כל ימי ארפכשד שמנה ושלשים שנה וארבע מאות שנה וימת id est, *& erant cuncti dies Arphacsad*

CCCCXXXVIII *anni & mortuus est. Et vixit Selah* שלשים שנה ומאת
שנה seu CXXX *annos & genuit Eber. Vixit verò Selah postquam genuit*
Eber שלש שנים ושלש מאות שנה seu CCCIII *annos & genuit filios*
& filias. ויחיו כל ימי שלח שלש ושלשים שנה וארבע מאות שנה וימת,
id est, *Et erant cuncti dies Selah anni* CCCCXXXIII *& mortuus est. Eber*
verò vixit ארבע שלשים ומאת שנה, id est, CXXXIV *annos & genuit*
Peleg, & vixit Eber postquam genuit Peleg שבעים ומאות שנה
seu CCLXX *annos, & genuit filios & filias.* ויחיו כל ימי עבר ארבע
וסגים ואחת מאות שנה וימת, id est, *& erant omnes dies Eber* CCCCIV
anni & mortuus est. Peleg verò vixit שלשים שנה ומאת שנה id est,
CXXX *annos & genuit Reu; & vixit Peleg postquem genuit Reu* תשע
וסגים ומאת שנה id est, CIX *annos, & genuit filios & filias;* ויחיו כל
ימי פלג תשע ושלשים ומאות שנה וימת, id est, *& erant cuncti dies*
Peleg CCXXXIX *anni. Et vixit Reu* שתים ושלשים שנה ומאת seu *an-*
nos CXXXII *& genuit Sherug, vixitque Reu postquam genuit Sherug*
שבע ותסגים ומאת שנה seu CVII *annos, & genuit filios atque filias,* ויחיו כל
ימי רעו תשע ושלשים ומאתים שנה וימת id est, *& erant omnes*
dies Reu CCXXXIX *anni & mortuus est. Sherug verò vixit* שלשים שנה
ומאת שנה seu CXXX *annos & genuit Nachor; & vixit Serug postquam*
genuit Nachor מאת שנה seu C *annos, & genuit filios atque filias*
ויחיו כל ימי שרוג שלשים שנה ומאתים שנה וימת id est, *& erant cun-*
cti dies Sherug CXXX *anni, & mortuus est. Et vixit Nachor*
תשע ושבעים שנה seu LXXIX *annos & genuit Terah. Vixitque Nachor postquam genuit*
Terah תשע שנים ושתים seu LXIX *annos, & genuit filios atque*
filias ויחיו כל ימי נחור תשע שנה ומאת שנה וימת id est,
Et erant cuncti dies Nachor anni CXLVIII *& mortuus est.* Idem autem
de Abrahæ natalibus anno Terah septuagesimo tributis, sequitur
quod habent Iudæorum Codices, qui a rerum conditu ad Diluuium
secula aliquot numerant, vt vides, plura quam Samaritani. Vtrique
vero pauciora quam LXX seniores. Etiam cuncti dies Terah in fine
capitis XI sunt חמש ארבעים ומאת שנה seu CXLV anni in Samarita-
no. Quot autem & qualis momenti ad Samaritanorum apud Eusebium
computum, qui in annis post patriarcharum γενεαλογίαν a librarijs
proculdubio deprauatus est, castigandum hinc sumi possent? Atqui
anni qui γενεαλογίαν præcedunt ijdem ipsissimi sunt apud Eusebium, si
Mathusalæ natales excipias, quos tamen male notatos & contra Euse-
bij, mentem, sexagesimo scilicet Enochi anno certissimum est. Legitur
ibi Ενὼχ γενόμενος ξ γεννᾷ τὸν Μαθουσάλα. Planissimè legendum ξε seu LXV.
Nam

Nam & subductis temporum calculis ita liquet ex ipso Eusebio, quem de hisce rebus vide Chronicorum Græcè editorum lib. 1. paginis 3. 4. 10 & 19. Et rationes ✝ Enochi ✝✝ eædem sunt tam in Chronographio Samaritanorum Scaligeriano quam in vtroque Pentateucho. Sed ad Chronographium illud satis corruptum, minimè omninò est Eusebius aliàs corrigendus. Neque cum corrigere voluisset magnus Scaliger, nisi Pentateucho Samaritano, quo nihil puto impensius desiderauit, prorsus caruisset. Atque ita tandem Samaritanum annorum Mundi calculum hactenus etiam viris doctissimis ignotum, atque ex ipsis abditissimis eorum fontibus petitum, & obiter heic primo in lucem emissum, boni consulas lector, & porrò, quemadmodum in Sacrorum Temporum rationibus res exegerit, accuratius & sobriè perpendas. Sed mirum interea forsan videatur, quod in Quæstionibus Ebraicis ad Genesim tradit D. Hieronymus, de Methusalæ annis verba faciens. *Cum supra nongentis*, inquit, *sexaginta nouem annis vixisse sit dictus, nulli dubium est quatuordecem eum annos vixisse post Diluuium. Et quomodo verum est quod octo tantum animæ in arca saluæ factæ sunt? Restat ergo, vt, quomodo in pleriſq, ita & in hoc sit error in numero. Siquidem & in Hebrais & Samaritanorum libris scriptum reperi. Et vixit Mathusala, centum octoginta septem annis & genuit Lamech & vixit Mathusalah postquam genuit Lamech septingentos octoginta duos annos & genuit filios & filias. Et fuerunt omnes dies Mathusalah anni nongenti sexaginta nouem & mortuus est. Et vixit Lamech centum octoginta duobus annis & genuit Noe.* Quæ non magis consona sunt Ebraicis, siue Iudæorum Codicibus, quàm Samaritanis aduersantur, vti liquet ex ijs quæ supra transcripsimus. Anne igitur alia Pentateuchi Samaritani hoc in loco lectio erat, D. Hieronymi æuo? aut hinc autoritati eiusce derogatur? Id conijcere mihi nefas est. Patrem illum literarum Orientalium callentissimum, sacris Samaritanorum libris vsum esse nullus dubito. Id quod ex alijs eiusdem Operum locis satis ediscimus. Sed cum Eusebij numeros Samaritanos, ante D. Hieronymum, ex eorum libris collectos video, ad amussim sane in ✝✝✝ annis conuenire cum eis quos iam ex eorum pentateucho reptæsentauimus, fieri nequit vt non memoriæ lapsu illud de vtrorumque libris dictum putem. Et de ea re viderint coniectores perspicatiores. Plura autem de Chronologia Sacra dicendi locus heic non est. Sufficit hæc tantum ita indicâsse. Codicem vero, qui hæc nobis suppeditauit, Samaritanum magnis impensis ante quadriennium aut circiter ex Oriente sibi comparauit Reuerendissimus antistes Iacobus.

VS-

Vſſerius Archiepiſcopus Armachanus, vir ſummæ pietate, iudicio ſingulari, vſq; ad miraculum doctus, & literis ſcuerioribus promouendis natus. Mecum exemplar quod vetuſtius eſt & characte re Samaritano, ſcilicet veruſtiſſimo & Ebræis in vſu ante Eſdræ Tempora deſcriptum, pro humanitate ſua, cui plurimum me debere ſemper agnoſco, in Anglia circa id tempus communicauit. In Hiberniam ſecum poſtmodùm tranſuexit priuſquam ijs, quæ volui inde exſcribere, aduerſaria mea ditâſſem. Literis igitur nuper rogatus, eas capitum V & XI Geneſos partes quæ Patriarcharum Tempora deſignant, ex eodem ad me ex Hibernia tranſmiſit exſcriptas, ſeu potius accuratiſſimè depictas. Nam vt ipſiſſimi characterum apices vbique repræſentarentur curauit, quod chartâ oleo perlitâ, quæ facilem exſcribenti operam efficeret, præſtitum eſt. Sed vulgaribus Ebræorum characteribus inde ea quæ ſupra notauimus fideliter deſcripſi, neque alijs edidi, vti neque Syriaca, neque Arabica quæ in Commentariolis ſubinde adhibuimus. Alios enim, præter illos vulgares, quibus ex Orientalibus linguis quid exprimatur, nondum adepti ſunt apud nos Typographi. Lingua Samaritani Codicis, eadem ipſiſſima eſt cum Ebraica quæ in ſacris Iudæorum libris habetur, & plerunque cum eiſdem libris huic conuenit. Et Conuitium eſt ſpurciſſimum quod de Aſima creatore, ipſo in initio Geneſeos Samaritanæ exprobrant Iudæi; ſaltem Rabbi Abenzra exprobrat ad principium Eſther. Non aliter in Samaritana legitur ברא אלהים *Creauit Deus* quam in Iudaica. Idem dicendum de ridiculo illo mendacio quo tria elementa *Aïjn*, *Cheth*, & *He* Alphabeto eorum ineſſe negat Beniamin Ben-Iona in Itinerario. Et recte D. Hieronymus in præfatione in librum Regum, quæ in Epiſtolis, numerum occupat CVI, *Samaritani*, inquit, *Pentateuchum Moyſi totidem literis ſcriptitant, figuris tantum et apicibus diſcrepantes.* Quod tamen non ita intelligendum ac ſi vbique vtrorunque Pentateuchus ad inuicem conſonus fuiſſet. Sed eandem vtriuſq; linguam; adeoq; eaſdem vocabulis in conflandis literas, figurâ tantum diſſimiles, adhiberi. Nam præter immanes illas in annorum dinumeratione diſcrepantias, aliæ inſuper ſunt. In Geneſeos cap. II, 2. Samaritani legunt, *conſummauit Deus in Die* ששי, id eſt, *ſexto* opus ſuum vti & LXX ſeniores ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἕκτῃ, vbi Iudæorum codices ſiue Ebraica, quam dicimus, veritas habet השביעי. Item cap. IV, 8. vbi apud LXX ſeniores redundunt illa (ſi cum Ebraica veritate committas) verba Caini ad Abelem, διέλθωμεν εἰς τὸ πεδίον, id eſt, *Tranſeamus in campum*; eadem ipſa reperiuntur in Codice Samaritano

ritano scilicet בלכה השניה, quod idem sonat; id quod etiam D. Hieronymus obseruauit. Nam in Quæstionibus Ebraicis in Genesim. *Et dixit Cain ad Abel fratrem suum, Subauditur ait ille, ea quæ locutus est Dominus. Superfluum ergo est, quod in Samaritanorum et nostro volumine reperitur, Transeamus in Campum.* Haud igitur de alio libro quàm ipso Samaritanorum Pentateucho intelligendum est illud ex Cyrillo, ad hunc locum adnotatum in editionibus aliquot Hellenistarum Versionis; ἔχει δὲ αὐτὰ καὶ τὸ Σαμαρειτικὸν, *habet eadem etiam liber Samaritanus*; nec Targum Hierosolymitanum omninò ibi innutur quod tamen asserere perperam ausus est vir doctus qui notas Versioni illi adiecit. Sed de hisce hactenus. Digressioni veniam datum iri à studiosis non dubito. Res tanti momenti & anteà à multis seculis prorsus fere inaudita culpam, si qua commissa est, vberrime compensat. Plura de hisce annorum dinumerationibus, & de ipso codice facilè dici potuissent, quæ tamen addere non imprudenter supersedemus, etiam eiusdem rei messem alijs libentissimè relinquentes. Decreta porrò & Fœdus Smyrnæorum cum Magnesijs ictum, suppletis coniecturâ hiatibus & lacunis (ita tamen vt Nostra à Marmoreis facilimè & intuitu primo discriminentur) Commentariolo qualicunque illustro, vti etiam Marmorum pleraque quæ restant. Plurima quæ ambitiosiùs obseruari atque tumultuosè congeri potuissent, vt notissimas Formulas, Ritus, & id genus alia vix ignota quidem ijs qui nondum ære lauantur, datâ operâ prætermisi. Neque ansam, vt fit, siue Notandi siue Animaduertendi passim arripere volui; ijs nimirum abunde contentus quæ plerunque aut Necessaria aut Noua & Acceptiora etiam Doctioribus fore ambigere nequibam. Otia quibus hæc fere præstitimus inprimis nobis fecit summa Fauentia & Benignitas Amplissimi Herois HENRICI Comitis CANTII & verè Nobilissimæ Heroinæ ELIZABETHÆ coniugis eius. Tranquillus enim secessus, quo Wrestæ, quæ eorum villa est in agro Bedfordiensi, tum æstate superiori tum festo Christi natalitio fruebar (liberalissimo scilicet, pro insigni eorum erga me immerentem & perpetua bonitate, ibi hospitio exceptus) opportunissimè indulsit vt, vrbanis interturbationibus liber, opus incœptum commodissimè absoluerem. Neque sane minus exegit Gratitudinis lex vt egregiam eorum beneficentiam, qua me studiaque mea dignari solent, animo propensissimo ita agnoscerem, quam Editionis ratio, vt heic omnino præfarer. Vale, Lector. Cal. April. MDCXXVIII.

Epochæ veterum Græcorum nobiliores, seu insigniora Annorum Interualla fermè vniuersa, anno, ante vulgarem D. N. Iesu Christi epocham, CCLXIII, seu periodi Iulianæ MMMMCCCCLI, conscripta.

1 . . . . . ΟΥ . . . . . ΝΠΑΝ . . . ΩΝ . . . . . ΝΩΝΑΝΕ-
ΓΡΑΨΑΤΟΥΣΑΝ . . . .

2 . . . . . ΑΡΞΑΜ . . . ΟΣΑΠΟΚΕΚΡΟΠΟΣΤΟΥΠΡΩΤΟΥΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΩΣΑΡΧΟΝΤΟΣΕΜΠΑΡΩΙ . . .

3 . . . . ΤΑΝΑΚΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΔΕΔΙΟΓΝΗΤΟΥ ΑΦΟΥΚΕΚΡΟΨΑΘΗΝΩΝΕΒΑΣΙΛ
ΕΥΣΕΚΑΙΗΧΩΡΑΚΕΚΡΟΠΙΑΕΚΛΗΘΗΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΚΑΛΟΥ

4 ΜΕΝΗΑΚΤΙΚΗΑΠΟΑΚΤΑΙΟΥΤΟΥΑΥΤΟΧΘΟΝΟΣΕΤΗΧΗΗΗΔΠΙΙΙΑΦΟΥΔΕΥΚΑΛΙΩΝ
ΠΑΡΑΤΟΝΠΑΡΝΑΣΣΟΝΕΝΔΥΚΩΡΕΙΑΙΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕ . . ΣΙΛΕ . .

5 . . ΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΕΚΡΟΠΟΣΕΤΗΧΗΗΗΔΑΦΟΥΔΙΚΗΑΘΗΝΗΣΙ . . . ΝΕΤΟΑΡΕΙΚΑ
ΠΠΟΣΕΙΔΩΝΙΥΠΕΡΑΛΙΡΡΟΘΙΟΥΤΟΥΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣΚΑΙΟΥΠΟΣΕΚΛΗΘΗ

6 ΑΡΕΙΟΣΠΑΓΟΣΕΤΗΧΗΗΙΔΔΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΡ . . . ΟΥΑΦΟΥΚΑΤΑ
ΚΛΥΣΜΟΣΕΠΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΤΟΥΣ

7 ΟΜΒΡΟΥΣΕΦΥΓΕΝΕΓΑΥΚΩΡΕΙΑΣΕΙΣΑΘΗΝΑΣΠΡΟ . . . ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ . . ΤΟ . .
. Δ. . . ΜΤΟΥΤΟΙΡ . . ΟΝΙΔ . . . . . Ο . . ΤΑΣΩΤΗΡΙΑΕΘΥΣΕΝ

8 . . ΤΗΧΗΗΙΔΔΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΡ . . Ν . . ΟΥΑ . . . . . ΚΤΤΩΝΔΕΥΚΑΛΙΩ
ΝΟΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΝΕΝΘΕΡΜΟΠΥΛΑΙΣΚΑΙΣΥΝΗΓΕ

9 . . . ΟΥΣΠΕΡΙΤΟΝΟΡΟΝΟΙΚΟΥΝΤΑΣΚΑΙΩ . . ΜΑΣΕΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣΚΑΙΠΙ . . . . . .
ΝΟΥ . . ΚΑΙΝΥΝΕΤΙΘΥΟΥΣΙΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣ

10 . . ΤΗΧΗΗΙΔΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΚΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΕΛΛΗΝΟΔΕΥΚ . . .
. . . . . ΩΤΙΔΟΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣ

11 . . . ΟΜΑΣΘΗΣΑΝΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΓΡΑΪΚΟΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΙΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑΠΑΝΑΘ . . Ν
ΑΙ . . . . . ΩΙΧΗΗΙΔΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ

12 ΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΔΜΟΣΟΑΓΗΝΟΡΟΣΕΙΣΘΗΒΑΣΑΦΙΚΕΤΟ . . . . . .
. . . . . ΕΚΤΙΣΕΝΤΗΝΚΑΔΜΕΙ

13 ΑΝΕΤΗΧΗΗΙΔΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥ . . . . . .
ΝΙΚΗΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝ

14 ΕΤΗΧΗΗΙΔΠΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΝΑΥ . . . . . Η . . .
. . . . . ΩΝΕΞΑΙΓΥΠΤΟΥ

15 . . ΙΣΤΗΝΕΛΛΑΔΑΕΠΔΕΥΣΕΚΑΙΩΝΟΜΑΣΘΗΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΡΟΣΚΑΙΑΙΔΑΝΑΟΥΘΥ
ΓΑΤΕΡΕΣ . . . . . ΩΝΗΚΑΙΒΑ . .

16 .. ΛΑΡΕΤΩΚΑΙΕΛΙΚΗΚΑΙΑΡΧΕΔΙΚΗΑΠΟΚΛΗΡΟΘΕΙΣΑΙΤΠΟΤΩΝΛΟΙΠΩΝ .....
..... ΑΝΤ..

17 ΚΑΙΕΘΥΣΑΝΕΠΙΤΗΣΑΚΤΗΣΕΜΠΑΡΑ .. ΑΔΙΕΝΑΙΝΔΩΙΤΗΣΡΟΔΙΑΣΕΤΗΧΗΗΔΔΔΔ
ΠΠΒΑΣΙΛΕΥΟ .....

18 ΘΟΝΙΟΣΠΑΝΑΘΗΝΑΙΟΙΣΤΟΙΣΠΡΩΤΟΙΣΓΕΝΟΜΕΝΟΙΣΑΡΜΑΕΖΕΥΞΕΚΑΙΤΟΝΑΓΩ
ΝΑΕΔΕΙΚΝΥΕΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ... ΟΝ ... ΑΙ ...

19 .. ΕΩΝΜΗΤΡΟΣΕΦΑΝΗΕΓΚΥΒΕΛΟΙΣΚΑΙΤΑΓΝΙΣΟΦΡΥΞΑΤΛΟΥΣΠΡΩΤΟΣΗΥΡΕΝΕ
ΓΚ .. [illegible] ... ΦΡΥΓΑΣ ... Α

ΥΜΙΩΝΤΟΥΣ

20 ΛΟΥΤΜΕΗΝΦΡΥΓΙΣΤΙΠΡΩΤΟΣΗΥΛΗΣΕΚΑΙΑΛΛΟΥΣΝΟΜΟΥΣΜΗΤΡΟΣΔΙΟΝΥΣΟΥΠ
ΑΝΟΣΚΑΙΤΟΝΕΠ .....

21 ..... ΕΤΗΧΗΗΔΔΔΔΙΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΡΙΧΘΟΝΙΟΥΤΟΥΤΟΑΡΜΑΖΕΥ
ΞΑΝΤΟΣΑΦΟΥΜΙΝΩΣ .. ΠΡ .... Β Α .....

22 Δ .... ΑΘΗΝΙΑΝΩΙΚΙΣΕΚΑΙΣΙΔΗΡΟΣΗΤΡΕΘΗΕΝΤΗΠΙΔΗΙΕΥΡΟΝΤΩΝΤΩΝΙΔΑΙΩΝΔΑ
ΚΤΥΛΩΝΚΕΛΜΙΟΣΚ .....

23 .. ΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΔΗΜΗΤΗΡΑΦΙΚΟΜΕΝΗΕΙΣΑΘΗΝΑΣΚΑ
ΡΠΟΝΕΦΥ ... ΤΕΝΚΑΙΠΡ .... ΠΡΑ ..... ΩΤΗΔ .....

24 .. ΡΙΠΤΟΛΕΜΟΥΤΟΥΚΕΛΕΟΥΚΑΙΝΕΑΙΡΑΣΕΤΗΧΗΔΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗ
ΣΙΝΕΡΙΧΘΕΩΣΑΦΟΥΤΡΙΠΤΟ .....

25 ..... ΕΣΠΕΙΡΕΝΕΝΤΗΙΡΑΡΙΑΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΙΕΛΕΥΣΙΝΙΕΤΗΧ .. ΔΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝ
ΤΟΣΑΘΗΝΩΝ .....

26 ΤΙΟ ... Ν ... ΑΥΤΟΥΠΟΗΣΙΝΕΞ .. ΘΗΚΕΚΟΡΗΣΤΕΑΡΠΑΓΗΝΚΑΙΔΗΜΗΤΡΟΣΖΗΤΗ
ΣΙΝΚΑΙΤΟΝΑΥΤΟΥ .....

27 ..... ΘΟΣΤΩΝΤΠΟΔΕΞΑΜΕΝΩΝΤΟΝΚΑΡΠΟΝΕΤΗΧΗΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ
ΑΘΗΝΩΝΕΡΙΧΘΕΩΣ .....

28 .... ΝΟΥΤΑΜΙΣΤΗΡΙΑΑΝΕΦΗΝΕΝΕΝΕΛΕΥΣΙΝΙΚΑΙΤΑΣΤΟΥ ..... ΟΥΣΑΙΟΥΠΟ
ΙΗΣ .. ΣΕΞΕΘΗΚ .....

29 ..... ΩΣΤΟΥΠΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΘΑΡΜΟΣΠΡΩΤΟΝΕΓΕΝΕΤΟ ..... ΟΥΠΡΩΤΩ
ΙΑΟΝ ... ΕΑΝΤ .....

30 ..... ΔΙΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥ .. ΝΕΛΕΥΣ
ΙΝΙΟΥΓΜΝΙΚΟΣ ..... ΑΦΟΥ .....

31 .... ΑΙ .. ΤΑΛΤΚΑΙΑΕΝΑΡΚΑΔΙΑΙΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΛ .. ΚΚΕ ..... ΛΥΚΑΟΝΟΣΕΔΟΘΗΣ
ΑΝ .. ΤΟΙΣΕΛΛ .. ΣΙ .... Η .. Ν .. ΒΑΣΙΛΕΥΟΝ

32 ΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥΚΑ .... Γ ..... ΗΣΙΑΙΗΡΑΚΛ
ΗΣ ..... Ν ..... Ω ..... ΔΟΣΤ ...

33 ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΗΣΙΝΑΙΓΕΩΣΑΦΟΥΑΘΗΝΗΣΙ ..... ΣΤΩΝΚΑΡΠΩΝΕΓΕΝΕ
ΤΟ ΚΑΙΜΑΝΤΕΥΟΜΕΝΟΣ .. ΑΘΗΝ .... ΑΛΩΝΕΝΗ ..

34 ..... ΣΤΠΟΣΧΕΝ .. Α .. ΑΜΜΙΝΩΣΑΞΙΩΣΕΙΕΤΗΧΔΔΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩ
ΝΑΙΓ ... ΑΦΟΥΘΗΣ .....

35 ΑΘΗΝΩΝΤΑΣΔΩΔΕΚΑΠΟΛΕΙΣΕΙΣΤΟΑΥΤΟΣΥΝΩΙΚΙΣΕΝΚΑΙΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝ Δ
ΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΑΠΡΕΩ ....

36 .... ΟΣΑΘΗΝΩΝΤΟΝΤΩΝΙΣΘΜΙΩΝΑΓΩΝΑΕΘΗΚΕΣΙΝΙΝΑΠΟΚΤΕΙΝΑΣΕΤΗΙΓΗΗΗ
ΗΙΓΔΔΔΔΠΑΠΟΤΗΣΑΜΜΟΝ ... ΤΗ .....

... ΔΔ

37 .... ΔΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΘΗΣΕΩΣΑΦΟΥΑΡΓΕΙΟΙΝΕΥΑΔΡΑΣ .....
ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑ . Ν . . Α . . . ΗΘ . . ΑΝ . . .

38 .... ΕΤΗ[Γ]ΗΗΗΗΗ[Δ]ΔΔΔΠΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΘΗΣΕΩΣΑΦΟΥΟΙ ..... ΝΕ
ΣΕΙΣΤΡΟΙΑΝ Ε .... ΡΑΤΕΥΣ . . ΕΤΗ[Γ]ΗΗΗΗΗ[Δ]ΠΠΒΑΣΛΕΥΟΝΓΟΣΑΘΗ

39 . . . ΕΣΘΕΩΣΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥΕΤΟΥΣΑΦΟΥΤΡΟΙΑΗΛΩΕΤΗ[Γ]ΗΗΗΗΔΔΔΔΠΒΑΣΙ
ΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ ..... ΩΣΔΕΥΤΕΡΟΥΕΤΟΥΣΜΗΝΟΣΘ . .

40 ..... ΝΟΣΕΒΔΟΜΗΙΦΘΙΝΟΝΤΟΣ ΑΦΟΥΟΡΕΣΤΗ . . ΙΟΙΑΙΤΩΝΑΥΤΟ .....
ΙΓΣΘΟΥΘΥΓΑΤΡΙ . . . ΟΝ ..... ΓΙΣΘΟΥΚΑΙΑΥ . . . .

41 ..... ΑΟΕΝΑΡΕΙΟΥΠΑΓΩΙΗΝΟΡΕΣΤΗΣΕΝΙΚΗΣΕΝ ..... ΩΝ .... ΕΤΗ . . . ΗΗΗ
ΗΔΔΔ . . ΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΔΗΜΟΦΩΝΤΟΣΑΦΟΥ . .

42 ..... ΚΥΠΡΩΙΤΕΥΚΡΟΣΩΙΚΙΣΕΝΕΤΗ[Γ]ΗΗΗΗΔΔΔΠΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΔ
ΗΜΟΦΩΝΤΟΣΑΦΟΥΝΗ . . ΕΥΣΩΙΚΙΣ ..... Γ .... ΑΛΑΗΧΑΡ . . . ΣΙ . .

43 ..... ΑΝΕΦΕΣΟΝΕΡΥΘΡΑΣΚΛΑΖΟΜΕΝΑΣΤ . . ΗΝΚΑΤΑΓΡΟΝΟΝΤΠΟΚΟΛΟΥΩΝΑ
. . ΙΥΟΥΝΤΑ .... Α .... ΣΑΜΟΝ ..... ΤΑ . . . ΙΩΝΙ . . ΕΓΕΝΕΤΟΕΤ .

44 ..... ΑΠΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΜΕΝΕΣΘΩΣΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ . . . ΥΣΑΦΟΥ . .
ΙΟΔΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣ ..... ΗΕΤΗ[Γ]ΗΙ[Δ]ΔΔ . . ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ . .

45 ..... ΑΦΟΥΟΜΗΡΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΦΑΝΗΕΤΗ[Γ]ΗΔΔΔΔΠΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩ
..... ΙΟΓΝΗΤΟΥΑΦΟΥΦ . . . ΔΩΝΟΑΡΓΕΙΟΣΕΔΗΜΕΥΣ . . . ΝΕΥ . .

46 ..... ΕΣΚΕΤΑΣΕΚΑΙΝΟΜΙΣΜΑΑΡΓΥΡΟΥΝΕΝΑΙΓΙΝΗΙΕΠΟΙΗΣΕΝΕΝΔΕΚΑΤΟΣΩΝ
ΑΦΗΡΑΚΛΕΟΥΣΕΤΗ[Γ]ΗΔΔΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ . .

47 ..... ΟΥΣΑΦΟΥΑΡΧΙΑΣΕΥΑΓΗΤΟΥΔΕΚΑΤΟΣΩΝΑΠΟΥΕΜΕΝΟΥΕΚΚΟΡΙΝΘΟΥΗΓΑ
ΓΕΥΗΝΑΠΟΙΚΙΑΝ . . . . . ΣΥΡΑΚΟΥ . . . . . [Γ]

48 . . . . . ΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΙΣΧΥΛΟΥΕΤΟΥΣΕΙΚΟΣΤΟΥΚΑΙΕΝΟΣΑΦΟΥΚΑΤΕΝΙΑΥΤ
ΟΝΗΡ . . ΕΝ . . Ρ . . ΩΝΕΥ . . ΗΗΗΗΔΔΑΦΟΥ ..... Ο . . Υ

49 ..... ΕΤΗΗΗΗΗΔΠΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΛΥΣΙΑΑΦΟΥΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣΟΔΕΡΔ
ΕΝΕΟΣΟΛΕΣΒΙΟΣΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΟΥ . . . . Α . . . ΩΝ . . . Δ . . ΟΥΣΘΑΙΑΥΔΗΥ . .

50 . . . ΛΗΣΕΚΑΙΤΗΝΕΜΠΡΟΣΘΕΜΟΥΔΙΚΗΝΜΕΥΕΣΤΗΣΕΝΕΥ . . ΗΗΗΙ[Δ]ΔΔΔΙΑΡΧΟΝ
ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΔΡΩΠΙΛΟΥΑΦΟΥΑ . . . . ΣΑΥΔΟ ..... ΣΙΛΕΥΣ ..... [Γ]Υ

51 . . . . ΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣΑΦΟΥΣΑΠΦΩΕΓΜΙΤΥΛΗΝΗΣΕΙ
ΣΣΙΚΕΛΙΑΝΕΠΛΕΥΣΕΦΥΓΟΥΣΑ ..... ΟΛ ..... Θ . . . .

52 ..... ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΜΕΝΚΡΙΤΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΕΝΣΤΡΑΚΟΥΣΑΙΣΔΕΤΩΝΟΜ
ΟΡΩΝΚΑΤΕΧΟΝΤΩΝΤΗΝΑΡΧΗΝ ..... ΤΟ .....

53 ..... ΟΝΤΕΣΚΥΡΡΑΝΚΑΙΟΑΓΩΝΟΓΥΜΝΙΚΟΣΕΤΕΘΗΧΡΗΜΑΤΙΤΗΣΑΠΟΤΩΝΛΑΦΥ
ΡΩΝΕΤΗΗΗ . . ΔΔΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΣΙΜΩ . . ΟΣΑΦΟΥ . . .

54 ..... ΑΝΙΤΗΣΑΓΩΝΙΠΑΛΙΝΕΤΕΘΗΕΤΗΗΗΗΔΠΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΔΑΜΑΣΙ
ΟΥΤΟΥΔΕΥΤΕΡΟΥΑΦΟΥΕΝΑΘ . . . ΑΙΣΚΩΜΩ . . . . Ρ . . . ΕΘΗ . . . . . ΣΑΝΙ

55 . . . ΤΩΝΙΚΑΡΙΕΩΝΗΥΡΟΝΤΟΣΣΟΥΣΑΡΙΩΝΟΣΚΑΙΔΟΛΟΝ . . ΤΕΘ . . ΠΠΩΤΟΝΙΣΧΑ
Δ . . . . . ΑΡΣΙΧΟ . . . . . ΝΟΙΝΟΥ . . . . ΕΡ . . . . ΟΣ . . . . .

56 . . ΑΦΟΥΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΥΤΡΑΝΝΕΥΣΕΝΕΤΗΗΗΙ[Δ]ΔΔΔΔΠΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣ
. ΙΚ . . . ΟΥΑΦΟΥΚΡΟΙΣΟΣ . . ΑΣΙΑΣ . . . . ΔΕΛΦΟΣΑ . .

57 ..... ΔΔΔΔΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΤΟΥΔΗΜΟΥΑΦΟΥΚΥΡΟΣΟΠΕΡΣΩΝΒΑΣΙΛΕΥ
ΣΣΑΡΔΕΙΣΕΛΑΒΕΚΑΙΚΡΟΙΣΟΝΥΠΟ . . . . . ΗΣΣΦΑΛ . . . .

58 ... ΚΑΙΠΙΩΝΑΒΚΑΤΑΤΟΥΤΟΝΟΙΑΜΒΟΠΟΙΟΣΑΦΟΥΘΕΣΠΙΣΟΠΟΙΗΤΗΣ .....
ΑΧΙ...ΟΣΕΔΙΔΑΞΕΝΑΛ...ΣΤΙΝ.....ΤΕΘΗΟ..ΡΑΓΟΣ ΕΤΗ Χ...ΕΤΗΗΗΓ...
ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘ.....

59 ....ΝΑΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΑΦΟΥΔΑΡΕΙΟΣΠΕΡΣΩΝΕΒΑΣΙΛΕΥΕΜΑΓΟΥΤΕΛΕΥΤΗΣ
ΑΝΤΟΣΕΤΗ...ΕΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗ.....ΑΦΟΥΑΡΜΟΔΙΟΣΚΑΙ.....
ΙΤΩΝΑΠΕΚΤΕ..

60 ..ΡΧΟΝΤΟΣΕΙΣΤΡΑΤΟΥΑ.....ΟΝΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΙΣ..Ρ..ΗΣΑΝΤΟΥΣΠΕΙΣΙΣΤΡΑ
ΤΙΔΑΣΕΚΙ....ΚΛΑΣ..ΙΟΥΤΕΙΧΟΥΣΕΤΗΗΗΔΔΔΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ

61 .... ΑΦΟΥΧΟΡΟΙΠΡΩΤΟΝΗΓΩΝΙΣΑΝΤΟΑΝΔΡΩΝΟΝΔΙΔΑΞΑΣΤΠΟ..ΚΟΣΟΧΑΛ
ΚΙΔΕ...ΕΝΙΚ.....ΕΤΗΗΗΔΔΔ...ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΛΥΣΑΓΟΡΟΥΑΦΟΥΝΕ...
...ΙΠΠΑ.....

62 .... ΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΗΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΠΥΘΟΚΡΙΤΟΥΑΦΟΥΗΕΜΜΑ
ΠΑΘΩΝΙΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟΑΘΗΝΑΙΟΙΣΠΡΟΣΤΟΥΣΠΕΡΣΑΣ...ΑΡΙΕΝΤΕΑΣ.... ΩΝ
ΔΑΡΕΙΟΥΑΔΕΑ

63 .....ΝΤΟΝΣΤΡΑΤΗΓΟΝΕΝΙΚΩΝΑΘΗΝΑΙΟΙΕΤΗΗΗΔΔΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝ.....
ΔΕΥΤΕΡΟΥ Φ...Ν..ΕΝΜΑΧΗΣΕΥΝΗΓΩΝΙΣΑΤΟΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣ

64 ΑΝΔΔΔΠΑΦΟΥΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΣΙΜΩΝΙΔΟΥΠΑΠΠΟΣΤΟΥΠΟΙΗΤΟΥΠΟΙΗΤΗΣΩΝ
ΚΑΙ..... ΝΗΣΙΚΑΙΔΑΡΕΙΟΣΤΕΛΕΥΤΑΙΣΕΡΠΗΣΔΕΟΥΙΟΣΒΑΣΙΛΕΥΕΙ....

65 ..... ΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥΑΦΟΥΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΤΡΑΓΩ
ΔΙΑΙΠΡΩΤΟΝΕΝΙΚΗΣΕΚΑΙΕΤΡΙΠΙΔΗΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣ ΠΟΙ
ΗΤΗΣ

66 ΤΗΝΕΛΛΑΔΑΙ..... ΟΕΤΗΗΗΔΔΙΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣΑΦΟΥΞΕΡΞ
ΗΣΤΗΝΞΧΕΔΙΑΝΕΖΕΤΞΕΝΕΝΕΛΛΗΣΠΟΝΤΩΙΚΑΙ.... ΕΝΑΙΝΕΝΘΕΡΜΟ

67 ..... ΣΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΝΑΤΜΑΧΙΑΕΛΛΗΣΙΠΕΡΙΣΑΛΑΜΙΝΑΠΡΟΣΤΟΥΣΠΕΡΣΑΣ
ΗΝΕΝΙΚΩΝΟΙΕΛΛΗΝΕΣΕΤΗ ΗΗΔΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛ....ΔΟΥΑΦΟΥΗΕΝ

68 ....ΤΑΙΑΙΣΜΑΧΗΣΕΓΕΝΕΤΟΑΘΗΝΑΙΟΙΣΠΡΟΣΜΑΡΔΟΝΙΟΝΤΟΝΞΕΡΞΟΥΣΤΡΑΤΗΓ
ΟΝΗΝΕΝΙΚΩΝΑΘΗΝΑΙΟΙΚΑΙΜΑΡΔΟΝΙΟΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΝΤΗΙΜΑΧΗΙΚΑΙΤΟΠΥΡ
ΕΡΕΠΚ.....

69 ..... ΕΛΙΑΠΕΡΙΤΗΝΑΙΓΥΝΙΑΝΕΤΗΗ.... ΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΞΑΝΓΙΠΠΟΤ
ΑΦΟΥ...ΛΩΝΟΔΕΙΝΟΜΕΝΟΣ.....ΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΕΤΗΗΗΔΠΑΡΧΟΝΤΟ
ΣΑΘΗΝΗΣΙΤΙΜΟΣΘΕΝ

70 .....ΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΛΕΩΠΡΕΠΟΥΣΟΚΕΙΟΣΩΓΟΜΝΗΜΟΝΙΚΟΝΗΓΩΝΕΝΙΚΗΣΕ
ΝΑΘΗΝΕΣΙΝΑΙΔΑΣΚΩΝΚΑΙΑΙΕΚΟΝΙΣΕΞΤΑΘΗΣΑΝΑΡΜΟΔΙΟΥΚΑΙΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟ
ΝΟΣΕΤΗΗΗ.....

71 ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ..... ΜΑΝΤΟΥΑΦΟΥΙΕΡΩΝΣΤΡΑΚΟΥΣΩΝΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝ
ΕΤΗΗΗΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΧ..Η..ΟΣΗΝΔΕΚΑΙΕΠΙΧΑΡΜΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΚΑ
ΑΚΑΤΟΦΛΙ

72 ΤΟΝΑΦΟΥΣΟΦΟΚΛΗΣΣΟΦΙΛΛΟΥΟΕΚΚΟΛΩΝΟΥΕΝΙΚΗΣΕΤΡΑΓΩΔΙΑΙΕΤΩΝΩΝΔ
ΔΠΙΕΤΗΗΗΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΥΣΙΦΙΟΝΟΣΑΦΟΥΕΝΑΙΓΟΣΠΟΤΑΜΟΙΣΟΔ
ΙΘΟΣΕΠΕΣ..

73 ΚΑΙΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΒΙΟΥΣΕΤΗΙΓΔΔΔΔΕΤΗΗΗΠΑΡΧΟΝΤΟ
ΣΑΘΗΝΣΙΘΕΑ...ΝΙΔΟΥΑΦΟΥΑΔ....ΑΝΔΡΩΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΟΔΕΥΙΟΣΠ..ΔΙΚ

74 ΑΣΜΑΚΕΔΟΝΩΝΒΑΣΙΛΕΥΕΙΕΤΗΗΙΔΔΔΔΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΥΘΙΠΠΟΥ
ΑΦΟΥΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟ . . ΤΗΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗΙΔΔΠΙΙΙΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΝ . .

75 . . ΑΙΤΗΣ . . . ΚΕΛΙΑΣΕΤΗΗΙΔΔΔΔΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣ . . . . ΑΛΛ . . ΟΥΤΟΥΠΡΟ
ΤΕΡΟΥΑΦΟΥΕΤΡΙΠΙΔΗΣΕΤΩΝΩΝΔΔΔΔΙΙΙΤΡΑΤΩΔΙΑΙΠΡΩΤΟΝΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗΗΙΔ
Δ . . . . .

76 . . . ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΔΙ[illegible] . . . . . ΣΑΝ . . ΕΚΑΤΕΤΡΙΠΙΔΗΝΕΩΚΡΑΤΗΣΚΑΙ . . . ΞΑΓ
ΟΡΑΣΑΦΟΥΑΡΧΕΛΑΟΣΜΑΚΕΔΟΝΩΝΕΒΑΣΙΛΕΥΕΠΕΡΔΙΚΚΟΥΤΕΛΕΥΤΗΣ ΑΝΤΟΣΕ
ΤΗΗ . . . . .

77 . . . . . ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΑΣΤΥΦΙΛΟΥΑΦΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΣΥΡΑΚΟΥΣΩΝΕΥΤΡΑΝΝΕ
ΥΣΕΝΕΤΗΗΔΔΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΥΚΤΗΜΟΝΟΣΑΦΟΥΕΤΡΙΠΙΔΗΣΡ . . . .

78 . . . ΛΕΥΤΗΣΕΝΕΤΗΗΔΔΔΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΝΤΙΓΕΝΟΥΣ . . . . ΣΟ . . . ΛΗ
ΣΟΠΟΙΗΤΗΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗ . . ΔΔΔΔΙΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΚΑΙΚΥΡΟΣΑΝΕΒ . . . . . .

79 . . . ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΑΦΟΥ . . ΕΛΕΣΤΗΣΣΕΛ . . . . ΝΙΚΗΣ
ΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΔΔΔΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΜΙΚΩΝΩΣΑΦΟΥ . . . .

80 . . ΑΚΥΡΟΥΑΝΑΒΑΝΤΕΣΚΑΙΣΩΚΡΑΤΗΣΦΙΛΟΣΟΦ . . . . . ΕΔΕΥΤ . . . . . Ο . . ΕΤΗΙΔ
ΔΕΤΗΗΔΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΗΝΗΣΙΝΛΑΧΗ . . . . . .

81 . . . . ΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΔΔΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥΣΑΦ . . . . . .
. . . . . ΟΣ . . . . . ΜΕ . . . ΡΙΑΝΟΣΔΙΟΥΡΑΜΒΩΙΕΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗ . .

82 . . . ΟΥΦΙΛΟΞΕΝΟΣΔΙΟΥΡΑΜΑΟΠΟΙΟΣΤΕΛΕΥΤΑΙΒΙΟΥΣΕΤΗΙΔΠΕΤΗΗ . . ΠΙΑΡΧΟΝ
ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΠΥΘΕΟΥΑΦΟΥΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣΟΚΩΜ . . . .

83 ΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΕΟΥΑΦΟΥΑΣΤΥΔΑΜΑΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗΗΠΙΙΙΑΡΧ Ο ΝΤ
ΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΣΤΕ . . ΟΥΚΑΤΕΚΑΗΔΕΤΟΤΕΚΑ . . . . .

84 . . . . . ΓΕΝΕΤΟΘΗΒΑΙΩΝΚΑΙΛΑΚΕΔΑΙΜΩΝΙΩΝΗΝΕΝΙΚΩΝΘΗΒΑΙΟΙΕΤΗΗΠΙΙΑΡΧΟ
ΝΤΟΣΑΘΗΗΝΗΣΙΝΦΡΑΣΙΚΛΕΙΔΟΥ . . . . . .

85 ΒΑΣΙΛΕΥΕΙΑΦΟΥΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣΟΙΜΕΡΑΙΟΣΟΔΕΥΤΕΡΟΣΕΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΚΑΙ
ΩΙΚΙΣΘΗΜΕΓΑΛΗΠΟΛ . . . . .

86 ΑΦΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΣΙΚΕΛΙΩΤΗΣΕΤΕΛΕΛΕΥΤΗΣΕΝΟΔΕΥΙΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΣΕΥΡΑ ΝΝ
ΕΥΣΕΝΚΑΙΑΛΕ . . . Ν . . .

87 ΛΕΥΕΙΕΤΗΗΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΝΑΥΣΙΓΕΝΟΥΣΑΦΟΥΦΩΚΕΙΣΤΟΕΝΔΕΛΦΟΙ
Σ . . . . . .

88 ΝΗΣΙΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΥΑΦΟΥΤΙΜΟΘΕΟΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗΙΔΔΔΔΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΤ . .

89 ΚΕΔΟΝΩΝΒΑΣΙΛΕΥΕΙΚΑΙΑΡΤΟΞΕΡΞΗΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ . . . . ΣΔΕΟΥΙΟΣΒ . . . . . .

90 . . ΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗΙΔΔΔΔΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΓΑΘΟΚΛΕ . . . . .

91 . . . ΝΕΥΟΕΤΗΙΔΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΙΣ . . . . . .

92 . . . . . ΣΟΦΟΣ . . . . Τ . . ΤΟΥΤΟΥΑΦΟΥΚΛ . . . . . .

93 . . . . . [illegible] . . . . . .

Idem charactere communi, cum verſione; qualem per lacunas licuit exhibere. Vocabula autem mutila, de quibus dubitari omninò non poteſt, ea, perinde ac ſi integra eſſent, redduntur.

. . . . . ευ . . . . γπαι . . . . αν . . . . γων ἀρίχαφα τὲς ἀν . . . . . ἀρξέ . . Θ ἀπὸ ΚέκροπΘ τῦ πρώτυ βασιλεύσαντος Αθλιώων, ἕως ἄρχοντΘ ἐμ Πάρφ . . . . . υάναχτΘ, Αθλιήσιν ὃ Διογνήτυ. Ἀφ' ἧ Κέκροφ Αθλίαν ἐβασίλευσε καὶ ἡ χώρα Κεκροπία ἐκλήθη, τὸ πρόσθεν καλεμένη Ακτικὴ ἀπὸ Ακταίυ τῦ αὐτόχθονΘ, ἔτι ΧΗΗΗΔΠΙΙΙ. Ἀφ' ἧ Δευκαλίων παρὰ τὸν Παρναασὸν ἐν Λυκωρείᾳ ἐβασίλευσι, . . σιλε . . . . Αθλιώων ΚέκροπΘ, ἔτι ΧΗΗΗΔ. Ἀφ' ἧ Δίκη Αθλιήσιν . . νετο Ἄρει καὶ Ποσειδῶνι γὰρ Αλιρρόθιε τῦ ΠοσειδῶνΘ, καὶ ὁ τόπΘ ἐκλήθη Ἄρεως πάγΘ, ἔτι ΧΗΗΙΔΔΠΙΙΙ, βασιλέυοντΘ Αθήνων Κρ . . . ε. Ἀφ' ἧ Κατακλυσμὸς ἐπὶ ΔευκαλίωνΘ ἐγένετο, καὶ Δευκαλίων τὲς ὄμβρυς ἔφυγεν, ἐγ Λυκωρείας ἐς Αθλίας φο . . . . . ον καὶ τῦ Δι . . . . υο . . . δ . . μτελοιρ . . ενιδ . . . ε . . τὰ Σωτήρια ἔθυσεν, . . τη ΧΗΗΙΔΔΠ, βασιλέυοντΘ Αθλιῶν Κρ . . ν . ῦ . Α . . . . . κτύων Δευκαλίωνος ἐβασίλευσεν ἐν Θερμοπύλαις καὶ σωῦγε . . ες περὶ τὸν ὄρον οἰκῦντας καὶ ὠ- . . . . ασεν Αμφικλύονας καὶ π . . . . γε . . . . . καὶ νῦν ἔτι θύσιν Αμφικτύονες . . τη ΧΗΗΙΔΔΠΙΙΙ, ... descripſi . . . . . auſpicatus à Cecrope primo Athenarum rege, vſque ad archontem in Paro . . . yanactem, Athenis verò Diognetum. Ex quo Cecrops Athenis regnauit, & regio Cecropia dicta eſt, antea ſcilicet Actica ab Actæo indigena nuncupata, anni MCCCXVIII. Ex quo Deucalion iuxta Parnaſſum in Lycoria regnauit, regnante Athenis Cecrope, anni MCCCX. Ex quo Mars & Neptunus iudicio egerunt de Halirrothio Neptuni F. & locus nuncupatus eſt Areopagus, anni MCCLX VIII, Athenis regnante Cranao. Ex quo Diluuium ſub Deucalione contigit, & is imbres effugit, è Lycoria ad Athenas . . . . . Sacra pro Salute fecit, anni MCCLXV, regnante Athenis Cranao. Ex quo Amphictyon F. Deucalionis Thermopylis regnauit & congregauit . . . accolas vicinos & nominauit eos Amphictyonas & P . . . . . etiamnùm ſacrificant Amphictyones, anni MCCLVIII, regnante

βασιλεύοντ⊖ Αθλιῶν Αμφικτύον⊖. Ἀφ' ὗ Ἕλλην ὁ Δευκ.....ωπδ⊖ ἐβασίλευσε καὶ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν τὸ πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι, καὶ τὸν ἀγῶνα Παναθ..ναι.....φ ΧΗΗΙΔΔΠΙΙ, βασιλεύοντ⊖ Αθλιῶν Αμφικτύον⊖. Ἀφ' ὗ Κάδμ⊖ ὁ Αγηνόρ⊖ εἰς Θήβας ἀφίκετο..... ἔκτισεν τὴν Καδμείαν, ἔτη ΧΗΗΙΔΔΠΙ, βασιλεύοντ⊖ Αθλιῶν Αμφικτύον⊖. Ἀφ' ὗ.....η...νίκης ἐβασίλευσαν ἔτη ΧΗΗΙΔΔΠΙ, βασιλεύοντ⊖ Αθλιῶν Αμφικτύον⊖. Ἀφ' οὗ ναῦ.....η.....ων ἐξ Αἰγύπτ..ις τὴν Ελλάδα ἔπλευσε καὶ ὠνομάσθη Πεντηκόντορ⊖ καὶ αἱ Δαναΐδες θυγατέρες ...ωνη καὶ βα...αρεια καὶ Ελικὴ καὶ Αρχεδίκη ἀπεκληρωθεῖσαι ὑπὸ τῶν λοιπῶν ...ωρτ..καὶ ἔθυσαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐμ Παρα..λίνδου τῆς Ροδίας, ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔΠΙΙ, βασιλεύο.....θόνι⊖, Παναθηναίοις τοῖς πρώτοις γενομένοις, ἅρμα ἔζευξε καὶ ἀγῶνα ἐδίδαξε καὶ Αθηναίους..ον..αι..αν μητρὸς ἰφάνη ἐν Κυβέλοις καὶ Ὑάγνις ὁ Φρὺξ αὐλὸς πρῶτ⊖ ηὗρεν εγκ....γάραν τὸ Φρυγιστὶ.....νμένην Φρυγιστὶ πρῶτ⊖ ηὐλησε καὶ ἄλλους νόμους Μητρὸς, Διονύσ⊖, Πᾶνος, καὶ τὸν ἐπ..... ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔΙΙ, βασιλεύοντ⊖ Αθλιῶν Ερεχθονίου τοῦ τὸ ἅρμα ζεύξαντ⊖. Ἀφ' οὗ Μίνως πρ..βα.....λασσίαν ᾤκισε, καὶ σίδηρ⊖ ηὑρέθη ἐν τῇ Ἴδῃ, ἐυρόντων τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, Κέλμι⊖ κ.....λεύοντ⊖ Αθλιῶν

nante Athenis Amphictyone. Ex quo Hellen filius Deucalionis.... regnauit, & Hellenes nominati sunt qui antea Græci appellati, & certamen Panathenæorum..... MCCLVII, regnante Athenis Amphictyone. Ex quo Cadmus Agenoris F. Thebas aduenit..... .....condidit Cadmiam, anni MCCLV, regnante Athenis Amphictyone. Ex quo..... regnarunt, anni MCCLII, regnante Athenis Amphictyone. Ex quo Nauis.....ex Ægypto in Græciam transmisit, & nuncupata est pentecontorus *seu quinquagintaremis*, & Danai filiæ.... & Helice & Archedice sorte lectæ à ceteris filiabus..... & sacrificabant super littus in Para.. de in Lindo quæ Rhodi vrbs est, anni MCCXLVII, regnante..... Erichthonius, Panathenæis primò celebratis, currum iunxit & certamen edidit & Athenienses.....Deorum matris agi cœpêre in Cybelis, & Hyagnis Phryx tibias primus inuenit &..... .....dictam more Phrygio primus tibijs cecinit, & alios nomos Matris, Bacchi, Panis &..... .....MCCXLII, regnante Athenis Erichthonio qui currũ coniunxit. Ex quo Minos primus regnauit....Ionia sedes fixit, & Ferrum repertum est in Ida ab Idæis Dactylis, Celmide.... regnante

Παυδίονος. Ἀφ' ἧς Δημήτηρ ἀφικομένη εἰς Ἀθήνας καρπὸν ἐφύ..νεν καὶ σπ.... σπα ... ωτησ... σιν τολέμῳ τῷ Κελέου καὶ Νεαίρας, ἔτη ΧΗΔΔΔΔΠ, βασιλεύοντος Ἀθηναίων Ἐριχθέως. Ἀφ' ἧς Τριπτό ..... ἐσπείρεν ἐν τῇ Ραρίᾳ καλουμένῃ Ἐλευσῖνι, ἔτη Χ.. ΔΔΔΔΠ, βασιλεύοντος Ἀθηναίων .....υ....υιο αὐτῷ ποιησιν ἐξ..θηκε Κόρης τε ἁρπαγὴν καὶ Δήμητρος ζήτησιν καὶ τὸν αὐτῆς ..... θ τῶν ὑποδεξαμένων τὸν καρπὸν, ἔτη ΧΗΔΔΔΠ, βασιλεύοντος Ἀθηναίων Ἐριχθέως ..... νε τὰ Μυστήρια ἀνεφήνεν ἐν Ἐλευσῖνι..... καὶ τὰς τε..... ουσάς ποιησ...εξέθηκ..... ως τοῦ Παυδίονος. Ἀφ' ἧς Κάθαρμος πρῶτον ἐγένε[το] ..... πρωτῳ αον ..... σαντ ..... ΔΠ, βασιλεύοντος Ἀθηναίων Παυδίονος τοῦ Κέκροπος. Ἀφ' ἧς .. ν Ἐλευσῖνι ὁ γυμνικὸς ..... Ἀφ' ἧς ..... αι .. τὰ Λυκαῖα ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐγένετο καὶ λ... κκε ..... Λυκάονος ἐδόθησαν τοῖς Ἕλλ..σι .....η..ν... βασιλεύοντος Ἀθηναίων Παυδίονος τοῦ Κέκροπος. Ἀφ' ἧς Κα .....γ.. ..... ησία Ἡρακλῆς .....ν.....ω ..... δεστ..... βασιλεύοντος Ἀθηναίων Αἰγέως. Ἀφ' ἧς Ἀθηναίοις ...ς τῶν καρπῶν ἐγένετο, καὶ μαντευόμενος Ἀθην.... αλωνενε .....ς ὑποδεχ.. α.. αμ Μίνως ἀξιώσει, ἔτη ΧΔΔΔΙ, βασιλεύοντος Ἀθηναίων Αιγ.... Ἀφ' ἧς Θησ..... Ἀθηναίων τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ συνῴκισεν καὶ πολιτείαν καὶ τὴν δημοκρατουμένην ἀπρεω ..... ος Ἀθηναίων τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα ἔθηκε. Σίνιν ἀποκτείνας, ἔτη ΠΗΗΗΗΙΔΔΔΔΔΠ Ἀπὸ τῆς ἁμμεν ..... τη ..... ΔΔΔΔΙΙ,

Athenis Pandione. Ex quo Ceres Athenas aduenit & fruges plantauit & .... Triptolemo Celei & Neæræ Filio, anni MCXLV, regnante Athenis Erichtheo. Ex quo Triptolemus ..... seminauit in Raria, quæ dicta Eleusine, anni MCXLV, regnante Athenis .... Proserpinæ raptum & Cereris inuestigationem & eius .... eorum qui fruges exceperant anni MCXLV, regnante Athenis Erichtheo ..... Mysteria edidit in Eleusine .... & .... Pandionis F. Ex quo Lustratio primùm instituta est .....VII. regnante Athenis Pandione filio Cecropis. Ex quo in Eleusine gymnicus..... Ex quo Lycæa in Arcadia, & .... Lycaonis dabantur Græcis, ...regnante Athenis Pandione filio Cecropis. Ex quo .... Hercules ..... regnante Athenis Ægeo. Ex quo Athenis ..... frugum [illegible] & consulto oracolo ..... subijt ...postulaucrit Minos, anni MXXXI. regnante Athenis Ægeo. Ex quo Theseus ..... Atticas duodecem vrbes in vnam collegit, & reipublicæ formam & statum popularem ..... Isthmiorum certamen proposuit, Sine occiso, anni DCCCCXCV. A..... XLII, regnante Athenis Theseo. Ex quo

βασιλεύοντος Αθλιών Θησίως. Ἀφ' ἧς Αργεῖοι ναυσὶ ..... βασίλευσαν καὶ τὸν ἀγῶνα .. ν .. α .. νθ .... αν ....., ἔτη ΙΓΗΗΗΗΙΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, βασίλευοντος Αθλιών Θησίως Ἀφ' ἧς οἱ ...νες εἰς Τροίαν ἐ .. ράτευ ...., ἔτη ΙΓΗΗΗΗΙΔΠΙΙΙΙ, βασιλεύοντος Αθ ..... νεσθέως πρωτεύσαντος ἔτους Ἀφ' ἧς Τροία ἥλω, ἔτη ΙΓΗΗΗΗΔΔΔΔΠ, βασιλεύοντος Αθλιών ..... ἕως, δευτέρου ἔτους, μηνὸς Θ..... νος ἐβδόμης φθίνοντος. Ἀφ' ἧς Ὀρέστης .. ιοιμιτωναυλο ....ιγίσθω θυμαγὶ ..... ον ..... χίσθω καὶ αὐ ..... ασ ἐν Αρείῳ πάγῳ ἵνα Ὀρέστης ἐνίκησεν .... ων .... ἔτη .. ΗΗΗΗΔΔΔ...ΙΙ, βασιλεύοντος Αθλιών Δημοφῶντος. Ἀφ' ἧς ..... Κύπρῳ Τεῦκρος ᾤκισεν, ἔτη ΙΓΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙΙ, βασιλεύοντος Αθλιών Δημοφῶντος. Ἀφ' ἧς Νη..εὺς ᾤκισ....γ... αλαμαχαρ .... σι ... αν Ἔφεσον, Ἐρύθρας, Κλαζομένας τ.... ην καταχρόνον ὕστ Κωλοφῶνα ... ιῦλα .... Σάμον ..... τὰ ...Ιωνί... ἐγένετο εἰ ..... ΔΙΙΙ, ... βασιλεύοντος Αθλιών Μενεσθέως πρωτεύσαντος .... υς. Ἀφ' ἧς .... ἴσως ὁ ποιητὴς ..... ν, ἔτη ΙΓΗΙΔΔ.. βασιλεύοντος Αθλιών ..... Ἀφ' ἧς Ὅμηρος ὁ ποιητὴς ἐφάνη, ἔτη ΙΓΗΔΔΔΔΙΙΙ, βασιλεύοντος Αθλιών ... ιογνήτου. Ἀφ' ἧς.... δων ὁ Ἀργεῖος δημος ..... νδ ..... ἐσκίνασι καὶ νόμισμα ἀργυροῦν ἐν τῇ Αἰγίνῃ ἐποίησαν, ἐβδόμῳ ἀφ' Ἡρακλέους, ἔτη ΙΓΗΔΔΔΙ, βασιλεύοντος Αθλιών .... υς. Ἀφ' ἧς Αρχίας Ευαγήτου

quo Argiui ..... regnarunt & certamen ..... anni DCCCCLXXXVII, regnante Athenis Theseo. Ex quo Græci in Troiam expeditionem fecerunt, anni DCCCCLIV, regnante Athenis Menestheo, anno eius decimotertio. Ex quo Troia capta est, anni DCCCCXLV, regnante Athenis Menestheo, secundo eius anno, mensis Thargelionis die vigesimo quarto. Ex quo Orestes ..... Ægisthi filiæ ..... in Areopago, qua vicit Orestes ..... anni ..CCCCXXX..II, regnante Athenis Demophonte. Ex quo ..... Cypro Teucer sedes posuit anni DCCCCXXXVIII, regnante Athenis Demophonte. Ex quo Neleus inhabitauit ..... Ephesum, Erythras, Clazomenas ... Colophonem, Myunta ... Samon ..... in Ioniam fiebat ..... XIII. regnante Menestheo, decimo tertio eius anno. Ex quo Hesiodus poeta floruit, anni DCLXX.., regnante Athenis ..... Ex quo Homerus poeta floruit anni DCXLIII, regnante Athenis Diogneto. Ex quo Pheidon Argivus ..... & nummum argenteum in Ægina fecit, vndecimus scilicet ab Hercule, anni DCXXXI, regnante Athenis: ..... Ex quo Archias Euagiti F. decimus à Temeno, è Corintho deduxit colo-

...ληατ... ὧν ἀπὸ Τεμένου ἐπ Κορίνθου ἤγαγε ἀποικίαν ... Συρακού... τὸς Αθλίων Λισχύλου, ... τὸς εἴκοσι καὶ ἑνός. Ἀφ' οὗ καὶ ἐνιαυτὸν ἡρ..εν ...ρ...ων ἔτη .. ΗΗΗΗΔΔ. Ἀφ' οὗ .. ο .. υ ... ἔτη ΗΗΗΗΔΠΙΙΙ, Ἄρχοντος Αθλίων Λυσιᾶ. Ἀφ' οὗ Τέρπανδρος ὁ Δερδίνεος ὁ Λέσβιος τὸς νόμους ... α ..ων .. δ .. νεθαι αὐλητ ..... λησε .. καὶ τὸν ὕμνον ἐμοῦ δίκλιν μετέσχεν, ἔτ .. ΗΗΗΙΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Αθήνησιν Δροπίλου. Ἀφ' οὗ Α ..... ς Λυδο.....σίλεως ..... ΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Αθλίοις Αριστοκλέους. Ἀφ' ἧς Σάπφω ἐγ Μιτυλίνης εἰς Σικελίαν ἔπλευσε φυγοῦσα ..... ολ.. ..θ ..... τος Αθήνησιν μὲν Κριτίου πρότερος, ἐν Συρακούσαις δὲ τῶν ὁμόρων κατεχόντων τὸν ἀρχὸν ..... το ..... ντες Κύρραν, καὶ ὁ ἀγὼν ὁ γυμνικὸς ἐτέθη χρηματίτης ἀπὸ τῶν λαφύρων, ἔτη ΗΗ..ΔΔΠΙΙ, Ἀρχόντος Αθλίοις Σίμωνος. Ἀφ' ἧς ... αὐτὶς ἀγὼν πάλιν ἐτέθη ἔτη ΗΗΗΔΠΗΗ, Ἄρχοντος Αθλίοις Δαμασίου τὸ δεύτερον. Ἀφ' οὗ ἐν Αθ...αις κώμων ....ρ....εθη ... σαν.. ...των Ικαριέων πύθοντος Σωσαεώνος καὶ δο.. λων ..τιθ.. πω τον ταχα .... θ.... αρσι.. χο..... νοιν ...ερ...ος ..... Ἀφ' ἧς Πεισίστρατος Αθλίων ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗΙΔΔΔΔ ΔΠΙΙ, Ἄρχοντος ..... ικ .....ν. Ἀφ' οὗ Κροῖσος ... Ασίας ..... δελφος α ... ΔΔΔΔΙΙ, Ἄρχοντος Αθλίοις τὸ δεύτερον. Ἀφ' ἧς Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς Σάρδεις ἔλαβε καὶ Κροῖσον ... . ης αφαλ ..... καὶ Ἱππώναξ κατὰ τοῦτον Ἰαμβοποιὸς. Ἀφ' ἧς Θέσπις ὁ ποιητὴς .... αχι... ...ος ἐδίδαξεν Ἀλ..ξιν ..... τίθη ὁ τράγος, ἔτη ΗΗΙΔ... Ἄρχοντος Αθ..... ναιου τοῦ

niam .....Syracusas ..... regnante Athenis Æschylo; anno eius vigesimoprimo. Ex quo annuus archon electus est, anni CCCCXX. Ex quo ..... CCCCXVIII. archonte Athenis Lysia. Ex quo Terpander Derdeneus, Lesbius, nomos..... tibijs cecinit.....& actionem coram me depulit, anni CCCLXXXI, archonte Athenis Dropilo. Ex quo A..... Lyd..... reg.....XXXI, archonte Athenis Aristocle. Ex quo Sappho ex Mytylene in Siciliam traiecit fugiens ..... archonte scilicet Athenis Critia priore, Syracusis autem rerum potientibus finitimis. ..... Cyrrham, & certamen gymnicũ editum est, quo præmia ex spolijs præbenda, anni CCCXXVII, archonte Simone... Ex quo certamen coronarium itẽrum factum est, anni CCCXVIII, archonte Athenis Damasia secundo. Ex quo Athenis Comœdiæ, ... Icariensium, inuentore Susarione &.. Ex quo Pisistratus Athenis tyrannidem exercuit, anni CCXCVII, archõte.....Ex quo Crœsus..Asiæ XXXIII, archonte Athenis populo. Ex quo Cyrus Persarum Rex Sardes cepit & Crœsum .... Eo æuo floruit Hipponax Iamborum scriptor. Ex quo Thespis poeta ..... edidit Alcestim ... proponebatur hircus anni CCL...archonte Athenis....

næo

φετήρω. Ἀφ' ἧς Δαρεῖος Πέρσαις ἐβασίλευσε, Μάγου τελευτήσαντος, ἔτη ....ΔΠΗΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθη..... Ἀφ' ἧς Ἁρμόδιος καὶ ..... των ἀπεκτα..... ρχον Πεισιστράτου α..... ον καὶ Ἀθηναίοις .. ρ ... ησαν τοὺ Πεισιστράτιδας ἐκ .... χλασαν τειχους, ἔτη ΗΗΔΔΔΔ ΠΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι ..... Ἀφ' ἧς χόρος πρῶτος ἠγωνίσατο ἀνδρῶν, ὃν διδάξας Χα. ιχθ Χαλκιδὴς .... εἰκι... ἔτη ΗΗΔΔΔ..... ἄρχοντος Ἀθηνῄσι Λυσαγόρου. Ἀφ' ἧς ... Ιππια ....ἐν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΗΔΔΔΙ, Ἄρχοντ Ἀθήνησι Πυθοκρίτου. Ἀφ' ἧς ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς τοὺ Πέρσας .. αριστε αι... ων Δαρείου ἀφιλ ... ν τὸν στρατηγὸν ἐνίκων Ἀθηναῖοι, ἔτη ΗΗΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθην ... ... δευτέρω ...φ.. ν... ἐν μάχῃ συνηγωνίσατο Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς ἐτῶν ΔΔΔΠ. Ἀφ' ἧς Σιμωνίδης ὁ Σιμωνίδου πάππος τοῦ ποιητοῦ ποιητὴς ὢν καὶ .....νησι καὶ Δαρεῖος τελευτᾷ, Ξέρξης δ' ὁ υἱὸς βασιλεύει .... ΔΠ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀεισχύλου. Ἀφ' ἧς Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς τραγῳδίᾳ πρῶτον ἐνίκησε, καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ἐγένετο, καὶ Στησίχορος ποιητὴς τῶν Ἑλλήνων ... ο, ἔτη ΗΗΔΔΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Φιλοκράτους. Ἀφ' ἧς Ξέρξης τὴν γεφύραν ἔζευξεν ἐν Ἑλλησπόντῳ καὶ .... ἐναν ἐν Θερμο ..... ς μάχη ἐγένετο καὶ Ναυμαχία Ἕλλησι πρὸς Σαλαμῖνα πρὸς τοὺ Πέρσας, ἣν ἐνίκων οἱ Ἕλληνες, ἔτη ΗΗΔΠΙΙ,

næo primo. Ex quo Darius Persarum Rex regnauit, Mago mortuo, anni ....LIII, archonte Athenis .. Ex quo Harmodius & Aristogiton interfecerunt Hipparchum Pisistrati F..... & Atheniensibus ..... Pisistratidas ..... anni CCXLVIII, archonte Athenis ..... Ex quo choris primò certatum est virorum, & certamine illo Hypo .. cus Chalcidensis vicit, anni CCXXX.., archonte Athenis Lysagora. Ex quo .. Hippias ..... Athenis anni CCXXXI, archonte Athenis Pythocrito. Ex quo pugna Marathonc commissa est ab Atheniensibus contra Persas, ... Darij ..... ducem vicerunt Athenienses, anni CCXXVII, archonte Athenis. ... secundo ..... certamine contendit Æschylus poeta natus XXXV annos ... Ex quo Simonides Simonidis poetæ avus, ipse etiam poeta, & ... & Darius obijt, Xerxes aurem filius eius regnauit ..... XV, archonte Athenis Aristide. Ex quo Æschylus poeta tragœdiâ primùm vicit, & Euripides poeta natus est, & Stesichorus poeta Græciam ..... anni CCXXII, archonte Athenis Philocrate. Ex quo Xerxes nauigia iunxit in Hellesponto & ..... in Thermopylis pugna commissa est, & prælium nauale à Græcis aduersus Persas iuxta Salaminem quo vicerunt Græci, anni CCXVII, archonte A-

ἄρχοντος Αθήνησι Καλ... δυ. Ἀφ' οὗ ἡ ἐν... ...ταίαις μάχῃ ἐνίκησαν Αθηναῖοι πρὸς Μαρδόνιον τὸν Ξέρξου στρατηγὸν ἣν ἐνικῶν Αθηναῖοι, καὶ Μαρδόνιος ἐτελεύτησεν ἐν τῇ μάχῃ, καὶ τὸ πῦρ ἔρευε..... ἐλίᾳ περὶ τὴν Αἴτνίαν ἔτη Η.. ΙΙΙ, ἄρχοντος Αθήνησι Ξανθίππου. Ἀφ' οὗ ...λων ὁ Δεινομένους ἐτυράννευσεν ἔτη ΗΗΔΠ, ἄρχοντος Αθήνησι Τιμοσθένους..... Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους, ὁ Κεῖος, ὁ τὴν μνημονικὴν εὑρὼν ἐπίκησεν Αθήνησιν διδάσκων, καὶ αἱ εἰκόνες ἐστάθησαν Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, ἔτη ΗΗ... ἄρχοντος Αθήνησι ..... μάντεως. Ἀφ' οὗ Γέρων Συρακούσων ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗΠΙΙΙ, ἄρχοντος Αθήνησι Χ...η...ος. Ἦν δὲ καὶ Ἐπίχαρμος ὁ ποιητὴς κατὰ τοῦτον. Ἀφ' οὗ Σοφοκλῆς Σοφίλλου ἐν Κολωνῷ ἐνίκησε τραγῳδίᾳ, ἔτων ὢν ΔΔΠΗΙ, ἔτη ΗΗΠΙ, ἄρχοντος Αθήνησιν Ἀπσίνου. Ἀφ' οὗ Αἰγὸς ποταμοῖς ὁ Αἰγὸς ἔπεσ... καὶ Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἐτελεύτησεν βιοὺς ἔτη ΙΔΔΔΔ, ἔτη ΗΗΠ, ἄρχοντος Αθήνησι Θεα... νίδου. Ἀφ' οὗ Αλ... ανδρος ἐτελεύτησεν ὁ ὃς ἦν Π...δίππας Μακεδόνων ἐβασίλευε, ἔτη ΗΙΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, ἄρχοντος Αθήνησιν Εὐθίππου. Ἀφ' οὗ Αἰσχύλος ὁ πο... τὴς βιώσας ἔτη ΙΔΠΙΙΙΙ, ἐτελεύτησεν ἐν .....α τῆς ... κελίας, ἔτη ΗΙΔΔΔΔΙΙΙ, ἄρχοντος Αθήνησιν Καλλίου τοῦ πρώτου. Ἀφ' οὗ Εὐριπίδης ἔτων ὢν ΔΔΔΔΙΙΙ, τραγῳδίᾳ πρῶτον ἐνίκησεν ἔτη ΗΙΔΔ.....οντος Αθήνησι Διφί.....

.....σαν ᾗ καὶ Εὐριπίδου Σωκράτης καὶ ...

Athenis Calliade. Ex quo ad Platæas pugnarũt Athenienſes aduerſus Mardoniũ Xerxis ducem & victoriam reportarunt, Mardonius autem in ipſa pugna mortem obijt, & ignis erupit in Sicilia circa Ætnam, anni C...VI, archonte Athenis Xantippo. Ex quo Gelo Dinomenis F. tyrannidem exercuit, anni CCXV, archonte Athenis Timoſthene. Ex quo Simonides, Leoprepis F. Cæus, qui memorandi artis iuuentor erat, Athenis ludis edendis vicit, & erectæ ſunt imagines Harmodij & Ariſtogitonis, anni CC..., archonte Athenis Adimanto. Ex quo Hiero Syracuſis tyrannidem exercuit, anni CCVIII, archonte Athenis Charete, cuius etiam tempore fuit Epicharmus poeta. Ex quo Sophocles Sophilli F. ex Colono, tragœdiâ vicit, natus ſcilicet annos XXVIII, anni CCVI, archonte Athenis Apſephione. Ex quo in Ægos flumen Saxum cecidit, & Simonides poeta, poſtquam vixerat annos XC, vitam finiuit, anni CCV, archonte Atheins Theagenida. Ex quo Alexander vitam finiuit, filius autem eius Perdiccas in Macedonia regnauit, anni CXCIX, archonte Athenis Euthippo. Ex quo Æſchylus poeta, poſtquam vixerat annos LXIX, vitã finiuit in ..... Siliciæ anni CXCIII, archonte Athenis Callia primo. Ex quo Euripides annos natus XLIII, tragœdiâ primum vicit, anni CL.... archonte Athenis Diphilo.....

Flo-

ξαγόρας. Ἀφ' ὗ Ἀρχέλαος Μακεδόνων ἐβασίλευσε Περδίκκου τελευτήσαντος, ἔτη Η..... ...οντος Ἀθηνῶσι Ἀστυφίλου. Ἀφ' ὗ Διονύσιος Συρακούσων ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθηνῶσιν Εὐκτήμονος. Ἀφ' ὗ Εὐριπίδης ϛ ..... λεύτησεν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠ, ἄρχοντος Ἀθηνῶσιν Ἀντιγένους. ..... Σο....λῆς ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη ...ΔΔΔΔΙ, ἐτελεύτησεν καὶ Κῦρος ἄνεβ.... ..... οντος Ἀθηνῶσι Καλλίου τοῦ πρώτου. Ἀφ' ὗ ...ελέσης ελ..... νίκησεν Ἀθηναίους, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙΙΙ ἄρχοντος Ἀθηνῶσι Μικωνίδου. Ἀφ' ὗ ..... Κύρου ἀναβαντες καὶ Σωκράτης φιλόσοφ..... ελεύτ..... .. ἔτη ΙΔΔΔ, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθηνῶσι Λάχητος ..... Ἀθηναίοις ἔτη ΗΔΔΔΠ, ἄρχοντος Ἀθηναίοις Ἀριστοκράτους. Αφ....ος..... Με...ειανος διθυράμβῳ ἐνίκησεν Ἀθηναίους, ἔτη ..... Ἀφ' ὗ Φιλόξενος διθυραμβοποιὸς τελευτᾷ ζιὼς ἔτη ΙΔΔ, ἔτη ΗΔΠΙ, ἄρχοντος Ἀθηνῶσι Πυθέου. Ἀφ' ὗ Ἀναξανδρίδης ὁ κωμ..... Ἀθηναίοις Καλλέου. Ἀφ' ὗ Ἀστυδάμας Ἀθηναίοις ἐνίκησεν, ἔτη ΗΠΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθηναίοις Ἀστείου. Κατεκάη δ' τότε κα..... γένετο Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων ἣν ἐνίκων Θηβαῖοι, ἔτη ΗΠΠ, ἄρχοντος Ἀθηναίοις Φρασικλείδου ..... βασιλεύοντος. Ἀφ' ὗ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος ὁ δεύτερος ἐνίκησεν Ἀθηναίους καὶ φκίσθη μεγάλη πόλ.....

Floruerunt autem, Euripidis ævo, Socrates & Anaxagoras. Ex quo Archelaus Macedonia regnauit, post mortem Perdiccæ, anni Ͻ.. archonte Athenis Astyphilo. Ex quo Dionysius Syracusis exercuit tyrannidem, anni ΧLVII, archonte Athenis Euctemone. Ex quo Euripides ..... vitam finiuit, anni ΧLV, archonte Athenis Antigene. Ex quo....Sophocles poeta postquam annos ...XXXXI vixerat, vitam finiuit & Cyrus ..... archonte Athenis Callia primo. Ex quo Teleſtes ..... vicit Athenis annis ΧXXXIX, archonte Athenis Micone. Ex quo.....& Socrates philoſophus mortuus eſt.... annos natus LXX, anni ΧXXVII, archonte Athenis Lachete ..... Athenis, anni ΧLIX, archonte Athenis Ariſtocrate. Ex quo ..... dithyrambis vicit Athenis, anni .. ..Ex quo Philoxenus poeta Dithyrambicus mortem obijt, postquam annos LX vixerat, anni ΧVI, archonte Athenis Pythea. Ex quo Anaxandrides Comicus ..... Athenis Callea. Ex quo Aſtydamas Athenis vicit, anni CIX, archonte Athenis Aſteio. Combuſtum eſt autem tunc ..... commiſſa eſt pugna Thebanorum & Lacedæmoniorum qua vicerunt Thebani, anni ΧVIII, archonte Athenis Phraſiclide.... Ex quo Steſichorus Himeræus ſecundus vicit Athe-

Ἀφ' ἧς Διονύσιος Σικελιώτης ἐτελεύτησεν, ὃς ἦν ἔτη ΟΟ. Διονύσιος ἐπεκράτησεν, καὶ Αλε[ξ]ανδρεύει, ἔτη HIIII, ἄρχοντος Αθήνησιν Ναυσιγένους. Ἀφ' ἧς Φωκεῖς τὸ ἐν Δέλφοις [ἱερὸν] ἔσχον ἔτη [ΟΟ]. Ἀθήνησι Κηφισοδώρου. Ἀφ' ἧς Τιμόθεος Θεώπας ἔτη ΙΔΔΔΔ ἐτελεύτησεν, ἔτη [ΟΟ]. [Μακεδόσι] Κασσάνδρου βασιλεύει καὶ Ἀρτοξέρξης ἐτελεύτησεν [ἔτη ΟΟ] ὃς ἦν ἔτη [ΟΟ]. [Ἀντίγονος] ἐπεκράτησεν, ἔτη ΙΔΔΔΔΔIII, ἄρχοντος Αθήνησιν Ἀγαθοκλέους [ἔτη ΟΟ]. [Ἀντίγονος] ἐτελεύτησεν, ἔτη ΙΔΔΔΔΔI, ἄρχοντος Αθήνησι Καλλιστράτου [ἔτη ΟΟ]. Ἀφ' ἧς Κλ[εομένης] [ἔτη ΟΟ]. [Ἀντίγονος] [ἔτη ΟΟ].

nis & condita est Megalepolis [ἔτη ΟΟ]. Ex quo Dionysius Siculus vitam finiuit, & filius eius Dionysius tyrannidem exercuit & Alexander [ἔτη ΟΟ] regnauit, anni CIV, archonte Athenis Nausigene. Ex quo Phocenses in Delphis [ἔτη ΟΟ]. Athenis Cephisodoro. Ex quo Timotheus, postquam annos vixerat XC, mortem obijt, anni [ἔτη ΟΟ]. Macedonibus imperauit & Artoxerxes vitam finiuit [ἔτη ΟΟ]. filius verò [ἔτη ΟΟ] vicit, anni XCIII, archonte Athenis Agathocle [ἔτη ΟΟ] anni XCI, archonte Athenis Callistrato. [ἔτη ΟΟ]. Ex quo [ἔτη ΟΟ] CL, [ἔτη ΟΟ] archonte anni [ἔτη ΟΟ].

Fœdus

II.

Fœdus Smyrnæorum & Magnetum, ad maiestatem Seleuci Callinici Asiæ Regis tutiùs conseruandam, circa annum ante vulgarem D.N. Iesu Christi Epocham CCXLIV, seu periodi Iulianæ MMMMCCCCLXX, percussum, columnis singulis incisum, & in fano Veneris Stratonicidis alibique apud vtramque rempublicam ex pacto sacratum. Bina insuper Fœdus comitantia Decreta Smyrnæorum.

Decretum Fœderi præuium.

1 ΕΔΟΞΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝΓΝΩ..ΗΕΠΕΙΔΗΠΡΟΤΕΡΟΝΤΕΚΑΘΟΝΚΑΙΡΟΝΟ
ΒΑΣΙΛΕΥΣΣΕΛΕΥΚΟΣΤΠερ

2 ΕΒΑΛΕΝΕΙΣΤΗΝΣΕΛΕΥΚΙΔΑΠΟΛΛΩΝ..ΑΙΜΕΓΑΛΩΝΚΙΝΔΥΝΩΝΠΕΡΙΣΓΑΝΤΩΝ Τ
ΗΜΠΟΛΙΝΗΜΩΝΚΑΙΤΗΝ

3 ΧΩΡΑΝΔΙΕΦΤΛΑΞΕΝΟΔΗΜΟΣΤΗΜΠΡΟΣΑΥΤΟΝΕΥΝΟΙΑΝΤΕΚΑΙΦΙΛΙΑΝΟΥ ΚΑΤΑ
ΠΛΑΓΕΙΣΤΗΝΤΩΝΕΝΑΝΤΙΩΝΕΦΟΔΟΝ

4 ΟΥΔΕΦΡΟΝΤΙΣΑΣΤΗΣΤΩΝΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝΑ..ΩΛΕΙΑΣΑΛΛΑΠΑΝΤΑΔΕΥΤΕΡΑΗΓΗΣ
ΑΜΕΝΟΣΕΙΝΑΙΠΡΟΣΤΟΔΙΑΜΕΙ

5 ΝΑΙΕΝΤΗΙΑΙΡΕΣΕΙΚΑΙΑΝΤΙΛΑΒΕΣΘΑΙΤΩΜΠ..ΑΓΜΑΤΩΝ·ΚΑΤΑΤΗΝΕΑΥΤΟΥΔΥΝΑ
ΜΙΝΚΑΘΟΤΙΕΞΑΡΧΗΣΤΠΕΣΤΗΔΙΟ

6 ΚΑΙΟΒΑΣΙΛΕΥΣΣΕΛΕΥΚΟΣΕΥΣΕΒΩΣΤΑΠΡΟΣΤΟ..ΣΘΕΟΥΣΔΙΑΚΕΙΜΕΝΟΣΚΑΙΦΙΛΟ
ΣΤΟΡΓΩΣΤΑΠΡΟΣΤΟΥΣΓΟΝΕΙΣΜΕΓΑ

7 ΛΟΨΥΧΟΣΩΝΚΑΙΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣΧΑΡΙΤΑΣΑΠΟΔΙΔΟΝΑΙΤΟΙΣΕΑΥΤΟΝΕΥΕΡΓΕΤΟ
ΥΣΙΝΕΤΙΜΗΣΕΝΤΗΜΠΟΛΙΝΗΜΩΝΔΙΑ

8 ΤΕΤΗΝΤΟΥΔΗΜΟΥΕΥΝΟΙΑΝΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΙΑΝΗΝΕΠΕΠΟΙΗΤΟΕΙΣΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΑ
ΥΤΟΥΚΑΙΔΙΑΤΟΤΟΜΠΑΤΕ

9 ΡΑΑΥΤΟΥΘΕΟΝΑΝΤΙΟΧΟΝΚΑΙΤΗΜΜΗΤΕΡΑΤΗΝΤΟΥΠΑΤΡΟΣΘΕΑΝΣΤΡΑΤΟΝΙΚ
ΗΝΙΔΡΥΣΘΑΙΠΑΡΗΜΙΝΤΙΜΩΜΕ

10 .ΝΟΥΣΤΙΜΑΙΣ ΑΞΙΟΛΟΓΟΙΣΚΑΙΚΟΙΝΗΙΤΠΟΤΟΥΠΛΗΘΟΥΣΚΑΙΔΙΑΙΤΩ ΕΚΑΣΤΟΥΤ
ΩΜΠΟΛΙΤΩΝΚΑΙΕΒΕΒΑΙΩΣΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΤΗΝΑΥΤΟ
11 ΝΟΜΙΑΝΚΑΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΕΓΡΑΨΕΝΔΕΚΑΙΠΡΟΣΤΟΥΣΒΑΣΙΛΕΙΣΚΑΙΤΟΥΣΔΥΝΑ
ΣΤΑΣΚΑΙΤΑΣΠΟΛΕΙΣΚΑΙΤΑΕΘΝΗΑΞΙ
12 ΩΣΑΣΑΠΟΔΕΞΑΣΘΑΙΤΟΤΕΙΕΡΟΝΤΗΣΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΟΣΑΦΡΟΔΙΤΗΣΑΣΥΛΟΝΕΙΝΑΙ
ΚΑΙΤΗΜΠΟΛΙΝΗΜΩΝΙΕΡΑΝΚΑΙΑΣΥΛΟΝΝΥΝΤΕΥΠΕΡ
13 ΒΕΒΛΗΚΟΤΟΣΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΕΙΣΤΗΝΣΕΛΕΥΚΙΔΑΟΙΣΤΡΑΤΗ..ΙΣΠΕΥΔΟΝΤΕΣΔΙΑΜ
ΕΝΕΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΣΔΙΕ
14 ΠΕΜΨΑΝΤΟΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΚΑΙΠΡΟ..ΤΟΥΣΥΠΑΙΘΡΟΥΣΙΠ
ΠΕΙΣΚΑΙΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣΚΑΙΑΠΕΣΤΕΙΛΑΝΕΞΑΥΤΩΝ
15 ΕΝΑΔΙΟΝΥΣΙΟΝΤΟΜΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΝΤΑΑΥΤΟΥΣΔΙΑ...!ΑΑΣΣΕΙΝΤΗΜΦΙΛΙΑΝΚΑΙΣ
ΥΜΜΑΧΙΑΝΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΣ
16 ΠΑΝΤΑΤΟΓΧΡΟΝΟΝΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΙΔΙΑΤΗΡΟΥΝΓΩΝΑΥΤΩ..ΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΚ
ΑΙΤΟΝΑΥΤΟΝΕΧΘΡΟΓΚΑΙΦΙΛΟΝΗΓΟΥΜΕΝΩΝΥΠΑΡΞΕΙΝΑΥ
17 ΤΟΙΣΠΑΡΑΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΠΑΝ..ΑΤΑΑΦΙΛΑΝΘΡΩ
ΠΑΚΑΙΚΑΛΩΣΕΧΟΝΤΑΚΑΙΑΠΟΔΟΘΗΣΕΣΘΑΙΧΑΡΙ
18 ΤΑΣΑΥΤΟΙΣΑΞΙΑΣΤΗΣΑΙΡΕΣΕΩΣΟΙΔΕΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΠΑΡΑΚΛΗΘΕΝΤΕΣ ΚΑΙΑΥΤΟ
ΙΟΝΤΕΣΠΡΟΘΥΜΟΙΠΡΟΣΤΟΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΤΗΝΤΕΦΙ
19 ΛΙΑΝΚΑΙΤΗΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΔΙΑΤΗΡΕΙΝΑΥΤΩΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΤΑΤΕΑΞΙΩΘΕΝΤΑΥ
ΠΟΤΩΝΣΤΡΑΤΗΓΩΝΦΙΛΟΤΙΜΩΣΑΠΕΔΕΞΑΝΤΟΚΑΙΕΠΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ
20 ΟΝΤΑΙΤΗΝΑΥΤΗΝΕΞΕΙΝΑΙΡΕΣΙΝΤΩΙΔΗΜΩΙΤΩΙΗΜΕΤΕΡΩΙΕΙΣΠΑΝΤΑΤΑΤΟΥΒΑΣ
ΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΚΑΙΑΠΕΣΤΑΛΚΑΣΙΝ
21 ΠΡΟΣΗΜΑΣΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣΕΓΜΕΝΤΩΓΚΑΤΟΙΚΩΝΠΟΤΑΜΩΝΑΚΑΙ.ΕΡΟΚΛΗΝΕΓΔΕ
ΤΩΝΥΠΑΙΘΡΩΝΔΑΜΩΝΑΚΑΙΑΠΟΛΛΩΝΙΚΕΤΗΝΤΟΥΣΑ...
22 ΛΕΞΟΜΕΝΟΥΣΤΕΗΜΙΝΚΑΙΑΝΟΙΣΟΝΤΑΣΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΚΑΘΗΝΑΞΙ..ΤΣΙΝΕΥΝ
ΘΕΣΘΑΙΤΗΜΠΡΟΣΕΑΥΤΟΥΣΦΙΛΙΑΝΕΠΑΧΘΕΝΤΕΣΔΕΚΑΙΟ..
23 ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΕΠΙΤΟΝΔΗΜΟΝΣΤΝΛΕΛΑΛΗΚΑΣΙΝΤΠΕΡΑΠΑΝΤΩΝΑΚΟΛ...ΘΩΣΤΟ
ΙΣΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΕΝΟΙΣΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙΔΕΔΟΧΘΑ..
24 ΤΗΝΤΕΦΙΛΙΑΝΣΥΝΤΙΘΕΣΘΑΙΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΕΠΙΠΑΣΙΤΟ...ΤΟΥΒΑΣΙΛΕ
ΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΥΣΙΝΚΑΙΑΠΟΔΕΙΞΑΙΠΡΟΣΑΥΤΟΥ..
25 ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣΤΡΕΙΣΟΙΤΙΝΕΣΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΤΕΗΤΙΣΑΝΔΟΞΗΙΤΩΙΔΗΜΩΙ ΑΝΟΙ
ΣΟΥΣΙΝΑΥΤΟΙΣΚΑΙΠΕΡΙΤΩΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝΕΝΑΥΤΗΙΔΙ..
26 ΛΕΓΗΣΟΝΤΑΙΚΑΙΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΥΣΙΝΑΥΤΟΥΣΔΕΧΕΣΘΑΙΚΑΙΣΥΝΤΕΛΕΙΝΤΑΕ ΝΤΗΙ
ΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΚΑΙΕΑΜΠΕΡΔΕΞΩΝΤΑΙΟΙΕΜ
27 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΡΚΙΣΑΤΩΣΑΝΑΥΤΟΥΣΟΙΑΠΟΔΕΙΧΘΗΣΟΜΕΝΟΙΠΡΕΣ ΒΕΥΤΑΙΤΟΝΟ
ΡΚΟΝΤΟΝΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝ...
28 ΔΕΤΑΥΤΑΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΣΥΝΕΦΡΑΓΙΣΑΜΕΝΩΝΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΚΑΙ ΟΜ
ΟΣΑΝΤΩΝΚΑΙΕΠΑΝΕΛΘΟΝΤΩΝΤΩΜΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝΣΥ.....
29 ΛΕΙΣΘΩ ΚΑΙΤΑΛΟΙΠΑΠΑΝΤΑΤΑΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΚΑΙΤΟΨΗΦΙΣΜ
ΑΤΟΔΕΑΝΑΓΡΑΦΗΤΩΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΑΝΑΓΡΑΦΗΤΩΔΕΚ.....
30 ΣΤΗΛΑΣΕΙΣΑΣΑΙΗΟΜΟΛΟΓΙΑΑΝΑΓΡΑΦΗΣΕΤΑΙΚΑΛΕΣΑΤΩΣΑΝΔΕ..ΙΕΠΙΜΗΝΙΟΙ
ΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΣΠΡΕΒΕΥΤΑΣΤΟΥΣΠΑΡΑΓΕΝ.....

ΕΚ

31 ΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΕΠΕΞΕΝΙΣΜΟΝΕΙΣΤΟΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝΤΟΙΣΔΕΑΠΟΔΕΙΧΘΕ..Σ ΙΜΠΡ
ΕΣΒΕΥΤΑΙΣΔΟΤΩΜΕΘΟΔΙΟΝΚΑΛΛΙΝΟΣΟΤΑΜΙΑΣΤΟΕΚΤΟΥ .....

32 ΗΜΕΡΩΝΟΣΩΝΑΝΟΔΗΜΟΣΤΑΞΗΙΑΠΟΤΩΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣΠΡΟΣΟΔΩΝΗΜ ΕΡΑΙΕΤ
ΑΓΗΣΑΜΠΕΝΤΕΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΑΠΕΔΕΙΧΘΗΣΑΝΦΑΝΟΔΗΜΟΣΜΙΚ .....

33 ΔΙΟΝΤΣΙΟΣΔΙΟΝΤΤΑΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΣΠΥΘΕΟΥ.

34 ΕΠΠΕΡΕΩΣΗΓΗΣΙΟΥΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥΔΕΠΥΘΟΔΩΡΟΥΜΗΝΟΣΛΗΝΑΙΩΝΟΣΑΓΑΘ
ΗΙΤΥΧΗΙΕΠΙΤΟΙΣΔΕΣΥΝΕΘΕΝΤΟΤΗΜΦΙΔΙΑΝΣΜΥΡΝΑΙ..

35 ΚΑΙΟΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΤΟΙΚΟΙΟΙΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΙΣΚΑΙΠΕΖΟΙΚΑΙΟΙ ΕΝΤΟΙ
ΣΤΠΑΙΘΡΟΙΣΚΑ..ΟΙΑΛΛΟΙΟΙΚΗΤΑΙΚΑΙΤΗΜΠΟΛΙΤΕΙΑΝΕΔΩΚΑΝ

36 ΣΜΥΡΝΑΙΟΙΤΟΙΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΣΤΟΙΣΤΕΚΑΤΑΠΟ.. ΙΝΙΠΠΕΥΣΙΚΑΙΠΕΖ
ΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΤΠΑΙΘΡΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΟΙΚΟΥΣΙ

37 ΤΗΜΠΟΛΙΝΕΦΟΤΩΙΤΗΜΜΕΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝΤΗΝΕΙ....ΑΠΡΑΓΜΑΤ
ΑΤΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΔΙΑΤΗΡΗΣΟΥΣΙΝΟΙΕΜ

38 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΜΕΤΑΠΑΣΗΣΠΡΟΘΥΜΙΑΣΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤ...ΧΡΟ
ΝΟΝΚΑΙΟΣΑΠΑΡΕΙΛΗΦΑΝΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΦΥΛΑΞΑΝΤΕΣ

39 ΕΙΣΔΥΝΑΜΙΝΕΙΝΑΙΤΗΝΑΤΤΩΝΑΠΟΔΟΣΟΥΣΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩ.....ΠΕΥΣΟ
ΝΤΑΙΔΕΜΕΤΑΣΜΥΡΝΑΙΩΝΚΑΤΑΤΟΥΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΝΟΜΟΥΣ

40 ..ΣΤΑΤΙΑΣΤΩΣΤΟΝΑΤΤΟΝΕΧΘΡΟΥΣΚΑΙΦΙΛΟΝΗΓΟΥΜΕΝΟΙΣΜΥΡΝΑΙΟ.....ΟΥ
ΝΤΑΙΔΕΚΑΙΟΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣΚΑΙΣΜΥΡΝΑΙΟΙΤΟΙΣΕΜ

41 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΣΚΑΤΕΡΟΙΑΤΤΩΝΤΟΝΟΡΚΟΝΤΟΝΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΤΠΟΓ..ΓΡΑΜ Μ
ΕΝΟΝΣΥΝΤΕΛΕΣΘΕΝΤΩΝΔΕΤΩΝΟΡΚΩΝΤΑΜΕΝΕΓΚΛΗΜΑΤΑΑΤ

42 ΤΟΙΣΤΑΓΕΓΕΝΗΜΕΝΑΚΑΤΑΤΟΜΠΟΛΕΜΟΝΗΡΘΩΠΑΝΤΑΚΑΙΜΗΕΞΕΣΤΩΜΗ..ΕΕΤ
ΕΡΟΙΣΕΓΚΑΛΕΣΑΙΠΕΡΙΤΩΓΚΑΤΑΤΟΝΠΟΛΕΜΟΝΓΕΓΕΝΗΜΕΝΩΝΜΗΤΕ

43 ΔΙΑΔΙΚΗΣΜΗΤΕΚΑΤΑΛΛΟΝΤΡΟΠΟΜΜΗΘΕΝΑΕΙΛΕΜΗ..ΑΝΙΟΕΠΙΦ... ΟΜΕ..ΟΝΕ
ΓΚΛΗΜΑΑΚΥΡΟΝΕΣΤΩΔΕΔΟΣΘΑΙΔΕΤΟΙΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΚΑΙΤΟΙΚ....

44 ΤΟΙΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΥΣΙΚΑΙΠΕΖΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΤΠΑΙΘΡΟΙΣΠΟΛΙΤΕΙ..ΝΕΝΣΜΥ
ΡΝΗΙΕΦΙΣΗΙΚΑΙΟΜΟΙΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣΟΜΟΙΩΣΔΕΔΕ.....

45 ..ΗΜΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ ....ΙΚΟΙΤΣΙΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΣΟΙΑΝΩΣΙΝ..ΛΕ
ΥΘΕΡΟΙΤΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣΑΝΕΝΕΓΚΑΤΩΣΑΝΔΕΤΟΥΣΜΕΓΚΑΤΑΛΟΧΙΣΜ.....

46 ..ΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΠΠΕΩ....ΕΚΑΙΠΕΖΩΝΤΩΝΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΓΚΑ..ΤΩΝΤΠΑΙΘΡΩΝ
ΟΙΟΝΤΕΣΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣΤΩΝΤΑΓΜΑΤΩΝΕΠΙΤΟΝΔΗΜΟΝΤΩΝΔΕΑΛ....

47 ΟΙΚΗΤΩΝΤΗΓΓΡΑΦ....ΟΙΑΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΤΠΟΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΩ..ΑΝ
ΔΡΕΣΟΤΑΝΔΕΤΙΘΩΝΤΑΙΤΟΥΣΚΑΤΑΛΟΧΙΣΜΟΥΣΟΙΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣΚΑΙΟΙ

48 ..ΝΔΡΕΣΟΙΑ ... ΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΤΗΓΓΦΑΦΗΝΤΩΝΑΛΛΩΝΟΙΚΗΤΩΝΟΡΚΙΣΑΤΩΣΑΝ...
.. ΤΟΥΣΟΙΕΞΕΤΑΣΤΑΙΕΠΙΤΟΥΜΗΤΡΩΙΟΥΙΕΡΟΙΣΝΕΟΚΑΤΤΟΙ.....

49 .....ΤΕΙΣΗΜΗΝΑΠΟΤΟΥΒΕΛΤΙΣΤΟΥΑΝΕΝΗΝΟΧΕΝΑΙΤΗΓΓΡΑΦΗΝΤΩΝΟΝΤΩ
ΝΤΩ.... ΑΡΑΤΤΟΙΣΚΑΤΟΙΚΩΝΙΠΠΕΩΝΚΑΙ .....

50 ΤΠΑΙΘΡΑΤΑΣΣΟΜΕΝΩΝΤΟΥΣΔΕΑΝΔΡΑΣΤΟΥΣ.... ΑΦΕΡΟΝΤΑΣΤΗΓΓΡΑΦΗΝΤΩΝ
.....

51 ΟΙΚΟΥΝΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΟΝΤΩΝΕΛΕΥΘΕΡΩΝΚΑΙΕΛΛΗΝΩΝΤΑΣΔΕ ΑΝΕΝΕ
Χ.....ΕΞΕΤΑΣΤΑΙΠΑΡΑΔΟΤΩΣΑΝΤΩΙΓΡΑΜΜΑ.....ΔΑΚΙΤΗΣ

52 ΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΟΔΕΘΕΣΘΩΕΙΣ.....ΣΙΟΝΕΠΙΚΛΗΡΩΣΑΤΩΣΑΝΔ
ΕΟ.....ΑΙΕΙΣΤΑΣΦΥΛΑΣΤΑΑΝΕΝΕΧΘΕΝΤΑΟΝΟΜΑΤΑΠΑΝΤΑΚΑΙΑΝΑ

53 ΓΡΑΨΑΤΩΣΑΝΕΙΣΤΑΚΛΗΡΩΤΗΡΙΑΚΑΙΕΣΤΩΜΕΤΟΥΣΙΑΤΟΙΣΑΝΑΓΡΑΦΕΙΣΙΝΕ.....
....ΩΤΗΡΙΑΠΑΝΤΩΝΩΓΚΑΙΤΟΙΣΛΟΙΠΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣΜΕΤΕΣΤΙΝ

54 ΧΡΗΣΘΩΣΑΝΔΕΟΙΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΘΕΝΤΕΣΚΑΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΠΕΡΙΤΩΝΣΥΝΑΛΛ...
....ΩΝΚΑΙΤΩΝΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝΤΩΜΠΡΟΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΤΟΙΣΝΟΜΟΙΣ

55 ΤΟΙΣΣΜΥΡΝΑΙΩΝΔΕΧΕΣΘΩΣΑΝΔΕΚΑΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΟΥΤΗΣΠΟΛΕ
ΩΣ....ΟΜΟΝΚΑΙΑΡΧΟΝΤΑΔΕΟΝΑΝΑΠΟΣΤΕΛΛΗΙΟΔΗΜΟΣ ΚΥΡΙΕΥΣΟΝΤΑΤΕΥ

56 ΩΓΚΛΕΙΔΩΝΚΑΙΕΣΟΜΕΝΟΝΕΠΙΤΗΣΦΥΛΑΚΗΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΚΑΙΔΙΑΤΗΡΗΣΟΝΤΑΤ
ΗΜΠΟΛΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΠΑΡΑΔΕΞΟΝΤΑΙΟΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΔΟ

57 ΤΩΣΑΝΔΕΣΜΥΡΝΑΙΟΙΚΑΙΕΙΣΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙΝΤΟΙΣΑΠΟΣΚΕΤΑΖΟΜΕΝΟΙΣΤΩΝΕΚ
ΜΑΓΝΗΣΙΑΣΟΙΚΙΑΣΚΛΙΝΩΝΟΣΩΝΑΝΤΩΙΔΗΜΩΙΔΟΞΗΙΑΦΟΥΑΓ Χ Ρ ΟΝΟΥΤΗΟΜΟ
ΛΟ

58 ΓΙΑΣΥΝΣΦΡΑΓΙΣΘΗΕΙΣΕΞΑΜΗΝΟΝΜΙΣΘΟΥΣΘΩΔΕΟΤΑΜΙΑΣΤΩΝΟΣΙ Ω Μ Π ΡΟΣ
ΟΔΩΝ.. ΑΣΟΙΚΙΑΣΜΕΤΑΤΩΝΣΤΡΑΤΗΓΩΓΚΑΙΤΟΑΝΗΛΩΜΑΔΙΔΟΤΩ Α Π ΟΤΩ Ν Τ
Η..

59 ΠΟΛΕΩΣΠΡΟΣΟΔΩΝΟΜΟΣΑΙΔΕΤΟΥΣΜΕΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΤΩΝΤΕΚΑ
ΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΩΝΚΑΙΠΕΖΩΝΚΑΙΤΟΥΣΕΝΤΟΙΣΤΠΑΙΘΡΟΙΣΤΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣΚΑ..

60 ΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΚΑΤΑΧΩΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣΕΙΣΤΟΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΝΔΕ ΤΟΝΟΡΚΟ
ΝΟΜΝΥΩΔΙΑΓΝΗΗΛΙΟΝΑΡΗΑΘΗΝΑΝΑΡΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΤΑΥΡΟΠΟΛΟΝΚΑΙΤΗ..

61 ΜΗΤΕΡΑΤΗΝΣΠΥΛΗΝΗΝΚΑΙΑΠΟΛΛΩΤΟΝΕΜΠΑΝΔΟΙΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΘΕΟΥ
ΣΠΑΝΤΑΣΚΑΙΠΑΣΑΣΚΑΙΤΗΝΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΤΥΧΗΝΕΜΜΕΝΩΕΝ

62 ΤΑΙΣΣΥΝΘΗΚΑΙΣΑΙΣΣΥΝΤΕΘΕΙΜΑΙΠΡΟΣΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤΟΥ ΧΡΟΝΟΝ
.. ΑΙΔΙΑΤΗΡΗΣΩΤΗΝΤΕΣΤΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙ

63 ΚΑΙΤΗΙΣΜΥΡΝΑΙΩΝΠΟΛΕΙΚΑΙΑΠΑΡΕΙΛΗΦΑΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥ ΔΙΑΤ
ΗΡΗΣΩΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΑΠΟΔΩΣΩΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΚΑΙΟΥΘΕΝ

64 ΠΑΡΑΒΗΣΟΜΑΙΤΩΓΚΑΤΑΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΟΥΔΕΜΕΤΑΘΗΣΩΕΠΙΤΟΧΕΙΡΟΝΤΑΓΕ
ΓΡΑΜ..ΕΝΑΕΝΑΥΤΗΙΟΥΤΕΤΡΟΠΩΙΟΥΤΕΜΗΧΑΝΗΙΟΥΔΕΜΙΑΙΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΥΣΟΜΑ
ΙΜΕΘΟ

65 ΜΟΝΟΙΑΣΑΣΤΑΣΙΑΣΤΩΣΚΑΤΑΤΟΥΣΣΜΥΡΝΑΙΩΝΝΟΜΟΥΣΚΑΙΤΑΨΗΦΙΣΜΑΤΑΤΟ
ΥΔ..ΜΟΥΚΑΙΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΩΤΗΝΤΕΑΥΤΟΝΟΜΙΑΝΚΑΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝ ΚΑΙΤΑΛΛΑ
ΤΑ

67 ΕΠΙΚΕΧΩΡΗΜΕΝΑΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣΤΠΟΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΜΕΤΑ ΠΑΣΗΣ ΠΡΟ
ΘΥΜΙΑΣΕΜΠΑΝΤΙΚΑΙΡΩΙΚΑΙΟΥΤΕΑΥΤΟΣΑΔΙΚΗΣΩΑΥΤΩΝΟΥΘΕΝΑΟΥΤΕΑΛΛΩΙΕ
ΕΠ..

68 ΤΡΕΨΩΟΥΘΕΝΙΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΕΑΝΤΙΝΑΑΙΣΘΑΝΩΜΑΙΕΠΙ ΒΟΥΛΕΥ
Ο....ΤΗΙΠΟΛΕΙΗΤΟΙΣΧΩΡΙΟΙΣΤΟΙΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΗΤΗΝΔΗΜΟ ΚΡΑΤΙΑΝΗΤΗ Ν Ι
ΣΟ

69 ΝΟΜΙΑΝΚΑΤΑΛΥΟΝΤΑΜΗΝΥΣΩΤΩΙΔΗΜΩΙΤΩΙΣΜΥΡΝΑΙΩΝΚΑΙΒΟΙΗΘΗΣΩΑΓΩ...
.....ΕΝΟΣΜΕΤΑΠΑΣΗΣΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣΚΑΙΟΥΚΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΩΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝ

70 ΕΜΑΥΤΟΥΕΥΟΡΚΟΥΝΤΙΜΕΝΜΟΙΕΥΕΙΗΕΦΙΟΡΚΟΥΝΤΙΔΕΕΞΩΛΕΙΑΚΑΙΑΥΤΩΙΚΑΓ
Ε.... ΩΙΕΞΕΜΟΥΟΜΟΣΑΙΔΕΚΑΙΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΤΟΙΣΑΠΟΜΑΓΝΗΣΙΑΣΤΟΝΟΡΚΟΝ

ΤΟΝ

71 ΤΟΝΔΕΘΜΝΤΩΔΙΑΓΗΝΗΔΙΟΝΑΡΗΑΘΗΝΑΝΑΡΕΙΑΝΚΑΙ ΤΗΝΤΑΥΡΟΠΟΛΟΝ ΚΑΙ ΤΗΜΜΗ.....ΑΤΗΝΕΠΙΤΑΔΗΝΗΝΚΑΙΑΦΡΟΔΙΤΗΝΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΑΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΘΕΟΥΣ

72 ΠΑΝΤΑΣΚΑΙΠΑΣΑΣΕΜΜΕΝΩΝΤΑΙΣΣΥΝΘΗΚΑΙΣΑΙΣΣΥΝΤΕΘΕΙΜΕΘΑΠΡΟΣ ΤΟΥΣ.....ΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΤΟΥΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΙΣΚΑΙΠΕΖΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΕΝ ΤΟΙΣ

73 ΤΠΑΙΘΡΟΙΣΤΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΚΑΤΑΧΩΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣΕΙΣΤΟ.....ΤΕΤΜΑΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤΟΓΧΡΟΝΟΝΟΥΤΟΘΕΝΠΑΡΑΒΑΙΝΩΝΤΩΓΚΑΤΑΤΗΜ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ

74 ΟΥΔΕΜΕΤΑΤΙΘΕΙΣΕΠΙΤΟΧΕΙΡΟΝΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΕΝΑΥΤΗΙΟΥΤΕΤΕΧΝΗΙΟΥΤΕ.....ΝΗΙΟΥΔΕΜΙΑΙΚΑΙΕΥΝΟΗΣΩΚΑΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΤΚΩΙΚΑΙΤΟΙΣΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΚΑ

75 ΤΟΙΚΟΙΣΤΟΙΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΚΑΙΤΟΙΣΤΠΑΙΘΡΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ ΤΟΙΣΟΙΚΟ.....ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΣΟΙΕΙΣΙΝΕΛΕΥΘΕΡΟΙΤΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣΚΑΙΠΟΙΗΣΟΜΑΙΑΥΤΟΥΣ

76 ΠΟΛΙΤΑΣΠΑΝΤΑΣΚΑΙΤΟΥΣΕΓΓΟΝΟΥΣΑΥΤΩΝΕΦΙΣΗΙΚΑΙΟΜΟΙΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ ΠΟΛΙ.....ΚΑΙΕΙΣΦΥΛΑΣΑΥΤΟΥΣΕΠΙΚΛΗΡΩΣΑΣΚΑΤΑΧΩΡΙΩΕΙΣΗΝΑΝΕΚΑΣΤΟΙΛΑΧΩΣΙΝ

77 ΚΑΙΟΥΤΕΑΥΤΟΣΑΔΙΚΗΣΩΑΥΤΩΝΟΥΘΕΝΑΟΥΤΕΑΛΛΩΙΕΠΙΤΡΕΨΩΟΥΘΕΝΙΚΑΤΑΔ....ΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΕΑΝΤΙΝΑΑΙΣΘΑΝΩΜΑΙΕΠΙΒΟΥΛΕΥΟΝΤΑΑΥΤΟΙΣΗΕΚΓΟΝΝΟ...

78 ΑΥΤΩΝΗΤΟΙΣΤΠΑΡΧΟΥΣΙΝΑΥΤΩΝΜΗΝΥΣΩΣΑΝΤΑΧΙΣΤΑΔΥΝΩΜΑΙ ΚΑΙΒΟΗΘ...ΩΜΕΤΑΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣΚΑΙΜΕΤΟΥΣΙΑΝΑΥΤΟΙΣΔΩΣΩΤΩΝΤΕΑΡΧΕΙΩΝΚΑΙΤΩΝΑΛΛ...

79 ΤΩΝΚΟΙΝΩΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣΩΝΚΑΙΟΙΑΛΛΟΙΠΟΛΙΤΑΙΜΕΤΕΧΟΥΣΙΝΕΥΟΡΚΟΥ.....ΜΟΙΕΥΕΙΝΕΦΙΟΡΚΟΥΝΤΙΔΕΕΞΩΛΕΙΑΚΑΙ ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΓΕΝΕΙ ΤΩΙΕΞΕΜΟΥΑΠ ΟΔΕΙΞ...

80 ΤΩΣΑΝΔΕΣΜΥΡΝΑΙΟΙΤΕΚΑΙΟΙΑΠΟΜΑΓΝΗΣΙΑΣΑΝΔΡΑΣ.....ΑΝΕΚΑΤΕΡΟΙΤΠΟΛΑΝΒΑΝΩΣΙΝΙΚΑΝΟΥΣΕΙΝΑΙΤΟΥΣΟΡΚΙΟΥΝΤΑΣΤΟΠΛΗΘΟΣ

81 ΤΩΝΤΕΕΝΣΜΥΡΝΗΙΚΑΙΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΙΑΣ.....ΝΤΕΣΤΗΙΠΡΟΤΕΡΟΝΗΜΕΡΑΙΕΝΔΗΜΕΙΝΤΟΥΣΕΝΤΗΙΠΟΛΕΙΩΣΤΟΥΟΡΚΟΥΣΥΝ...

82 ΛΕΣΘΗΣΟΜΕΝΟΥΤΟΥΚΑΤΑΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ....ΚΙΖΕΤΩΣ.....ΟΝΟΙΜΕΝΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΑΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΟΙΔΕΕΞΕΣΜΥΡΝΗΣΤΟΥΣΕΜ

83 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΑΔΕΙΕΡΕΙΑΤΑΕΙΣΤΑ....ΚΩΜΟΣΙΑΕΝΣΜΥΡΝ.....ΛΙΝΟΣΑΦΩΝΑΝΨΗΦΙΣΗΤΑΙΟΔΗΜΟΣΕΝΔΕΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΙΤΑΜΙΑΙΟΙΣΑΝΤΟΠΛΗΘΟΣΕ

84 ΤΑΞΗΙΑΝΑΓΡΑΨΑΤΩΣ.....ΚΑΙΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΕΝΕΣΤΗΛ.....ΕΤΩΣΑΝΣΜΥΡΝΑΙΟΙΜΕΝΕΝΤΩΙΤΗΣΑΦΡΟΔΙΤΗΣΤΗΣΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΟΣΙΕΡΩΙΚΑΙ

85 ΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΗΙΠΡΟΣΤΩΙΜΑΙΑΝΔΡΩΙΕΝΤΩΙΤΗΣΑΡΤΕΜΙΔ.....ΝΗΣΙΕΡΩΙΟΙΔΕΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΕΝΤΕΤΗΙΑΓΟΡΑΙΠΑΡΑΤΟΝΒΩΜΟΝΤΟΥ

86 ΛΙΟΝ...ΟΥΚΑΙΤΑΣΤΩΝΒΑΣΙΛΕΩΝΕΙΚΟΝΑΣΚΑΙΕΜΠΑΝΔΟΙΣΕ.....ΑΠΟΛΛΩΝΟΣΚΑΙΕΓΓΡΥΝΕΩΙΕΝΤΩΙΕΡΩΙΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΑΝΑΓΡΑΨΑΤΟΔΕΚΑΙ ΟΓΡΑΜ

87 ΜΑΤΟΦΥΛΑΞΗΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΤΑΑΝΤΙΓΡΑΦΑΤΗΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣ.....ΟΣΙΟΝΣΥΝΣΦΡΑΓΙΣΑΣΘΩΣΑΝΔΕΤΑΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣΤΗΜΜΕΝΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣΔΟΘΗΣΟΜΕΝΗΝ

88 ΟΥΣΑΝΑΠΟΔΕΙΞΗΙΤΟΚΟΙΝΟΝΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΟΙΣΤΕΕΑΥ ΤΩΝΔΑΚΤΥΛΙΟΙΣ
Κ.... ΥΠΑΡΧΟΝΤΙΚΟΙΝΩΙΤΗΝΔΕΕΙΣΜΑΓΝΗΣΙΑΝΔΟΘΗΣΟΜΕΝΗΝΕΦΡΑΓΙΣΑΣΘΩΣ
ΑΝΣΜΥΡΝΑ....

89 ΟΙΤΕΣΤΡΑΤΗΓΟΙΚΑΙΟΙΕΞΕΤΑΣΤΑΙΤΩΙΤΕΤΗΣΠΟΛΕΩΣΔΑΚΤΥΛΙΩΙΚΑΙΤΟΙΣ ΑΥΤΩ
ΝΤΑΥΤΑΔΕΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣΤΟΙΣΠΛΗΘΕΣΙΝΣΥΝΤΕΤΕΛΕΙΣΘΑΙΤΥΧΗΙΤΗΙΑΓΑΘΗΙ

90 ΕΔΟΞΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝΓΝΩΜΗΕΠΕΙΔΗΠΡΟΝΟΩΝΟΔΗΜΟΣΥΠΕΡΑΠΑΝ
ΤΩΝΤΩΝΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝΔΙΕΤΕΛΕΙΚΑΙΠΡΟΤΕΡΟΝΤΗΝ
ΤΕΒΑΣΙΛΕΙΑΝ

91 ΑΥΤΟΥΣΥΝΑΥΞΩΝΚΑΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΔΙΑΤΗΡΩΝΚΑΘΟΣΟΝΗΝΔΥΝΑΤΟΣΚΑΙΠΟΛ
ΛΑΜΕΝΠΕΡΙΕΙΔΕΝΑΠΟΛΛΥΜΕΝΑΚΑΙΚΑΤΑΦΘΕΙΡΟΜΕΝΑΤΩΝΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝ ΠΟ
ΛΛΟΥΣΔΕΥΠΕΜΕΙΝ..

92 ΚΙΝΔΥΝΟΥΣΕΝΕΚΕΝΤΟΥΔΙΑΤΗΡΗΣΑΙΤΗΝΦΙΛΙΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΒΑΣΙΛΕΑΣΕΛΕΥ
ΚΟΝΚΑΙΝΥΝΦΙΛΟΤΙΜΟΥΜΕΝΟΣΑΥΤΩΙΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΑΙ ΚΑΙΣΥΝΕΧΕΙΝΤΑΠΡΑΓΜ
ΑΤΑΚΑΘΟΣΟΝ

93 ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΝΕΣΤΙΝΤΗΝΤΕΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΚΑΙ ΤΟΥΣ Υ
ΠΑΙΘΡΟΥΣΙΠΠΕΙΣΚΑΙΤΟΥΣΠΕΖΟΥΣΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΙΚΟΥ
ΝΤΑΣΕΜΜΑ

94 ΓΝΗΣΙΑΙΣΥΝΤΕΘΕΙΤΑΙΦΙΛΙΑΝΙΝΑΔΙΑΦΥΛΑΣΣΩΣΙΝΤΗΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝ ΚΑΙΤΗΝΕΥΝ
ΟΙΑΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΝΟΜΙΖΩ..ΔΕ..ΝΑΓΚΑΙΟΝΕΙΝΑΙΤΗΙΠΟΛΕΙΠΑΡΑΛΑΒΕΙ
ΝΚΑΙΤΟ

95 ΧΩΡΙΟΝΠΑΛΑΙΜΑΓΝΗΣΙΑΝΚΑΙΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝΔΙΑΥΤΟΥΙΝΑΚΑΙΤΟΥΤ
ΟΥΠΑΡΑΛΗΦΘΕΝΤΟΣΥΠΟΤΗΣΠΟΛΕΩΣΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟΝΔΙΑΜΕΝΗΙΠΑΝΤΑΤΑΣΤ
ΝΕΓΓΥ..

96 ΠΡΑΓΜΑΤΑΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΔΙΕΠΕΜΨΑΝΤΟΠΡΟΣΤΟΥΣΟΙΚΟΥΝΤΑΣΕΝΤΩΙ
ΧΩΡΙΩΙΚΑΙΠΑΡΕΚΑΛΕΣΑΝΑΥΤΟΥΣΑΙΡΕΣ.....ΦΙΛΙΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑΣ
ΕΛΕΥΚΟΝ

97 ΚΑΙΠΑΡΑΔΟΥΝΑΙΤΑΣΚΛΕΙΔΑΣΤΩΙΑΡΧΟΝΤΙΤΩΙΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΙΥΠΟ ΤΟΥΔΗΜΟΥ
ΚΑΙΠΑ..ΑΔΕΞ..ΣΘΑΙΦΥΛΑΚΗΝΤΗΝΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΟΥΣΑΝΜΕΤΑΥΤΩΝΤΟΧΩΡΙΟΝ
ΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙ

98 ΣΕΛΕΥΚΩΙΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΣΤΑΥΤΑΠΟΙΗΣΑΝΤΩΝΑΥΤΩΝΥΠΑΡΞΕΙΝΑΥΤΟΙΣΠ
ΑΡΑΤΗΣΠΟΛΕΩΣΠΑΝΤΑΤΑΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑΚΑΙΚΑΛΩΣΕΧΟΝΤΑΟΙΔΕΟΙ ΚΟΥΝΤΕΣ Ε
ΝΤΩΙ

99 ΧΩΡΙΩΕΛΟΜΕΝΟΙΤΗΝΦΙΛΙΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΒΑΣΙΛΕΑΣΕΛΕΥΚΟΝ ΜΕΤΑΠΑΣΗΣΠ
ΡΟΘΥΜΙΑΣΠΡΟΣΕΔΕΞΑΝΤΟΤΑΞΙΟΥΜΕΝΑΥΠΟΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΤΑΣΤΕΚΛΕΙΔΑΣΠ
ΑΡΑΔΕΔΩΚΑΣΙ

100 ΤΩΙΑΡΧΟΝΤΙΤΩΙΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΩΙΥΠΟΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝΤΗΝΠΑΡΑ
ΤΗΣΠΟΛΕΩΣΠΑΡΕΔΕΞΑΝΤΟΕΙΣΤΟΧΩΡΙΟΝΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙΔΕΔΟΧΘΑΙΠΟΛΙΤΑΣΤ
ΕΕΑΥΤΟΥΣΕΙΝ....

101 ΚΑΙΥΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΟΙΣΤΑΑΥΤΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙΤΟΥΣ
ΤΕΚΛΗΡΟΥΣΕΑΥΤΩΝΤΟΥΣΔΥΟΟΝΤΕΟΘΕΟΣΚΑΙΣΩΤΗΡΑΝΤΙΟΧΟΣΕΠΕΧΩΡΗΣΕΝ
ΑΥΤΟΙΣΚΑΙΠΕΡΙΟ..

ΑΛΕ

102 ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΣΓΕΓΡΑΦΚΕΝΕΙΝΑΙΑΥΤΟΙΣΑΔΕΚΑΤΕΥΤΟΥΣΚΑΙΕΑΝΠΡΟΣΟΡΙΣΘΗΙ.
ΩΡΑΗΝΕΧΟΥΣΙΝΟΙΠΡΟΤΕΡΟΝΟΝΤΕΣΕΜΜΑΤΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΤΗΙ ΠΟΛΕΙΤΗΙΗΜ
ΕΤΕΡΑΙ

103 ΥΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΟΙΣΤΟΥΣΤΡΕΙΣΚΛΗΡΟΥΣΔΩΡΕΑΝΚΑΙΤΗΝΑΤΕΛΕΙΑΝΑΥΤΟΙΣΜΕΝΕ
ΙΝΤΗΝΝΥΝΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝΚΑΙΟΣΟΙΑΥΤΩΝΑΚΛΗΡΟΥΧΗΤΟΙΔΟΘΗΝΑΙΑΥΤΟΙΣΚΛΗ
ΡΟ..

104 ΙΠΠΙΚΟΝΔΩΡΕΑΝΤΩΝΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΩΝΤΩΙΧΩΡΙΩΙΥΠΑΡΧΕΙΝΔΕΚΑΙΤΙΜΩΝΙΚΑ..ΤΟ
ΙΣΠΕΖΟΙΣΤΟΙΣΤΕΤΑΓΜΕΝΟΙΣΥΠΟΤΙΜΩΝΑΤΟΙΣΑΠΟΤΑΧΘΕΙΣΙΝΑΠΟΤΗΣΦΑΛΑΓ
ΓΟ..

105 ΕΠΙΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝΤΟΥΧΩΡΙΟΥΤΗΝΤΕΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΑΥΤΗΝΑΤΕΛΕΙΑΝ..ΑΙΤ
ΟΙΣΑΛΛΟΙΣΥΠΑΡΧΕΙΚΑΙΕΙΝΑΙΑΥΤΟΙΣΕΝΤΩΙΧΩΡΙΩΙΥΠΑΡΧΕΙΝΔΕΚΑΙΩΜΑΝΕΙΚΑΙ
ΤΟΙΣ

106 ΠΕΡΣΑΙΣΤΟΙΣΥΠΟΩΜΑΝΗΝΚΑΙΤΟΙΣΑΠΟΣΜΥΡΝΗΣΑΠΟΣΤΑΛΕΙΣΙΝ ΕΠΙΤΗΝ..ΥΛ
ΑΚΗΝΤΟΥΧΩΡΙΟΥΜΕΝΕΚΛΕΙΤΕΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΥΤΟΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΙΣΤΗΝΑΕΠΟΛΙΤ
ΕΙ....

107 ΚΑΙΤΑΛΛΑΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΤΟΙΣΕΚΜΑΤΝΗΣΙΑΣΕΨΗΦΙΣΤΑΙΚ....ΠΡ
ΟΝΟΗΣΑΙΤΟΝΔΗΜΟΝΟΠΩΣΑΥΤΟΙΣΔΙΔΩΤΑΙΕΚΒΑΣΙΛΙΚΟΥΤ..ΤΕΜΕΤΡΗΜΑΤΑΚΑ
ΙΤΑΟΨΩΝΙΑ

108 ΤΑΛΛΑΟΣΑΕΙΩΘΕΙΕΚΒΑΣΙΛΙΚΟΥΔΙΔΟΣΘΑΙΑΥΤΟΙΣΤΟΔΕΨΗΦΙΣΜΑΤΟΔΕΑΝ....ΡΑ
ΨΑΙΕΙΣΤΑΣΣΤΗΛΑΣΤΑΣΑΝΑΤΕΘΗΣΟΜΕΝΑΣΕΝΤΟΙΣΙΕΡΟΙΣΥΠΟΤΕΤΟΥΔΗΜΟΥΚ
ΑΙ.... ..

109 ΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΑΝΑΓΕΓΡΑΦΘΑΙΔΕΑΥΤΟΚΑΙΕΝΤΟΙΣΔΗΜΟΣΙΟΙΣ.

Decreti, quod Fœdus ſubſequutum eſt, finis. Fœdus ipſum ſpatiola bina ampliora, quæ lineas ſeiungunt, interiacet.

Eadem, charactere communi, cum verſione. Hiatus verò & lacunæ, coniecturâ, iuſtis ſpatiorum menſuris, fugientium elementorum reliquijs, & circumſtante vocabulorum textu nixâ, ſupplentur & miniato charactere à ceteris diſtinguuntur.

Smyrnæorum Decretum.

Fœderi præuium.

Ἔδοξεν τῷ δήμῳ φρατηλῶν γνώμῃ. Ἐπειδὴ πρότερόν τε καθ' ὃν χρόνον ὁ βασιλεὺς Σέλευκος ἐπεβάλετο ἐπὶ Σελευκίδα, πολλῶν καὶ μεγάλων κινδύνων περιεστάντων τὴμ πόλιν ἡμῶν καὶ τὴν χώραν, διεφύλαξεν ὁ δῆμος τὴμ πρὸς αὐτὸν εὔνοιάν τε καὶ φιλίαν ὐ καταπλαγεὶς τὴν τῶν ἐναντίων ἔφοδον, ὐδὲ προνπόμας τὴν τῶν ὑπαρχόντων ἀπώλειαν, ἀλλὰ πάντα δεύτερα ἡγησάμενος εἶναι πρὸς τὸ διαμεῖναι ἐν τῇ αἱρέσει καὶ ἀνπλάβεσθαι τῶμ πραγμάτων κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν καθ' ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὑπέσχε· δὲ ὁ καὶ ὁ βασιλεὺς Σέλευκος εὐσεβῶς τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς διακείμενος, καὶ φιλοτέρως τὰ πρὸς τοὺς γονεῖς, μεγαλόψυχος ὢν καὶ ἐπαίρων χαρίτας ἀποδιδόναι τοῖς ἑαυτὸν εὐεργετοῦσιν, ἐτίμησεν τὴμ πόλιν ἡμῶν διὰ τε τὴν τοῦ δήμου εὔνοιαν καὶ φιλοτιμίαν ἣν ἐπεδείκνυτο εἰς τὰ πρόγματα αὐτοῦ, καὶ διὰ τὸ τὸμ πατέρα αὐτοῦ Θεὸν Αντίοχον καὶ τὴμ μητέρα τοῦ πατρὸς Θεὰν Στρατονίκην ἱδρυσθαι

PLacuit Populo, Ducum conſilio. Poſtquàm nuper, quo tempore Seleucus Rex expeditionem fecit in Seleucidem, multis magniſque periculis ciuitati noſtræ & territorio circumquaq; imminentibus, ſeruauerit erga eum Populus beneuolentiam & amicitiam, &, nec hoſtium impetu territus nec rerum ſuarum cladem penſi habens, inprimis ante omnia optimum eſſe duxerit in hoc perſeuerare propoſito maieſtatique eius pro viribus adeſſe ſicut ab initio ſuſceperat; vnde etiam Rex Seleucus, Deorum cultui religiosè deditus, pius erga parentes, magnanimus, & ad beneficia benè de ſe merentibus rependenda alacris, honorem accumulauit ciuitati noſtræ, tum ob beneuolentiam & ſtudium quo Populus ipſius maieſtatem affecerat, tum quòd pater eius, Deus Antiochus & mater patris, Dea Stratonice, conſecrati apud nos eſſent

παρ' ἡμῶν, πεμπόντες τιμαῖς ἀξιολόγοις καὶ κοινῇ ὑπὸ τοῦ πλήθους καὶ ἰδίᾳ ὑπ' ἐκάστου τῶν πολιτῶν, καὶ ἐβεβαίωσεν τῷ δήμῳ τὴν αὐτονομίαν καὶ δημοκρατίαν· ἔγραψεν δὲ πρὸς τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς δυνάστας καὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη ἀξιώσας ἀποδίξασθαι τό τε ἱερὸν τὸ Στρατονίκιδος Ἀφροδίτης ἄσυλον εἶναι καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν ἱερὰν καὶ ἄσυλον. Νῦν τε ὑπερβαλλόντως τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Σελευκίδα, οἱ πρωτεύοντες σπεύδοντες διαμένειν τῷ βασιλεῖ τὰ πεπραγμένα συμφέροντα, διεπέμψαντο πρὸς τοὺς ἐν Μαγνησίᾳ κατοίκους καὶ πρὸς τοὺς ὑπαίθρους ἱππεῖς καὶ πεζοὺς, καὶ ἀποστείλαντες ἐξ αὐτῶν ἄνδρα Διονύσιον τὸν παρακαλέσοντα αὐτοὺς διαφυλάσσειν τὴν φιλίαν καὶ συμμαχίαν βασιλεῖ Σελεύκῳ εἰς πάντα τὸν χρόνον, ἐπαγγελλόμενοι, διατηρούντων αὐτῶν τὰ πεπραγμένα καὶ τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ φίλον ἡγουμένων, ὑπάρξειν αὐτοῖς παρά τε τοῦ δήμου καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου πάντα τὰ φιλάνθρωπα καὶ καλῶς ἔχοντα καὶ ἀποδοθήσεσθαι χάριτας αὐτοῖς ἀξίας τῆς αἱρέσεως. Οἱ δὲ ἐν Μαγνησίᾳ παρακληθέντες, καὶ αὐτοὶ ὄντες προθυμοι περὶ τοῦ διαφυλάσσειν τῷ βασιλεῖ τὴν τε φιλίαν καὶ τὴν συμμαχίαν καὶ διατηρεῖν αὐτῷ τὰ πεπραγμένα, τά τε ἀξιωθέντα ὑπὸ τῶν πρεσβεων φιλοτίμως ἀπεδέξαντο καὶ ἐπαγγέλλονται τὴν αὐτὴν ἕξειν αἵρεσιν τῷ δήμῳ τῷ ἡμετέρῳ εἰς πάντα τὰ τῷ βασιλέως Σελεύκου συμφέροντα, καὶ ἀποστέλλουσιν πρὸς ἡμᾶς πρεσβευτὰς ἐκ μὲν

sent & honoribus egregijs honorati tum publicè à plebe tum priuatim ab vnoquoque ciuium; & stabiliuit Populo libertatem & statum popularem, quin porrò scripsit ad Reges, Principes, Ciuitates & Gentes, sanciuisse se non modò fanum Veneris Stratonicidis inspoliatum fore sed & vrbem item nostram sacram & inspoliatam; Et cùm nunc etiam, simulac expeditionem fecerat Seleucus rex in Seleucidem, Duces cupientes vt rerum status commodè Regi firmaretur, miserint ad Magnesiæ incolas & eos, qui in castris versantur, equites & milites (amandato ex ipsis quodam Dionysio qui inuitaret eos ad amicitiam & belli societatem cùm Rege Seleuco seruandam perpetuam) & promiserint, si conseruarent, illius maiestatem & eundem cum illo hostem & amicum estimarent, fore eis & à Populo & à Rege Seleuco omnimodum fauorem & beneuolentiam, & redditum eis iri beneficia eiusmodi optione non indigna; Magnesij vero inuitati, etiam & ipsi ad seruandam Regi Seleuco & amicitiam & belli societatem & conseruandam eius maiestatem proni, ea, quæ postulabantur à Ducibus, auidè amplexati sint, polliciti eandem animi se habituros sententiam cum populo nostro ad omnia Seleuci Regis commoda, & miserint ad nos Legatos, ex incolis scilicet

τῶν κατοικων Ποτάμωνα καὶ Ἱεροκλῆ, ἐν δὲ τῶν ἐπαίδρων Δάμωνα καὶ Ἀπολλωνικήτην τοὺς ἀποξομένους τε ἡμῖν καὶ ἀνοίσοντας τὴν ὁμολογίαν καθ' ἣν ἀξιοῦσιν συνθέσθαι τὴν πρὸς ἑαυτοὺς φιλίαν. Ἐπαχθέντες δὲ καὶ οἱ πρεσβευταὶ ἐπὶ τὸν δῆμον συνελάλησαν ὑπὲρ ἁπάντων ἀκολούθως τοῖς ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένοις. Ἀγαθῇ τύχῃ δεδόχθαι, τὴν τε φιλίαν συντίθεσθαι πρὸς τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ ἐπὶ πᾶσι τοῖς τοῦ βασιλέως Σελεύκου συμφέρουσιν, καὶ ἀποδεῖξαι πρὸς αὐτοὺς πρεσβευτὰς τρεῖς οἵτινες τὴν ὁμολογίαν ἥτις ἂν δόξῃ τῷ δήμῳ ἀνοίσουσιν αὐτοῖς καὶ περὶ τῶν γεγραμμένων ἐν αὐτῇ διαλεγήσονται, καὶ παρακαλέσουσιν αὐτοὺς ὀμόσαι καὶ συντελεῖν τὰ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένα. Καὶ ἐὰν ὀμόσωσιν οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ, ὁρκισάτωσαν αὐτοὺς οἱ ἀποδειχθησόμενοι πρεσβευταὶ τὸν ὅρκον τὸν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένον. Προσδεξαμένων δὲ ταῦτα τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ καὶ συνσφραγισαμένων τὴν ὁμολογίαν καὶ ὀμοσάντων καὶ ἐπανελθόντων πρεσβευτῶν, συντελείσθω καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τὰ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένα· καὶ τὸ ψήφισμα τὸδε ἀναγραφήτω ἐν στήλαις δυσὶ καὶ εἰς στήλας εἰς ἃς καὶ ἡ ὁμολογία ἀναγραφήσεται. Καλεσάτωσαν δὲ οἱ ἐπώνυμοι τὴν βουλὴν καὶ τοὺς πρεσβευτὰς, τοὺς παραγενομένους ἐκ Μαγνησίας, ἐπὶ ξενισμὸν εἰς τὸ πρυτανεῖον. Τοῖς δὲ ἀποδειχθεῖσι πρεσβευταῖς δοθῆναι μεθόδιον Καλλῖνον ὁ ταμίας τὸ ἐκ τοῦ ΚΟΙΝΟΥ, ΕΦ ἡμέρων ὅσων ἂν ὁ δῆμος τάξῃ ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως πρόσοδων. Ἡμέραι ἐτάγησαν πέντε. Πρεσβευταὶ ἀπεδείχ-

Potamonem & Hieroclẽ, ex ijs verò, qui in castris versantur, Damonem & Apollonicetem qui nobiscum tractarent & apportarent Fœdus iuxta quod postulant iniri secũ amicitiam; Legati verò introducti ad populum colloquium habuerint super omnia sigillatim prout in Fœdere sunt conscripta; Cum Bona Fortuna Censeri, vt amicitia contrahatur cum Magnesijs in omne quod Seleuco Regi commodum fuerit, & vt designentur ad eos Legati tres qui Fœdus quod populo placuerit, apportabunt illis & de ijs, quæ in eo scripta sunt, disceptabunt & eos inuitabunt ad ea adprobanda & perimplenda quæ in Fœdere conscripta. Postquam autem hæc amplexati fuerint Magnesij, & Fœdus sigillauerint, & iurauerint, & Legati redierint, perimplentor item reliqua omnia quæ in Fœdere conscripta. Hoc ipsum porrò Decretum, vt lex exigit, perscribitor. Perscribitor etiam in columnis, quibus ipsum Fœdus perscribetur. Inuitanto autem menstrui Senatus sacrificuli etiam Legatos, qui é Magnesia aduenerunt, in Prytanium ad sacras epulas. Designatis verò Legatis præbeto commeatum Callinus, ærarij præfectus, ex *publico* in tot dies quot populus statuerit, de prouentibus vrbis. Dies statuti sunt quinque. Designabantur Legati, Phanodemus Mic..... F.

Dio-

θησεως Φανόδημος Μικ....., Διονύσιος Διονυτᾶ, Παρμένισκος Πυθέω.

Dionyſius Dionytæ F. & Parmeniſcus F. Pytheæ.

Smyrnæorum & Magnetum Fœdus.

Ἐπὶ ἱερέως Ἡγησίου, στεφανηφόρου δὲ Πυθοδώρου, μηνὸς Λιναιῶνος, ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐπὶ τοῖς δὲ συνέθεντο τὴν φιλίαν Σμυρναῖοι καὶ οἱ ἐν Μαγνησίᾳ κάτοικοι, οἵ τε κατὰ πόλιν ἱππεῖς καὶ πεζοὶ καὶ οἱ ἐν τοῖς χαράδροις καὶ οἱ ἄλλοι οἰκηταί. Καὶ τὴν πολιτείαν ἔδωκαν Σμυρναῖοι τοῖς ἐν Μαγνησίᾳ κατοίκοις τοῖς τε κατὰ πόλιν ἱππεῦσι καὶ πεζοῖς καὶ τοῖς χαράδροις καὶ τοῖς οἰκοῦσι τὴν πόλιν, ἐφ' ὅτῳ τὴν μὲν συμμαχίαν καὶ τὴν εὔνοιαν τὴν ΕΙΣ Τ. τὰ δόγματα τοῦ βασιλέως Σελεύκου διαφυλάξουσιν οἱ ἐν Μαγνησίᾳ τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ μετὰ πάσης προθυμίας εἰς ἅπαντα ΟΤ χρόνον, καὶ ὅσα παρείληφαν παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου φυλάξαντες, εἰς δύναμιν εἶναι τὴν αὐτῶν, ἀποδώσουσιν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ. ΠΟΛΙΤΕΥΣΟΥΣΙ δὲ μετὰ Σμυρναίων κατὰ τοὺς τῆς πόλεως νόμους Ἀσυλίαν, τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ φίλον ἡγούμενοι Σμυρναίοις. ΟΜΟ ὕσπερ δὲ καὶ οἱ ἐν Μαγνησίᾳ Σμυρναίοις καὶ Σμυρναῖοι τοῖς ἐν Μαγνησίᾳ, ἑκάτεροι αὐτῶν, τὸν ὅρκον τὸν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ ὑπογεγραμμένον. Συντελεσθέντων δὲ τῶν ὅρκων, τὰ μὲν ἐγκλήματα αὐτοῖς τὰ γεγενημένα κατὰ τὸν πόλεμον ἤδη πάντα, καὶ μὴ ἐξέστω μηδὲ ἑτέροις ἐγκαλέσαι περὶ τῶν καλῶς τὸν πόλεμον γεγενημένων, μήτε δικῇ μήτε

PONtifice Hegeſia, Stephanophoro autem Pythodoro, menſe Lenæone, cum Bona Fortuna; Hiſce conditionibus amicitiam inierunt Smyrnæi & Magneſiæ incolæ, tum equites & pedites qui in vrbe ſunt tum qui in caſtris, & habitatores ceteri. Ciuitate donarunt Smyrnæi Magneſiæ incolas, tùm qui in vrbe ſunt equites & pedites, & qui in caſtris, tùm qui vrbe habitant; ob quam rem, belli ſocietatem & beneuolentiam erga Regis Seleuci maieſtatem ſtudioſiſſimè obſeruabunt Magnetes Regi Seleuco idque perpetuò; & quæcunque acceperunt à Rege Seleuco, ea tuebuntur pro viribus ſuis & reddent Regi Seleuco. *Gubernabuntur* autem cum Smyrnæis iuxta leges ciuiles; à diſſidio vacantes. Et eoſdem amicos & inimicos cum Smyrnæis habebunt. Smyrnæis verò *iurabunt* Magneſij, & Magneſijs Smyrnæi alterutrinque, iuſiurandm in Fœdere ſubſcriptum. Præſtitis autem iuramentis, controuerſiæ illis natæ tempore belli vniuerſæ perimantur. Neque alterutris liceat controuerſiam mouere de ijs quæ tempore belli facta

τε καὶ ἄλλον προσδομηθέντα. Εἰ δὲ μή, Πᾶν τὸ ἐπεισερρέον ἔγκλημα ἄκυρον ἔστω. Δίδοσθαι δὲ τοῖς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκοις, τοῖς τε κατὰ πόλιν ἱππεῦσι καὶ πεζοῖς καὶ τοῖς ὑπαίθροις, πολιτείαν ἐν Σμύρνῃ ἐφ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τοῖς ἄλλοις πολίταις. Ὁμοίως δὲ δίδοσθαι τὴν πολιτείαν καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς οἰκοῦσιν ἐμ Μαγνησίᾳ, ὅσοι ἂν ὦσιν ἐλεύθεροί τε καὶ Ἕλληνες. Ἀνενεγκάτωσαν δὲ τοὺς μὲν καταλογισμοὺς τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ ἱππέων τε καὶ πεζῶν τῶν τε κατὰ πόλιν καὶ τῶν ὑπαίθρων, οἱ ὄντες γραμματεῖς τοῦ πλήθους, ἐπὶ τοῦ δήμου. Τῶν δὲ ἄλλων οἰκητῶν τὴν γραφὴν οἱ ἀποδειχθέντες ὑπὸ τοῦ ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκων ἄνδρες. Ὅταν δὲ πίθωνται τοὺς καταλογισμοὺς οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ ἄνδρες οἱ ἀποδειχθέντες τὴν γραφὴν τῶν ἄλλων οἰκητῶν, ὀμοσάτωσαν αἱ τοὺς οἱ ἐξεταστὰι ἐπὶ τοῦ μητρῴου ἱεροῦ νεωκαύτους, τοὺς μὲν γραμματεῖς τοὺς ἡμῶν ἀπὸ τοῦ βελπίου ἀνενηνοχέναι τὴν γραφὴν τοῦ ὄντων παρ' αὐτοῖς κατοίκων, ἱππέων καὶ πεζῶν τῶν τε κατὰ πόλιν καὶ τῶν ὑπαίθρων τασσομένων, τοὺς δὲ ἄνδρας τοὺς ἀνενηνοχέναι τὴν γραφὴν τοῦ ἄλλων οἰκητῶν ὁμοίως ἀνενηνοχέναι τὴν γραφὴν τῶν ἄλλων οἰκούντων ἐμ Μαγνησίᾳ καὶ ὄντων ἐλευθέρων καὶ Ἑλλήνων. Τὰς δὲ ἀνενεχθείσας γραφὰς οἱ ἐξεταστὰι παραδότωσαν τῷ γραμματοφυ

sunt, neque in forma iudicij neque vllo alio modo. Et si qua fortè emerserit, plane irrita sit. Dari verò eis qui in Magnesia sunt incolis, tàm scilicet, qui in vrbe sunt, equitibus & peditibus quàm qui in castris versantur, ius ciuitatis in Smyrna equale nec dissimile reliquorum ciuium iuri. Similitèr dari ius ciuitatis etiam reliquis qui Magnesia habitant, quotquot nimirùm liberi sunt & Græci. Exhibento autem populo cohortes eorum qui in Magnesia sunt, tam equitum quam peditum, siue in vrbe siue in castris, ij qui sunt agninum Scribæ. Reliquorum habitatorum descriptionem exhibento Viri à Magnesiæ incolis designati. Cum verò repræsentant cohortes Scribæ, & Viri designati descriptionem ceterorum incolarum, adiuranto eos Quæsitores super ardentibus Fani Magnæ Matris victimis, *Scribas nempe* se optima fide edidisse descriptionem eorum qui apud se fuerint incolarum, equitum scilicet & *peditum tàm qui in vrbe quàm qui in* castris fuerint dispositi. Viros autem qui *ceterorum* descriptionem retulerint adiuranto, *se similitèr edidisse ceterorum descriptionem* qui Magnesiam incolunt & sunt liberi & Græci. Exhibitas autem descriptiones Quæsitores tradunto actorum Senatus Populique custodi. Is pub-

lico

λακι τ βυλῆς καὶ τῦ δήμυ. Ὁ ὄ θέσθω εἰς ΤΟ ΔΗΜΟσιον. Ἐπληρωσάτωσαν ὄ αἱ ΕΞΕΤΑΣ ταὶ εἰς τὰς φυλὰς τὰ ἀνεγχθέντα ὀνόματα πάντα καὶ ἀναγραψάτωσαν εἰς τὰ κληρωτήρια. Καὶ ἔξω μετουσία τοῖς ἀναγραφεῖσιν ἐΣ ΤΑ ΚΛΗΡωτήρια πάντων ὧν καὶ τοῖς λοιποῖς πολίταις μέτεστιν. Χρήσθωσαν ὄ οἱ πολιτογραφηθέντες, καὶ ἐμ Μαγνησίᾳ, τοῖ τῦ συναλλαγμάτων καὶ ἐγκλημάτων τῶμ πρὸς Σμυρναίυς, τοῖς νόμοις τοῖς Σμυρναίων. Δεχέσθωσαν ὄ καὶ ἐμ Μαγνησίᾳ τὸ νόμισμα τὸ τ πολεως ΕΝΝομον. Καὶ ἄρχοντα ὄν ἂν ἀποστείλῃ ὁ δῆμος κυρεύσαντά τε τῶν κλείθρων καὶ ἐσόμενον ἐπὶ τ φυλακῆς τ πόλεως καὶ διατηρήσοντα τὴμ πόλιν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ παραδέξονται οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ. Δότωσαν ὄ Σμυρναῖοι καὶ εἰς κατασκηνώσιν τοῖς ἀποσκευαζομένοις τοῖ ἐκ Μαγνησίας, οἰκίας, κλίναν ὅσων ἂν τῷ δήμῳ δόξῃ, ἀφ' ἧς ἂν χρόνυ ἡ ὁμολογία συνσφραγίσθῃ εἰς ἑξάμηνον. Μισθούσθω ὄ ὁ ταμίας τῶμ ὁσίωμ προσόδων τ ἃς οἰκίας μετὰ τῆ βυλῆς. Καὶ τὸ ἀνήλωμα δότω ἀπὸ τῆ τῆς πόλεως προσόδων. Ὀμνύτω δὲ τὸς μὲν ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκους τῆ τε * κατὰ πόλιν ἱππέων καὶ πεζῶν καὶ τὸς ἐν τοῖς ἐπαίθροις τασσομένυς καὶ τὸς ἄλλυς τὸς καταχωριζομένυς εἰς τὸ πολίτευμα, τὸν ὄ τὸν ὅρκον. Ὀμνύω διὰ Γῆν, Ἥλιον, Ἄρη, Ἀθηνᾶν Ἀρείαν, καὶ τ Διὸς πόλον, καὶ τὴν Μητέρα τ Σιπυληνήν, καὶ Ἀπόλλω τ ἐμ Πανδοῖς, καὶ τὸς ἄλλυς Θεὸς πάντας καὶ πάσας, καὶ τ τῦ βασιλέως Σελεύκυ τύχην.

lico archiuo reponito. Sorte verò coopranto Quæsitores in tribus edita nomina, & describunto in sortium tabulas. Quin participes sint ij, qui perscripti fuerint in *sortium tabulis*, rerum omnium quarum participes sunt reliqui ciues. Vtuntor autem, postquam ciuium numero adscripti fuerint, etiam in Magnesia, in *contractibus* & actionibus quæ ad Smyrnæos spectant, legibus Smyrnæorum. Admittunto etiam Magnesij, numisma ciuitatis vt *legitimum*. Excipiunto item Præfectum quem miserit Populus, qui scilicet clauibus potietur & præsidio erit Ciuitati eamque tuebitur Regi Seleuco. Præbento Smyrnæi pro habitaculis, ijs qui è Magnesia emittuntur, ædes (quibus lectorum numeris sit pro arbitratu Populi) ab eo tempore quo fœdus sigillatum fuerit, in tempus semestre. Conducito autem publici ærarij Præfectus cum Ducibus ædes illas, datâ pensione ex vrbis prouentibus. Iuranto verò qui Magnesiæ sunt incolæ, tam equites & pedites in vrbe & castris dispositi quam ceteri in hanc administrationis formulam admissi, iuramentum huiusmodi. Iuro per Terram, Solem, Martem, Mineruam Martiam, Dianam, Matrem Sipylenem, Apollinem in Pandis, & reliquos Deos Deasq; omnes & per Regis Seleuci Fortunam; stabo pactis conuentis

ἐμμενῶ ἐν ταῖς συνθήκαις αἷς συνετίθεμαι τοῖς Σμυρναίοις εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον. Καὶ διατηρήσω τὴν τε συμμαχίαν καὶ τὴν εὐνοιαν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ καὶ τῇ Σμύρναίων πόλει. Καὶ ἃ παρείληφα παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου διατηρήσω κατὰ δύναμιν τὴν ἐμὴν, καὶ ἀποδώσω τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ. Καὶ εὐθὲν παραβήσομαι τῶν κατὰ τὴν ὁμολογίαν, οὐδὲ μεταθήσω ἐπὶ τὸ χεῖρον τὰ γεγραμμένα ἐν αὐτῇ οὔτε τρόπῳ οὔτε μηχανῇ οὐδεμιᾷ. Καὶ πολιτεύσομαι μὲθ' ὁμονοίας ἀστασιάστως κατὰ τοὺς Σμυρναίων νόμους καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ δήμου. Καὶ συνδιατηρήσω τὴν τε αὐτονομίαν καὶ δημοκρατίαν καὶ τἄλλα τὰ ὑπηρχωρημένα Σμυρναίοις ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σελεύκου μετὰ πάσης προθυμίας ἐμ παντὶ καιρῷ. Καὶ ἔτε αὐτὸς ἀδικήσω αὐτῶν οὐθένα οὔτε ἄλλῳ ἐπιτρέψω οὐθενὶ κατὰ δύναμιν τὴν ἐμὴν. Καὶ ἐάν τινα ἀισθάνωμαι ἐπιβουλεύοντα τῇ πόλει ἢ τοῖς χωρίοις τῆς πόλεως ἢ τὴν δημοκρατίαν ἢ τὴν ἰσονομίαν καταλύοντα, μηνύσω τῷ δήμῳ τῷ Σμυρναίων καὶ βοηθήσω ἀγωνιζομένῳ μετὰ πάσης φιλοτιμίας· καὶ οὐκ ἐγκαταλείψω κατὰ δύναμιν τὴν ἐμαυτοῦ. Εὐορκοῦντι μὲν μοὶ, εὖ εἴη. Ἐφιορκοῦντι δέ, ἐξώλεια καὶ ἀπαῖς καὶ γένει τῷ ἐξ ἐμοῦ. Ὀμόσαν δὲ καὶ Σμυρναῖοι τοῖς ἀπὸ Μαγνησίας τὸν ὅρκον τὸν δι' Ὁμονόου διὰ Διὸς, Ἡλίου, Ἄρεως, Ἀθηνᾶς Ἀρείας, καὶ τῆς Ταυροπόλου, καὶ τῆς μητρὸς τῶν Σιπυληνῶν, καὶ Ἀφροδίτης τῆς Στρατονικίδος καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς πάντας καὶ πάσας· ἐμμενῶ ἐν ταῖς συνθήκαις αἷς συνετιθέμεθα τοῖς ἐκ Μαγνησίας κατοίκοις τὴν τε πόλιν

quæ iniui cum Smyrnæis in perpetuum, & obseruabo belli societatem & beneuolentiam Regi Seleuco & Smyrnæorum Ciuitati. Et quæ accepi à Rege Seleuco tuebor pro viribus meis,& reddam Regi Seleuco. Et nihil eorum quæ in Fœdere sunt transgrediar, neque in peius peruertam quæ in eo conscripta sunt, neque immutatione neque vllo commento. Vitam ciuilem instituam animo concordi, à dissidio vacans, iuxta Smyrnæorum leges & decreta Populi; & simul conseruabo Libertatem & Statũ Popularem & cetera quæ indulta sunt Smyrnæis à Rege Seleuco, summa animi promptitudine, idque perpetuò. Neque ipse eorum quempiam iniuriâ lacessam, nec alteri cuipiam id facere permittam, pro viribus nempè meis. Et si quem insidias aut Ciuitati aut Ciuitatis castellis struentem animaduertero, aut Libertatem & Statum Popularem impugnantem, indicabo populo Smyrnæo, & opem certatim feram, idq; summo studio, neq; eum deseram, quantum in me fuerit. Si sanctè hæc seruauero, benè mihi sit; si peieruauero, exitium & mihimet ipsi & posteris meis. Smyrnæi verò iuranto ijs, qui è Magnesia aduenerint, iuramentũ huiusmodi. Iuro per Terrã, Solem, Martem, Mineruam Martiam, Dianam, Matrem Sipylenem, Venerem Stratonicidem,

&

ἰσοπολῖς καὶ τελῶσι καὶ τὰς ἐν τοῖς ὑπαίθροις παρομένους καὶ τὰς ἄλλας τὰς καταχωριζομένους εἰς τὸ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον, ἐὰν παραζαίνων τῶν κατὰ τὴν ὁμολογίαν, ἐφ' ἃ μεταπίθεις ἐπὶ τὸ χεῖρον τὰ γεγραμμένα ἐν αὐτῇ ἔτε τέχνῃ ἔτε ΜΗΧΑΝῇ ἐδεμίᾳ· καὶ εὐνοήσω καὶ βασιλεῖ Σελεύκῳ καὶ τοῖς ἐκ Μαγνησίας κατοίκοις, τοῖς τε κατὰ πόλιν καὶ τοῖς ὑπαίθροις καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς οἰκοΥΣΙΝ ΕΝ Μαγνησίᾳ, ὅσοι εἰσὶν ἐλεύθεροί τε καὶ Ἕλληνες· καὶ ποιήσομαι αὐτοὺς πολίτας πάντας καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐτῶν ἐφ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τοῖς ἄλλοις πολιΤΑΙΣ. Καὶ εἰς φύλας αὐτοὺς ἐπιλη-ρώσας καταχωρίσω εἰς ἣν ἂν ἕκαστοι λαχώ-σιν· καὶ ὅτε αὐτὸς ἀδικήσω αὐτῶν ἑκόντα, ἔτε ἄλλῳ ἐπιτρέψω ἀδικεῖν κατὰ ΔΥΝΑΜΙΝ ἐμὴν· καὶ ἐάν τινά αἰσθάνωμαι ἐπιβουλεύον-τα αὐτοῖς ἢ ἐκγόνοις αὐτῶν ἢ τοῖς ἐπαρ-χοῦσιν αὐτῶν, μηνύσω ὡς ἂν τάχιστα δύ-νωμαι καὶ βοηθήσω μετὰ φιλοτιμίας καὶ προθυμίας αὐτοῖς διάκω ἧς τε ἀρχείων καὶ ἧς ἄλλων ἧς κοινῶν τῆς πόλεως ὧν καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται μετέχουσιν. Εὐορκοῦντι μὲν οἱ εὖ εἴη, ἐφιορκοῦντι δὲ ἐξώλεια καὶ αὐτῷ καὶ γένει τῷ ἐξ ἐμοῦ. Ἀποδεξάτωσαν δὲ Σμυρναῖοι καὶ οἱ ἀπὸ Μαγνησίας ἄνδρας ΕΚΑΤΕΡΩΘΕΝ ΟΣΟΥΣ ἂν ἑκάτε-ροι ὑπολαβάνουσιν ἱκανοὺς εἶναι τοὺς ὁρκιοῦν-τας τὸ πλῆθος τῶντε ἐν Σμύρνῃ καὶ τῶν

& reliquos Deos Deasque omnes; ſtabo pactis conuentis quæ iniuimus cum Magneſiæ incolis, equitibus ſcilicet & peditibus tàm in vrbe quàm in caſtris diſpoſitis & cæteris in hanc adminiſtrationis formulam admiſſis, in tempus perpetuum. Nihil tranſgrediar eorum quæ in Fœdere ſunt, neque in peius peruertam in illo conſcripta, neque arte, neque commento aliquo. Et beneuolus ero Seleuco Regi & Magneſiæ incolis, tàm ijs qui in vrbe quàm qui in caſtris diſpoſiti ſunt, & ceteris, qui in Magneſia habitant, liberis ſcilicet & Græcis; & faciam eos omnes, itemque qui ex ijs nati fuerint, ciues pari vndiquaque cùm cæteris ciuibus iure. Et in tribus eos ſorte diſtribuàm, atque in eam admittam quam vnuſquiſque ſortitus fuerit. Eorum neminem iniuriâ laceſſam, neque alteri cuipiam id facere permittam pro viribus meis. Et ſi quem animaduertero ſiue ipſis, ſiue eis qui ex ipſis nati fuerint, aut poſſeſſionibus eorum inſidias ſtruentem, indicabo quàm primùm potero & ſtudiosè opem feram. Et participes eos faciam tùm Magiſtratuum tùm rerum cæterarum in ciuitate publicarum quarum reliqui ciues participes ſunt. Si hæc ſanctè ſeruauero, bene mihi ſit; ſi peierauero, exitium & mihimet ipſi & poſteris

ἐμ Μαγνησίᾳ. ΟΙ ΔΕ ΠΡΟΝΟΕΙΤΩΣΑΝ ΚΕΛΕΤΟ γυες τῇ πρότερον ἡμέρᾳ, ἐνδημεῖν τοὺς ἐν τῇ πόλει ὡς τὸ ὅρκιον συνΤΕΛεσθησομένου τοῦ κατὰ τὴν ὁμολογίαν. ΟΡΚΙΖέτωΑΝ ΔΕ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ ΤΟΝ ΑΝΩ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝον οἱ μὲν ἐκ Μαγνησίας καταλειχθέντες Σμυρναίους· οἱ δὲ ἐξ Σμύρνης τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ. Τὰ δὲ ἱερεῖα πρὸς μὲν τὰ ΟΡκωμόσια ἐν ΣμύρνΗΙ ΕΤΟΙΜΑΣΕΤΩ Ο ΚΑΛλίνΘ ἀφ' ὧν ἂν ψηφίσηται ὁ δῆμΘ. Ἐν δὲ Μαγνησίᾳ οἱ ταμίαι οἷς ἂν τὸ πλῆθΘ ἐτάξῃ. ἈναγραψάτωσαΓ καὶ τὴν ὁμολογίαν ἐν στήλΑΙΣ ΕΚΑΤΕΡΟΙ. ΤΑΣ ΔΕ ΑΝΑΤΙΘέτωσαν Σμυρναῖοι μὲν ἐν τῷ τῆς Ἀφροδίτης Στρατονικίδ Ἱερῷ καὶ ἐμ Μαγνησίᾳ τῇ ἀρΘ τῷ Μαιάνδρῳ ἐν τῷ τ ἈρτεμίδΟΣ ΤΗΣ ΛΕΥΚΟΦΡΥΗ νης ἱερῷ. Οἱ δὲ ἐμ Μαγνησίᾳ κάτοικοι ἐν τῇ ἀγορᾷ πρὸς τ βωμὸν τοῦΔΙΟΝΤΣ καὶ τὰς τῶν βασιλέων εἰκόνας καὶ ἐμ ΠάνδιΣ ΝΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΟΥ ἈπόλλωνΘ καὶ ἐν Γρυνείῳ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ ἈπόλλωνΘ. Ἀναγραψάτω δὲ καὶ ὁ γραμματοφύλαξ τ βουλῆς καὶ τὸ δήμου τὰ ἀπόγραφα τῆς ὁμολογίας ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ. Συνσφραγισάσθωσαν δὲ τὰς ὁμολογίας τὴμ μὲν Σμυρναίοις δοθησομένην ἐς ἣν ἀποθλίψῃ τὸ κοινὸν σφ ἐμ Μαγνησίᾳ, τοῖς τ ἑαυτῶν δακτυλίοις ΚΑΙ ΤΩΙ ΤΩΝ ἀπάρχοντι κοινῷ· τὴν δὲ εἰς Μαγνησίαν δοθησομένην σφραγισάσθωσαν ΣμυρναῖΟΙ οἵτε φασκηλεῖ καὶ οἱ ἐξεταστὰι

meis. Designanto porrò tùm Smyrnæi tùm Magnetes *alterutrinque quot* idoneos fore alterutri existimauerint ad plebem tum in Smyrna tùm in Magnesia adiurandam. Hi verò pridiè *edicto caueant*, vt in vrbe hæc maneat donec iuxta Fœdus iuramentum perficiatur. Adiuranto autem *iam descripto iuramento* ij quos designauerint Magnetes, Smyrnæos. A Smyrnæis verò designati, Magnesios. Victimas ad sacra iuramenti præstanda in Smyrna *præparet* Callinus, vnde decreuerit populus. In Magnesia autem, præfecti quibus id præceperit plebs. Perscribunto etiam Fœdus in columnis *vtrique*. *Has verò consecranto* Symrnæi tùm in Veneris Stratonicidis fano, tum Magnesiæ ad Mæandrum in fano Dianæ *Leucophryenæ*. Qui verò Magnesiam incolunt, in foro ad aram *Bacchi*, & ad Regum statuas, & in Pandis *in fano* Apollinis & in Grynæo in Apollinis fano. Describitò autem actorum Senatus Populiq; custos exemplaria Fœderis *in archiuum publicum*. Insuper sigillanto Fœdera; id scilicet quod ad Smyrnæos dabitur, ij qui à Communi Magnesiæ designati fuerint, tùm suis sigillis tùm eo quod Communi est. Id verò quod dabitur in Magnesiam, sigillanto Smyrnæi & Duces & Quæsitores tùm Ciuitatis sigillo tùm sigillis

τῷ τε τῆς πόλεως δικτυλίῳ καὶ τοῖς αὐτῶν. Ταῦτα ἡ ἀμφοτέροις τοῖς πλήθεσιν συντετελεῖσθαι Τύχῃ τῇ Ἀγαθῇ.

gillis ſuis. Atque hæc ab alterutra plebe perimplentor cum Bona Fortuna.

Smyrnæorum Decretum quod Fœdus *ſubſequutum eſt.*

Ἔδοξεν τῷ δήμῳ γραπτῶν γνώμη. Ἐπειδὴ πρεσβευταὶ ὁ δῆμος ἀφ' ἁπάντων τῶν τοῦ βασιλέως Σελεύκου συμφερόντων διετέλει καὶ πρόπεμψιν τῷ τε βασιλείαν αὐτοῦ συναύξων καὶ τὰ πράγματα διαπρᾶν καθ' ὅσον ἐδύνατο, καὶ πολλὰ μὲν περιεῖδεν ἀπολλύμενα καὶ καταφθειρόμενα τῶν ὑπαρχόντων· πόλλας ἡ ὑπέμεινε κινδύνους ἕνεκεν τοῦ διατηρῆσαι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα Σέλευκον, καὶ νῦν φιλοπόμενος αὐτῷ συνδιατηρῆσαι καὶ συνέχειν τὰ πράγματα καθ' ὅσον ἐνδέχεται ἐστίν, τῷ τε πρὸς τοὺς ἐν Μαγνησίᾳ κατοίκους καὶ τοὺς ἱππαίδρους ἱππεῖς καὶ τοὺς πεζοὺς στρατώτας καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς οἰκοῦντας ἐν Μαγνησίᾳ, συντεθεῖται φιλίαν, ἵνα διαφυλάσσωσιν τῷ συμμαχίαν καὶ τῷ εὔνοιαν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ· νομίζων ἡ Ἀναγκαῖον εἶ) τῇ πόλει παραλάβειν καὶ τὸ χωρίον Παλαιμαγνησίαν καὶ ποιήσασθαι τῷ φυλακῇ ἐν αὐτῷ, ἵνα καὶ τούτου παραληφθέντος ὑπὸ τῆς πόλεως ἀσφαλέστερον διαμένῃ πάντα τὰ συνεγγὺς πράγματα τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ, ἐξέπεμψαντο πρὸς τοὺς οἰκοῦντας ἐν τῷ χωρίῳ καὶ παρεκάλεσαν αὐτοὺς αἱρεῖσθαι τὴν φιλίαν τῷ πρὸς τὸν βασιλέα Σέλευκον καὶ παραδοῦναι τὰς

PLacuit Populo, Ducum conſilio. Poſtquàm Populus vniuerſis Seleuci Regis commodis conſtantèr proſpexerit tùm imperium eius olim promouendo tùm maieſtatem eius conſeruando in quantum potis erat, & poſſeſſionum ſuarum multas circumſpexerit deperditas & vaſtatas, multa item ſuſtinuerit pericula ex eo quòd conſeruauit amicitiam cum Rege Seleuco, quin nunc etiam ſummo contendens ſtudio eius conſeruare & tueri maieſtatem, in quantum poſſibile eſt, amicitiam iniuerit cum Magneſiæ incolis, tùm qui in caſtris ſunt equitibus & peditibus militantibus tùm ceteris qui Magneſiam habitant, vt nempe belli ſocietatem & beneuolentiam Regi Seleuco obſeruent; perpendens verò neceſſarium eſſe Ciuitati, recipere etiam caſtellum Palæmagneſiam & præſidium in eodem collocare, vt ſcilicet hoc etiam receepto commodiùs firmarentur omnes quæ vicinæ ſunt res Regi Seleuco, miſerit ad caſtelli incolas & inuitârit eos ad amplexandam amicitiam cum Rege Seleuco, &

κλεῖδας τῷ ἄρχοντι τῷ ἀποσταλέντι ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ παραδέξασθαι φυλακὴν τὴν συνδιατηρήσουσαν μεθ' αὐτῶν τὸ χωρίον τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ, ἐπαγγελόμενον, ταῦτα ποιησάντων αὐτῶν, ὑπάρξειν αὐτοῖς παρὰ τῆς πόλεως πάντα τὰ φιλάνθρωπα καὶ καλῶς ἔχοντα. Οἱ δὲ οἰκοῦντες ἐν τῷ χωρίῳ ἑλόμενοι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα Σέλευκον μετὰ πάσης προθυμίας προσελάβοντο ταχθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ τὰς τὴν κλεῖδας παραδιδόασι τῷ ἄρχοντι τῷ ἀποσταλέντι ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ τὴν φυλακὴν τὴν παρὰ τῆς πόλεως παρεδέξαντο εἰς τὸ χωρίον. Ἀγαθῇ τύχῃ δέδοχθαι, πολίτας τὴν αὐτὴν εἶναι καὶ ὑπάρχειν αὐτοῖς τὰ αὐτὰ ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις ὑπάρχει· καὶ τοὺς τε κλήρους ἑαυτῶν τοὺς δύο, ὅτι ὁ Θεὸς καὶ Σωτὴρ Ἀντίοχος ἐπεχώρησεν αὐτοῖς καὶ περὶ οὗ Ἀλέξανδρος γεγράφηκεν, εἶναι αὐτοῖς ἀδεκατεύτους· καὶ ἐὰν προσοικίσθῃ ἡ χώρα ἣν ἔχουσιν οἱ πρότερον ὄντες ἐκ Μαγνησίας κάτοικοι τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ, ὑπάρχειν αὐτοῖς τοὺς προσόντας κλήρους δωρεάν, καὶ τὴν ἀτέλειαν αὐτοῖς μένειν τὴν νῦν ὑπάρχουσαν· καὶ ὅσοι αὐτῶν ἀκληρόυχηται, δεδόσθαι αὐτοῖς κλῆρον ἱππικὸν δωρεάν, ὃν παρακειμένων τῷ χωρίῳ. Ὑπάρχειν δὲ καὶ Τίμωνι καὶ τοῖς πεζοῖς τοῖς τεταγμένοις ὑπὸ Τίμωνα τοῖς ἀποσταλεῖσιν ἀπὸ τῆς φάλαγγος ἐπὶ τὴν φυλακὴν τοῦ χωρίου τὴν τὴ πολιτείαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀτέλειαν καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπάρχει· καὶ εἶναι αὐτοὺς ἐν

claues tradendas Præfecto à Populo missso & excipiendum præsidium quod cum eis simul conseruaret castellum Regi Seleuco, pollicitus si hæc facerent, fore eis & à ciuitate, & à Rege Seleuco omni modam beneuolentiam & fauorem; castelli autem incolæ amicitiam erga Regem Seleucum summâ animi alacritate amplexati assensum præbuerint ijs quæ à populo præscripta sunt, & tùm claues tradiderint Præfecto à populo missso tùm præsidium à ciuitate receperint in castellum; cum Bona Fortuna censeri, Ciues eos fore, & ad eos eadem ipsa pertinere quæcunque etiam ad ceteros ciues pertinent; quinetiam prædia eorum bina, tàm illud scilicet quod Deus & Soter Antiochus eis concessit quàm illud de quo Alexander scripsit, fore eis decimarum immunia; & si accesserit regio, quam occupant pristini Magnesiæ incolæ Ciuitati nostræ, fore eis prædia illa tria sine onere, & libertatem eis firmari eandem quam nunc obtinent. Quotquot vero eorum sunt quibus prædia nondum assignantur, traditum iri eis prædium equestre, sine onere, ex eis quæ castello adiacent. Fore item Timoni & peditibus sub Timone dispositis, qui nempè ab acie selecti sunt ad custodiam castelli, idem ius ciuitatis & eandem im-

τῷ χωρίῳ. Ὑπάρχειν δὲ καὶ Ὠμάνει καὶ τοῖς Πέρσαις τοῖς ὑσὸ Ὠμάνλω καὶ τοῖς ἀπὸ Σμύρνης ἀποσαλεῖσιν ἐπὶ ϯλὼ φυλακλὼ τῦ χωρίυ, Μενέχλει τε καὶ τοῖς ὑσ' αὐτὸν τασσομένοις ϯλὼ τε πολιτέιAN καὶ τ' ἄλλα φιλάνθρωπα ἃ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐκ Μαγνησίας. Ἐψήφισται καὶ παρηνῶσθαι τὸν δῆμον ὅπως αὐτοῖς δίδωται ὀκ βασιλικῦ τAξε μίδήματα καὶ τὰ ὀψώνια τ' ἄλλα ὅσα εἰώδει ἐκ βασιλικῦ δίδοσθαι αὐτοῖς. Τὸ δὲ ψήφισμα τὸ δὲ ἀναγΑΙγραφαι εἰς τὰς ϛύλας τὰς ἀναϛησομένας ἐν τοῖς ἱεροῖς ὑσὸ τε τῦ δήμυ καὶ ΤΩΝ ἐκ Μαγνησίας· Ἀναγέγραφθαι δὲ αὐτὸ καὶ ἐν τοῖς δημοσίοις.

immunitatem quam alij obtinent; & permanſuros eos in caſtello. Fore item Omani, & Perſis ſub Omane, & eis qui à Smyrna ablegati ſunt in præſidium caſtelli, & Menecli & eis qui ei ſubijciuntur, idem ius ciuitatis atque eandem beneuolentiam quæ & ceteris Magnetibus. Decretum etiam eſt, populum præuiſurum, vti eis præbeantur, ex Fiſco, demenſa & annona atque alia quæcunque ex fiſco præberi eis ſolita. Hoc verò Decretum, deſcriptum iri in columnis quæ ſacrabuntur in fanis tum à populo tum à Magnetibus. Quin & idem deſcriptum iri in archiuis publicis.

III.

C. Ant. Septimij Publij Citharœdi Victoriæ.

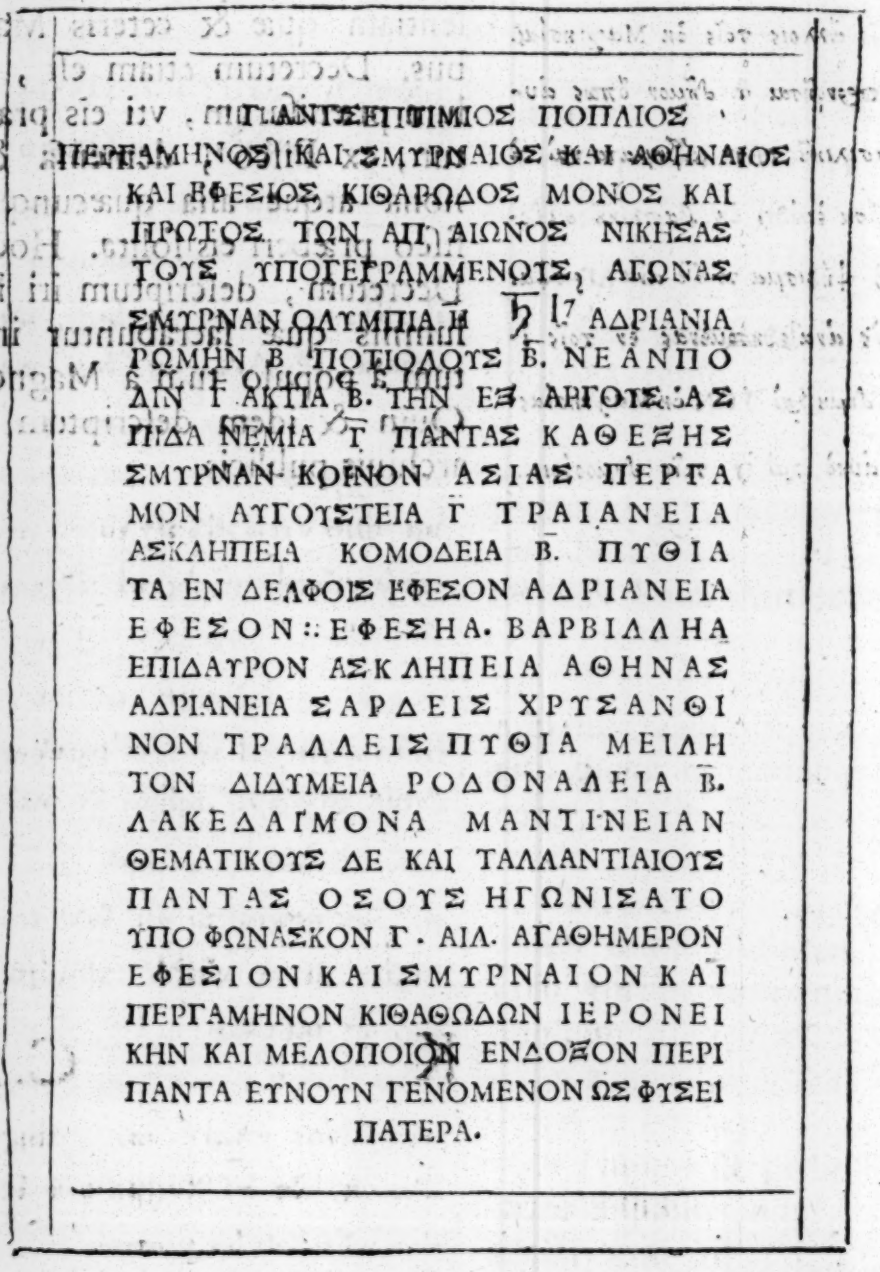

ΓΑΝΤΣΕΠΤΙΜΙΟΣ ΠΟΠΛΙΟΣ
ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΣ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΚΑΙ ΕΦΕΣΙΟΣ ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ ΜΟΝΟΣ ΚΑΙ
ΠΡΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΠ ΑΙΩΝΟΣ ΝΙΚΗΣΑΣ
ΤΟΥΣ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΣΜΥΡΝΑΝ ΟΛΥΜΠΙΑ Η ΑΔΡΙΑΝΙΑ
ΡΩΜΗΝ Β ΠΥΘΙΑΔΟΥΣ Β. ΝΕΑΝΠΟ
ΛΙΝ Γ ΑΚΤΙΑ Β. ΤΗΝ ΕΞ ΑΡΓΟΥΣ ΑΣ
ΠΙΔΑ ΝΕΜΙΑ Γ ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΘΕΞΗΣ
ΣΜΥΡΝΑΝ ΚΟΙΝΟΝ ΑΣΙΑΣ ΠΕΡΓΑ
ΜΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΕΙΑ Γ ΤΡΑΙΑΝΕΙΑ
ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ΚΟΜΟΔΕΙΑ Β. ΠΥΘΙΑ
ΤΑ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΕΦΕΣΟΝ ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ
ΕΦΕΣΟΝ :: ΕΦΕΣΗΑ. ΒΑΡΒΙΛΛΗΑ
ΕΠΙΔΑΥΡΟΝ ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ΑΘΗΝΑΣ
ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ ΣΑΡΔΕΙΣ ΧΡΥΣΑΝΘΙ
ΝΟΝ ΤΡΑΛΛΕΙΣ ΠΥΘΙΑ ΜΕΙΛΗ
ΤΟΝ ΔΙΔΥΜΕΙΑ ΡΟΔΟΝΑΛΕΙΑ Β.
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΑ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΝ
ΘΕΜΑΤΙΚΟΥΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑΛΑΝΤΙΑΙΟΥΣ
ΠΑΝΤΑΣ ΟΣΟΥΣ ΗΓΩΝΙΣΑΤΟ
ΥΠΟ ΦΩΝΑΣΚΟΝ Γ. ΑΙΛ. ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΝ
ΕΦΕΣΙΟΝ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΝ ΚΑΙ
ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΝ ΚΙΘΑΘΩΔΩΝ ΙΕΡΟΝΕΙ
ΚΗΝ ΚΑΙ ΜΕΛΟΠΟΙΟΝ ΕΝΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙ
ΠΑΝΤΑ ΕΥΝΟΥΝ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΩΣ ΦΥΣΕΙ
ΠΑΤΕΡΑ.

Idem,

Idem, cum verſione.

Γ. Αὐλ. Σεπτίμιος Πόπλιος Περγάμηνος καὶ Σμυρναῖος καὶ Ἀθηναῖος καὶ Ἐφέσιος κιθαρῳδὸς μόνος καὶ πρῶτος τῶν ἀπ' αἰῶνος νικήσας τοὺς ὑπογεγραμμένους ἀγῶνας. Σμύρναν Ὀλύμπια Ἡ Ϛ ΙΖ Ἀδριάνια Ῥώμην Β, Ποτίολους Β, Νεάπολιν Γ, Ἄκτια Β, τὴν ἐξ Ἄργους ἀσπίδα, Νέμεια Γ, πάντας καθεξῆς. Σμύρναν κοινὸν Ἀσίας, Πέργαμον Αὐγούστεια Γ, Τραϊάνεια, Ἀσκλήπια, Κομόδεια Β, Πύθια τὰ ἐν Δελφοῖς, Ἔφεσον Ἀδριάνια, Ἔφεσον:: Ἐφέσια, Βαρβίλλεια, Ἐπίδαυρον Ἀσκλήπια, Ἀθήνας Ἀδριάνεια, Σάρδεις Χρυσάνθινον, Τράλλεις Πύθια, Μίλητον Διδύμεια, Ῥόδον Ἁλίεια Β, Λακεδαίμονα, Μαντίνειαν θεμαπικὲς ϑ καὶ ταλαντιαίους πάντας· ὅσους ἠγωνίσατο ὑπὸ φωνασκὸν Γ. Αιλ. Ἀγαθήμερον Ἐφέσιον καὶ Σμυρναῖον καὶ Περγάμηνον κιθαρῳδὸν, ἱερονίκην καὶ μελοποιὸν ἔνδοξον, περὶ πάντα εὐνοϊκῶς ἔχοντα ὡς φύσει πατέρα.

C. Ant. Septimius Publius, Pergamenus, Smyrnæus, Athenienſis & Epheſius, Citharœdus, ſolus & primus qui poſt homines natos vicit ſubſcripta certamina. Smyrnæ Olympia Ἡ Ϛ ΙΖ Adrianalia Romæ II, Puteolos II, Neapolim III, Actia II, ex Argis clypeum, Nemea III, omnia ordine continuo. Smyrnæ commune Aſiæ, Pergami Auguſtalia III, Traianalia, Æſculapia, Commodalia II, Pythia in Delphis, Epheſi Adrianalia, Epheſi:: Epheſia, Barbillea, Epidauri Æſculapia, Athenis Adrianalia, Sardis Chryſanthinum, Trallibus Pythia, Mileti Didymeia, Rhodo Halia II, Lacedæmonem, Mantineam. Omnia propoſita præmia ſua habuere & fuere difficillima. Certauit ſub moderatore C. Ælio Agathemero Epheſio, Smyrnæo & Pergameno, Citharœdo, Heironice, & modis faciendis clariſſimo, in omnibus benevolo; non aliter ac ſi naturalis pater fuiſſet.

IV.

Donariorum ad gymnaſij, vt videtur, Smyrnenſis ornatum recenſio; ſed mutila.

| | .....ΙΑΣ
| | ΔΕΤΟΔ.....ΠΕΣΤΟΣΤΟ Ϛ | |

ΕΦΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΤΠΕΣΧΟΝΤΟ
ΟΙ ΔΕ ΚΛ. ΒΑΣΣΟΣ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ
ΝΕΜΕΣΕΩΝ ΣΤΡΩΣΕΙΝ ΤΗΝ ΒΑΣΙ
ΛΙΚΗΝ ΦΟΥΣΚΟΣ ΕΡΓΟΝ ΠΟΙΗΣΕΙΝ
Μ Ζ. ΧΕΡΣΙΦΡΩΝ ΑΣΙΑΡΧΗΣ ΤΟΥΣ
ΚΗΠΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙΝΕΙΚΩΝΑ
ΛΟΥΚΙΟΣ ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙ
ΝΕΙΚΩΝΑ Μ Ε ΛΟΥΚΙΟΣ ΒΕΣΤΕΙΝΟΣ
ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΣΤΡΩΣΕΙΝ ΤΗΝ
ΠΡΟΣ ΤΩ ΒΟΥΛΗΤΗΡΙΩ ΚΑΙ ΧΑΛ
ΚΑΣ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ ΠΟΙΗΣΕΙΝ
ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΝΑΟΝ ΤΥΧΗΣ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕΙΝ ΕΝ ΤΩ ΦΟΙΝΕΙΚΩ
ΝΙ ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΧΡΥΣΩ
ΣΕΙΝ ΤΟΝ ΟΡΟΦΟΝ ΤΟΥ ΑΛΙΠΤΗΡΙΟΥ
ΤΗΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ. ΚΑΙ ΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΑ
ΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΝΕΩ ΚΕΙΟΝΑ ΣΥΝ ΣΠΕΙ
ΡΟΚΕΦΑΛΩ. ΝΥΜΦΙΔΙΑ ΑΡΧΙΕΡΕΙΑ
ΚΛ. ΑΡΤΕΜΥΛΛΑ. ΚΛ. ΠΩΛΛΑ
ΚΛΑΥΔΙΑ ΝΕΙΚΗΤΟΥ ΘΕΥΔΙΑΝΟΣ
ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ. Β. ΦΛ. ΑΣΚΛΕΠΙΑΚΗ
ΕΙΣΙΔΩΡΟΣ ΣΟΦΙΣΤΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑ
ΜΑΓΝΑ ΚΛ. ΑΡΙΣΤΙΟΝ ΑΛΒΙΔΙΑ
ΜΑΓΝΑ Μ ΚΛ. ΗΔΕΙΑ Μ ΚΛ. ΧΑΡΙΣ
Μ ΚΛ. ΛΕΟΝΤΙΟΝ Μ ΚΛ. ΑΥΡΗΛΙΑ
ΚΕΙΟΝΑΣ ΚΥΜΒΕΛΛΕΙΤΑΣ ΣΥΝ
ΣΠΕΙΡΟΚΕΦΑΛΟΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙΝΕΙ
ΚΩΝΑ ΝΒ. ΟΙ ΠΟΤΕ ΙΟΥΔΑΙΟΙ Μ
ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ ΝΕΙΚΑΝΟΡΟΣ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝΑ Ζ Φ. ΜΟΥΡΜΟΣ
ΚΑΙ ΚΙΛΙΑΝΟΣ Μ ΚΑΙ ΟΣΑ ΕΠΕΤΥ
ΧΟΜΕΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΔΙ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΟΛΕΜΩ
ΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΟΓΜΑ ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ
ΚΑΘΟ ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΟΙ ΓΕΓΟΝΑΜΕΝ
ΑΓΩΝΑ ΙΕΡΟΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΘΕΟΛΟΓΟΥΣ
ΥΜΝΩΔΟΥΣ. ΜΥΡΙΑΔΑΣ ΕΚΑΤΟΝ
ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΚΕΙΟΝΑΣ ΕΙΣ ΤΟ
ΑΛΕΙΠΤΗΡΙΟΝ ΣΥΝΝΑΔΙΟΥΣ Υ Β
ΝΟΥΜΕΔΙΚΟΥΣ Κ ΠΟΡΦΥΡΕΙΤΑΣ Ϟ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΘΗ ΔΕ ΚΑΙ Η ΗΛΙΟΚΑ
ΜΕΙΝΟΣ ΕΝΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ ΥΠΟ ΣΕΠΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ.

ΔΙΚΗΝΟΣ *supra* τὸ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ *inseritur in marmore.*

Idem, cum verſione.

.....ιας

Λι το.....ες Θ τὴ Η
ἐρ ὃ φραπγῶνΘ ὑπέχροτο
οἱ Ϝ. Κλ. ΒάανΘ ἀγωνοθέτης
Νεμεσίων φρώσιν τῶι βασι-
λικῶι. ΦῦσκΘ ἔργον ποιήσειν
Μ. Ζ. ΧερσίφρωνΘ Ασιάρχης τὰς
κήπους εἰς τ φοινεικῶνα.
ΛόκιΘ ΠομπήιΘ εἰς τ φοι-
νεικῶνα Μ Ε. ΛόκιΘ ΒεσσῆρΘ
τῶι βασιλικῶι φρώσειν τῶι
φΘ τὸ βηλητήριφ καὶ χάλ-
κας τὰς θύρας ποιήσειν.
ΣμάραγδΘ φρύτανις ναὸν τύχης
κατασκευάσειν ἐν τῶι φοινεικῶ-
νι. ΚλαυδίανΘ φρύτανις χρυσώ-
σειν τ ὄρφρον τῆ ἀλιπτηρίω
τῆς γερουσίας· καὶ οἱ εἰς τ χα-
ριστήριον νέων κίονα σὺν κορι-
σκεφάλῳ· ΝυμφιδίαΘ ἀρχιέρεια,
Κλ. ΑρτεμύλλαΘ, Κλ. ΠώλλαΘ,
ΚλαυδίαΘ ΝικήτηΘ, ΘεύδιανΘ
ΣτεφανηφόρΘ Β. Φλ. ΑσκληπιακὴΘ,
ΕἰσιδώρΘ σοφιστὴς, ΑντωνίαΘ
ΜάγναΘ, Κλ. ΑρίστιονΘ, ΑλβιδίαΘ
ΜάγναΘ Μ Κλ. ΗδεῖαΘ Μ Κλ. ΧάριςΘ
Μ Κλ. ΛεόντιονΘ Μ Κλ. ΑυρήλιαΘ
κίονας κυμβελείτας σὺν
κορισκεφάλοις εἰς τ φοινει-
κῶνα ΝΒ. Οἱ ποτὲ Ἰουδαῖοι Μ
ΜητρόδωρΟ ΝικάνορΟ ΔίκιλλοΘ εἰς
τ φοινεικῶνα Χ Ζ. Φ. ΜῦρμΟ
καὶ ΚιλίανΟ Μ καὶ ὅσα ἐπιτύ-
χομεν παρὰ τῶ κυρίω ΚαίσαρΟ
Αδριάνῳ δι' ΑντωνίΟ Πολέμω-
νΟ, δίκτειον δόγμα ΣυγκλήτΟ
καθ' ὃ δίς νεώκοροι γεγόναμεν,
ἀγῶνα ἱερὸν, ἀτέλειαν, στολάγιε,

.....

Sub cuius prætura polliciti ſunt; Cl. Baſſus certaminum præſes Nemeſium Dearum palatium tegere, Fuſcus, opus facere minarum VII. Cherſiphron Aſiarcha hortos ad palmetum, Lucius Pompeius in palmetum Minas V. Lucius Veſtinus eam Palatij partem tegere quæ curiæ proximat & oſtia ænea facere, Smaragdus Prytanis, Fortunæ fanum extruere in palmeto, Claudianus Prytanis inaurare tectum loci vngendis Senatoribus deſtinati. Et alij in templi puluinar *ſeu locum ſupplicandi* Columnam cum capitulo tortili. Nymphidia ſacerdos ſumma, Cl. Artemilla, Cl. Polla, Claudia Niceta, Theudianus Stephanephorus II. Fl. Aſclepia, Iſidorus Sophiſta, Antonia Magna, Cl. Ariſtion, Albidia Magna Minam I. Cl. Hedia Minam I. Cl. Charis Minam I. Cl. Leontion Minam I. Cl. Aurelia Columnas ſtriatas, cum capitulis tortilibus, in Palmetum, LII. Qui nuper affuere Iudæi Minam I. Metrodorus Nicanoris F. Dicenus in Palmetum, Denariorum VII CIↃ. F. Murmus & Cilianus Minas II, & quæ accepimus à Domino Cæſare Adriano per Antonium Polemonem, ſecundum nempè Senatuſconſultum, quo [illegible] bis æditui eramus, Certamen ſacrum, Immuni-

ὑμνωδὸς, μυριάδας ἑκατὸν πεντήκοντα, κίονας εἰς τὸ ἀλειπτήριον Συννα δίους Ͱ Β Νομαδικὰς Κ. Πορφυρίτας Ͱ Κατεσκεύασε δὲ καὶ τὸ ἡλιοκάμινον ἐν τῷ γυμνασίῳ ὑπὸ Σίξτου Ἀρχιερέως.

tatem, Theologos, Hymnorum cantores, Myriadas centum quinquaginta, Columnas in vngendi locum Synnadæas DCCCII. Numidicas XX. Porphyritas XC. Sed constructum est etiam Solarium in Gymnasio à Sexto Pontifice summo.

V.

....ΕΣΣΙΟΣ
...ΛΑΚΚΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ
ΗΡΑΚΛΕΙ ΟΠΛΟ
ΦΥΛΑΚΙ.
ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥΝ
ΤΟΣ Γ. ΠΟΡΚΙΟΥ ΔΟ
ΜΙΤΙΟΥ ΚΛΕΟΔΗΜΟ..
ΦΛΑΟΥΙΑΝΟΥ ΝΕΟΥ
ΣΑΓΑΡΕΙΤΟΥ.
ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΙΑΣ F. ΑΟΥΙ
ΔΙΟΣ ΝΙΓΕΡ ΜΗΝΟ
ΦΑΝΤΟΣ ΤΕΙΜΑΙΟΣ
ΜΑΡΚΟΣ ΤΑΜΙΑΣ ΚΑΙ
ΟΙΣΥΝΑΡΞΑΝΤΕΣΑΥ
ΤΩΚΑΤΑΤΗΝΤΟΥΔΗΜΟΥ
ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ ΚΑ.
ΡΟΥΦΕΙΝΟΣ ΚΑΡΤΩΡΙΑ
ΝΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ
ΖΩΣΙΜΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ
ΑΙΝΕΙΑΣ ΜΥΣΤΙΚΟΥ
ΠΟ.ΑΙΛΙΟΣ ΜΗΤΡΟΒΙΟΣ
ΝΕ. Α. ΤΟΝΝΙΟΣ ΚΑΡ
ΡΙΑΝΟΣ Μ. ΡΑ. ΡΟΥΦΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ
ΔΗΜΟΥ ΒΕΙΒΙΟΣ
ΜΕΙΠΗΤΟΣ ΝΕ.
ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ
ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΝΕ.
ΕΠΙΤΟΥ ΙΕΡΟΥ
ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ.

....ἑστῶ
...λακκῶ
Στρατηγὸς
ἐπὶ τῶν ὅπλων,
Ἡρακλεῖ ὁπλο-
φύλακι.
Στεφανηφορῦν-
τῶ Γ. Πορκίῳ Δε-
μητίῳ Κλεοδήμῳ
Φλαυιάνῳ νέῳ
Σαγαρείτῃ.
Ἐπίτροπος τῆς
στρατηγίας F. Αυί
διῶ Νίγερ, Μηνό-
φαντῶ Τειμαίῳ,
Μάρκῳ ταμίας καὶ
οἱ συνάρξαντες αὐ-
τῷ ἐπὶ τῷ δήμῳ
χειροτονίαν, Κλ.
Ρουφῖνῶ, Καρτωρία-
νῶ, Ἑρμογένης
Ζωσίμῳ, Ἱερώνυμῶ
Αἰνείας Μυστικῷ,
Πο. Αἴλιῶ Μητρόβιῶ
Νε. Α. Τόννιῶ Καρ-
ριανῶ Μ. Ρα. Ρούφῳ
Γραμματεὺς Βουλῆς
Δήμου, Βείβιῶ
Μείπητῳ Νε.
Οἰκόνομῶ
Πάμφιλῶ Νε.
Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ
Εὐεργέται.

....essius
... laccus
Præfectus armorum,
Herculi armorum custodi.
Stephanophori magistratum gerente C. Porcio Domitio, Cleodemo
Flauiano iuuene
Sagarita.
Curator præfecturæ
F. Auidius Niger,
Menophantus Timæus,
Marcus ærarii præfectus & Collegæ
eius suffragiis populi electi
Cl. Ruffinus Cartorianus, Hermogenes
Zosimi F. Hermogenes
Æneas Ͱ. Mystici,
Pu. Ælius Metrobius
iuuenis, A. Tonnius Carrianus, M. Ra. Rufus
Scriba comitiorum
Populi, Bibius
Mipetis iuuenis
Dispensator,
Pamphilus iuuenis,
in Fanum
Beneficii.

VI.

ΑΘΝΝΑΙΩΝ ΚΑ.....ΜΙΩΝ ΟΙ
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣΕΝΔΗΗΛΩΙ
ΚΑΙ ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΝΑΥΚΛΗΡΟΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ ΧΑΡΙΤΕ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
.....
.....
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝΔΗΜΟΥΓΕΝΟΜΕΝΟΝ
ΕΝΤΩΙΕΠΙΖΗΝΩΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑ
ΥΤΩΙ
ΑΠΟΛΛΩΝΙ.

Idem.

Ἀθηναίων κα.....μίων οἱ
κατοικοῦντες ἐν Δήλῳ
καὶ οἱ ἔμποροι καὶ ναύκληροι
Ἀλέξανδρον Πολυκλείτου....
ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ δικαιοσύνης
.....
.....
ἐπιμελητὴν Δήμου γενόμενον
ἐν τῷ ἐπὶ Ζηνωνος ἄρχοντος
ἐνιαυτῷ.

Ἀπόλλωνι.

Id est.

Athenienſes & ..... qui
Delum incolunt, &
mercatores & naucleri
Alexandrum Polycliti...
Virtutis & Iuſtitiæ cauſa
.....
.....
cum Procurator eſſet Populi,
anno Zenonis archontis.
Apollini.

VII.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ
ΤΟΥΘΕΟΔΟΡΟΥΒΗΡΥΤΙΟΣ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
ΘΕΟΙΣ ΠΑ
ΤΡΙΟΙΣ.

VIII.

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ
ΦΙΛΑΙΝΕΤΟΥ ΙΣΙΔΙ
ΟΣΙΡΙΔΙ ΑΝΙΟΥΒΙΔΙ
ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Id eſt.

Sacerdos Archidamus
Philæneti F. Iſidi,
Oſiridi, Anubidi,
Donarium.

IX.

.....
.....
.....ΣΙΑΝΩ ΤΜΝΩΔ.....
ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΤΜΝ.....
,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,
ΕΚΠΡΟΓΟΝ.....
ΤΙΟΣ Γ. ΚΛ.....
ΠΟΜΠΗΙΟΥ
ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ
ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ
ΕΚΓΟΝΟΥ
Γ. ΚΛ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ
ΛΙΚΙΝΝΙΑΝΟΥ
ΙΕΡΕΩΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΛΥΤΑΡΧΟΥ
ΠΕΙΣΑΙΩΝ
ΤΟΙΣ ΓΝΗΣΙΟΙΣ
ΣΥΝΤΥΜΝΩΑΟΙΣ
ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ
ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ
ΚΩΝ
....ΑΓΩ.....
.....

X.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ ΔΙΟΜ.....ΒΛΗΣΙΟΣΘ.....
ΕΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ.....ΕΝΙΚΑ ΑΡΤΕ.....
ΥΠΟΚΡΙΤΗΣ ΕΡΜΟΦΑΝΤΟΣ.....ΝΑΝΤΙΟΧΟΥ.....
ΕΠΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΚΟΙΡΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΣΥΟΥ ΕΡΜΩΝΑΡΓΗ....
ΗΓΩΝΟΘΕΤΕΙ ΜΑΝΔΡΟΚΡΑΤΗΣ ΕΠΙΓΟΝΟΥ ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΑΙ.....
ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΑΙΣΙΝ.....ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ....
ΞΕΝΟΧΑΡΗΣ ΚΡΑΤΩΝΟΣ.....ΑΝΔΡΑΓΑΘΟΥ.....
ΞΗΝΟΔΟΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.....ΕΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤ.....
ΕΝΙΚΑ ΞΕΝΟΧΑΡΗΣ.....ΑΥΛΗΤΗΣ Α.....
ΑΥΛΗΤΗΣ ΣΑΤΥΡΟΣ.....ΑΝΔΡΑΣΙΝ.....
ΑΝΔΡΑΣΙΝ.....ΕΡΜΙΑΣ ΔΗ.....
ΙΠΠΟΔΑΜΑΣ ΠΑΝΤΩΝΑΚΤΙΔΥ.....ΜΑΡΣΥΑΣ....
ΔΗΜΑΓΟΡΑΣ ΑΥΓΑΡΚΟΥΣ.....ΕΝΙΚΑ ΕΡΜ.....
ΕΝΙΚΑ ΙΩΠΠΑΔΑΜΑΣ.....ΑΥΛΗΤΗΣ.....

XI.

.....
.....Ο Σ
ΝΟΣ...ΑΓΝΟΣ.....
ΠΩΝΥΜΟΥΣΕ
ΜΕΛΙΤΗΣ ΑΡΧΙΕ
ΟΥ· ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΩ...
ΣΥΓΓΕΝΟΥΣ ΣΥΝΚΛΗΤΙΚΩΝ ΥΠΑΤΙΚΩΝ ΑΡΧΙΕ
ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΝΑΡΞΑΜ
ΤΩΤΑΜΙΑΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Γ. Μ. ΜΗΝΟΔΟΡΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ
ΓΟΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΙ. ΚΛ. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ Τ. ΦΛ. ΠΑΡΟΡ
Τ. ΦΛ. ΜΗΤΡΟΒΙΑΝΟΣ ΤΙ. ΚΛ. ΠΑΝΚΑΡΠΟΣ Μ. ΑΝΤ. ΚΑΠΠΑΔ
Β ΤΟΥΦΙΛΗΜΟΝΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ ΔΗΜΟΥ. ΤΙ. ΚΛ...
ΤΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΑΝΤ. ΙΠΑΤΙΟΣ ΗΡΑΚΛΕ
...ΝΟΦΑΝΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΒΑΣΣΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ ΕΠΙ
ΦΙΛΗΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ ΕΣΤΙΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥΠ
ΠΡΟΔΩΚΟΣΕΧ.....ΧΡΥΣΕΡΩΣΕΠΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΤΑΓΑΘΗΜ..
ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ...ΕΙΚΙΛΣ..ΓΕΡ

XII.

XII.

Senatus Populique Delij Pſephiſma, quo Clinodemo Leboti F. Siphnio, publico ſcilicet Deliorum hoſpiti, & de eorum Templo optimè merenti, Honores decernuntur.

ΕΔΟΞΕΝ ΤΗΙ ΒΟΥΛΗΙ ΚΑΙΤΩΙ ΔΗ
ΜΩΙ ΤΙΜΟΚΛΗΣ ΤΕΛΕΣΙΠΠΟΥ ΕΠΕ.
ΕΠΕΙΔΗ ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΣ ΛΗΒΩΤΟΥΣΙ
ΦΝΙΟΣ ΑΝΗΡ ΑΓΑΘΟΣ ΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΕ...
ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ
ΚΑΙ ΧΡΕΙΑΣ ΠΑΡΕΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗΙ ΤΗΙ
ΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΝΧΑΝΟΥΣΙΝ
ΑΥΤΩΙ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΕΣΟΑΝΕΙΣΑΥ
ΤΟΝ ΠΑΡΑΚΑΛΗΠΕΡΙ ΔΗ... ΟΥ .... ΔΕΔΟ
ΧΘΑΙ ΤΗΙ ΒΟΥΛΗΙ ΚΑΙΤΩΙ ΔΗΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕ
ΣΑΙ ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΝ ΛΗΒΩΤΟΥΟΥΣΙΦΝΙΟΝ
ΕΠΙ ΤΗΙ ΑΙΡΕΣΕΙ ΗΙ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΕΡΙ
ΙΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΔΗΛΙ
ΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΥ...
..ΓΕΤΗΝ ΤΟΥ ΤΕ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑ..
ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΓΓΟΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΔΑΥ
ΤΟΙΣ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΝΚΤ...
ΣΙΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ ΤΑ ΙΕΡΑ
ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ
ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ
ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΟΥ ΤΕ ΙΕ
ΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟΔΕ
ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΝ ΜΕΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΙΣΤΟ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΟΙΣ ΔΕ ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΕΙΣ ΣΤΗΛΗΝ ΛΙΘΙΝΗΝ: ΑΠΟΛΛΟ
ΔΩΡΟΣ ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.

Idem, cum verſione.

Ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. Τιμοκλείδης Τελεσίππου εἶπεν. Ἐπειδὴ Κλεινόδημος Λητῶϊ

Cenſuit Senatus Populúſque. Timoclides Teleſippi F. relationem fecit. Cum Clinodemus

Σίφνιος ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν διατέλει περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν δῆμον τῶν Δηλίων καὶ χρείας παρέχεται καὶ κοινῇ τῇ πόλει καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ τῶν πολίτων εἰς ὁ ἂν εἰς αὐτὸν παρακάλῃ περὶ δη..... Δέδοχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ ἐπαινέσαι Κλεινόδημον Λεβώτου Σίφνιον ἐπὶ τῇ αἱρέσει ᾗ ἔχων διατέλει περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν δῆμον τὸν Δηλίων, καὶ ξεῖναι αὐτὸν πρόξενον καὶ εὐεργέτην τοῦ τε ἱεροῦ καὶ Δηλίων καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους· ξεῖναι δ' αὐτοῖς ἐν Δήλῳ γῆς καὶ οἰκίας ἐνκτήσιν καὶ πρόσοδον πρὸς τῷ βουλῷ καὶ τὸν δῆμον πρώτοις μετὰ τὰ ἱερά. Τπάρχειν δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅσα δέδοται καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τοῦ τε ἱεροῦ καὶ Δηλίων. Ἀναγραψαι δὲ τὸ δὲ τὸ ψήφισμα τῷ μὲν βουλῷ εἰς τὸ βουλευτήριον· τοὺς δὲ ἱεροποιοὺς εἰς τὸ ἱερὸν, εἰς στήλαν λιθίνην: Ἀπολλοδῶρος Μανιτθέως ἐπεψήφισεν.

nodemus Leboti F. Siphnius, vir probus, Templo Populoque Deliaco fauere non desinat, & necessaria suppeditet & publicè ciuitati & priuatim ciuibus qui cum eo versari solent, in quantum auxilium eius imploratur; Placere Senatui Populoque collaudare Clinodemum Leboti F. Siphnium ob institutum quo perseuerat erga Templum & Populum Deliacum; & agnosci eum Hospitem publicum & beneficiorum autorem & Templo & Delijs; etiam ipsum & posteros eius. Fore item eis in Delo & prædij & domicilij possessionem & prouentum, inter Senatum Populumque, primis post Sacra. Forè porrò eis etiam cetera omnia quæ dari solent alijs Hospitibus publicis & beneficiorum autoribus Templi nimirum & populi Deliorum. Perscribito autem hoc Psephisma in Curia Senatus. Sacrificuli verò in Templo, columellâ nempe saxeâ. Apollodorus Mantithei F. suffragia collegit.

XIII.

Ο ΔΗΜΟΣ ΟΔΗΛΙΩΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ
ΛΑΟΔΙΚΗΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΕ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΕΡΣΕΩΣ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ
ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ
...Σ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ

Id est.

Populus Deliacus Reginam Laodicem Regis Seleuci F. vxorem verò Regis Persei, virtutis causa & pietatis circa Templum & beneuolentiæ erga Populum Deliacum.

XIV.

Deliorum Pſephiſma mutilum, quo, ob merita, qualia in XII. ſupra habentur, Honores non diſſimiles, cum loci prærogatiua in Certaminibus, Mendicæo Dioclis F. Cyrenæo & poſteris eius tribuuntur.

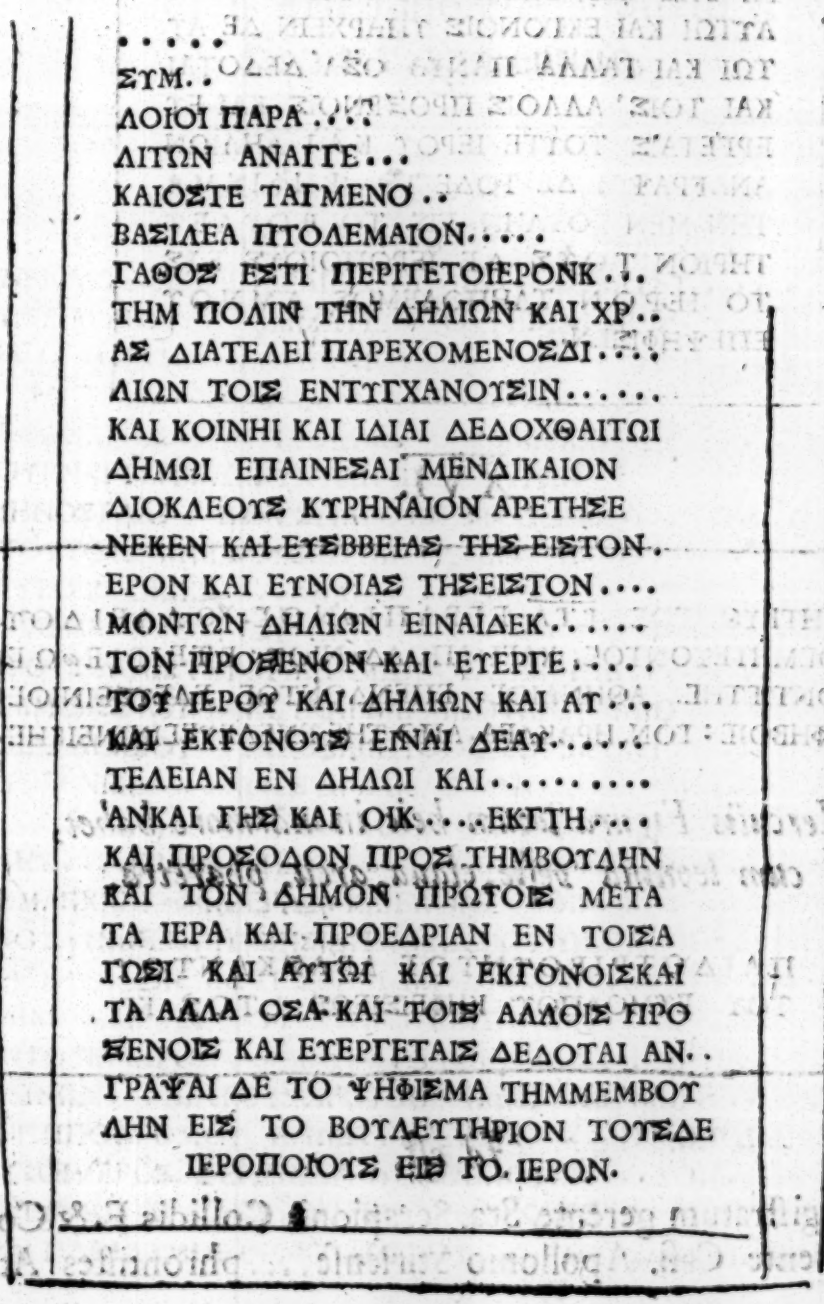

.....
ΣΥΜ..
ΛΟΙΟΙ ΠΑΡΑ....
ΛΙΤΩΝ ΑΝΑΓΓΕ...
ΚΑΙΟΣΤΕ ΤΑΓΜΕΝΟ..
ΒΑΣΙΛΕΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.....
ΓΑΘΟΣ ΕΣΤΙ ΠΕΡΙΤΕΤΟΙΕΡΟΝΚ..
ΤΗΜ ΠΟΛΙΝ ΤΗΝ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΧΡ..
ΑΣ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΣΔΙ....
ΛΙΩΝ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΓΧΑΝΟΥΣΙΝ.....
ΚΑΙ ΚΟΙΝΗΙ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙ ΔΕΔΟΧΘΑΙΤΩΙ
ΔΗΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕΣΑΙ ΜΕΝΔΙΚΑΙΟΝ
ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ ΚΥΡΗΝΑΙΟΝ ΑΡΕΤΗΣΕ
ΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣΤΟΝ.
ΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΗΣΕΙΣΤΟΝ....
ΜΟΝΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ ΕΙΝΑΙΔΕΚ.....
ΤΟΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕ.....
ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΑΤ..
ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΕΙΝΑΙ ΔΕΑΥ.....
ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΚΑΙ.....
ΑΝΚΑΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚ....ΕΚΤΤΗ....
ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΜΒΟΥΔΗΝ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ
ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΕΝ ΤΟΙΣΑ
ΓΩΣΙ ΚΑΙ ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣΚΑΙ
ΤΑ ΑΛΛΑ ΟΣΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟ
ΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΔΕΔΟΤΑΙ ΑΝ..
ΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΜΜΕΜΒΟΥ
ΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣΔΕ
ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ.

XV.

Pſephiſmatis Deliorum haud diſſimilis fragmentum

ΤΟΥ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑ
ΩΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝΚΑΙ
ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥ
ΤΩΙ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ
ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥ
ΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΟΥΤΕ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ
ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ
ΤΗΝ ΜΕΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥ
ΤΗΡΙΟΝ ΤΟΙΣΔΕ ΙΕΡΟΠΟΙΟΙΣ ΕΙΣ
ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΣ ΑΜΝΟΥ
ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.

XVI.

.....ΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΣΤΑ ΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣ ΧΟΛΛΕΙΔΟΥ,
....ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΚΑΣΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΣΤΕΙΡΙΕΩΣ,
...ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΕΠΕΝΔΟΝΤΟΣ ΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΣ,
...ΙΕΦΗΒΟΙΣ: ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΑ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝΕΛΕΥΣΙΝΕΙΚΗΣ,

Herculis Figura locum hoc in marmore habet, cum leonina veſte, clava, arcu, pharetra.

ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
ΤΟΥ ΕΥΜΟΛΠΟΥ ΚΗΦΙΣΙΕΩΣ ΕΤΟΣ ΛΚΓ.

Id eſt.

Coſmi Magiſtratum gerente Sta. Serapione Collidis F. & Coſmi Magiſtratum gerente Caſi. Apollonio Stirienſe.... phrontiſtes Athenienſis

Spec-

Spendontis F. Eleusinius Adolescentibus Herculem, ob victoriam in Eleusine.

Gymnasio tunc præerat Abascantus Eumolpi F. Cephesiensis, anno XXIII.

XVII.

Sacrarum in Artemisio erogationum recensionis Fragmentum.

Θ. Ε.

ΛΟΓΟΣ ΙΕΡΟΣ . ΤΩΝ ΤΩΝ ΙΕΡΟΠΟΙΗΣΑΝΤ. . . . . ΕΠ. . . . ΧΟΝ. .
ΠΟΛΕΩΣ . ΡΤΟΥΤΟΥΠΟΛΥ. . ΣΤΡΑΤΟΥΟΝΤ. . . . . ΠΕΡΕΝΙΑΥΤ. . . . . .
ΑΡΓΥΡΙΟΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙΠΑΡΑΙΕΡΟΠΟΙΩΝ. . . . ΕΙΣΑΓΕΤ. . . . . .
ΠΑΡΟΥΣΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣΤΟΥΤΗΣΠΟΛΕ . . . . . .
ΠΟΨΩΝΣΚΤΛΑΚΟΣΤΟΥΛΕΟΝΤΕΑΙΟΥΔΡΑΧΜΑΣ ΜΙ ΧΗΗΗ. . . . . .
ΕΘΕΣΑΝΕΙΣΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝΤΑΜΙΑΙΑΝΤΙΓΟΝΟΣΤΕΛΕΣΑΡ . . . . . .
. . ΕΙΛΟΜΕΝΩΝΧΡΗΜΑΤΩΝΤΩΙΘΕΩΙΔΡΑΧΜΑΣ. ΜΧΧΗΗΗ. . . . . .
ΕΦΑΛΗΤΟΥΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙΣΥΝΤΩΙΤΩΝΑΥΛΗΤΩΝ
ΔΟΜΕΝΜΗΝΟΣΓΑΛΙ . . . ΙΩΝΟΣΠΑΡΟΥΣΗΣΒΟΥΛΗΣΙ . . . . . ΓΡΑ . . .
Μ. XXXX. ΤΟΥΤΟΕΔΑΙΝΕΙΣΟΜΕΝΤΗΙΠΟΛΕΙΚ . . . Α . . ΟΨ . . . .
ΤΕΡΟΥΔΕΥΤΟΙΣΤΟΙΣΕΝ . . . . ΑΛΛΙΑ . . . . ΑΝΑΡΟΔΑΙΕΥΚΑ . . . . . .
ΕΩΣΑΜΕΝΕΙΑΔΕΞΙΟΙΟΥΔΙΔΥΜΩΝΔΗΜΑΚΟΥΚΠΑΙΝΕ . . . . . .
ΔΗΜΟΧΑΡΟΥΣΘΕΜΙΣΤΑΤΟΡΑΙΛΑΜΙΩΝΟΣ ΔΙΑΙΤΩΙΔ . . . . . .
ΚΑΙΤΟΙΣΤΑΜΙΑΙΣΑΝΤΙΓΟΝΩΙΤΕΛΕΣΑΡΧΙΔΟΥΑΠΠΟΛΛΟ . . . . . .
ΠΟΛΥΒΩΙΚΑΛΛΙΔΙΚΟΥΙΕΡΕΚΛΕΔΕΙΠΥΘΟΙΔΕΟΥΣΠΟΛΥ . . . . . .
ΑΜΝΟΥΔΙΟΓΕΝΕΙΔΙΟΓΕΝΟΥΣ. ΔΡΑΧΜΑΣ. ΜΧΧΧΧ. ΚΑ . Α . . . . . .
ΜΕΝ. Ε . . . . . ΝΑΛ . . . . ΕΞΕΙΛΟΜΕΝΕΙΣΤΑΕΡΓΑΜΗΝΟΣ . . Α . . . .
ΣΗΣΒΟΥΛΗΣ . . . . ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ . . . . . ΚΑΙΑΛΛΟΕΞΕΙΛΟΜ . . . . . .
ΤΩΝΔΡΑΧΜΑΣΧΧΧΧΗΗΗΗΙΓΔΔ. ΚΑΙΕΛΟΜΕΝΤΟΙΣΕΙΚΗΤ . . . . . .
ΤΕΛΕΣΩΝΟΥΛΥΣΙΞΕΝΩΙΤΙΜΗΣΙΔΗΜΟΥΔΙΑΚΡΙΤΩΙΩΧ . . . . . .
ΤΟΥΤΟΠΑΡΕΔΟΜΕΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙ. ΙΕΡΟΠΟΙΟΙΣΕΤΚΛΕΙΔΙ . . . . . .
ΘΕΝΟΥΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ . . . . . ΚΑΙΤ . . . ΑΛΛ . ΑΡ . . . .
ΚΑΛΛΙΧΑΝΓΟΥΚΡΙΗΡΩΝ . . . ΜΝΩΝΙΓΥΡΩΝΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙ ΠΑ
ΡΑΤΟΥΡΑΜΝΩΝ . . . ΑΙΝΤΟΥΧΩΡΟΥΗΗΗΗΙΓΔΙ. ΠΑΡΑΑΛ . . . .
ΛΑΙΜΑΧΟΥΙΠΠΟΔΡΟΜΟΥ. ΗΗΔΔΙ Ι. ΠΑΡΑΜΕ . . . . . ΝΥΜΟΥΩΙ . . . .
ΑΛΛΟΝΑΥΤΩΙΜΕΡΟΣ. ΔΕΡΙΟΝΑΡΑΦΙΔΟΝΝΙΟΥΚΑΙ . . . ΚΟΝ . . . . .
ΤΟΕΜΠΑΝΟΡΜΩΙ. ΙΓ . . ΛΗΣ . . . ΝΗΣΚΑΙΑΛΚΙΜΑΧΟΥΔ . . . . . .
ΝΟΣΗΗΙΓΙΙ ΠΑΡΑΛΑΜΠΩΝΟΣΤΟΥΟΜΟΥ . . . . ΗΔΔΔΔΙΙΑΝ . . . ΜΟΥ . . .

ΑΣΙΓ²ΗΗΗΗ.....ΝΙΣΣΚΙΤΩΝΕΙΑΣΗΗΗΗ.....ΠΕΟΚΡΙ.....
ΝΟΣΚΑΙΝΙΚΑΡΧΟΣΗΗΔΔΙΠΟΛΤΞΕΝΟΣΑΚΡΑΣΔΗΛ.....
ΧΙΩΝΗΗΗΙΔ²ΗΗΣΤΝΩΝΤΜΟΣΙΕΡΟΜΒΡΟΤΟΤΤΠΕΡΚ.....
ΣΟΣΙΜΧΧΕΙΩΝΙΔ²ΔΔΙ·ΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΣΤΠΕΡΑΡΙΣΤ.....
ΑΛΛ..ΔΙ....ΑΑΙ...Δ.Ε.ΑΝΝΕΠΙΣΘΕΝΗΣΤΗΣΑΡΚΕΔΛΛΠΓ.....
ΣΟΥΘΕΟΔΩΡΟΣΟ.....ΑΤΤΟΤΙΕΡΟΣΙΔ²ΚΑΙ.ΑΤΤΟΝΟΜΟΣ..ΗΣ...
ΟΛΕΙΔΗΣΤΩΝΑ...ΔΡΩΝΟΝΙΔ²ΔΙΙΠΕΤΤΤΧΟΣΕΤΙΣΘΕΝΕΙΔ.....
ΝΟΣΙΔ²Δ ΗΠΑΡΑΤΩΝΤΟΤΑ.ΝΑΡ..ΣΔΔΔΔΠΙ·Ι Ι.Ι.....ΘΕΟΡΤ...
ΘΕΟΡΤΛΟΤΤΟΕΠΙΒΑΩΝΑΤΤΟΙΣΤΗΣΕΓΓΤΗΣΕ.....
.....Τ Σ.....
ΛΙ..ΟΔΙΕΙΣ...ΕΙΤΑ....ΤΩΝΤΑΣΤ....ΤΕΛΗΠΡΙΑΜΕΝΩΝΤΟΤ...
ΔΔΠ...ΤΟΥΠΟΡ.....ΤΟΤΤΟΤΕΞΜΤΙ...ΟΝΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣΔΔ·ΤΩΝ
ΝΟΜΙΩΝΤΗΣΙΣΟΝΟΤ·ΔΑΚΑΤ.....Μ.....ΤΤΟΤΕΙΣ.....ΜΙΣ..
ΤΩΝΣΠ.....ΩΝΤΩΝ...ΑΛΙΣΕΡ.....ΕΚΤΑΓ.....ΟΜ....
ΠΙΚΑΛΩΝ....Δ...Η.....ΙΚ.....ΟΝ.....
ΑΤΤΟΔΕΑΛΛ.....ΜΟΝ.....ΚΙ..Γ...Σ...ΤΠΩ
ΣΙΩ...ΤΩΝΕ.....ΝΓΑΡΑΜ..ΕΟΝΤ.....
ΤΗΣ....Σ...ΗΡΕΙΩ.....Τ.....ΣΣ.....
ΚΗΘΙΣ....ΓΗ..Τ..Ω.....ΘΩΝΑΝΕΟΡ.....
ΣΙ.....ΟΣΠΙΙΙ....ΑΔΙΟΤΤΟΤΑΓΟ.....
ΣΟ.....ΣΧΑΤ.....ΑΙΡ..
ΑΝΤΙΓΟΝΟΤΚΑΙΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΤ.....
..ΤΩΝΕΠΙΣ.....Ω..ΟΣΟΤ.....
ΣΤΗΣΙΘΕΩΝ
.....ΤΟΤ ΤΕΣ.....
.....ΣΤΡ.....

XVIII.

ΦΙΛΙΣΤΑΝ ΜΕΜΝΩΝΟΣ

Ο ΔΗΜΟΣ.

Super figuram muliebrem ſtolatam; ad cuius vtrumque latus, figura puerilis.

XIX.

.....ΟΤΜΟΣ ΗΡΑ
ΚΛΕΙΔΙΑΝΟΣ
ΕΤΩΝ ΙΗ ΗΡΩΣ
ΤΑΤΕΙΝΕΠΟΙΗΣΕΝ.

Figuræ inciſæ; virilis nuda, ſiue equum ducens ſiue frena tenens; & arboris è cuius ramis prodit anguis.

XX.

XX.

Amilla Matrei F. monimentum ſibi, Aſclepiadi coniugi, & poſteris condit; præſcriptis etiam Legibus Sepulchralibus. *Sed quadratarij errores immanes ſunt.*

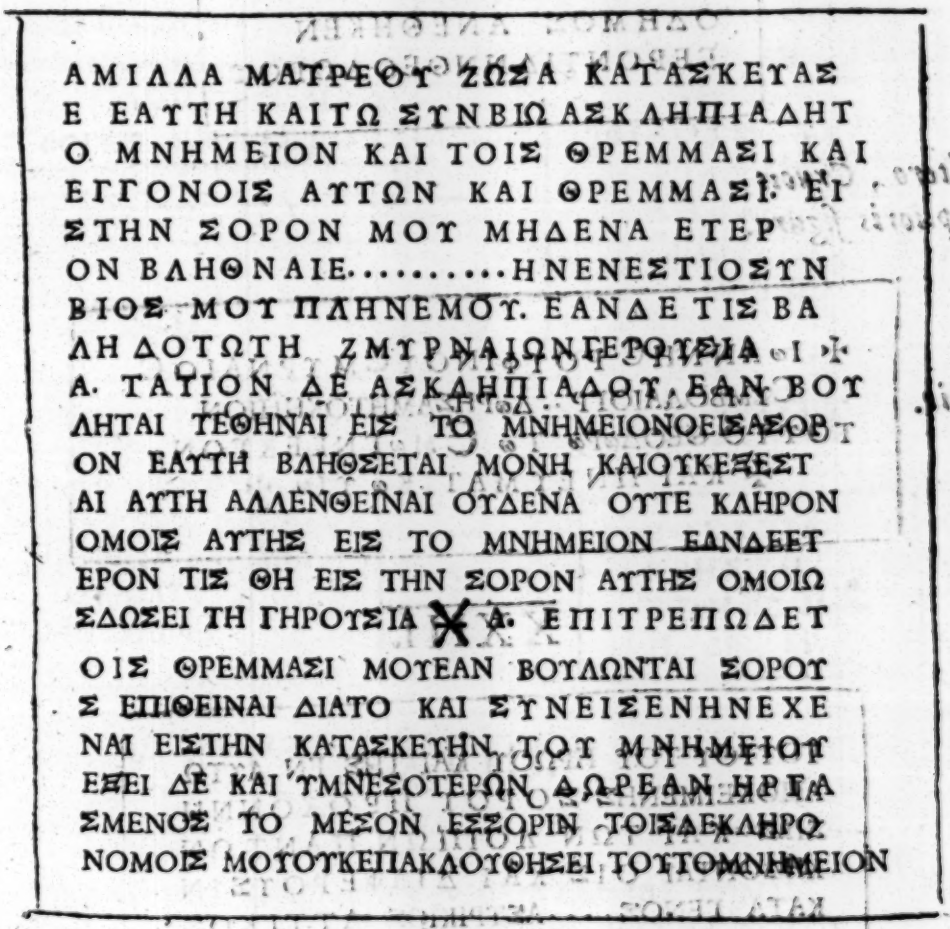

ΑΜΙΛΛΑ ΜΑΤΡΕΟΥ ΖΩΣΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣ
Ε ΕΑΥΤΗ ΚΑΙΤΩ ΣΥΝΒΙΩ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΤ
Ο ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΚΑΙ
ΕΓΓΟΝΟΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΘΡΕΜΜΑΣΙ. ΕΙ
ΣΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΜΟΥ ΜΗΔΕΝΑ ΕΤΕΡ
ΟΝ ΒΛΗΘΗΝΑΙΕ.....ΗΝΕΝΕΣΤΙΟΣΥΝ
ΒΙΟΣ ΜΟΥ ΠΛΗΝΕΜΟΥ. ΕΑΝΔΕ ΤΙΣ ΒΑ
ΛΗ ΔΟΥΩΥΗ ΖΜΥΡΝΑΙΩΝΓΕΡΟΥΣΙΑ
Α. ΤΑΥΙΟΝ ΔΕ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ, ΕΑΝ ΒΟΥ
ΛΗΤΑΙ ΤΕΘΗΝΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝΟΥΕΙΣΑΣΟΥ
ΟΝ ΕΑΥΤΗ ΒΛΗΘΣΕΤΑΙ ΜΟΝΗ ΚΑΙΟΥΚΕΞΕΣΤ
ΑΙ ΑΥΤΗ ΑΛΛΕΝΘΕΙΝΑΙ ΟΥΔΕΝΑ ΟΥΤΕ ΚΛΗΡΟΝ
ΟΜΟΙΣ ΑΥΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΑΝΔΕΤ
ΕΡΟΝ ΤΙΣ ΘΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΑΥΤΗΣ ΟΜΟΙΩ
ΣΑΩΣΕΙ ΤΗ ΓΗΡΟΥΣΙΑ Χ Α. ΕΠΙΤΡΕΠΩΔΕΤ
ΟΙΣ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΜΟΥΕΑΝ ΒΟΥΛΩΝΤΑΙ ΣΟΡΟΥ
Σ ΕΠΙΘΕΙΝΑΙ ΔΙΑΤΟ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΣΕΝΗΝΕΧΕ
ΝΑΙ ΕΙΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΤΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ
ΕΞΕΙ ΔΕ ΚΑΙ ΥΜΝΕΣΟΤΕΡΩΝ ΔΩΡΕΑΝ ΗΡΓΑ
ΣΜΕΝΟΣ ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΕΣΣΟΡΙΝ ΤΟΙΣΔΕΚΛΗΡΟ
ΝΟΜΟΙΣ ΜΟΥΟΥΚΕΠΑΚΔΟΥΘΗΣΕΙ ΤΟΥΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝ

XXI.

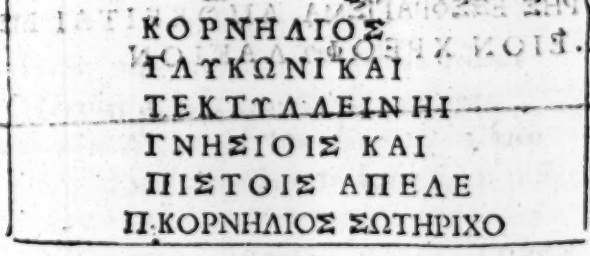

Θ. Κ.
ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΓΑΥΚΩΝΙΚΑΙ
ΤΕΚΤΥΛΛΕΙΝΗΙ
ΓΝΗΣΙΟΙΣ ΚΑΙ
ΠΙΣΤΟΙΣ ΑΠΕΛΕ
Π.ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΧΟ

XXII.

XXII.

In altero latere saxi oblongi.

ΟΔΗΜΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΓΕΡΟΝΤΙΔΝΝΘΕΟΔΩΡΟΥ

In altero, Crucis amplioris figura.

In tertio.

✠ ΙΩΑΝΝΗC ΡΟΥΦΙΝΟΥC ΜΥΡΝΑΙΟC
CΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡ.. ΔΩΡΗΣΑΜΗΤΟΚΗΠΙΟΝ
ΤΟΥΤΟ ΘΕΟΔΩΡΩ ΤΩ ЄΜΩΓΝΕΕΚΓΟΝΩ
✠ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩ ΤΙΩ ✠

XXIII.

ΤΟΥΤΟΥ ΤΟΥ ΗΡΩΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΥΤΩ
ΑΠΟΚΕΙΜΕΝΗΣ ΣΟΡΟΥ ΠΡΟΚΟΝΝΗ
ΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
ΚΗΔΟΝΤΑΙ ΟΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΕΡΟΥΣΙΝ
ΚΑΤΑ ΓΕΝΟΣ....ΑΣΤΡΙΚΙΟΣ ΑΥΤΙΚΟΣ
...ΚΑΣΤΡΙΚΙΟΣ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣΟ ΚΑΙ
....ΜΙΑΝΟΣ Ο ΗΡΩΩΝ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑ
....ΟΙ ΠΡΟΠΑΠΠΟΙ ΑΥΤΩΝ ΚΑΣΤΡΙΚΙ
...ΟΣ ΚΑΙ ΡΑΡΙΑΝΟ...ΤΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙ
....ΡΗΣ ΕΞΣΦΡΑΓΙΣΜΑ ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ
.....ΕΙΟΝ ΧΡΕΟΦΥΛΑΚΙΟΝ

XXIV.

XXIV.

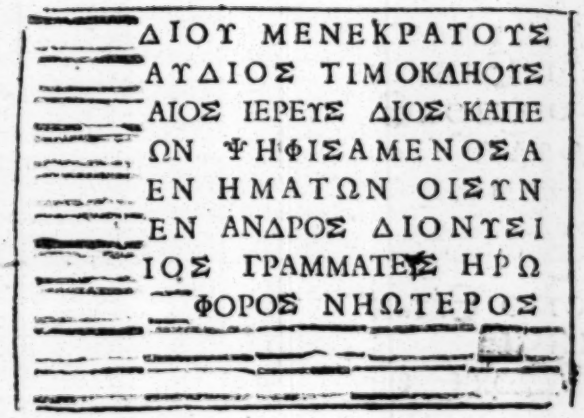

ΔΙΟΥ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΥΔΙΟΣ ΤΙΜΟΚΛΗΟΥΣ
ΑΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ ΚΑΠΕ
ΩΝ ΨΗΦΙΣΑΜΕΝΟΣ Α
ΕΝ ΗΜΑΤΩΝ ΟΙΣΤΝ
ΕΝ ΑΝΔΡΟΣ ΔΙΟΝΤΣΙ
ΙΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΗΡΩ
ΦΟΡΟΣ ΝΗΩΤΕΡΟΣ

XXV.

ΜΑΡΚΩΙ ΤΩ.....
ΕΣΠΕΡΩΙ ΕΠΕΜΕΛΗ
ΘΕΝ ΤΩΝ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ Κ.
ΛΙΟΥ ΠΡΕΙΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡ
ΚΟΥ....ΤΟΥ ΣΑΤΥ...
ΟΥ ΕΣΠΕΡΕ ΧΑΙΡΕ.

XXVI.

Τ. ΑΙΛΙΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ
ΚΑΙ ΑΙΛΙΑ ΦΙΛΗΤΗ
ΚΑΙ ΤΟΥΤΩΝ ΟΙ ΥΙΟΙ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΚΑΙ
ΚΡΟΝΙΟΣ
ΦΙΛΟΥΜΕΝΩ
ΕΤΩΝ ΙΕ
ΜΗΝΩΝ Γ
ΗΜΕΡ. ΚΖ
Μ. Χ.

XXVII.

ΚΟΚΚΕΙΑ
ΚΡΗΣΤΗ
ΕΤΩΝ. ΙΕ Μ. Β.
Η ΜΕ. ΚΓ.

XXVIII.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΙΗΤΗΡ ΑΓΑΘΗΜΗΡΟΣ ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΜΑΙ
ΠΑΝΤΟΙΗΣ ΔΕΔΑΩΣ ΚΡΑΙΠΝΟΝ ΑΚΕΣΜΑ ΝΟΣΟΥ
ΞΥΝΟΝ ΤΟΥΤΟ ΔΕ ΜΟΙ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ ΕΙΣΑ ΣΥΝΕΥΝΩ
ΜΝΗΜΑ ΜΕΤ ΕΥΣΕΒΕΩΝ ΔΕ ΕΣΜΕΝ ΕΝ ΗΛΥΣΙΩΙ.

Idem;

Κλαύδιος ἰητὴρ Ἀγαθήμερος ἐνθάδε κεῖμαι,
Παντοίης δεδαὼς κραιπνὸν ἄκεσμα νόσου.
Ξυνὸν τοῦτο δέ μοι καὶ Μυρτάλη εἴσα συνεύνῳ
Μνῆμα. Μετ' εὐσεβέων δὲ ἔσμεν ἐν Ἠλυσίῳ.

Tam Claudij Agametheri quam Myrtalæ Coniugis figura, supra versiculos, adjicitur.

XXIX.

ΠΡΕΙΜΑΤΗΙΔΙΑ ΓΥΝΑΙ
ΚΙ..ΛΕ ΟΝΤΑC ΤΙΒΕΡΙΟΥ
ΙΟΛΙΟΥ ΚΕΛCΟΥ ΠΟΛΕ
ΜΑΙΑΝΟΥ ΔΟΥΛΟC
ΚΟCΜΙωC ΚΑΙΑΜΕΝ
ΠΤωC CΥΝΖΗCΑCΗ
ΑΥΤω ΕΤΗ ΔΕΚΑ ΤΟ'
ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΚΤωΝ
ΙΔΙωΝ ΕΠΟΙΗCΕ
ΤΟΥΤΟ ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΧΙΕΧΕΙ
ΕΙCΟΔΟΝ ΚΑΙ ΕΞΟΔΟΝ

Hactenus Græca. Sequuntur ex Latinis, etiam Arundellianis, selecta aliquot.

I.

BONAE DEAE VENERI CNIDIAE
D IVNIVS ANNIANVS HVMENAEVS ET IN VICIA SEMPRONIAE DIMIANA.

Habetur in Fronte sive porticus sive ostij, vt videtur, Fani.

II.

M. ANNI AVCTI , ET
SEMPPONIAE SCVRRAE
IN FR.CVM VSTRINO P. LIII.
IN AGRO P. . XXIII.
M. ANNIVS M. ANNI FELICIS. F.
SATVRNINVS VIX. ANNXIIX PIVSET
SANCTVS IS EREPTVS MATPINEC
ILLAE POTVIT GRATIAM REFERRE.

III.

III.

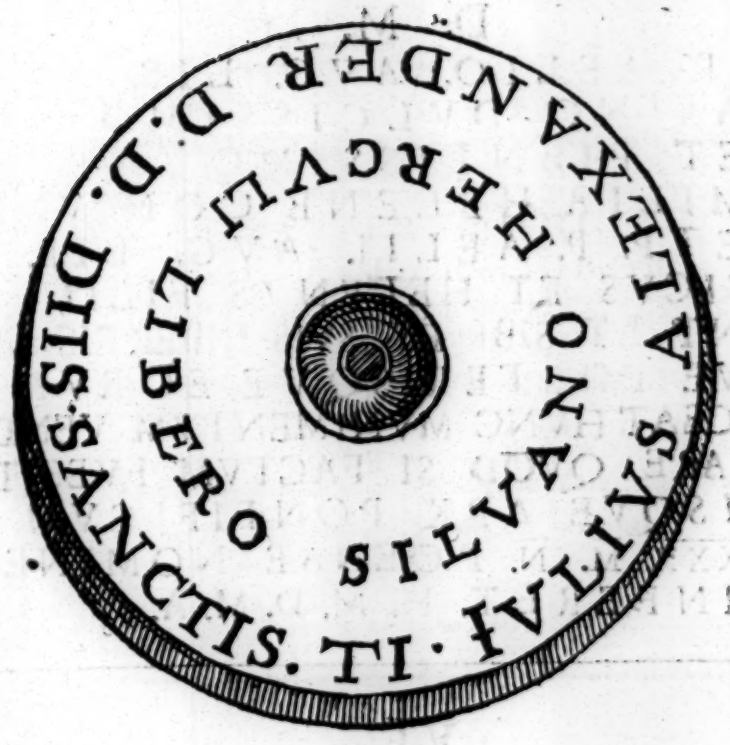

IV.

P. I... VPVLLIVS. P.E.Ↄ.L. APOLLONIVS
Θ CARRIA. Ↄ. LANDROMACHA
BETVTIA. Q. L. FAVSTA
C. VICRANVS. SECVNDVS
.....
.....
CERCENIA. M. I. VRANIO.

V.

D. M.
P. AELIO. AVG. LIB.
ERASINO DVLCISSIMO
ET PIENTISSIMO
AEMILIA. HELENE CONIVNX
ET P. P. AELII. AVG. LIB.
MVSICVS ET HELENVS FILII
FECERVNT ET SIBI ET SVIS LIBERTIS LIBER
TABVSQVE POSTERISQVE EORVM
ITA NE LICEAT HVNC MVNIMENTVM VENDERE
VEL DONARE. QVOD SI FACTVM FVERIT
VTRISQVE ARK. PONTIFICVM
H-S XXX. M. N. POENAE NOMINE
INFERET. H. M. D. M. A.

VI.

SILVANO SACRVM SODAL
EIVS ET LARVM DONVM
POSVIT TI CLAVDIVS AVG
LIB FORTVNATVS A
CVRA AMICORVM
IDEMQVE DEDICAVIT
ET EPVLVM DEDIT
DE CVRIS N. IIII.
K. AVGVSTIS C. M..N
CIO FVNDANO ET
C. VEITENNIO SE
VERO. COS.

VII.

QVINTVM ANNVM DECIMVM
NARCISSVS FLORE IVVENTAE
HOC IACET ABREPTVS
CONDITVS IN TVMVLO
QVISQVIS ADES LECTOR
FATVM MISERABILE CERNIS
PARCAE NAM IMPVBEM QVEM
RAPVERE MIHI
MAEPET CARA SOROR
QVAE FRATREM LVGET
ADEMPTVM
MATER HABET NATVM
HORVM LVX CANDIDA
TORQVET
HIC SEPTIMVM DECIMVM
FRVMENTVM PVBLICVM
ACCEPIT
IXVM DECIMVM

VIII.

L. SESTIVS
SOTERICVS SIBI
ET SESTIAE PRISCAE
COLLIBERTAE ET
CONIVGI SVAE BENE
MERENTI CVM QVA
VIXIT ANNIS XXX.
DE QVA NIHIL DOLVIT
NISI MORTE
ET. T. TITIO BASSO AMICO
SVO HOMINI OPTIMO
ET SINGVLARIS EXSEMPLI
ET LIBERTIS LIBERTABVSQVE
SVIS POSTERISQVE EORVM
IN FRONTE P. XII. IN AGROP. XII.

IX.

D I S M A N I B V S
A N C H A R I A E A M P E L I D I
F E C E R V N T
M. A N T O N I V S M.
A N T O N I M. F. F L O R I
L I B E R T I A P R I L I S L I B E R T V S
P O T H I N V S C O N I V G I
S V A E C A R I S S I M A E
M E R E N T I D E S E E T
M. A N T O N I V S A N T O N I
P O T H I N I F I L I V S C L A V D.
I V S T V S M A T R I S V A E
P I I S S I M A E A D Q V E
I N D V L G E N T I S S I M A E

X.

S E X. T I T I E N V S. D. L. E R O S
S I.
P. C L O D I V S. P. L. T E L A M O. S I B I. E T
P. C L O D I O. P. L. C O R I N T H O. C O N L I B E R.
E T. C H I A E. L.
C. I V N I V S. A P. C L. S E N O. S I B I E T
E V A R I S T O. L. E T C O R N E L I A E. ♀. L. S E C V N D A E
C. F A N N I V S. C. L. A L E X A N D E R S I B I E T
C R E N V S A E. E T I N A C H O L.

Marmorum Arundellianorum
Finis.

Auctariolum aliundè collectum.

Ex Inſcriptionum, in Oriente repertarum, Exemplari ante octennium communicato.

I.

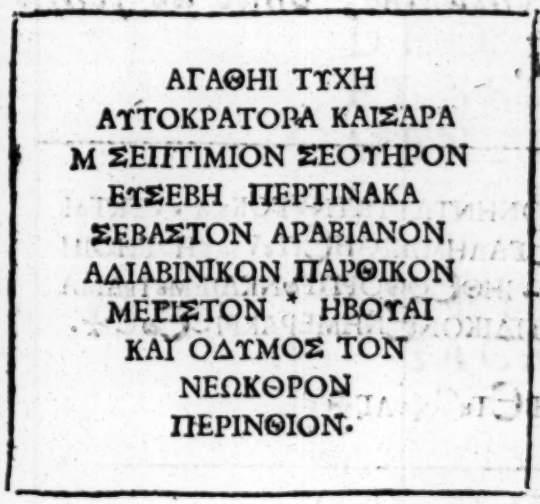

Id eſt.

Cum Bona Fortuna;
Imperatorem Cæſarem
M. Septimium Seuerum
Pium, Pertinacem,
Auguſtum, Arabianum,
Adiabenicum, Parthicum,
Maximum, Senatus
Populuſque
Ædituorum Perinthiorum.

* ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν νεωκόρων Περινθίων.

II.

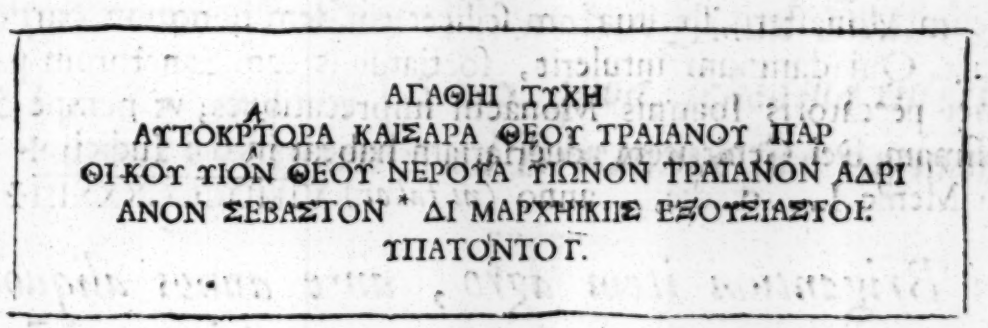

* δημαρχικῆς.

Id eſt.

Cum Bona Fortuna;
Imperatorem Cæſarem Diui Traiani Parthici filium, Diui Neruæ Nepotem, Traianum Hadrianum Auguſtum, Tribunitiæ poteſtatis X. Coſ. III.

III.

III.

Habetur etiam in eodem exemplari Inscriptio Christiana cuius elementa perperam connexa, inuersa, scandentia, mutila, nimiam vocabulorum pariunt obscuritatem. Quatenus tamen per typos licuit, distincta illa repræsentamus, vnde de sensu hariolari difficile non est.

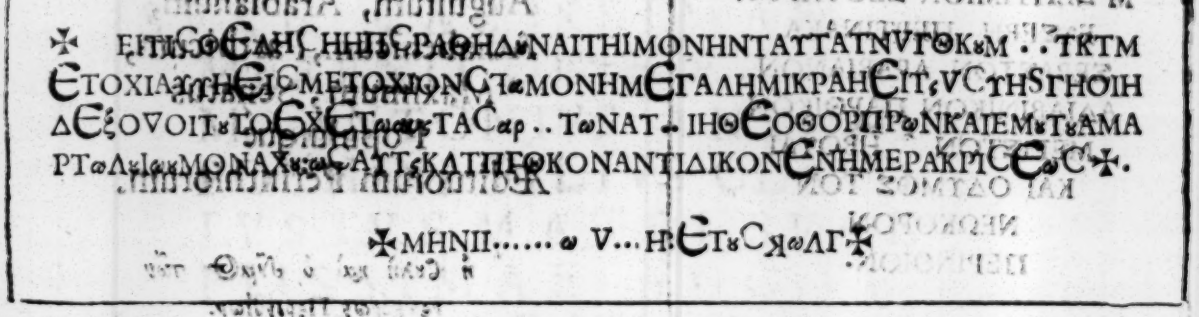

✠ ΕΙΤΙΣΟΦΕΑΗCΗΗΙΙCΡΑΘΗΔωΝΑΙΤΗΙΜΟΝΗΝΤΑΤΤΑΤΝΥΤΘΚωΜ . . ΤΚΤΜ
ΕΤΟΧΙΑΣΤΗΕΙCΜΕΤΟΧΙΟΝCΤωΜΟΝΗΜΕΓΑΛΗΜΙΚΡΑΗΕΙΤΙVCΤΗSΓΗΟΙΗ
ΔΕΞΟVΟΙΤωΤΟCΧΕΤΑCαρ . . ΤωΝΑΤ . ΙΗΘΕΟΘΟΡΙΙΡωΝΚΑΙΕΜΠωΑΜΑ
ΡΤωΛωωΜΟΝΑΧωωCΑΥΤωΚΑΤΗΓΟΚΟΝΑΝΤΙΔΙΚΟΝΕΝΗΜΕΡΑΚΡΙCΕωC ✠.

✠ΜΗΝΙΙ . . . . . ω V . . . Η ΕΤωCЯωΛΓ ✠

Sensus, puto, est.

✠ Si quis erga Monasterium Sanctissimæ Dei Genitricis beneficus extiterit, eum Monasterij, spiritualium scilicet eiusdem bonorum, participem illa faciat. Qui damnum intulerit, sortiatur is tum Sanctorum patrum tum mei peccatoris Ioannis Monachi imprecationes; vt nempè & ipse sanctissimam Dei Genitricem aduersariam habeat in die Iudicij ✠

✠ Mense I . . . . o . . die, . . . anno *(ni fallor)* VIMDCCCXXXIII ✠

In Brigantum item agro, ante annos aliquot reperta tria, quæ sequuntur, debemus V. Cl. Guilielmi Camdeni τοῦ μακαρίτου *collectaneis quibus Britanniam suam augere destinauerat.*

IV.

FORTVNAE CONSERVATRICI

V.

DEAE NYMPHAE BRIG.

VI.

DEO. QVI. VIAS.
ET SEMITAS COM
MENTVS EST T.IR
DAS. S. C.F.V.L.L.M.
Q. VARIVS. VITA
LIS ETECOS ARAM
SACRAM RESTI
TVIT
APRONIANO.ET BRA
DVACOS.

Repertum est apud Thornburgh *ad Swalæ Fl. ripam, 17. Julij* 1620. *quod, schedula inserta, notauit* Camdenus *ad Britanniæ suæ paginam* 595.

VII.

DEO
SILVANO
L.TANICVS
VERVS
PRAEFVS L. L.M.

Sua manu adiecit Camdenus, *in margine pagi-*

næ 699, hanc Siluano inſcriptionem ad Cadir *in agro Sterlinenſi, qui Scotiæ eſt, cum alijs, quas inde ediderat, viſendam.*

Ebraicarum Inſcriptionum Fragmenta quæ dirutâ ante decennium, ad refectionem, portâ Londini boreali, *Alderſgate* dictâ, in veteris ſtructuræ ſaxis ſingulatim reperta ſunt.

I.

II.

III.

IV.

Auctarioli Finis.

Ad

Ad *Marmora Arundelliana*, et, quæ supra repræsentantur, cetera,

Ioannes Seldenvs.

Ad veteres Græcorum Epochas,

I. *Apparatus Chronologicus.*
II. *Notæ Historicæ.*
III. *Canon Chronicus.*

VT satis intelligantur clariora vetustissimæ, quam Marmori debemus, Epocharum descriptionis vestigia & vsui faciliùs accommodentur, Tria inprimis necessariò prælibanda duximus; *Apparatum Chronologicum, Notas Historicas, & Chronicum Canonem*. Ad primum rectè instituendum, Tria item aperienda sunt & argumentis, pro viribus, firmanda. Annorum nempè quibus Tempora putantur, ratio; Annus in quem Termini, ad quos interualla deducuntur, siue citeriora calculi parapegmata incidunt; & demùm Astyanactis archontis Parij (ita enim mutilum illud in fronte nomen supplere liceat) & Diogneti Athenarum archontis ἐνιαύσια initia; quibus porrò accedat de archontum ceterorum, quorum annis singulis Epochæ notantur complures, quantum sanè fieri potest, initijs & finibus indicium. Horum enim quodpiam quo minùs scimus eo, in Epocharum & interuallis & parapegmatis, vt magis cæcutiamus necesse est. Athenienſibus, ad quorum tempora omnia planè heic exigenda sunt, quemadmodum & plerisque alijs gentibus, in vsu fuisse annos tum Naturales, seu hierophanticos, tum Ciuiles, seu populares, tam certum est vt de ea re dubitari nequeat. Naturales dico, quos Tropicos esse seu Astronomicos, id est, circulari Solis ἐς τὰ ἐπάνω motu terminatos credebatur. Atque redeuntis æui constans, communis, & æquabilis mensura hi erant; systemata nimirùm dierum CCCLXV & plerunque quadrantis, qualia sunt ipsi Iuliani quibus hodiè vtimur; aut eis proximantia. Horum, ante alios, insignis est testis autor vetustissimus Geminus. Ciuiles anni erant Lunares, qui scilicet Festis celebrandis, Magistratibus incundis, creditis, vsuris, stipendijs, pensionibus soluendis & id genus alijs, statis temporibus, perficiendis aptati, inæquales quidem

quidem fuere, adeò vt Communes Naturalibus, diebus aliquot, essent minores; Embolimæi, pro embolismi varietate, pluribus maiores. Vtrique tamen ita dispositi erant, vt, per solennes integrorum, suis locis, mensium emboliſmos & dierum, ad patrium ritum, prosthaphæreses, post certam annorum Naturalium absolutam periodum, ab eodem naturali initio denuò Ciuiles redintegrarentur & vtriusque syderis rationum ciusmodi fieret pariatio quæ in orbem deinceps similiter rediret. Lunarium horum annorum, puto, quantitas primò dierum erat CCCLX, quot scilicet menses pleni XII conficiunt. De hisce capio Herodotum in Clio, seu Solonis ibi de infelicitate humana ad Crœsum oratione. Neque verò Lunares appello, perinde ac si veris Lunæ motibus is numerus dierum respondisset. Sed, rudi hactenus Mathematices in Græcia ævo, menstrui Lunæ motus quàm annui Solis imperitiores non minore quàm XXX dierum spatio Lunam circulum suum peragrare falso autumabant &, ad eum calculum, neomenias, exactiori artificio carentes, & cetera tam sacra quam ciuilia celebrabant. Postea, exploratâ, quæ vero proprior erat, mensis atque anni Lunaris quantitate, diebus CCCLIV, cum horis & scrupulis appendicibus Ciuilis annus terminabatur, post certas etiam (vti vetustior) periodos, anno Solari seu Naturali per emboliſmos & prosthaphæreses conciliatus. Atque, ad huius generis formulas, annis eorum peractis, primò in Trieteridibus naturalibus, dein Tetraeteridibus, postmodum Octaeteridibus Cleostratea & Harpalea, inde in Metonica Enneadecaeteride seu cyclo decemnouennali & demùm in Callippica Hebdomecontaexaeteride seu cyclo annorum LXXVI, (neque enim infra autoris nostri marmorei ævum descendimus) vtriusque syderis circulares motus & tempora ab ijs mensurata, pro vario cyclorum artificum ingenio, æquabantur. Et de hisce Censorinus satis, ad rem nostram, de Die Natali capite XVIII. Sed verò non solùm adinuicem erant inæquales ciuiles anni seu Lunares, verum etiam ipsa inæqualitas per frequentem periodorum nouationem & & multiplices artificum errores adeò incerta erat & tumultuaria, vt, superioribus maximè seculis, Festa sua, variatim inde reuertentia, ne ipsi quidem Dij (vt lepidè, apud Aristophanem in Nubibus, conqueritur Luna) cognoscerent; Sed, cum sacrarum epularum lautitias, siue ad verum Lunæ motum siue ad elapsi vltimò anni rationem, expectabant, τῆς ἐμπτῆς, ob dierum siue anticipationem siue comperendinationem, μὴ πυθόμενοι καὶ τὸ δεῖπνον ψευσθέντες *tam festo die quam epulis frustrati* redirent ieiuni, eoque nomine Lunæ ipsi grauiter minarentur. Quin posteà quàm propiùs ad veras Lunæ rationes accesserant nouæ periodi, ita vt non tam dissimiles locos neomeniæ, panegyres, & festa quotannis redeuntia sortirentur; eiusmodi nihilominùs mansit Communium & Embolimæorum inæqualitas atque ea alternationis disparitas, vt ne sic quidem communis mensuræ omninò præstare potuissent officium sine accuratissimâ simùl emboliſmi cuiuslibet, præter id genus cetera quæ inæqualitatem pariebant, cognitione, quâ operosius vix quidquam erat in calculo, aut in turba periodorum incertius. Quamobrem, tametsi Anni vocabulo, vbi veteribus Græcis

Græcis de ſtipendiorum, verbi gratiâ, ſolutionis tempore, quod ad ciuilis anni rationem accipiendum erat, verba fiunt, Lunaris denotatur (cuius rei expreſſiſmum eſt apud Ariſtotelem in Oeconomicorum ſecundo, vbi Cleomenis fraudem memorat, exemplum) attamen, interuallis per annos generatim deſignandis, alium quàm Naturalem ſeu Solarem annum, æquabilem ſcilicet, ſtabilem, communem & notiſſimam menſuram, Scriptorem apud eos quempiam, adeoque inter eos Autorem noſtrum, adhibuiſſe credibile puto non eſt. Maximè autoris noſtri ſeculo; quod in periodum Calippicam primam, vt mox demonſtrabitur, incidit, cui, vti & proximè ſaltem ſuperiori, non modo ad æquandam Lunarium anomaliam ſed etiam ad annos ſimplicitèr deſignandos, Solares in vſu fuiſſe manifeſtum eſt. Inde annus abſolutè Platoni in Timæo dictus, Solaris eſt. *Lunæ motu Menſis*, inquit, *conficitur*, ἐνιαυτὸς δὲ ὁπόταν ἥλιος τὸν ἑαυτοῦ περιέλθοι κύκλον *annus vero poſtquam Sol ſuum abſoluerit circulum* quod nec de alio anno ſolari quàm quo nunc vtimur intelligit, ad eundem, ſcriptor vetuſtus Chalcidius. Neque de alio ſane anno loqui Ariſtotelem, ſummorum aliquot virorum pace, exiſtimo, vbi, temporum ſpatia explicando, dies duntaxat CCCLX, numero rotundo, annuæ tempeſtati tribuere videatur. Libro VI, de Hiſtoria animalium capite XX, Κύει inquit, ἡ μὲν Λακωνικὴ (κύων) ἕκτον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ· τοῦτο δ' ἔστιν ἡμέραι ἑξήκοντα· κἂν ἄρα μιᾷ ἢ δυσὶν ἢ τρισὶ πλείοσιν ἡμέραις, καὶ ἐλάττοσι μιᾶς, *Geſtat vterum canis Laconica, ſextam anni partem, quæ ſexagenis ex diebus conſtat; quanquam vno alterone, aut tertio die plures; pauciores vero vno*, vt rectè vertit Iulius Scaliger & Theodorum Gazam, qui *aut vno vel altero die plus minuſue* habet, in corruptum notat incidiſſe exemplar. Et paulò pòſt etiam Ariſtoteles, ἔνιαι δὲ κύουσι τῶν κυνῶν τὸ πέμπτον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ. τοῦτο δ' ἔστιν ἡμέραι ἑβδομήκοντα καὶ δύο, *Nonnullæ canes vterum ferunt quintam anni partem, id eſt, dies* LXXII. Annus hìc Solaris intelligitur. Neque enim, aut Ariſtotelis æuo aut eo quod eum præceſſit, Lunaris tot dierum ſyſtema eſſe credebatur; quod ex periodorum Cleoſtrateæ, Harpaleæ, Metonicæ, etiam Calippicæ (nam poſt eiuſce etiam initia Ariſtoteles circa ſexennium vixit) ratione ſatis deprehendiur. Scio locum illum, ad æquabilem Græcorum annum, vti appellatur, Minorem, trahi ab incomparabili viro Ioſepho Scaligero. Atqui nec de ipſo anno, ita ei dicto, mihi quidem perſuadet. Ingenioſiſſimum agnoſco inuentum. Sed qua ratione veterum teſtimonijs ita ſubnitatur, vt fides ei ſit habenda, nondum ex eruditiſſimis eius lucubrationibus, quarum nec indiligens fui, mihi compertum eſt. Sed verò neque Ariſtotelem ex tot ſolùm diebus annum Solarem conſtitiſſe quis, ſine ſumma in magnum philoſophiæ parentem iniuria, autumet. Nàm tum in Metonica enneadecaeteride tum in hebdomecontaexaeteride Calippi (quibus vtriſque labentibus floruit Ariſtoteles) annum Solarem dierum fuiſſe CCCLXV, præter horas appendices, ab eo ignorari planè nequibat. Sed rotundè ad morem loquutus eſt vulgi, quod, vtcunque receptâ, ob æquationem & temporum per ſecula dinumerationem, accuratiori anni Solaris quantitate, atque eà quæ a vero propiùs aberat; exprimendis tamen anni partibus, quibus agriculturæ, vte-

ri gestationis & id genus aliorum tempestates mensurabat, eiusmodi dierum numerum qui maxime multiplices haberet ex diebus integris conflatas partes, vnde scilicet diuisioni esset commodissimus, vti fieri amat, retinebat; quinque, qui appendices erant, diebus eo quod multiplicem diuisionem impedirent, non minùs quam horis & momentis, neglectis. Nam etsi quinta pars anni Solaris, siue Metonici siue Calippici, dies habuit LXXIII, atque ita totidem dies pro quinta anni parte vulgo vsurpari potuit; attamen, si ad eum modum porrò supputassent, nullam aliam ex diebus integris constantem habuissent; sed in diuisione, seu partium pro vario vsu, indicatione, ad momenta non ad dies satis incommodè necessariò numerâssent. Sed notissima plerunque fuit numeri CCCLX, vt etiamnum est in calculo Astronomico, commoditas. Aliàs autem integer annus, vt communis erat interuallorum mensura, solis integra reuolutio Aristoteli æstimabatur. Et tralatitium satis est numeros rotundos, momentis quæ calculum turbarent prætermissis, vbi perneccessaria non sunt, adhiberi. Id ipsum ferè quod hcic Aristotelem fecisse censemus, fecit olim Gregorius Magnus, cum dies XXXVI anni Iuliani pars decima ei habiti sunt; vti videre est Homilia eius XVI. ad Euangelia & Dist. 5. de consecratione c. 16. Neque aliud Iurisconsulti Romani qui, in eodem anno, menstruum tempus simpliciter dictum nec termino dici quoti, à quo, signatum, triginta tantùm diebus, atque hisce multiplicatis menses plures metiri solent, quod habetur C. de jure deliberandi l. 22. §. 1 & 2. Idem docet Alexander Consilio 114, Alciatus ad l. 98. Cum bissextus D. de verborum significatione, alij. Haud aliter, opinor, intelligendum est illud Cleobuli, de duodecem anni filijs quorum singulis triginta filiæ, ænigma Græcum quod in disputationibus de anno Græcorum afferri solet; nisi forsan ad superiora secula, quibus annum Lunarem reuera (diebus CCCLX confici creditum est, spectet. Nec quid aliud innuere videtur togatorum ille doctissimus Varro vbi, apud Nonium, tot scribit statuas æneas Demetrio Phalereo Athenis dicatas,

Quot luces habet annus absolutus.

Signanter dicit *annus absolutus*. Non pro eo quod est annui Solaris motus tempus absolutè finitum, sed pro absoluto illo & rotundo dierum numero, qui, diebus illis multiplicem diuisionem minimè ferentibus liber & absolutus, annum mensurare vulgò solebat. Inde est quod statuarum numerus erat CCCLX, vti à Plinio libro XXXIV, capite VI, docemur. Sed quod addit Plinius *nondum anno hunc numerum dierum excedente* ab hoc ipso Varronis loco perperàm intellecto emanâsse suspicor & temerè viro alioquin scientissimo excidisse. Neque enim huiusmodi anni siue Lunaris, siue Solaris vestigium, puto, circa Demetrij Phalerei seculum in Græcorum monimentis omninò occurrit. Erat autem Demetrius autori nostro & primæ periodo Calippicæ labenti coæuus. Ita tandem annorum simplex dinumeratio, tum alibi apud Aristotelem tum apud vetustiores Græcos, qui extant, de solaribus, seu Julianis, saltem qui Julianis proximant, intelligenda est. Eiusmodi habendus etiam

De-

Decennij calculus apud Homerum in Iliados secundo; quod nempè belli Trojani mensura. Inde Themistius ad Physicorum quarti, extremum, πόσω, inquit, χρόνῳ τὸ Ἴλιον ἑάλω; δέκα ἔτεσιν. τοῦτο δὲ ἐστι τοσούτοις περιφοραὶ τοῦ ἡλίου, *Quanto tempore Ilium captum est? Decem annis, id est, decem solis reuolutionibus.* Annis eiusmodi signantur apud Herodotum & Thucydidem (quorum vterque Nostro antiquior est) Inducię, Fœdera, & quæ sunt id genus aliæ temporum durationes. Atque inde est quod Thucydides vbi annos Peloponnesiaci belli numerat, non per archontum series aut nomina, quod idem est acsi dixisset, non per annos Lunares (quibus singulis archontes singuli imperabant) sed per æstates & hyemes, quæ annos planè solares significant, se putare profitetur; & decennium eiusdem belli integrum, & huiusmodi nempe annis conflatum, ἀνατελλόντων vocabulo denotat, quod ὁλοκλήρων seu solidorum & Naturaliter reuertentium annorum spatio rectè interpretatur scholiastes. Vide eum libro quinto. Hinc vetustissimis Græcorum, annum simplicitèr dictum nomine à Sole, quem Λύκον vocabant, sumpto, indicari credebatur Id Αυκάβας est, Homero vsurpatum Odyss. ξ. Macrobius Saturnalium I. cap XVII, *Annum vetustissimi Græcorum* Αυκάβαντα *appellant*, τὸν ἀπὸ τοῦ ἡλίου, *id est, Sole* βαινόμενον καὶ μετρούμενον. Λύκον *autem Solem vocari Lycopolitana Thebaidos ciuitas testimonio est, qua pari religione Apollinem itemque Lupum, hoc est,* Λύκον *colit, in vtroque Solem venerans.* Nec quisquam alios quàm solares in Eratosthenis, Nostro coætanei, canonibus chronicis intellexit. Ijdem vsurpabantur in Chaldæorum veterum & Ægyptiorum temporis calculo. Et tandem vniuersè id verum fuisse videtur etiam ab initio seculi, quod scribit Cicero in Somnio Scipionis (idque antequam in ciuilem vsum Romanis receptus est annus Solaris, alitèr quam ad Lunares æquandos) *homines populariter*, seu vulgari temporum dinumeratione, *Annum tantummodo Solis reditu metiri.* Quin Nostrum & coætaneos, in Græcia & vbicunque periodus Calippica ciuiles annos æquabat, Scriptores ita reditu Solis tempora mensos esse verisimilimum est, vt etiam diem integrum ex quatuor quadrantibus confectum cuilibet quadriennio non minus nec alitèr adijcerent quàm Romani, post Iulianam anni nouationem, & Christianæ etiamnum Europæ gentes. Sic ratio certissima temporum constare potuit, & reuertentium annorum initia satis retineri, quæ, quadrantibus illis neglectis, per totum annum post periodum annorum MCCCCLX, prorsùm vagari necesse erat; vti in veteri Ægyptiorum rationibus. Calculus autem huiusmodi quadrantum in Calippica periodo nemini non obuius erat. Nam anni eiusdem solares, ipsissimi erant Iuliani. Et de Annorum, quibus vsus est Noster, ratione, hactenus. Plura de eâ multò dici poterant. Sed doctioribus hæc multa nimìs videantur; quæ tamen, ne harum rerum rudiores varijs apud veteres annorum formis turbati, in limine hæsitarent, præmonere duximus. Quod verò ad Terminorum ad quos, seu citeriorum parapegmatum, Annum attinet; cum intervalla omnia vsque ad Astyanactem Parium & Diognetum Atheniensem archontas (quos ἐπωνύμους seu annuos fuisse dubitandum non est) deducantur,

cantur, par sanè est vt ante eorum initia quodlibet intervallum penitùs absolutum esse existimemus, atque sic putata ab Autore tempora fuisse, vt in annum Solarem qui proximè archontum horum initia antecedebat, vniversi termini citeriores incidant; habitâ nempè, vt necessarium est, ratione varietatis mensium, dierum, & anni tempestatum ad quas sigillatim spectabant termini à quibus, siue vlteriores. Scio nihilominùs τὸ ἕως seu ἕως, vti nostro scribitur, id est, *vsque*, tam inclusionem quam exclusionem sæpius signare. Et si inclusio heic eo intelligatur, Annus Terminorum erit ipse archontum, quos diximus, annus; non autem qui præcedit, nisi exclusionem denotari sentiamus, vti & ego quidem sentio, & in huiusmodi rationibus res ipsa fermè exigit. Atque ita sanè verisimilimum est Autorem nostrum ipso archontum anno Chronologiam suam scripsisse. Quotus igitur annus ille archontum initia præcedens, seu Annus Terminorum citeriorum fuerit in Periodo Iuliana, quæ tum communis tum optima annorum mensura est, perpendamus. Vt is ritè eruatur, Epochæ Autoris nostri, de quibus omninò consensus est apud Scriptores alios fide dignissimos, obseruandæ; atque ex eis per annorum adiectionem annus, quem quærimus, prodibit. Cum autem, iuxta tria illa, de quibus Varro apud Censorinum, temporum discrimina, Obscurum nempe seu, vt vocat ille ἄδηλον, Mythicum siue Fabulosum, & Historicum; in primo nullas, in secundo & tertio complures habeat Noster Epochas; eæ verò, quæ ad secundum spectant, non minùs sint plerunquè incertæ quàm quæ ad primum, adeò vt de illis etiam inter veteres passim disconueniat; é tertio duntaxàt sumendæ sunt quæ hîc vsui esse possint. Secundum autem, quod Olympiadum Iphiteorum initia antevertit, apud nostrum durat vsque ad Epocham de Colonia Syracusas deducta ab Archia, regnante Athenis Æschylo. Quæ hanc præcedunt, intervalli sunt Mythici. Hæc autem & quæ sequuntur, Historici. In Historico tamen intervallo, ad eliciendum annum Terminorum, non sine delectu adhibendæ sunt Epochæ. Etenim in hoc etiam sunt nonnullæ huic rei nimìs incertæ; quippe controuersæ. Controuersam autem Epocham heîc in partes trahere, est ipsam, quam venamur, rem æquè controueruiosam imprudentèr relinquere. Superest igitur vt certissimas seligamus. Eæ sunt de quibus non solùm vnanimis inter Scriptores editos sed etiam inter hosce & Nostrum reperitur consensus, quales sunt anni aliquot archontum qui proximo ante Nostrum seculo Imperia tenuêre, adeoque etiam ei ante alias notissimi. Huius generis sunt omnium archontum anni qui, marmore numeris notati, Socratis mortem & Lachetem archontem sequuntur; Aristocratis scilicet, Pytheæ, Asteij, Phrasiclidis, Nausigenis, & Agathoclis, quos singulis ad hunc modum Epochis adjectos exhibet Marmor.

	Anni	*Archonte.*
Ex quo	CXXXV	Aristocrate
Ex quo mortuus est Philoxenus	CXVI	Pytheâ.

Ex

	Anni	*Archonte.*
Ex quo Astydamas vicit	CIX	Asteio.
A pugna Leuctrica	CVII	Phrasiclide.
A morte Dionysij Siculi	CIV	Nausigene.
A morte Artoxerxis	XCIII	Agathocle.

Rerum aliarum in hisce Epochis, præter ipsos archontas, nihil ad id quod impræsentiarum agimus, spectat. Anni autem horum archontum in Fastis Atticis, nemine contradicente, Olympiadum & proinde periodi Iulianæ annis quos subijcimus, signantur.

	Olympiadis	*Anno; Periodi Iulianæ.*	
Aristocratis	XCV	2	4315
Pytheæ	C	1	4334
Astcij	CI	4	4341
Phrasiclidis	CII	2	4343
Nausigenis	CIII	1	4346
Agathoclis	CV	4	4357

Ineundus igitur ita est calculus. Singulis archontum annis, in Periodo Iulianâ, adijce singula marmorei autoris intervalla. Conficitur annorum numerus qui Terminorum annum indicat. Aristocratis annus est in Periodo 4315. Autoris intervallum 135, cui annis 4315 adjectis, fiunt 4450 in Periodo. Itaque annus 4450, qui Olympiadi 129 respondet, est annus citerioris Termini Intervalli quod Aristocrate signatur. Eadem dinumeratione in ceteris, quæ sequuntur, adhibitâ, idem prodit annus. Sed monendum interea, anni in Periodo eiusmodi huic rationem habendam vt non aliud initium & finem sortiatur quàm initia binorum in fronte marmoris archontum, quæ iam demùm eruenda sunt, patiantur. Neque enim Periodi huius anni minùs ab alio quouis, in Chronologicis explicationibus, die exordium pro re nata sumere possunt quàm à Calendis Ianuarijs; vt nemini non liquet cui varius eius vsus incognitus non est. Cum igitur, labente Periodo Calippica prima, sub qua Noster scripsit, anni Attici ciuilis seu Lunaris aut magistratuum, siue τῆς πρυτανείας, caput sub æstivum solstitium figeretur, nemo non videt finem & initia anni terminorum circa eandem cecidisse tempestatem. Vnde fit, vt, sub æstivum solstitium anni 4450 Periodi Iulianæ à Calendis Ianuarijs, vt vulgò, putati, initium habuerit Terminorum annus; circa idem, quod secutum est, solstitium, anni nempè Periodi Iulianæ 4451, finitus; pridiè scilicet neomeniæ Hecatombæonis mensis (in qua magistratus iniri soliti) seu vltimo anni præcedentis. Atque ita à solstitio æstiuo ad solstitium, ad Atticorum temporum rationem, non à Calendis Ianuarijs, vt plerique hodie ad Christianorum, annos Periodi marmori mox aptatos dinumeramus. Restat igitur vt binorum, quos diximus, archontum initiorum diem, caput nimirùm anni Lunaris seu τῆς πρυτανείας,

νουίας, id est, neomeniam Hecatombæonis, anni Periodi Iulianæ 4451, in diebus item Iulianis disquiramus. Eâ repertâ, ipsa etiam anni solaris Terminorum inde retrò putandi initia æquè erunt manifesta. Periodus Calippica, seu hebdomecontaexaeteris, quæ annorum LXXVI cyclus est ad cuius rationes Lunares magistratuum quotannis initia aliter atque alitèr se habuere, incepit sub æstiuum solstitium anni Periodi Iulianæ 4384. quod satis ex Ptolemæo non vno in loco, liquet. Id item pluribus & expressiùs, post virum summum Iosephum Scaligerum, ostendit pridem vir sanè etiam summus Dionysius Petauius in secundo de Doctrina Temporum, lib. II. cap. XVIII cuius ideo libentiùs hoc nomine obiter memini, vt Exemplarium Ptolemæi editorum apud eum ibi castigationem saltem vnicam, quæ ad periodi huius exordium spectat, ex Manuscripto Ptolemæi Codice, firmarem. Memorat Ptolemæus sub extremum libri IV Almagesti, tres ab Hipparcho defectiones Lunares obseruatas. τούτων δή, inquit, τὴν πρώτην φασὶ γεγενῆσθαι τῷ νϛ ἔτει τῆς Νυπήρας κατὰ Κάλλιππον περιόδου *primam ait commissam anno* LII *periodi Secundæ Calippicæ*. Mendosum heic numerum esse quouis pignore contendere vult Petauius, & νδ pro νϛ substituendum. Idque rectissimè. Quod non modò Georgij Trapezuutij versio, vbi LIV, habetur, suadet, verum etiam tum Calculus Astronomicus, quo in XXVI gradu Piscium eclipsis illa anno LIV periodi reperitur, tum periodi ipsius alibi apud Ptolemæum computus demonstrat. Et Codex, quem dixi, qui ante annos CC aut circitèr pulcherrimè exaratus κειμήλιον est bibliothecæ instructissimæ Reuerendissimi Archiepiscopi Cantuariensis, eo in loco, νδ habet. Annum item LIV heic notari in Latino Codice Ms. ex Arabico verso, qui seruatur in bibliotheca Collegij Omnium Animarum Oxonijs, pridem monui, idque amicissimè, vir doctissimus Ioannes Bainbrigius, Astronomiæ ibidem professor dignissimus. Ceteros autem annorum eiusdem Ptolemæi capitis non alitèr exhibet Codex Cantuariensis, ac exemplaria typis vulgata. Sed verò, primo ita primæ periodi Calippicæ anno indicato, annum Iulianæ periodi 4451, anno Calippicæ primæ 68 respondere palàm est. Neomenia autem Hecatombæonis mensis anni, periodi Calippicæ primæ, 68, seu initium magistratuum in anno eo Lunari, tam ad Petauianas quàm ad Scaligerianas rationes, cadit in VIII Iulij. Eo igitur die inibant Magistratus Astyanax noster Parius & Diognetus Atheniensis archontes. Itaque Septimo Iulij, seu, quod in hoc anno idem est, pridie neomeniæ Hecatombæonis finitus est annus noster Terminorum, qui cum Solaris, vt antè disputatum est, fuerit, ab VIII die Iulij retrò putatus, ab eodem die in anno præcedente, seu 4550 Iulianæ periodi & 67 periodi eiusdem Calippicæ sumpsit exordium. Atque ita inter VII Iulij anni alterius & alterius VIII, omnes interuallorum terminii citeriores collocandi. Hisce nixi fundamentis. Canonem construximus Chronicum annis tum periodi Iulianæ tum eis qui vulgarem D. N. Iesu Christi Epocham anteuertunt signatum, quo, sine operiosiori aliquo calculo, Epochæ cuiuslibet Autoris Nostri annus indicetur. Reges item Atheniarum adiecimus, & archontas annuos seu ἐπωνύμους quemadmodum in Marmore habentur. Sed & horum tandem initia & fines

quan-

quantum ſcilicet à doctiſſimis temporum interpretibus edoceamur, qua ratione eliciantur heic ſubiungimus. Ad hanc rem, Tempora quæ in Canone, quem infra exhibemus, primam annuorum archontum inſtitutionem ſequuntur, Triſariam diuidimus. In interuallum quod ab anno Periodi 4030 vſque ad 4178 inclusis terminis protenditur; Id quod hunc annum & 4294 interiacet; & demùm Quod inde ad extremum ſuccedit. Interualli Primi, fateor me nulla ratione ita Attica tempora hactenus aſſecutum eſſe, vt qualesnam periodi annorum ad æquandos vtriuſque luminaris motus in vſu fuerint, ſatis cognouerim. In obſcuro ſunt & incerto poſita quæ de ea re Scriptores reliquere. Atqui ex Tetraeteridibus hebdomecontaexaeteridem confecit Vir magnus Ioſephus Scaliger quam vt vetuſtiſſimam Atticorum temporum & certiſſimam menſuram, periodi Atticæ vocabulo, tam in libris de Emendatione quàm in Canonibus edidit. Sed ingenium ſcientiſſimi Herois & immenſam eruditionem multò magis ſemper admiratus ſum quàm doctrinæ illius periodi aſſentiri potui. Etiam ipſa quibus nititur ipſe teſtimonia (& res eſt eiuſmodi quæ non tam artificis ingenio quàm vetuſtatis teſtimonio ponderanda eſt) lectoris benigniores, ſi bonè perpendantur, etiam cohibent aſſenſum, ſaltem non parunt; quin aduerſarijs tela ſiunt, quibus ſententia eius, fidenter nimis tradita, non mediocriter enerauatur. Conſule, ſi placet, quæ contrà diſputarunt & popularis noſter Thomas Lydiatus & Dionyſius Petauius. Ceterùm quoniam impenſè autori periodus illa placuit & aliis forſan non paucis ob incomparabilis viri autoritatem nondum diſplicet, tabellam adijcimus quâ laterculum neomeniarum periodi Atticæ apud Scaligerum in I de Emendatione paginâ 42 & primo Canonum paginâ 59 cuiquam ingredi liceat & facillimè Neomeniam ſeu caput anni cuiuſque archontis atque fidem in primo Canonis noſtri Interuallo reperire. Neomenia autem ea eſt heic Gamelionis menſis. Nam, veteribus vetuſtioribus, Gamelion anni ciuilis caput habebatur cui locus eſt ſub hibernum Solſtitium. Dato nimirùm, in hoc Canonis interuallo, periodi Iulianæ anno, abijce numerum qui in tabella proximè minor eſt. Nam 3976 primus eſt primæ periodi Atticæ ſeu Scaligerianæ hic labentis. Qui reſiduus habetur, in laterculo Scaligeriano Neomeniam Gamelionis ſeu archontis initium indicat. Proximus demùm in eodem laterculo, deinpto triduo, finem oſtendit. Nam, etſi pridiè neomeniæ Gamelionis proximè ſequentis annus lunaris finiebatur, attamen, ad Scaligeri rationes, duo anni clauſerunt, ad finem Poſideonis vltimi menſis, abiectitij dies qui ἀπόφραδες dicti, eò quod per illud biduum Athenæ Magiſtratibus carebant. Imperijs enim, vt vult ille abibant vltimo die ſeu τῇ ἑνάτῃ Poſideonis, adeoque triduo ante neomeniam. Biduo autem interiacente, comitia ergandis Magiſtratibus habita. Verbi gratia Agon Pythicus, in Canone noſtro, Coronarius demùm fit anno periodi Iulianæ 4132, archonte Damaſiâ Secundo. Numerus in tabella proximè minor eſt 4127; quo abiecto, reſiduus eſt 5. Huic reſpondit in Laterculo Scaligeriano dies XXII Ianuarij pro neomenia Gamelionis, quâ

Anni *Periodi Iulianæ.*
3975
4051
4127

Ma-

Magistratum inijt Damasias. Neomenia Gamelionis anni insequentis est Ianuarij XIX, vnde triduo dempto, dies eiusdem Ianuarij XVI anni Damasiæ exitum indicat. Interuallo autem Canonis nostro Secundo, omnia ad hanc disquisitionem, adeò incerta sunt ob Octaeteridum Cleostrateæ & Harpalcæ vsus ignorationem, vt futile nimis esset contendere in eo initia & fines archontum certis diebus signare. Sed sub huius interualli extremum saltem, si non antea, caput anni τῆς πρυτανείας seu Magistratuum à Gamelione seu cardine hiberno translatum est, quod necessariò mouendum; ad Hecatombæonem seu æstitium cardinem quod non solum ex Antiphontis coæui oratione XVI seu περὶ τοῦ χορευτοῦ, sed etiam, vt alia omittamus, ex Thucydide liquet. De Rege Sacrorum (qui in Magistratibus annuis) locutus Antiphon τοῦτον ἐπὶ ἀρχῆς, inquit, ἀνὴρ λοιπὸν δυοῖν μησῖν ἔδει ἄρξαι Θαργηλιῶνα καὶ Σκιροφοριῶνα, *Imperij eius duo menses supererant, Thargelionem & Scirrophorion*; quibus verbis manifestò innuit insequentis mensis, qui Hecatombæon est, neomeniam caput anni Magistratibus creandis aptari fuisse. Thucydides autem de ipso anno, à cuius initio enneadecaeteridem suam (quæ nondum in vsu recepta erat) auspicabatur Meton, verba facions libro II. Πυθοδώρου, ait, ἔτι δυοῖν μησῖν ἀρχοντος Ἀθηναίοις, μετὰ τὴν ἐν Ποτιδαίᾳ μάχην, μηνὶ ἕκτῳ, καὶ ἅμα ἦρι ἀρχομένῳ, Θηβαίων ἄνδρες ὀλίγῳ πλείους τριακοσίων ἐσῆλθον ἐς Πλάταιαν τὴν Βοιωτίας, *Cum Pythodoro duo præterea menses fungendi Magistratus superessent, sexto scilicet mense a pugna in Potidæa commissa, & ver iam incepisset, Thebanorum quidam paulo plures trecentis ingressi sunt Plataeam Bœotiæ.* Et versioni huic adstipulatur planè Scholiastes vetus. Mensis igitur, de quo loquitur, Munichion erat iam labens; is scilicet qui vernorum primus erat; adeoque duo illi qui Pythodoro, primi enneadecaeteridis Metonicæ anni archonti ἐπωνύμῳ, supererant, vt Thargelion & Scirrophorion fuerint necesse est, & proinde vt Hecatombæonem caput anni πρυτανείας teneret, vti posteà, perpetuò tenuit. Tertium demùm Interuallum Periodus illa Metonica seu enneadecaeteris occupat, ad cuius neomenias Hecatombæonis, quæ ad Nostri spectant archontas, eruendas, similem priori tabellam adiungimus, vsu non omnino dissimili. Numero residuo ingredere. Laterculum siue Scaligerianum siue Petauianum Enneadecaeteridis Metonicæ. Neomenia quam quæris in diebus Iulianis, statim occurrit; sed diuersimodè pro diuersis, quas amplexantur illi putandi rationibus. Scaligerianum habetur in II de Emendatione pag. 77 & Canonum I pag. 64. Petauianum lib. II de Doctrina Temporum cap. XIII. Discrepantiæ autem cardo in hoc versatur quod alter neomenias Hecatombæonis solstitium æstiuum nunquam vult anteuertisse, alter tam anteuertisse quam secutas esse. Nam de periodi hoc initio & Emboliſmorum numero controuersia non est. De horum verò locis, non exigua. Sed de ea re non est hic disputandi locus. Vide quæ in Canone notamus ad annum periodi 4305. In archontis autem cuiuslibet exitu seu anni fine heic erudo, pro triduo quod in periodo Attica,

Anni *Periodi Iuliana.*
4281
4300
4319
4338
4357

à

a proximi anni neomenia, demitur, dies quinque heic subtrahere oportet. Nam αἱ ἀπαρχαὶ ἡμέραι, sub Metonica Enneadecaeteride quatuor erant, de quibus disertè Vlpianus Rhetor ad Demosthenis orationem contra Androtionem.

Absoluto denùm Apparatu nostro ad Epochas Chronologico; loco non ita importuno, obiter adijcere liceat de Mensium Atticorum ordine & textu corallarium non omninò contemnendum quod ad calcem Ptolemæi Magnæ Constructionis, quam diximus, manu exaratæ reperitur. De mensibus ijs atque singulis eorum locis diù est quod desudârunt viri doctissimi, Theodorus Gaza, Gregorius Giraldus, Hadrianus Iunius, Ioannes Lalamantius, alij. Sed frustrà nimis plerique. Feliciori multò pridem operâ Iosephus Scaliger, & nuperrimè Dionysius Petauius tam ad S. Epiphanium quam in Doctrina Temporum. Sed nec in eorum contextu Scaligero aduersatur Petauius, præterquam quod Mæmacterionem Boedromioni proximâsse vult, nec Pyanepsionem interueniisse, vt Scaliger, sed esse secutum. Ad calcem autem Ptolemæi, quo vtimur, eâdem ipsissimâ contextus formâ qua Scaliger eos disposuit, occurrunt, à vetusto aliquo, nec imperito, quod dubitari nequit, Mathematico, cum Romanorum, Macedonum, Persarum, Arabum & Ægyptiorum mensibus, in Chronologorum vsum, ad hanc faciem; non alio quam scriptus est codex ipse charactere, adiecti;

ΑΘΗΝΩΝ.	ΡΩΜΑΙΩΝ.	ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ.	ΠΕΡΣΩΝ.	ΑΡΑΒΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.
Ἑκατομβαιών.	Σεπτέμβριος.	Ξανθικός.	Φαρβαρδίν.	Μιχαράμ.	Θώθ.
Γαμηλιών.	Ὀκτώβριος.	Ἀρτεμίσιος.	Ἀρδιμπας.	Σαφάρ.	Φαωφί.
Ἀνθεστηριών.	Νοέμβριος.	Δαίσιος.	Χορτάϊ.	Ῥαμπιὰ ἀκαλ.	Ἀθύρ.
Ἐλαφηβολιών.	Δεκέμβριος.	Πάνεμος.	Τυβιά.	Ῥαμπὶα ἄχερ	Χοιὰκ.
Μυνυχιών.	Ἰανουάριος.	Λῶος.	Μερτάϊ.	Ντζαματτίλε.	Τυβί.
Θαργηλιών.	Φευρουάριος.	Γορπιαῖος.	Σαρεβὰρ.	Νὶζαμαπλαχειρ	Μεχείρ.
Σκιροφοριών.	Μάρτιος.	Υπερβερεταῖος.	Μὶχερ.	Ῥαντζὰπ.	Φαμενὼθ.
Ἑκατομβαιών.	Ἀπρίλλιος.	Δῖος.	Ἀπάγ.	Σαμπάν.	Φαμενθί.
Μεταγειτνιών.	Μαῖος.	Ἀπελλαῖος.	Ἀλὶρ.	Ραμαδάν.	Παχών.
Βοηδρομιών.	Ἰούνιος.	Αὐδναῖος.	Νταί.	Σαυάλ.	Παυνί.
Πυανεψιών.	Ἰούλιος.	Περίτιος.	Μπαχμάν.	Δυλκαντὰν.	Ἐπιφί.
Μαιμακτηριών.	Αὔγουστος.	Δύστρος.	Αυφαντὰρ.	Δυλχεντζέϊ.	Μεσορί.
			ὡ ἀὶ χλεπμαῖς ε ἡμέραι.		Ἐπαγόμεναι.

non vt gentis alterius mensium loci, in anno naturali, mensium alterius locis vbique respondèrent (quid enim Septembri Romanorum cum Attico Posideone, qui primus mensis est hibernus?) sed vt tum mensium cuiusque gentis

textus, cum diuersa veterum annorum ciuilium initia, mensibus primis signata, exhiberentur. Fideliter descripsi etiam ea in quibus à librario planè peccatum est. Illud enim ὡ εἰ χλοπμαῖα ε ἡμέραι in Persarum laterculo legi debet καὶ εἰ χλοπμαῖαι ε ἡμέραι *furtiui quinque dies*, seu מסתרקאת *Musterakath*, vti eodem sensu vocant Persæ. Eos inde μασιαρχὰ appellat Isaacus Monachus in Canone Persico, apud Christmannum. De hisce & Persicorum mensium nominibus, quæ hoc, vti etiam in tabulis Alfonsinis, Alfragano, & Isaaco iam dicto deprauatè nimis leguntur, vide Iosephum Scaligerum de Emendatione lib. III, capite de anno vago Iezdegird, pagina 200, & Canonum lib. III ad caput XI, & ibi Georgium Chrysococcem. Adde Petauij de Doctrina Temporum libri III caput IX & sequentia. Arabicos item menses, quorum aliqui in portentosa vocabula (vt fieri sæpius amat cum quid ex orientalibus linguis Europæis characteribus exprimitur) degenerarunt; habes apud Scaligerum de Emendatione libro II pagina 107. Ῥαμαιαὰ αυαλ in Arabum laterculo & Ῥαμαιαὰ ἄχερ Arabicè sunt רביע אלאול *Rabiu alauol* & רביע אלאחר *Rabiu alacher*, id est, *Rabiu prior* & *Rabiu posterior*. Eadem vocabula priorem & posteriorem notant in binis sequentibus quorum vterque גמאדי *Giumedy*, dictus. Id hic Græcis characteribus sonat Ντζαμαὶ aut Ντζαμαὶ. Consule Scaligerum in Canonibus pag. 235. Sed de Mæmacterionis loco præter Scaligerum de Emendatione lib. I, pag. 31 vice porrò Petauij disputationes libro I cap. X & libro IV cap. VIII & ad S. Epiphanij Hæresim LI. pagina 135. Adi etiam Gaurici additiones, quæ ad calcem Almagesti, à Georgio Trapezuntio versi, habentur. Laterculus autem, qui præ oculis etiam est, mensium Macedonum (in quo pro Περίτιος, Περίτιος legendum) non finit vt castigationem Editorum Venerabilis Bedæ nostri exemplarium de Temporum ratione prætermittamus. In eius quem diximus libelli capite XII, Græcorum menses ita recensentur. *Vocatur autem apud eos ipse December* Ελαφηβολιών, *Ianuarius* Νυχιών, *Februarius* Θαργηλιών, *Martius* Δίστος, *Aprilis* Ξανθικὸς, *Maius* Αρτεμίσιος, *Iunius* Δίοσιος, *Iulius* Πάνεμος, *Augustus* Λῶος, *September* Γορπιαῖος (*pro* Γορπιαῖος) *October* Υπερβερεταῖος, *Nouember* Δῖος. Portentosa plane est enumeratio. Quid Elaphebolioni cum Distro, Xantico, & Macedonum ceteris? Quid Thargelioni? Hi enim Attici menses, inter illos Macedonum, locum nunquam habuere. Νυχιὼν verò omnino verbum nihili est. Forsan Musichionis reliquiæ. Sed & ita hinc non minus ablegandum quàm Attici menses ceteri. Et nimis oscitanter Ioannes Nouiomagus, qui seriem mensium Græcorum ex deprauatissimo hoc loco excerptam Bedæ autori tribuit. Cæterum, Græcorum vocabulo, Macedonas tantum seu Syromacedonas æternum illud Britanniæ decus hoc innuit, nec alios quam Macedonum menses reuera nominauit. Ita scilicet scripsit ipse; *Vocatur autem apud eos ipse December* Απελλαῖος, *Ianuarius* Αὐδυναῖος, *Februarius* Περίτιος, *Martius* Δίστος *Aprilis* Ξανθικὸς, *&c.* Id discimus ex vetustissimo Bedæ exemplari Ms. in instructissima Nobilissimi viri Roberti Cottoni bibliotheca, vbi ad hunc modum locus ille exaratur; Græcis, vt fit, nominibus aliquan-

quantulum corruptis. *Vocatur autem apud eos ipse December* Apilcos, *Ianuarius* Exdynios, *Februarius* Perithios, *Martius* Distrios, *Aprilis* Xanthicos, *Maius* Artemiscos, *Iunius* Deseos, *Iulius* Panemos, *Augustus* Loos, *September* Gorpieos, *October* Hyperberetæos, *Nouember* Dios. Ita notissimo & perpetuo mensium Macedonum textu vsus est doctissimus Beda. Elaphebolioni, Thargelioni, Nychioni seu Munichioni, nempe Atticis, nullus ibi locus erat, antequam, siue ab exscriptoribus imperitis, siue à negligentibus Editoribus, perperam, neque summa sine iniuria, præberetur. Quin satis obuium sanè fuisset etiam, ex ipsius Ephemeride, sua mensibus heic tribus nomina restituisse. Nam in ea Græcorum duodecem menses vocabulis item Macedonicis adnotantur.

Ad

Veteres Græcorum Epochas,

NOTAE HISTORICAE.

Linearum in hisce numerus ad exemplar Epocharum superius elementis maiusculis descriptum spectat.

CVm plerisque huius ἀναγραφῆς primæ lineæ elementis, etiam Autoris nomen disparuisse credo. Autorum nomina, in orationis textus initio locos, seculis vetustioribus, habuisse nemo nescit qui Herodotum aut Thucydidem salutauit. Atque vt eorum codices Membranei aut Chartacei, ita nostri qui à prima persona sermonem auspicatur, Marmoreus erat. Nam vt temporis iniuriam propulsando, posteritati tutiùs consulerentur, cippis saxeis, στήλαις seu κύρβεσι, velut libris seu tabulis publicis, tam res veterum gestas & temporum rationes quam Leges, Pacta, Deorum & Mortuorum titulos, vota, incidi solenne erat. Euhemerus Siculus *res gestas Iouis & ceterorum, qui Dij putabantur, collegit historiamque contexuit ex Titulis & Inscriptionibus sacris, quæ in antiquissimis templis habebantur*, vt diserte meminit Lactantius de Falsa religione, cap. XI. Etiam Columnæ aureæ in fano Iouis Triphylij positæ, qua perscripta erant eiusdem Numinis gesta, eidem historico, quem postea interpretatus est Ennius, vsus erat maximus. In Sicyone item ἀναγραφὴ erat seu Descriptio eiusmodi sacrata, vnde Heraclides in librum suum de Musicis, Iononis Argiuæ

guiæ antistitum, Poetarum etiam, & Musicorum celebriorum nomina traduxit. Testis est Plutarchus libro de Musica, cui huiusmodi Scriptores ἀναγραφεῖς generatim siue *descriptionum* aut *recensionum Autores* non semel dicuntur. Columellæ item quibus Cretenses sacra descripserant Corybantum, à Porphyrio in secundo περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων memorantur. Quin obuium est quod de columnis illis Sethi nepotum, lateritia altera, altera saxea, quibus syderalis scientiæ inuenta sua mandarunt, habet Flauius Iosephus. Et de priscis Danis, Saxo Grammaticus libro de situ Daniæ; *Maiorum acta patrij sermonis carminibus vulgata, linguæ suæ literis, saxis ac rupibus insculpenda curabant.* Paulò item post; *voluminum loco vastas moles amplectebantur, codicum vsum a cautibus mutuantes.* Et Lacuna hæc ita forsan partim supplenda; ἀνέγραψα τοὺς ἀνωθεν χρόνους ἀρξάμενος &c. *Superiora tempora descripsi auspicatus &c.*

Lin. 2. pag. 6. ἐμ Πάρῳ.....νδραχ[ος] ἐμ Πάρῳ μὲν Ασυάναχτος, *In Paro, Astyanacte.* Vix fieri potuit, vt aliud fuerit nominis initium. Parus igitur ex Cycladibus maxima & olim florentissima insula, vtcunque imperio Attico, vt vicinarum pleræque, subiecta, suos habuit archontes annuos quemadmodum ipsæ Athenæ quæ summum administrationis ciuilis exemplar fuit populis circumiacentibus. Ita Delij, ita alij. Videsis Gruteri Inscriptiones, pag. 400. 8. 405. 1. & 1021. 7. Autorem autem hinc Parium fuisse æquum est vt coniectemus. Ἀναγραφὴν suam, siue opus Chronologicum, popularis archontis nomine signauit, vt ita & patriæ honorem haberet & popularium captui rem facilius accommodaret, omnia ad calculi terminum domi fixum & notissimum deducendo. Atticum verò insuper adiecit, idque meritissimò, non solùm quòd Reipublicæ Athenienſis maiestatem (quam tamen eo æuo variè affligebant Macedonum reges) Parij proculdubiò obseruabant, sed etiam, quia Epocharum, vnde interualla putàrat, characteres communes & perpetui erant siue Reges, siue Archontes Athenienſium. Quod genus characterum apud Parios, quorum Respublica minorum erat gentium, haud omninò est verisimile extitisse.

Lin. 6. pag. 6. Ἄρειος πάγος] De Areopago, seu rupe Martia, ante alios, consulendi Iosephus Scaliger ad numerum Eusebianum DI, & Ioannes Meursius in libro singulari qui *Areopagus* dictus. Paulò ante legendum planè, Ἀθλώθει ἐγένετο Ἄρει &c.

Lin. 7. pag. 6. τὰ Σωτήρια ἔθυσιν] Sacra, Soteria dicta, à Deucalione qui aquarum vim fugerat, Ioui Phyxio, siue qui fugientibus opem ferre solet, fiebant. Sic Apollodorus περὶ θεῶν lib. I. Et Iouis Φυξίου meminit etiam Apollonius Argonauticorum II & IV cuius ad hanc rem Scholiastes item visendus.

Lin. 8. pag. 6. .....κτύων Δευκαλίωνος] De Amphictyone & Pylæico conuentu & legibus Amphictyonicis ab eo institutis, videsis Strabonem lib. VIII. & IX. Dionysium Halicarnassensem lib. IV. vbi de Tullio rege, & Pausaniam in Phocicis, præter Amphictyonum decreta, quæ apud Demosthenem in oratione de Corona, obuia sunt. Adde Inscriptiones apud Grnterum pag. 129. 15. & 1021. 7. quæ, ni fallor, eædem ipsæ sunt; item Michaelem Apostolium in Prouerbiorum Centuria LI 4. Sacra autem, quorum

heic mentio, in fano Cereris, seculis posterioribus, peragi solebant. Strabo lib. IX de Thermopylis locutus; ἔστι δὲ καὶ λιμὴν, inquit, μέγας ἀντίθυρα τῆς Δήμητρος ἱερὸν ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν Πυλαίαν θυσίαν ἐπιτελοῦσι οἱ Ἀμφικτύονες, *Est etiam portus ibidem magnus & Cereris fanum vbi singulis Pylaicis conuentibus Amphictyones sacrificabant.* σωζῆται τὰ περὶ &c. & paulo post καὶ ἀτιμάσαι Ἀμφικτύονας, nemo in mutilis huius periochæ vocabulis agnoscere non potest.

Lin. 10. pag. 7 ..... ὑπὸ] φθιώτιδος legendum. Phtiotidis, Thessaliæ regionis, rex erat Deucalion & post eum filius eius Hellen. Ita Thucydides lib. I, Conon apud Photium, Cod. CLXXXVI sectione 27, alij.

Lin. 11. pag. 7. καὶ τὸν ἀγῶνα Παναθ..ναϊ....] Dubium non est de certamine Panathenaico verba fieri. Et videtur sanè aut de prima eius institutione, aut de sancito aut consilio sub Amphictyone habito de eo instituendo ac postmodùm celebrando. Sed origo eius plerunque Erichthonio regi tribuitur, de qua re mox plura. Ceterum, ante Erichthonium, Ἀθήναια Athenæa, non Panathenæa certamen illud dictum esse scribit Istèr, vetustus rerum Atticarum autor apud Harpocrationem in Παναθήναια. Ipsum igitur certamen, vtcunque nuncupatum, Erichthonio, etiam Istri sententiâ, vetustius.

Lin. 12. pag. 7. τὴν Καδμείαν] Cadmia primò oppidum seu vrbs erat. Posteà Thebis, iuxtà quas condita est, auctis, arx seu ἀκρόπολις Thebarum dicta est, vt Capitolium arx Romana.

Lin. 13. pag. 7. ..... νίκης ἐβασίλευσαν] Viderint hîc perspicaciores, annon hæc ad Tyri & Sidonis regnum, numero Eusebiano DLX notatum, spectent. Φοινίκης ἐβασίλευσαν est *in Phœnicia regnarunt*, cuius vrbes Tyrus & Sidon. At, qui regnarunt, Eusebio sunt ibi Cadmus & Phœnix ex Ægypto profecti. Cadmus verò Agenoris F. qui idem est & Phœnicis frater, Bacchi scilicet abus; apud nostrum triennio antequam hi, quicunque fuerint, regnare cœperunt, Thebis Bœoticis regnauit. Sed mira videtur, apud Eusebium, temporum quæ ad Cadmum spectant luxatio. Vide ad dictum numerum Iosephum Scaligerum. Vide item Eusebium numero DLXXXVII & DCXI, & in Græcis pag. 26.

Lin. 14. pag. 7. Ἀφ' οὗ πάλιν ..... ἐξ Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦτο, &c.

Lin. 15. pag. 7. καὶ ὀνομάσθη πεντηκόντορος] De Dano & filiabus quinquaginta, passim veteres. Sed de Pentecontori nomine, naui longæ qua ex Ægypto profugêre indito, raro. Ita dictam scribit diserte Apollodorus Bibliothecæ lib. II idque à filiarum numero, vti etiam Eustatius ad Iliados α. Sed nominis originatio ea mihi est. A remorum potius numero seu versu aut ordine vnico qui ex quinquaginta constabat, impositum est, vti & Argonauti. Ita etiam πεντήρης, πεντακόντορος & similiter naues aliæ longæ dictæ. Hanc primam fuisse nauem longam scribunt nonnulli. Hyginus Fabula CCLXXVII. *Minerua prima nauem biproram Danao ædificauit in qua Ægyptum fratrem profugit.* Tantundem etiam Fabula CLXVIII. Et Plinius lib. VII. cap. LVI. *Nauem primus in Graeciam ex Ægypto Danaus adduxit. Ante, ratibus nauigabatur, inuentis in Mari rubro inter insulas a rege Erythra.* Consule item Nonni διονυσιακῶν

ad Gregorij Nazianzeni inuectiuam primam numero ξζ. Erythras autem rex non alius quam Edomus Iacobi patriarcha frater viris doctis, nec immeritò, habetur. Adi, si placet Iosephum Scaligerum ad Festi Pompeij Anguipos, & Nicolai Fulleri Miscellanea sacra lib. IV. cap. XXII. Posteà ad plures temporum ordines deuentum est, de quibus videndi quidem Lazarus Baifius & Gregorius Gyraldus in ijs quæ de re nauali edidere, sed in primis ante alios, magnus Scaliger ad numerum Eusebianum MCCXXX & Willebrodus Snellius in præfatione ad suam Hiliodromicen.

Lin. 16. pag. 7. καὶ Ἑλικὼ καὶ Ἀρχ[illegible]] Quæ præcedunt, reliqua esse puto aliorum sororum aliquot nominum. Sed verò in dissentientibus apud veteres harum nomenclaturis Archedicen nullibi reperio. Hæc forte videntur lecta ad peragendum sacrificium, de quo proximè.

Lin. 17. pag. 7. [illegible] Παρα[illegible]] Quidnam Paragas denoter, nisi regio fuerit Lindi vrbis, Paragas, aut huiusmodi quid dicta, fateor me prorsus nescire. Ex elementorum, quæ supersunt in Marmore, vestigijs elicuerit, fortasse quis ΠΑΡΑΡΑΔΙ aut ΠΑΡΑΓΑΔΙ. Sacrificabant autem virgines Mineruæ Deæ, cui fanum in littore ab eis extructum scribit Strabo lib. XIV. Et Lindia Minerua, quæ profectò dubio caret, memoratur Apollodoro lib. II. Diodoro Siculo bibliothecæ V, & Suidæ & Apostolio in Πόλιν χρησμός.

Lin. 18. pag. 7. [illegible] Ἐρεχθέι & Παναθηναίοις τοῖς ἐφεξῆς προφέρεις] Quicquid id fuerit quod de Agone Panathenaico superius sub Amphictyone, idque huius periochæ rebus decennio vetustius, tradit vir erat; hinc videtur liquere sub Erichthonio, primò Agonem celebratum fuisse. Etiam primò eum hunc instituisse, scribunt Hellanicus, & Androtion, Scriptores Attici, apud Harpocrationem. Ἦγαγε τῷ ἑορτῷ ὁ Ἐρεχθεὺς ὁ Ἡφαίστου quæ verba vtrique tribuuntur. Ita etiam Apollodorus lib. III, Hyginus in Poetico Astronomico, in Heniocho; & Commentarius vetus ad Arati Phœnomena quæ Germanici Cæsaris dicuntur. De sacro hoc certamine, quod duplex erat, si veterum testimonia velis, consulendus Iosephus Scaliger in Eusebianis animaduersionibus ad numeros DCCLXX. XIX & MCCCCLIV; in primo de Emendatione Temporum, capite de periodo Delphorum Pythica; addendis eidem operi pag. 739. & in Canonium lib. III pag. 224. & 225. Item Ioannes Meursius in Fortuna Atticæ cap. III, & in libro de Panathenæis singulari, cum eis quæ congessit Petrus Castellanus in Ἐφεστριάδι. Adde Eustathium ad Iliad. ε. in illud Homeri κοῦροι Ἀθηναίων περιπλομένων ἐνιαυτῶν, quod de Panathenaica pentaeteride intelligit; præter Cœlium Rhodiginum lib. II. cap. XXVII, & Michaelem Apostolium Centuria XV, &c.

Ibid. ἅρμα ἑζεύξε] Hyginus Poetici Astronomici lib. II. *Alij*, inquit, *anguinas cruras habuisse Erichthonium dixerunt eumque primo tempore adolescentiæ ludos Minervæ Panathenæa fecisse, & ipsum quadrigis concurrisse, pro quibus factis inter sydera dicitur collocatus.* Quadrigis igitur in ipsis Panathenæis certauit & victor euasit primus. Virgilius Georg. III.

Primus Erichthonius currus & quatuor ausus

Iun-

Iungere equos rapidisque rotis insistere victor.

Dum victorem ait fuisse, celebratos ab eo ludos indicat. Et frigidè nimis ibi Seruius, cui *victor* apud doctissimum poetam *sui propositi effector* tantum habetur. Eum tria equarum millia, quarum plerisque pulli erant, nutriuisse etiam meminit Ioannes Tzetzes Chiliade II. cap. LXIII. Quadrigarum etiam inuentionem Erichthonio tribuebant plerunque Græci, saltem in Græcia. Eusebius numero DXLIII. *Erichthonius primus quadrigam iunxit in Græcia. Erat quippe apud alias nationes.* Sed numerò CCCCXLVII. *Trochilus primus fertur iunxisse quadrigam.* Trochilus ille Callitheæ filius erat, primæ Iunonis Argiuæ sacerdotis; vt Theon in Commentarijs ad Aratum. Callithyia Spirantis Filia, ea dicitur Africano apud Eusebium Chronicorum parte priore pag. 25. At quin Trochili nomen pro Argiuo Orsilocho apud Hyginum, in Heniocho, substituendum sit, dubitare non possum. Alibi enim quisnam, Orsilochus dictus, quadrigarum inuentor reperitur? Et de ea re, atque deprauato apud alios Trochili nomine, optimè Paulus Leopardus in Emendationum lib. I. cap. XV. Tantum abest vt magno Scaligero assentiam vbi Coripp. lacunam, in Eusebianis, hoc nomine supplet. Coripp. lib. I.

. . . . . *referam primum iunxisse quadrigas*
Et currus armasse nouos, Pelopemque secundum
In Soceri venisse necem ———

Orsilochum referam legi vult ille; corrupto nomine, ab Hygino desumpto. Thomas Dempsterus fidenter ibi Cecropidem, pro Erichthonio, inserit. Sensus placet; sed vocabulum inseruni non omninò. Erichthonium iunxisse primò quadrigas à Coripp. ibi innui, non est cur non planè fateamur. Ea enim vulgò obtinuit opinio; vt scilicet Pelopem secundò, instituto etiam certamine. At verò Cecropidis nomine Erichthonium satis obscurè designâsset, neque alitèr quam qui rudè Romulidis, singularem aliquem Romanorum Imperatorem. Quid dubitemus *Heniochum referam primas* &c. legere? Ita res ipsa suadet, & notissimum Erichthonij nomen; notissimum scilicet priscis Astronomis, saltem quotquot eorum eum primum iunxisse quadrigas cum plerisque sensêre. Neque ideò est Heniochus magis appellatiuum quam proprium, quòd *Auriga* interpretetur. Ita migrauit hoc in proprium, vti olim etiam Heniochi, à Telchio & Amphito Castoris & Pollucis ἡνίοχοι seu aurigis, ad designandam gentem illam in Sarmatia; de qua Plinius l. b. VI. cap. V. Etiam ר Auriga, vt propriam eius nomen, vsurpatur, vti apud Arabas בוא שק אלעוא seu *retinens habenas*, quod id ipsum cum Heniocho sonat; cum interim figuram huic nomini, vt proprio, interdum pingant Arabes, mulum, clitellatum, erectum quod ex Scaligeri notis in Manilium discimus. Sed verò & Ophiuchus, Sagittarius, Arctophylax, Engonasin, Aquarius, non tam appellatiua sunt quam propria in cœlo nomina Æsculapij, Centauri, Arcadis, Herculis, Ganymedis aut aliorum quos ibi finxit vetustas. Atque ita Heniochus Erichthonij; Coripp. lacunæ restituendus.

Ibid

Ibid. ΕΖΕΤΣΕ] Non licuit per operarum formas, omnes archetyporum figuras vbique repræsentare; quod tamen plerunque in vniuersis, sed in prioribus binis exactè, fecimus, exceptis tantummodò Π & Σ. de quibus & alijs aliquot eiusmodi rebus minutulis heic semel visum est monere. Τὸ Π tum in Chronologico hoc Marmore, tum in Smyrnæorum Decretis & Fœdere, perpetuò, crus quod ad dextram vergit, habet dimidiatum ad hunc modum Γ. In recentioribus Inscriptionibus quas dedimus, vtrunque crus æquè semper extenditur; & ΣΥΝΟ etiam non aliter quam vsitatis Typographorum formis exaratur. In vetustioribus autem hisce binis ΣΥΝΟ hac semper figura Ϲ occurrit, quæ Τὸ ὄπτιον siue *eta supinum* dicitur Alypio. Hanc autem Ϲ formam pro Σ vsurpatam nondum animaduertimus. Imò suspicamur virum doctum qui id ex multis antiquitatum vestigijs à se obseruatum ait, affini figura deceptum esse. Vide Ortelij Thesaurum Geographicum in *Cyzicus* & in *Sangarius*. Et vereor sanè ne τὸ Τ in ΚΤΤΙ ΚΗΝΩΝ (proculdubio pro Κυζικηνῶν) apud Adolphum Occonem in Antonini Philosophi numismatis inde natum fuerit, quòd vetus τὸ ΣΥΝΟ seu Ϲ figura eum qui, descripsit, fefellerit. De literarum Græcarum formis vetustioribus, non est cur plura heic adijciamus. De eis vide eruditissimam V. Cl. Claudij Salmasij diatribam ad Consecrationem Templi in agro Herodis Attici, vbi etiam magni Scaligeri errores de Ionicarum formis, quas ad Eusebium memorat, meritissimò castigat. Τὸ Κ autem in Γ, & ΥΝ in Μ, cum nempe, finales essent, non aliter fere, quàm in compositione transijsse (quod à pronuntiationis more fluxisse nemo dubitet) bina illa Marmora legentibus palàm est. Adiectum porrò τὸ ι plerunque tertijs personis singularibus temporum aliquot & datiuis casibus pluralibus, tametsi vocalis non sequatur, legenti obseruandum est. Neque de eo ita sentiendum acsi aut ab Attico idiotismo aut quadratarij errore manâsset. Certè vetus mos Græcè scribendi, vt videtur, id plerunque exigebat. Seruatur in bibliotheca instructissima nobilissimi viri Roberti Cottoni mutilum Geneseos exemplar ante annos Μ, ni fallor, literis quadratis exaratum, in quo illa scribendi formula obtinet, vt cap. VIII. ἐξαπέστειλεν τὸν περιστερὰν ἀπὸ τῆς κιβωτοῦ, καὶ ἀπέστειλεν πρὸς αὐτὸν ἡ περιστερὰ καὶ ἰδοὺ φύλλον &c. Passim in eodem codice eadem scribendi ratio.

Lin. 19. pag. 7. Θεῶν μητρὸς ἱδρῦσθαι ἐν Κυζίκοις] De Deorum matris, Rheæ scilicet seu Berecinthiæ sacris nunc primò celebrari cæptis, verba fiunt. Phrygiæ mons Cybela, Cybeli, & Cybelus dictus, etiam ipsi Deæ Cybeles nomen dedit. Strabo, Stephanus, alij.

Ibid. καὶ Τάγνις ὁ φρύξ] Alexander, autor de rebus Phrygijs vetustus, apud Plutarchum libro de Musica testatur item Τάγνιν φρύγα πρῶτον αὐλῆσαι, *Hyagnin Phrygem primò tibijs cecinisse*. Et Apuleius fusius & elegantèr, Floridorum I. *Hyagnis*, inquit, *fuit, vt fando accepimus, Marsyæ tibicinis pater & magister, rudibus adhuc Musicæ seculis, solus ante alios catus canere; nondum quidem tam flexanimo sono, nec tam pluriformi modo, nec tam multiforatili tibia. Quippe adhuc ars ista repertu nouo commodùm oriebatur. Nec quidquam omnium est quod possit in primi-*

ordio

ordio suo perfici; sed in omnibus ferme est ante spei rudimentum quam rei experimentum. Prorsus igitur ante Hyagnim nihil aliud plerique callebant quam Virgilianus opilio seu bubsequa,

Stridenti miserum stipula disperdere carmen.

Quod si quis videbatur paulo largius in arte promouisse, ei quoque tamen mos fuit vna tibia, velut vna tuba, personare. Primus Hyagnis in canendo manus discapedinauit. Primus duas tibias vno spiritu animauit. Primus lauis & dextris foraminibus, acuto tinnitu, graui bombo, concentum musicum miscuit. Huiusmodi cantum Phrygium biforem nuncupauit Virgilius. Æneidos IX.

——ite per alta
Dindyma, vbi assuetis biforem dat tibia cantum.

Ad quem locum, Seruius; *Bisonum, imparem. Et seruauit eis tibiarum suarum, id est, Phrygiarum naturam. Tibiæ, porro*, inquit, *aut Serranæ dicuntur* (Sarranæ; à Sarra quæ Tyrus est) *quæ sunt pares & æquales habent cauernas; aut Phrygiæ, quæ & impares sunt & inæquales habent cauernas. Ergo biforem, dissonum, dissimilemque. Non sunt pari modulatione compositæ.* Et, apud eundem, Varro de tibijs maximè quarum inuentor Hyagnis, id est, Phrygijs; *Tibia Phrygia dextra vnum foramen habet, sinistra duo; quorum vnum acutum sonum habet, alterum grauem.* Inde est quod tibijs interdum paribus dextris & sinistris, etiam & Sarranis, ludos actos habemus apud Terentium; interdum imparibus primùm, & postea duabus dextris, vt in titulo Heautontimoroumenou. Vide item Iulium Pollucem lib. IV. & obserua Midæ Agrigentini tibicinis victoriam in Olympiadis OA anni tertij ἀνάγλυφος Scaligerianæ, & schemata apud Gruterum in Inscriptionum corpore, paginis 27. & 28. Atqui de tibiarum inuentione, vide plura apud Plutarchum de Musica, Strabonem lib. X, Pausaniam in Corinthiacis, Aristotelem Politicorum VIII. cap. VI. Pindarum Pythionicarum XII, & ibi Scholiasten, Martianum Capellam lib. IX, Eustathium ad Iliados γ. Eusebium in Chronico Græcè pag. 32. Hyginum, Palæphatum, Ouidium. Adi item Iulium Scaligerum Poetices lib. I, cap. XX. Sunt verò qui ab hominum fermè initio tibiarum inuentionem petunt. Etenim quæ apud sanctum autorem in Geneseos cap. IV. commate 21, de Iubale habentur, ea de tibijs intelliguint. Ibi בנור ועוגב ei tribuuntur, quod κιθάραν καὶ ψαλτήριον interpretantur Helleniſtæ. alij *citharam & organa.* Sed paraphrasis Chaldæa vtraque pro עוגב substituit אבובא *Abuba* quæ pro tibia etiam sumitur. Et *Ambubaiarum collegia* apud Horatium explicans Acro, *Ambubaiæ*, inquit, *dicuntur mulieres tibicines lingua Syrorum. Etenim lingua eorum tibia siue Symphonia Ambubaia dicitur.* De loco autem illo sacræ historiæ, consule Marinum Mersenium ad Genesim quæst. LXI. Ceterùm Hyagnidi filij erant Matsyas & Olympus, musici celeberrimi. Sed corrigendus, puto, obiter Hyginus Fabula CLXV, vbi *Marsyas Oeagri filius* legitur. *Hyagnis filius* restituendum videtur. Neque enim Marsiæ, sed Orphei pater erat Oeagrus. De Hyagne, vide porro

Cælium Rhodiginum lib. IX, cap. VIII.

Lib. 20. pag. 7. .... ἁρμονίαν φρυγιστὶ] Potiùs syllabas in versione cauti retinuimus, quam id, quod res est, forte expressimus. Autorem scripsisse puto, πρῶτος ἁρμονίαν τὴν καλουμένην φρυγιστὶ πρῶτος ηὔλησεν, *Harmoniam, quæ Phrygia vocatur, tibijs primus cecinit.* Athenæus lib. XIV, Aristoxenus, inquit, πρῶτον τῆς φρυγιστὶ ἁρμονίας εὕρεσιν Ἁγνίδι τῷ Φρυγὶ ἀναθεῖναι, *Harmoniæ Phrygiæ inuentionem Hyagnidi Phrygi assignat.* Nihil eiusmodi in Harmonicis Aristoxeni quæ extant, reperitur. Sed scripsit etiam ille de Tibijs, & περὶ αὐλῶν τρήσεως seu de tibijs perforandis, & de Musica opus aliud, quæ omnia, cum alijs summi viri lucubrationibus, interciderunt. In harum, quas nominauimus aliqua hoc de Hyagnide occurrisse dubium non est. Sed singularem Nostro heic esse harmoniæ Phrygiæ notionem mox ostendimus.

Ibid. καὶ ἄλλους Νόμους] Nomos etiam in versione retinuimus, non sine virorum doctorum exemplo. Idem ipsum est vocabulum quod Leges siue Ciuiles, siue alias quæ ad administrationem publicam attinent, significat. Sed heic ad Musicam spectat. Νόμων autem musicorum notio plerunque duplex est; alterâ ex alterâ, vt fit, natâ. Interdum, idque primariò præscriptæ regulæ sonorum, pthongorum, chordarum, τάσεως seu intentionis, ἄρσεως, θέσεως & diastematis, quas vltra progredi citráue regredi non licuit, Νόμοι dicebantur. Et tum singula instrumenta musica tum ipsæ cantiones suos habebant præscriptos Nomos, quorum vnicuique erat ἀκριβὴς τάσις seu intensio propria, vt docet Plutarchus. Citharæ præscripti νόμοι κιθαρῳδικοὶ dicti, tibijs αὐλῳδικοῖς. Ita νόμοι λυρικοί. Et Musica inde legitima erat, de qua re vide Boetij initium, Athenæum lib. XIV, Plutarchum libro de Musica. Atque huiusmodi Nomorum autores præcipui dicuntur qui chordas & tonos adijciebant. Inde Terpander (de quo, plura infrà) cum citharam seu Lyram septichordem primò, vt volunt nonnulli, fecisset, Nomos etiam, vt necesse erat, simùl fecit chordarum numero accomodos; & κατὰ νομὸν ἕκαστον τοῖς ἔπεσι τοῖς ἑαυτῶ καὶ τοῖς Ὁμήρου μάλιστα περιέθηκε, *secundum quemlibet Nomum, & Homeri & suis carminibus heroicis modos aptauit*, quod ait Plutarchus. Timotheo item Milesio, qui chordas porrò auxit, Nomi similitèr noui tribuuntur; vt Aulœdici, hoc sensu, Clonæ tibicinum principi. Nec dubitandum etiam nomorum hac notione autorem fuisse Hyagnidem, qui item lyricus Orphei tetrachordo Chorebi quinto neruo aucto, sextum etiam adiecit, vt testatur Boetius de Musica lib. 1. cap. XX. Hoc sensu vsurpatur vocabulum in hymno ad Apollinem qui Homeri dicitur, sed Cynætho qui circa LXIX. Olympiadem floruit ab alijs tribuitur, vt videre est apud Scholiastem in Pindari Nemæorum II.

Πάντα γάρ τοι Φοίβῳ νόμῳ βεβλήαται ὠκύς.

Et Athenæus lib. XIV, Apud Arcadas inquit, pueri ab infantia ἄδειν ἐκ παίδων κατὰ νόμον τοὺς ὕμνους καὶ Παιᾶνας ὅις ἔκαστοι, κατὰ τὰ πάτρια, τοὺς ἐπιχωρίους ἥρωας καὶ θεοὺς ὑμνοῦσι. Μετὰ δὲ ταῦτα, τοὺς Τιμοθέου καὶ Φιλοξένου νόμους μανθάνοντες χρῶνται καθ' ἑαυτὸν τοῖς Διονυσιακοῖς αὐλητῆσι ἐν τοῖς διάφοροις, *Cantare solent iuxta leges, seu Nomos, hymnos & pæanas quibus singuli, vt mos patrius obtinet, Gentis suæ heroas & Deos celebrant. Dein vero, Ti-*

Timothei & Philoxeni Nomos edocti, ſaltant quotannis in Theatris ad tibicinum cantum, qui Bacchanalibus inſeruiunt. Quòd autem ſpecimina Nomorum cantiunculis expreſſa erant, inde varia illa, ſiue à primis cantiuncularum verbis, ſiue à metri aut rhythmi ratione, ſiue ab alia eiuſmodi cauſa, nomina Nomis, hac notione, indicta puto habemus apud Plntarchum & Pollucem lib. IV. quos vide. Neq; aliter Plutarchum intelligendum ſentio vbi νόμους παλαι ἐξ ἐπῶν συνιστασθαι, *Nomos antiquitus ex carminibus heroicis compoſitos* ait, & Timothei exemplum affert, quàm ſi dixerat Heroicis carminibus maximè expreſſa fuiſſe prima nomorum ſpecimina; quorum libros XVIII compoſuit Timotheus ille; vt teſtis eſt Stephanus περὶ πολέων, in Μίλητος. Ita etiam capienda, quæ de Terpandro atque alijs habet Proclus in Chreſtomathia. Et ab eiuſmodi nomorum varietate tibicinum ἄυρα νομικὴ dicitur Teleſti Selinuntio apud Athenæum libro iam citato. Neque forſan aliter intelligendum eſt illud ὠνύμασεν κεφαλὰν πολλῶν νόμων apud Pindarum Pythiorum XII, quàm de multiplicibus tibiarum cantui præſcriptis legibus. Vide tamen Scholiaſtem ibidem & Polycephalum νόμον apud Plutarchum. Scribit etiam Plutarchus Timotheum, Nomis carminibus heroicis aptatis, dictionem nihilominùs dithyrambicen ſeu λέξιν διθυραμβικὴν *cantaſſe*, ne citius quam par erat videretur veterem muſicam innouaſſe. Quod perpendant qui veterem Muſicam callent, & ſimùl morem illum Græcorum, notulas ſeu figuras, alias ad dictionem, alias ad pulſum denotandum, adſcribendi recolant. Nam in cantionum ſuarum diagrammatis duplices habebant figuras ſeu notas muſicas; alias, quæ inferiores, ad inſtrumentorum pthongos ſeu pulſum, alias, quæ ſuperiores, ad Dictionem ſpectantes. vtraſque memorat & exhibet Boetius de Muſica lib. IV. cap. III. Et de eis (quod in eorum gratiam qui fugientia veterum artium veſtigia reuocare ſtudent, obitèr liceat adnotare) Alypius in Iſagoges præfatione, Σημεῖα, inquit, τὰ μὲν ἄνω τῆς λέξεως, τὰ δὲ κάτω τῆς χρόσεως, *Figuræ ſuperiores dictionem indicant, inferiores pulſum.* Finitâ autem præfatione, ſequitur in codice meo Ms. Λυδίου τρόπου σημεῖα κατὰ τὸ διάτονον γένος, *Lydij modi figuræ in genere Muſices diatonico.* Dein verò, hæ figuræ, minio notatæ, & ad huuc modum diſpoſitæ,

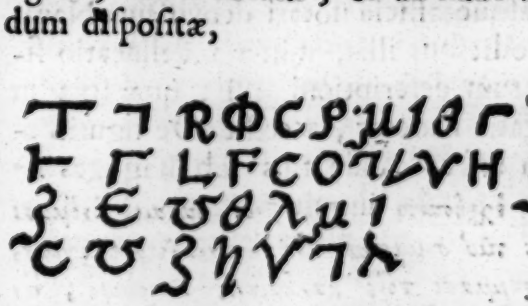

Octodecim ſcilicet hæc figurarum paria Lydij modi, in genere diatonico, phthongos ita ſignabant vt inter canendum, ſuperior Dictionem, inferior cuiuſque paris, Pulſum denotaret. Primum nempè par, quod ζύγα ἐλλειπὴς καὶ τὸν πλάγιον vocabant, προσλαμβάνομεν; atque illud Dictionem, hoc Pulſum. Secundum quod, Γ ἀνεστραμμένον καὶ Γ ὀρθὸν, dixere, ſimilitèr τὸν ὑπάτων ὑπατῶν. Atque ita deinceps in pthongorum Syſtemate. Eadem ratione id genus aliæ figuræ ceterorum modorum & generum, Enharmonici nimirum & Chromatici, pthongos itidem ſignabant. Quod tamen me ſatis intelligere profiteri non auſus ſum. Autorum verba dun-

duntaxat & figuras de hac re adijcio, vt melioris nimirùm iudicij acumen expectent. Mentem autem heic de Dictione & Pulsu adsequi hactenus (neque fateri pudet) nequiui. Sed verò ita passim intelligendus Alypius, vt figura quæ ei primò nominatur, pro superiore habeatur; tametsi non solùm in codice meo, quæ Christophori Longolij erat, ante annos C aut circitèr manu exaratus, sed etiam in Mss. tam Gaudentij Isagoges Musicæ quàm Alypij exemplaribus, tum bibliothecæ Mertonensis tum Bodleianæ Oxonijs, altera cuiuslibet paris figura alteram in rectum plerunque sequatur, & proprius ille male negligatur omninò situs quo diuersa vtriusque officia notari debuissent. Nam, in codicibus illis, miniata delineatio figurarum descriptioni illi, quæ sola in vulgatis habetur, accessit. De figuris etiam hisce Gaudentius sub Isagoges finem ἐχρήσατο inquit, οἱ παλαιοὶ ὀνόμασί τισὶ τὴν σημασίαν τῶν ὀκτωκαίδεκα φθόγγων, καὶ χρώμασι τοῖς καλουμένοις Σημείοις, ὧν (lege περὶ ὧν) νῦν ῥητέον. Ἡ τῶν μουσικῶν σημείων ἔκθεσις γίγνεται μὲν ἐπὶ σημειώσει τῶν φθόγγων, ὅπως μὲν τὰ ὀνόματα καθ' ἕκαστον γράφοιτο, καὶ ἑνὶ δὲ σημείῳ δύναιτό τις ἐπιγινώσκειν καὶ ἀποσημειοῦσθαι φθόγγον. Et posteà, ἔθεσαν δὲ ἁπλᾶ καθ' ἕκαστον σίγμα τὰ σημεῖα ὧν τὸ μὲν ἄνω τίθησι λέξιν ἀποσημαίνει, τὸ δὲ κάτω τίθησι χρῆσιν. Id ipsum dicit quod Alypius. Et ad eandem rem Aristides Quintilianus, περὶ Μουσικῆς lib. I. τοῖς μὲν κάτω τὰ κῶλα καὶ τὰ ἐν ταῖς ᾠδαῖς μουσικὰ ἢ ψιλὰ χρώματα, τοῖς δὲ ἄνω τὰς ᾠδὰς χαρακτηρίζομεν. Codex Aristidis Quintiliani manuscriptus habetur tam in bibliotheca Magdalenensi Oxonijs quàm Bodleianâ. Sed Magdalenensis est vetustior. Scripsit de Musica tres libros ad σημειωτὰς ἐπαίρας Eusebium & Florentium, & compluria habet de figuris Musicis, earum ratione, vsu, situ, quæ neque apud Alypium nec Gaudentium reperiuntur. Quæ autem ex Manuscriptis hisce Oxoniensibus huc transtulimus, cum quamplurimis alijs notatu dignissimis, quibus nempè locus hic non est, ea omninò debemus insigni humanitati V. Cl. & eruditissimi Petri Turneri sodalis Mertonensis qui nobis ea communicare amicissimè dignatus est. Fusiùs hæc explicent qui Musicam callent, & cum Bacchij τὸ γέροντος, Autoris Græci vetusti, Isagoge comparent. Bacchius habetur integer apud Marinum Mersenium in Geneſim pagina 1887. Eundem etiam Marinum de hac re consulant paginis 1883. 1666. & 1707. Atque hisce quæ obitèr indicauimus rite intellectis, cognoscì demùm, opinor, satis poterit quale fuerit διάγραμμα illud seu σχῆμα ἐπιπέδου τὰς τῶν μελῳδουμένων περιοχὰς δυνάμεις *seu figura plana vires eorum quæ canuntur continens* apud veteres Græcos, vti appellatur Cleonidi in Harmonica quæ Euclidi vulgò tribuitur. Diagrammatum verò seu σημείων huiusmodi (*Tablature* hodie vocamus) primum faciunt nonnulli autorem Stratonicum citharœdum, de qua re consule virum summum Isaacum Casaubonum in Animaduersionum in Athenæum lib. VIII. cap. XII. Alius omninò & multò simplicioris generis sunt notulæ recentiores Græcorum quas habet Mersenius in Geneſis caput IV. quæst. LVI. pagina 1527. Vide porro eundem quæst. LVII. artic. 17. pag. 1694. & quas V. Cl. Iano Rutgersio ostendit Græculus ille de quo lepidissimum habet vir ille doctissimus politissimusque narrationem. Sed ad Nomos redi-

redimus, de quibus vide etiam Cœlium Rhodiginum lib. IX. cap. III. & Scaligerum Poetices lib. I. cap. XIX. Et in prima hac notione vsurpari opinor νόμον à Maximo Tyrio Dissertatione VII. vbi ἐν ᾠδῇ, inquit, ἐν μουσικῇ μελῶν εἶς νόμος ἐστὶ καὶ εἰς κιθαρῳδός. Id genus alia sunt. Altera τῶν Νόμων notio est quando pro ipso genere cantici tam ex vocabulorum scilicet metris aut rhythmis quàm modulis musicis legitimis in honorem Deorum maximè compositio sumitur. Hanc à prima defluxisse palam est. Cantica nempe quædam secundum nomos formata etiam ipsa Nomi tandem dicta, vt, in Ecclesijs tam Orientali quam Occidentali, cantus sacri Horæ qui horis canonicis canuntur. Sed ad ea cantica quæ in Deorum honorem componebantur Nomorum vocabulum etiam restrictum est, non aliter ferè quam Versus, Antiphona, Introitus, Psalmus, Hymnus, & id genus cetera, quæ ex origine sua latissimè patent, ad sacras in Christianismo cantiones. Etiam in choris præcipuè canebantur Nomi, sed sine antistrophis. Nec omnia in choris cantica Nomi dicti. Aristoteles Problemate XIX sect. XV. διὰ τί οἱ μὲν νόμοι ἐν ἐκκρίσεσι ἐγένοντο. εἰ δ' ἅπαντα ἐν ἀρχῇ ἦν ἁπλᾶ; *Vnde factum est quod nomi sine antistrophis peragebantur, alia autem quæ ad choros spectant cantilenæ non item?* Vide quæ sequitur. Et de Nomis hoc sensu consule si placet, præter Plutarchum, Suidam in Timotheo, in Ὄρθιον & in Ἀμφίονος, & Suetonium in Nerone cap. XX. Proclus autem, in Chrestomathia, duplex in tria genera carmina melica, quorum primum ait ad Deos spectare, secundum ad Homines, tertium τὰ κατὰ συγκυρίαν ἀπαντῶντα, seu *ad ea quæ obiter eueniunt*, ad Deos spectare ait Hymnum, Prolodium, Paramesen, Dithyrambum, Nomon, Adonidia, Iobacchum & Hyporchemata. Atqui in singulari omnium explicatione Nomon Apolloni proprium facit. Ἔχει δὲ καὶ τοῦτο τὴν ἐπωνυμίαν ἀπ' αὐτοῦ, *quia & ab Apolline nomen sumpsit.* Νόμιον γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐπικαλεῖται, *nam & Apollo Nomius appellatur.* Νόμιον cum dictum non memini, Νόμιον sæpius, vti & Νομικὸν melopœiæ speciem quæ item νόμιος vocabatur. Martianus Capella lib. IX. *Neetoides quæ & νόμιος consuevit vocari, quæ plures soni ex vltimis recipit.* Nomen vtrumque forte à nomi, quam tractamus, notione deductum. Nomos autem Apolloni proprios fuisse, nullis omninò credo. Nomus ὄρθιος Palladi sacer erat, vti etiam ἀμφίων vt alijs apud Hesychium; licet etiam hic de Hectore cimrusm aliquis tractus nonnullis accipiatur. Vide Suidam. Et noster hoc plane Proclo aduersatur. Quin ἐκ τῶν ἀρχαίων Νόμων apud Græcos, in vsu memorant quidam Plutarchus. Et Pollux lib. IV. Nomi tam Iouis & Palladis quam Apollini tribuuntur. Sed vtrumque vocabuli ratione; Aristoteles, Problemate XIX sect. XXVIII. διὰ τί νόμοις ἀλλήλοις ἐπάδουσι καὶ ἐπῳδοῖς χρῶνται μᾶλλον ἢ τοῖς ἄλλοις μέλεσιν; ἢ διὰ τὸ τοὺς νόμους ἐν ἀρχῇ ἐπῳδοὺς εἶναι; ἐν γὰρ τοῖς Πυθικοῖς ὁ Ἀπόλλων ἐπῳδὸς ἐστιν; ἢ διὰ τὸ ἀρχαίους εἶναι; *Vnde euenit quod Nomos, quos canunt, ita nominantur? vnde id, quod, priusquam literæ callebant, Leges canebant, ne scilicet earum oblivisceretur? id quod etiamnum Aquatyris in vsu est? atque adeo recentiorum cantilenarum primarium quæ vocabantur carmen, quæ ipsa primo.* Certè memorant alij Græcis in vsu antiquissimo fuisse leges & Decreta ad [illegible] Harmonia

apud Martianum Capellam lib. IX. *Quid plura*, inquit, *quibus à nostris, cæteris celebratas Græcorum quippe urbium mutas adhuc gramma Leges Decretaque publica recitabant.* Et de ea re vide quæ supra habemus de Terpandro. Nihilo secius, summi philosophi pace, persuasum mihi non possum non habere, primariam vocabuli causam eandem fuisse quam ex Plutarcho supra adnotavimus, nec à canendis legibus omninò emanâsse. Duplici hâc Nomi notione non animadversâ, plurima de veterum & musica & poesi loca malè sæpe necesse est. Sed de hâc plerunque prima, postquam musicis legibus, etiam autoritate publica olim subnixis, soluti, pro artificum ingenio quod aliis atque aliis Chordarum & phthongorum tum numerosi tum intensiones, vt hodierno mos est, transire solebant. Et Secundæ Vsus frequens erat; vnde & Marmoreo nostro autori hoc ἄλλοι νόμοι. Sed dum ἄναυλα dicit, mutilam illam & corruptam partem, quæ præcessit, de Nomo etiam intelligendam innuit. Harmoniam illam Phrygiam, quam Hyagnidi tribuit, non Modum duntaxat fuisse Phrygium, non Nomos prima notione modo Phrygio præscriptos fuisse, sed cantilenarum ipsarum modulis instructarum genus, seu melica, carmina quæ Deûm Matri propria etiam ἐνόμια dicebantur, De eis locutus est, puto, Telestes Selinuntius, vbi Phrygium huius numinis nomum à Pelopis comitibus in Græciam primum traductum scribit & hymnum Lydium deserte simul memorat.

Πρῶτος μὲν γὰρ ἐπιχώριος Ἑλλάδι ἐν ἀνάγκαις Φρύγιος νόμος ἐμπολᾶται

& Deorum in vti[illegible]

Legunter apud Athenæum in XIV. Nam vt hymnus Lydius planè Cantilena hoc, ita nomus Phrygius, Sic Nomus Persicus, eodem libro, Diogeni Tragico memoratur. Ita etiam recte interpretatus est B. Hieronymus Eusebium (modò verbo *Citharicorum* venia detur) vbi Mesomedem Cretensem sub Antonino Pio, *Citharicorum carminum musicum poetam* vocat, quem Eusebius, numero ΒΥΞ, μινεῖῶ νόμων κιθαρῳδικῶν appellat; vti ad I. Capitolinum doctissimè animaduertit etiam V. C. Claudius Salmasius contra magnum virum qui non modo, notis ad Eusebium, aliter omninò hallucinatus scripsit, verùm etiam inde, memoriæ lapsu, in prolegomenis, D. Hieronymum, quid citharœdi essent, ἀγνοεῖν ne minimùm quidem odoratum esse temerè satis asserit. Sed error fuit etiam plurium, νόμων pro modis tantum accepisse. Tam autem modorum quam sacrorum carminum ad citharam aptatorum poeta erat Mesomedes, vti & fuerant quamplurimi alii, tametsi sæpius etiam in scena operas suas poetis locarent tibicines & modos facerent, vt videre est apud Terentium. Certè tam Modos quam Carmina, seu dictionem, hinc metricam, hinc rhythmicam componere eiusdem erat, seculis vetustissimis, vnde cantores & ἀοιδοὶ poetæ passim dicti. Et traiectio est iocularis literarum apud Hesychium vbi habent vulgati codices Βαρδὸς ἐπὶ ᾠδῆς ἐπικὸς ποιητής. Quod vir doctissimus & de Græcis præsertim literis maximè meritus, vtraque Glossarij editione accipit ac si *Bardi* vim, quæ ἀοιδοὶ sunt, Gallis significasset. Deieraro ausum scripsisse Hesychium Βαρδοὶ ᾠδοὶ πρὸ ἐπῳδῶν

Bardi

Bardi poetæ, seu *cantores sunt Gallis*, vti etiam Britannis, quod ex Athenæo, Marcellino, alijs scimus. Ex Festus disertè, *Bardus Gallicè cantor appellatur qui virorum fortium laudes canit.* De Bardi porro voce videsis Turnebi Aduersaria, lib. XXIII, cap. XV.

Ibid. Νόμοι Μητρὸς, Διονύσου, Πανὸς] Præter Nomos, Deum matri proprios, etiam alios ei, Baccho, Pani, Satyris, communes cecinit primum Hyagnis Phryx. Et modus *Phrygius*, ante alios, *religiosus* significanter dicitur Apulcio, Floridorum primo. De communibus horum sacris, vnde orta & Nomorum seu cantilenarum communio, consule imprimis Strabonem libro X, vbi de Curetibus agit, & Euripidis Bacchas. In Nomis hisce & qui fuere cæteris dijs dicati, mira erat & ridicula theogoniarum, amorum, peregrinationum, fraudum, portentorum seges, & sexcenta tam puerilia quam fabulosa. Neque aliter fieri potuit. Atque inde rectè capiendus est locus Philosophorum principis hactenus à vitis alioquin doctissimis alibi per tot secula, idque subinde puerilitèr nimis, detorsus. In Metaphysicorum II, cap. III. de potentissima consuetudinis vi loquutus, ἥλικον γὰρ ἔθος, inquit, ὥσπερ καὶ τοῦτο ἐν τοῖς ἤθεσιν ὑπάρχει, ἐν ὀλίγοις μὲν καὶ παιδικοῖς μεῖζον ἰσχύει τοῦ συνήθους· τοιοῦτον γάρ, διὰ τὸ ἦθος. *Quales sit consuetudinis, vis etiam ipsi Nomi demonstrant in quibus fabulosa & puerilia, eo quod eis assueti sumus, plus valet quam diena eorum cognitio.* Etiam tralio eadem in loci interpretatione fortè obiiciebit. Commentarijs cuius assuescimus plerunque, qui de Legibus siue Ciuilibus siue Gentium, Philosophum loqui dicitant, quo nihil fabulosius, aut puerilius. Vbinam amabò habentur, siue apud veteres Græcos, siue alibi, ciusmodi leges? Legum, Imperijs in quibus vim fortiuntur, aliquando nonnullæ ineptæ reperiuntur, Enantiophanon in eis cumulus non deest; rabularum forensium sæpè distorquentur vafritie; alia eis insunt & in plerarunque gentium Legibus semper inerant quæ emendatione, explicatione, obrogatione, abrogatione indigent. Sed quam fabulosa & puerilia nihil omninò minus. Etiam perquam puerile est, quod habet heic Alexander Aphrodisiensis de fabulâ dentium satorum vnde homines prognati; ac si inde pro patria pugnandum fore lex exegisset. Et prudentius Petrus Fonseca in explanatione capitis, postquam vulgatum de Legibus Ciuilibus opinionem tradiderat, *fortassè* adijcit, *tamen nomine non rem*, *intelligit Aristotelas veteres quasdam cantilenas*, & ad Problemata lectorem relegat.

Lin. 22. pag. 6. ΔΩΝΙΑΝ] aut ita legendum aut ... ΑΩΜΑΝ puto, scilicet, aut Apolloniam innui aut Cydoniam quæ eadem Cretæ vrbs erat. Sed Apollonia dicta, Minoe Creta regnante. Vide Stephanum in Κυδωνία quod nomen postea natum.

Lin. 26. pag. 8. Κόρης τε ἁρπαγὴν] De Cerere, Triptolemo, Proserpina, in mutilis hisce periochis egisse autorem liquet. Monemus nos tantum, vtcunque Mysteriorum seu Eleusiniorum initia hoc loco collocanda fuerint, (de qua re videsis Eusebium numero DCXIX) tamen vestigia tam huius quam proximæ periochæ, quæ supersunt Græca, siue de Musæo, siue Eumolpo, siue de vtriusque, quibus mysteria à nonnullis tributa sunt, breuiusculam narrationem præ se ferre.

Vide Suidam in Μυσαῖος & in Ἐυμολπος. De Musæis, consule I. Meursium Atticarum lectionum lib. II. cap. XIX. & de Eleusinijs libri eiusdem singularis cap. II.

Lin. 29. pag. 7. Καθαρμὸς ἀνθρώπου] Lustratio vrbis, quæ in Thargelijs seu VI. die Thargelionis quotannis celebrari solita est, forsan intelligenda. Vrbem scilicet, immolatis duobus viris, pro viris altero, altero pro sexu fœminei, februabant. Vide Harpocrationem in φαρμακός, Helladium apud Photium cod. CCLXXIX. pag. 1590. Ioannem Tzetzem Chiliad. V. cap. XXIII. & Chil. VIII. cap. CCXXXIX. Michaelem Apostolium Centuria XVI. 3. & Suidam in καθαρμα. Adde Meursij Atticarum lectionum lib. IV. cap. XXII. & & Græciæ feriatæ lib. IV. in Thargelijs. Festum eiusmodi mense Februario Romanis erat. Vide Pompeium in Februario. Et Februa victimis humanis peracta ex veteribus copiose narrat præstantissimus Vir Hugo Grotius in defensione Fidei Catholicæ. Victimas autem humanas seu ἀνθρωποθυσίας plerunque sustulit Adrianus Imperator quod memorat Porphyrius lib. II. περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων.

Ibid. Ἐν Ἐλευσῖνι ὁ γυμνικὸς] De agone non capere nequis, seu certamine Eleusinio. Mysteria, Eleusinia alia erant, neque de his agitur. Hallucinati verò sunt etiam doctissimi viri qui certamen Panathenaicum idem cum Eleusinio fuisse putarunt. De illo satis ante dictum est. De vtroque Aristides in Παναθηναϊκῷ, inquit, ὁ μὲν κατὰ τὴν ἀγορὰν, καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῖς ἐν Παναθηναίοις καὶ ὁ ἐν Ἐλευσῖνι. *Celeberrima æstimantur Græciæ certamina. Horum autem vetustissimum est Panathenaicum, tum si minus, Eleusinium.* Nam de tempore Eleusinij instituti, ne Aristidi quidem ea in oratione constitisse sentio; sententiam saltem eum dissimulasse; vnde nata est illa de vtriusque vetustate vacillatio, quam male interpretati viri alioquin præstantissimi vtrumque certamen confudere. Sed & ipse Aristides in Ἐλευσῖνι, ἀγῶνα, oratoriè saltem dixit, γυμνικὸν ἡγοῦνται τῶν ἀγώνων Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς καὶ τὸ ἄθλον ἐν τῷ καρπῷ τῷ φυομένῳ, παρεχόμενον οὐκ ἀνθρώποις, οὐδὲ εἰς ἔχω ἐν τοῖς ἡμετέροις τροφῆς ἐπίδοσιν. *Primum gymnicum certamen Eleusine peractum esse, cum quidem ex frugibus natis constiterit præmium; periculum facientibus hominibus, quantum ipsis ex alimento mansueto roboris accessisset.* Sed & apertè distinguuntur apud optimum Pindari Scholiastem ad Olympiorum ὠδὴ VII. De Rhodio pugile; ἦν, inquit, τὰ Παναθήναια νικῶν, ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια, ἢ τὰ Ἐλευσίνια, ἢ τὰ Πανελλήνια. Et disertè in Chrestomathia Helladius, ἐπὶ τούτοις μὲν τὰ Παναθήναια ἐνίκα, ἔπειτα τὰ Ἐλευσίνια ἐπὶ Πελίᾳ τῶν Θετταλῶν ἐβασίλευε δεύτερα Ὀλύμπια, *Primo Panathenæa instituebantur, deinde Pelie mortuo Eleusinia certamina instituerunt Thessali.* Cetera facit recentiora. Vide Photium pag. 1590. Adi si placet Pauli Fabri Agonistici lib. III. cap. XXIX.

Lin. 32. pag. 8. Λύκαια] De Lycæis Arcadum, seu Lupercalibus, vti etiam nonnullis vocantur, vide Eusebium numero DCCCLXVI, atque ibi Scaligerum, præter I. Meursium Græciæ Ferriatæ lib. V. quæ veteres de hisce sacris habent, ab illis simul exhibentur.

Lin. 32. pag. 8. Ἡρακλέους] Herculis labores aliquot sub Ægeo rege collocantur apud Eusebium numero DCCLXVII. Sed

quid

quid noster heic voluerit, coniectarint perspicaciores.

Lin. 33. pag. 8. Ἀθλώησι.....ς τῶν καρπῶν] στείρωσις τῶν καρπῶν lego. Ex quo *sterilitas frugum contigit*. De ea Plutarchus in Theseo, vti etiam de oraculo à populo Atheniensi consulto, Minoe, & quæ ni fallor, hanc perocham integram occupabant, ceteris.

Lin. 35. pag. 8. Ἀθλίων τὰς δώδεκα πόλεις] De hac re consule item Plutarchum in Theseo, Pausaniam in Atticis, Eusebium numero DCCLXXIX, atque ibi Scaligerum.

Ibid. καὶ τὴν Δημοκρατίαν] Adeo vt popularis libertatis osoribus seu ὀλιγάρχοις solenne inde fuerit, Theseum veluti, omnium primum autorem malorum ciuitati, incusare; quod notat Theophrastus capite περὶ ὀλιγαρχίας. Videsis Isocratem in Panathenaïaca & Sigonium de Republica Atheniensium lib. I. cap. V.

Lin. 36. pag. 8. τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα] De Isthmijs Melicertæ sacris, à Glauco institutis, ijsque nocturnis, quæ mysteria potiùs quàm certamina erant, in certamen Isthmium à Theseo mutatis, vide Apollodorum lib. III. Higynum Fabula CCLXXIII, Pausaniam sub Atticorum finem & Corinthiacorum initium præter Plutarchum; vbi etiam Sinin, seu Sinnin (de quo heic noster) occisum manesque eius hac instauratione placatos habemus.

Lin. 37. pag. 9. καὶ τὸν ἀγῶνα] Nisi heic de certamine Olympco instaurato verba fecerit, nec ariolari omninò possum quodnam certamen innuerint orationis reliquiæ, neque in Marmore quidquam de Olympico certamine memorari videtur. Certe Agon Olympicus Eusebio ab Hercule instituitur, Theseo Rege. An de instaurato Agone ab Atreo locus capiendus? Vide de Olympici agonis vetustioribus instaurationibus Scaligerum in Canonum lib. III. pag. 283.

Pag. eadem lin. 38. lacuna plane ita supplenda. Ἀφ' ἧς οἱ Ἕλληνες εἰς Τροίαν ἐστράτευσαν quod idem est quod vertimus.

Lin. 39. pag. 9. Λυτίρχιος] Quadratarij incuriâ omissum est proculdubiò heic εἰκόσι καὶ, ita vt annus Menesthei vigesimus secundus ab autore signatus fuerit. Nam si anno eius XIII. expeditionem fecere, quid hoc est, anno II Troiam cepisse? Res palàm est. Numerorum autem notæ, tum de expeditione tum de Troia capta subobscuræ sunt in Marmore. Nec tamen alias quam quas representamus credet quisquam qui optima perspicillorum fide, etiam iusta elementorum alibi in Marmore quantitate nixus, eas denuò elicuerit.

Ibid. μηνὸς Θ.....] Alius quam Thargelion mensis esse nequit. Neque enim alius mensis, siue à Θ, siue ab aliqua figura huic simili incipit. Attici item scriptores Thargelione mense Troiam captam plerunque tradunt, de qua re posteà in Canone Chronico.

Lin. 41. pag. 9..... ιγίσθι θυγατρὶ] Nata est Ægistho & Clytemnestræ filia, Helena dicta, quam cum vtroque parente trucidauit Orestes. De ea, Ptolemæus Hephæstio apud Photium Cod. CXC.

Lin. 41. pag. 9. Ὀρέστης ἐψήφισεν] Capitale in Areopago iudicium in causa Orestis qui Ægisthum adulterum, & Clytemnestram matrem interfecerat, habes apud Æschylum in Eumenidibus. Et vide Scholiastem ibi. Etiam Eusebio τὰ περὶ Ὀρέστου sub Demophonte Rege collocantur. In Marmore apertè legitur ἐν Ἀρείῳ πάγῳ pro ἀρείῳ.

Lin. 42. pag. 9. .... Κύπρῳ Τεύκρου] De Teucro Telamonis F. & posteritate eius in Cypro insula, consule Pausaniam in Corinthiacorum primo & Strabonem lib. XIV. Legendum puto Ἀφ' οὗ τὴν Σαλαμῖνα ἐν Κύπρῳ Τεῦκρος ἔφυσεν. *Ex quo Salaminem in Cypro condidit Teucer.* De ea re videsis item Seruium ad illud Æneidos I.

———*genitor tum Belus opimam*
Vastabat Cyprum———

& Isacium Tzetzem ad Lycophronem, pag. 80. A Troiæ excidio reuersus hoc fecit. Fusiùs rem memorat Stephanus Lusignanus Cyprius in Cypri Chorographiâ Italicè scripta.

Lin. 42. pag. 9. Ἀφ' οὗ Νη...εύς] Νηλεύς. Quæ ad migrationem hanc Ionicam, è Græcia tertiam, Neleo Duce factam, & ad vrbes, quæ heic nominantur, siue conditas, siue instauratas spectant, Vide apud Pausaniam sub initium Achaicorum, Strabonem lib. XIV. maximè verò Æianum Variar. Hist. lib. VIII. cap. V.

Lin. 44. pag. 9. βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως] At tunc rex erat Athenarum siue Medon, Codri filius, Nelei frater, siue Acastus Nelei nepos. An ergo binominis horum alter & Menestheus etiam dictus? Nisi ita fuerit, pro Medonte aut Acasto malè Menestheum substituisse videtur quadratarius. Neque enim alius est, apud scriptores, Menestheus præter superiorem illum, quo regnante, Troia capta est, ad quem hoc spectare, alio scilicet seculo gestum, non potest. Etiam annus eius adiectus est; πρωτοκλήτου ἔτους.

Ibid. Ἀφ' οὗ] Dubitari nequit quin Ἀφ' οὗ Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς ἔφυ; *Ex quo Hesiodus poeta floruit*, sit legendum.

Lin. 45. pag. 9. Ἀφ' οὗ Φ...δων] Φείδων. Æginetas insulæ sterilitate laborantes in mari negotiari coactos ait Ephorus, vnde ad commercia nummos argenteos eis primò, à Phidone Argiuorum Rege, cusos scribit apud Strabonem lib. VIII. Idem est cui ponderum & mensurarum, apud Græcos, inuentio tribuitur. Vide Scaligerum ad Eusebianum MCCXVII.

Lin. 47. pag. 9. Ἀρχίας Εὐαγόρου] Archiæ, qui etiam ex Heraclidis fuit, patrem alibi occurrere incompertum habeo. Sed de colonia ab eo è Corintho deducta, Syracusis conditis aut amplia tis, & Temeno (vnde Temenidæ) satis habetur apud Thucydidem in sexto, Martianum Heracleotem, Pausaniam in Eliacorum primo, Strabonem lib. VI, & VIII. Videsis Scaligerum ad Eusebianum numerum MCCXXXIIII.

Lin. 48. pag. 10. Ἀφ' οὗ καὶ ἐνιαυτὸν, &c.] Spatium lacunæ & elementorum reliquiæ hanc aut huiusmodi lectionem suadent. Ἀφ' οὗ καὶ ἐνιαυτὸν ἦρξεν ὁ ἄρχων quod in versione substituimus. Res ipsa etiam hunc sensum planè firmat. Ita autem de Archonte ἐπωνύμῳ tantum loquutus, ceteros, qui collegium annuum cum eo constituebant, satis indicauit.

Lin. 49. pag. 10. ὁ Τερπάνδρου] Terpandrum Antissæum & Lesbium, vt heic, dictum scimus; etiam Arnæum & Cumæum Suidæ. Sed vnde Dercdenius, aut quid sibi velit, planè nescimus.

Ibid. τοὺς νόμους] De Nomis anteà diximus. In vtraque vocabuli notione, Nomorum Lyricorum autor fuit Terpander, etiam, vt volunt aliqui, primus, quem alij tamen Philammonem fuisse malunt. Sed hanc rem diiudicandam puto ex varia Lyræ Chordarum accessione. Noua enim quælibet accessio nouos

uos peperit Nomos seu leges musicas. Tetrachordem aiunt Orphei, cuius Mercurius dicitur inuentor, primò auxit Chorebus, secundò Hyagnis, tertio Terpander, septimâ adiectâ. Ita Boetius de Musica lib. I. cap. XX. vbi Nichomachum affert autorem, lyram quatuor duntaxat chordis, etiam Orphei ætate, constitisse. Certe Nichomachus Gerasenus diserte Orphei lyram ait fuisse septichordem, atque, ipso à Mænadibus discerpto, in mare iactam. Iectam autem ad Antissam Lesbi insulæ vrbem. Repertam ad Terpandrum (qui Antissæus) allatam esse. Illum verò secum in Ægyprum portasse vt antistitibus sacris ostenderet, eiusq; inuento se primarium seu ἀρχηθυρέτην venditasse. Vide Nichomachum in Harmonicæ Enchiridij lib. II. cap. I. Et Nicephotus Gregoras ad Synesij insomnia septem etiam chordas Orphei lyræ tribuit, ita alij. Neque sane temporum rationi satis conueniunt quæ habet ibi Boetius. Nam Hyagnis etiam Orpheo vetustior; si nostro & Eusebio fides. Higynus item Mercurium primò, septichordem formasse lyram memorat. De Terpandro porrò, Nomis eius, Lyra septichordi atq; alijs in musica ab eo nouatis, vide Plutarchum de Musica, Cleonidis quæ Euclidi tribuitur Harmonicam, Athenæum lib. XIV. Strabonem lib. XIII, Suidam, Anonymum cum Censorino plerunque editum cap. XIX. & veterem hypothesin Pythiorum apud Pindari Scholiasten. Et de lyræ forma, & Chordis, earumque variatione, consule insuper in primis viros summos Scaligerum patrem Poetices lib. I. cap. XLVIII. Filium ad Manilium pag. 422. & Hugonem Grotium ad Arateorum Phænomenon imagines pag. 54. Et συναγωγῇ historicâ cum Eusebio editâ, Simonidem Lyricum, nepotem scilicet, τῇ λύρᾳ τὸν τρίτον ῥόμβον traditur adinuenisse. vide ibi Olympiade LV. Ceterùm Clemens Alexandrinus Stromat. α. de Terpandro; Μέλος ἀρῶτος, inquit, προσέθηκε τοῖς ποιήμασι, καὶ τοὺς Λακεδαιμονίων νόμους ἐμελοποίησε Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος, quod Heruetus vertit, *Modos Poematibus primus adiecit & Lacedæmoniorum leges numerosis versibus scripsit.* De Poematibus vide quæ supra ex Plutarcho adnotauimus, vbi de Nomis. Sed Νόμους heic Leges denotare mihi persuasum omninò non est. Ciuiles scilicet; quæ tamen apud veteres Græcos, seculis eorum vetustioribus, ni fallat Capella, canebantur; de qua re etiam nos supra aliquid adduximus. Exprobrat eo in loco Græcis doctissimus ille pater prima artium, quæ tunc in vsu, inuenta recentiora fuisse, & Ebraicâ antiquitate multo posteriora. Quamplurima enumerat. Inter ea etiam hoc obijcit; quo tempore nihil minùs in vsu fuisse meritò existimaris, quis quàm alicubi omninò Ciuiles Leges in Græcia, nedum Lacedæmone, siue cantari, siue versibus scribi numerosis. Neque enim eiusce rei exemplum alibi reperire potuit Aristoteles suo æuo præterquam apud Agathyrsos. Vt videre est in Problematum decimo nono. Intempestiuè igitur nimis neque ad rem, de Legibus Ciuilibus, hæc scripserat Clemens. Sed verò de Nomis, id est cantilenis sacris tunc temporis Lacedæmone vsitatis, appositissimè. Notissimum erat, Græcorum Festis Nomos huiusmodi cani, quod scimus ex Plutarchi libro de Musica, vbi Olympo autori tribuuntur Νόμοι ἁρμονικοὶ οἷς νῦν χρῶνται (quæ eius verba sunt) οἱ Ἕλληνες ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν θεῶν, *Nomi harmonici, quibus nunc etiam vtun-*

tur Græci in Festis Deorum. Sed nec ἐμελοποίησεν est Clementi, *numerosis versibus scribere*. Sed *Modulis, seu notis Musicis temperare*, aut *phthongos aptare*, id est, ταῖς ᾠδαῖς etiam μέλη περιτιθέναι; adeo vt id, quod hic dixit, non aliud fuerit quam Terpandrum tum poematis primùm modos adiecisse, seu carmina fecisse melica, tum musicæ sacræ, cuius, in Nomis seu cantilenis sacris tunc vsus erat Lacedæmone, autorem fuisse. Ita Timosthenes Ptolemæi Philadelphi classis præfectus Nomon Pythicum, cuius vsus solennis in certamine Pythico, & partes eius quinque ἐμελοποίησεν, apud Strabonem lib. IX. De opinionis in hac re Patris veritate, non disceptauimus. Sed aliam fuisse eius mentem credere nequeo. Lacedæmonios autem signanter nominauit, quia nulla Græcarum ciuitatum æquè ac illi Musicam, siue bello, siue pace, curabant. Testes sunt Athenæus lib. XIV, Capella lib. IX, Agellius lib. I. cap. XI. Ioannes Tzetzes Chiliad. lib. I. cap. XVI. Sextus Empiricus aduersus Mathematicos lib. IV. alij.

Ibid. ... λησε... καὶ τῷ ἐμαυτοῦ ἐμῷ δικῷ μετέσχεν] vertimus *tibijs cecinit* (nam ὕλησε exaratum fuisse non est cur dubitemus) ..... *& actionem coram me depulit*. De Terpandro hoc dici nemo sanus putet. Quid enim cum Terpandro autori nostro qui quadringentis aut circiter postea annis vixit? Libenter ἐπέχω heic. Nec tamen quod coniectura suggerit, inuidebo. Cum venia id forsan placebit, sine qua placet nihil. Autor heic legitimæ Musicæ, cum Imperio forsan, in Republicâ suâ præfuit, & prehensionem seu in ius vocationem, seu vtramque habuit eorum qui, contra quam leges aut mores recepti præscripsissent, Musicam innouassent, atque, inter narrandum Terpandri nouationem, alium sibi coæuum (ita videri possit) obiter & parentheſi memorabat, qui, Terpandri exemplo fretus, etiam in receptos illos harmoniæ mores commiserat & in ius demùm vocatus absolutus est. Iudicium in re huiusmodi latum habes apud Boetium lib. I. de Musica in Laconico illo Ephororum Decreto in Timotheum Milesium, quod in eulgatis libris miserè corruptum habetur. Reperitur etiam tum apud Paulum Leopardum Emendationum lib. VIII. cap. XIV, tum in Gregorij Gyraldi Historiæ Poetarùm Dialogo IX. Sed emendatius apud Iosephum Scaligerum in Manilianis pag. 426. Actio in Timotheum instituta est, præcipuè quod chordarum lyræ numerum vsque ad vndecem auxisset, atque ita iuuenum animos corrupisset, τῶν πολυφωνίαν εἰσάγων. Sed Artemon apud Athenæum lib. XIV. scribit eum, dum in iudicio stabat, atque aderat minister, qui, ex Decreto, superfluas chordas præcideret lyramque ad septem reduceret, Ἀπολλώνιον seu minutulum Apollinem indicasse, πρὸς τὴν ἀντικὼ σύνταξιν ἰσόχορδον λύραν ἔχοντα καὶ ἁρμόττεσθαι, *Cuius lyræ tot erant chordæ haud diuerso situ dispositæ, atque inde absolutum fuisse*. Iudicium de Timotheo annos C. aut circiter autoris nostri Ἀνάχαρσιν anteuertit. Sed etiam eius æuo, hoc est, post initia Imperij Græci, seu Seleucidarum, insignes, pro artificum ingenijs, in Musicam receptam irrepsisse mutationes palam est ex ijs inprimis quæ apud Plutarchum habet Aristoxenus de Telesia Thebano sibi coæuo, & de Aristonico Argiuo Menecharmus, & Lysandro Sicyonio Philochorus apud Athenæum

næum lib. XIV. Alia eiusmodi sunt. Et eiusmodi quempiam reum coram ipso autore, iudicis partes sustinente, absolutum præcedens fortè lacuna heic occuparat.

Lin. 50. pag. 10. Ἀφ' ἧς Α.....ς Λύδο.....] Vix fieri potest vt id, quod exaratum fuit, aliud fuerit ab Ἀφ' ἧς Ἀλυάττης Λύδων ἐβασίλευσε. *Ex quo Alyattes Lydia regnauit.* Vide Canonem nostrum Chronicum.

Lin. 51. pag. 10. Μηθυλώνης εἰς Σικελίαν] Phaon Lesbius, quem miserè deperibat Sappho poetria Lyrica, in Siciliam velificauerat, quem demùm (vt noster heic innuit) Sappho secuta est, & tædium, quod ob absentem amasium passa est, & patriam fugiens. Ouidius in amatoria Sapphus Epistola ad Phaonem.

Nunc tibi Sicelides veniunt nona præda puellæ,
Quid mihi cum Lesbo? Sicelis esse volo.

Sed amoris postea ac spretæ iniuriæ formæ impatiens, in Acarnaniam se contulit, vbi Leucadis saltum, certissimum amoris remedium, idque prima subijt, si fides Menandro apud Strabonem libro X. De eo saltu vide, ante alios, Ptolemæum Hephæstionem apud Photium. Mitylenæa igitur Sappho, & celeberrima poetria fuit, atque à Phaone amata, & ea ipsa cuius figura numismatis inscribebant Mitylenæi, vt testatur Pollux libro IX. Sed Eresiam Sappho, non Mitylenæam nec Poetriam illam, Phaonem arsisse volunt alij. Vide Nymphin apud Athenæum lib. XIII, Suidam, & Apostolium in Φάων. Amorem hunc Sapphus natum perhibet Magorum vanitas, quòd herba masculà Centumcapita dicta Phaoni comisisset. Inde enim viros amabiles fieri. Sic Plinius lib. XXII. cap. VIII. Vide Suidam in Σαπφώ.

Lin. 53. pag. 10. Κύρραν] De expeditione qua Eurylochus Crisæos & Cirrhæos, seu Cyrrhæos (nam vtroque modo Cyrrha scribitur) eos, qui oraculum consultabant, insidijs in via infestantes profligabat, heic verba facta fuisse certissimum est. Inde enim instauratus Pythicus agon & χρηματιτὴς factus est; præmijs scilicet ex opimis confecti belli spolijs depromptis. Nec cur χρηματιτὴς hic agon dictus fuerit, satis alibi docetur. Vide Argumenta Scholijs Pindari Pythiorum præfixa, Petrum Fabrum in Agonistico lib. II. cap. XXIV, Iulium Scaligerum Poetices lib. I. cap. XXIII. Et Helladio in Chrestomathia, Certamina Pythia posita sunt μετὰ τὸν τῶν Κίρραν πόλεμον, *post Cirrhæ cladem.* Videsis item Rhodiginum Antiq. lectionum lib. XIV. cap. XIX.

Lin. 54. pag. 10. ..... ἀγὼν] Ἀφ' ἧς ὁ στεφανιτὴς ἀγὼν, &c. *Ex quo idem Certamen Coronarium iterum factum est.* Præmia scilicet Victorum demùm Coronæ erant. Antiquitùs enim etiam coronarium fuerat. Videsis Strabonem, lib. IX. in Phocide, Argumenta Scholijs Pythijs Pindari præfixa, Pausaniam in Eliacorum II, & in Phocicis. De Archontibus verò Simone & Damasia secundo, plura mox in Canone Chronico.

Lin. 55. pag. 10. Σωσιφάνους] Susarionis poetæ Senarij aliquot, de Femina, citantur Stobæo Sermone LXVII. Idem sunt quos, dissimulato Stobæi nomine, habet Gyraldus de Poetis Dialogo VI, qui nil aliud de Susarione sibi repertum

esse ait. Clemens vero Alexandrinus Stromat. a. Ἐπιχάρμου, inquit, κωμῳδίας συνθέσεως, ὃ Ἰκαριεύς, *Comœdiæ inuentor erat Susarion Icariensis.* Nonnè Sannyrion idem fuit? Haud rarum est, vt nomina quæ rarò occurrunt, deprauatissime à librarijs describantur. Sannyrionis autem Atheniensis Comici nomen apud Athenæum aliquoties legitur. Habet etiam Suidas, Et veteris Comœdiæ autor primus aut inter primos fuisse dicitur. Vide Iulium Scaligerum Poetices lib. I. cap. VII. Nec contra facit quod Icariensis alter, alter Atheniensis dictus fuerit. Id genus denominationes diuersæ satis sunt frequentes.

Lin. 58. pag. 10. Ἐ Πλάξιππον Ἀλ... σιν] Ἀλκήστιν. Alcestis igitur erat Tragœdia quam primam docuit Thespis. Cognominem habet Euripides. Sed in recensendis Thespidis Tragœdijs nemo scriptorum, puto, Alcestin memorat. Primum etiam Tragœdiæ autorem hunc facit Clemens Stromat. a. & Plutarchus in Solone. Et Horatio de Arte, primus est Thespis

Carmine qui Tragico vilem certauit ob hircum.

quod hic etiam planè ex verborum reliquijs innuitur. De eo vide plura apud eruditissimum Isaacum Casaubonum de Satyrica poesi lib. I, cap. V, Gyraldum, Scaligerum patrem.

Lin. 61. pag. 11. Ἀφ' ὃ χόρεσι πρῶτον] Sublatâ, è veteri Comœdia, Chororum licentiâ, agi cœperunt seorsim, vt primò fermè agebantur. Nam vetus Atheniensium musa nihil aliud erat præter χόρους ἀνδρῶν καὶ παίδων, *choros puerorum & virorum* quod docet Maximus Tyrius dissertatione XXI. Vnde etiam Tragœdia & Comœdia tandem propagatæ. Trichoriam Lacedæmonijs instituerat Tyrtæus ad tres ætates, Puerorum scilicet chorum, Virorum, & Senum. Vide Pollucem lib. IV. De chori item vetustate, vide Eusebium numero DCCXXXIV, vbi de Philammone, & Philostratum in vita Apollonij lib. VI. cap. VI. vbi de Æschylo. Virorum autem non solùm agebatur chorus, sed demùm in certamen euasit, quod vicit primus choragus hic seu chori coryphæus (ita dictus, qui choro præerat & eum docuit seu edidit) cuius nomen penè in Marmore obliteratum aliunde restitui, puto, nequit. *Hypodicus* si legam, fauent satis & elementorum quæ supersunt vestigia & lacunæ spatiolum. Chalcidensem fuisse palam est. Nam χαλκιδ... tantum non integrum in Marmore habetur. Quisquis demùm heic fuerit, & Poetam & Musicam fuisse insignem dubitandum non est. Viderint igitur perspicaciores an *Hippicus* carminum scriptor numero Eusebiano MCCCCLXXVII. (qui æquè ignotus est) aut *Hippasius*, nomen apud Capellam æquè controuersum lib. IX, aut *Pondos & Hyperides*, in libello cum Censorino plerunque edito, aut medelam heic subministrent, aut hinc accipiant.

Lin. 66. pag. 11. Ἀφ' ὃ Ξέρξης τὴν Ἑλλάδα] Vide Herodotum in Polyhymnia & eiusce, de hac re, explicationem eruditam apud Dionysium Petauium ad Themistij orationem X.

Lin. 70. pag. 12. Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους] Bini Simonides clariores apud Scriptores habentur. Auus & ex filia nepos. Auus Leoprepis filius vocatur Suidæ; atque ei memorandi artis inuentio tribuitur, de qua item Cicero de Oratore Secundo. At ex nostro liquet Leoprepem aui generum fuisse & nepotis patrem. De auo antea dixerat. Heic

de nepote. Cæus vterque fuit; vterque Poeta. Neque igitur auo sed nepoti inuentio illa debetur. De Simonide hoc, vide Ioannem Tzetzem Chiliade I. cap. XXIV, vbi victorias reportasse ait quinquagenta sex. Consule etiam Valerium Maximum lib. VIII. cap. VII.

Lin. 72. pag. 12. Ἀφ' ἧς ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσεν] De saxo illo quod è cœlo in Ægos flumen cecidisse dicitur, vide de Plinium lib. II. cap. LVIII. Eiusdem casus & prædictionis Anaxagoræ meminit Laertius in eius vita. Et apud eundem Silenus historicus ἐπὶ ἄρχοντος scribit Δημύλου λίθον ἐξ ἀρανῦ πεσεῖν, *Archonte Dymilo lapidem è cœlo decidisse.* Sed huius nominis archon alibi non reperitur. Vnde Ioseph Scaliger librarios in Laertij exemplaribus lacunam, quæ archontis nominis locus fuerat, ita præterijsse existimat, vt ex δίμυλον λίθον, quod lapidem instar duarum molarum ei significant & autoris verba erant archontem sequentia, archontis nomen perperam crearent. Legi igitur voluit ille ἐπὶ ἄρχοντος Λυσιάδου δίμυλον, &c. Vide eum ad Eusebianum numerum MDLI. Certè & ipsum Anaxagoram dixisse solem fuisse μύλον διάπυρον, seu *molarem lapidem ignitum* legimus apud Iosephum contra Appionem; vbi tamen μύδρον διάπυρον, vt apud Laertium habetur, id est, *massam candentem* reponi vult Isaacus Casaubonus. Sed demum si archontis nomen fuerit apud Laertium, ita vt vult Scaliger, prætermissum, nostro heic autore, interfere Θεαγενίδου. Philostratus autem ait Anaxagoram prædixisse οἱ λίθοι φέρεσθαι Αἰγὸς ποταμοῦ τοῦ ἀρανῦ ἐκδοθέντος, *Lapides*, pluraliter, *in Ægos flumen è cœlo casuros*; De vita Apollonij lib. I. cap. II.

Lin. 83. pag. 13. Καυσώδη ἦν τότε] Quidnam id fuerit quod heic autor interseruerat, satis perspectum non habeo. Sed, si benè arioior, Cometæ flammis Cœlum micans seu ardens notarat. Καυσώδη ἦν τότε καὶ οὐρανός, aut eiusmodi quid. *Tunc arsit cœlum.* Certè sub archonte, Aristoclis exemplaribus, Aristæo dicto, ingens in Achaia visus est cometa, in hyeme circa occasum equinoctialem cuius radij etiam tertiam partem cœli illuminarunt. Vide eum Meteorologicorum lib. I. cap. VI. Ei ὁ μέγας κολοσσὸς & ὁ μέγας ἀστὴρ dicitur. τὸ γὰρ, inquit, φέγγος ἀπέτεινε μέχρι τῆς τρίτης μοίρας τοῦ οὐρανοῦ, *Lumen eius se extendebat vsque in tertiam cœli partem*, id est, circa occasum ἐφαπτόμενος τὸ τρίτον μέρος τὸ ἐπὶ γῆν, *tertiam Hemisphærij partem illum inibat*, quæ verba sunt Olympiodori ad eundem locum. Loquitur de eo Aristoteles ac si suo æuo aparuisset. Natus est Aristoteles Olympiade XCIX. teste Laertio, atque ita XII. annum ætatis agebat, Olympiadis CI. quarto, seu archonte Astæio, de cuius nomine in Marmore non dubitandum. Nam etsi quo tum vocentur non satis manifestum sit, haud aliud tamen fuisse quam quod Ἀστεῖος formet ex vestigijs palam est. Neque lacunæ spatium quam τῇ ἰῶτα amplius est. At verò neque dum vixit Aristoteles, Aristæus archon reperitur, nec in perpetua illa serie archontum CL aut circiter, quæ Aristotelis excessum proximè antecurrit, nec alibi occurrit aut nomen archontis eiusmodi, aut aliud quod tam Aristæo proximat quam Astæius, vti vocatur etiam in Fastis archon huius anni. Sub Alcisthene autem archonte qui proximum occupat annum, id ipsum quod Aristæi anno apud Aristotelem tribuitur, collocare videtur Olympiadum

ἀναγραφὴ Scaligeriana. Λαμπὰς, inquit, ὤφθη κατὰ τὸν ἀέρα ἐπὶ πολλὰς νύκτας τοσαύτην ἔχουσα λαμπρότητα καὶ δύναμιν τοῦ φώτος, ὥστε ἐπὶ τῆς γῆς σκιὰς ποιῆσαι φαινομένας τῇ σελήνῃ, *Fax cœlo visa est plures noctes cuius tantus erat luminis fulgor, vis tanta, vt etiam vix minores fecerit in terra, quam luna, vmbras.* Sed vitium solenne est, in annos proximos Epochas ex locis proprijs desilire, & non semel in ea ἀναγραφῇ commissum.

Lin. 84. pag. 13. . . . . γέγονε Θυελαίων] Ἀφ' ἧς ἡ μάχη ἐν Λεύκτροις ἐγένετο Θυελαίων, &c. *Ex quo Leuctrica pugna commissa est, Thebanorum,* &c. Aut vocabulis hisce aut hoc certè sensu supplendum esse lacunæ partem certissimum est. Adi Chronicum canonem ad annum Periodi Iulianæ 4343.

Lin. 89. pag. 14. . . . . κελόνου βασιλεύοντος] Ἀφ' οὗ Φιλίππου, ὁ Ἀμύντου τῶν Μακεδόνων ἐβασίλευσε, καὶ Ἀρταξέρξης ἐτελεύτησεν. Ὠχου δὲ ὁ υἱὸς βασιλεύει τῶν Περσῶν ἔτη.... *Ex quo Philippus Amynta F. Macedonia regnare cœpit, &, Artaxerxe mortuo, successit in Imperio Persico Ochus filius, anni....* Ita scripsisse autorem veri est satis simile. Coniecturæ adstipulantur & spatia eorum quæ periere, & reliquiæ, præter res ipsas, de quibus vide Chronologos. Alia quæ Marmoris Historias explicent, locum habent in notis Chronico Canoni interseritis commodiorem.

Canon Chronicus

Veterum Græcorum Epochas, *ab Anonymo in Marmore descriptas, annis tum* Periodi Iulianæ, *tum qui* vulgarem D. N. Iesu Christi Epocham *antecedunt, singulatim indicans. Adiectæ sunt etiam suis locis* Olympiadum anni. *Abiectis scilicet ex* 4450. (*quod, qua ratione fit, ostenditur suprà in Apparatu Chronologico*) *singulis, quæ in Marmore habentur, intervallis, relinquuntur singuli anni qui in Periodo Iuliana vnamquamque Epocham designant.*

Anno Periodi Iuliane	Ante christū.		
3132	1582	CEcrops primus, Athenarum Rex, regnare cœpit. Ab eo, Tellus circumiacens, quæ Attica dicta erat, nominata est Cecropia.	*Rege Athenarum. Cecrope prima.*

Epocha hæc recentior est Eusebio, annis XXVI. Nec maior firmè consensus est inter eum & nostrum

Anno Periodi Iuliane	Ante Christū.		
		ſtrum ante annorum Archontum initia, ſeu Periodi Iulianæ annum MMMMXXX.	Regę Athenięnſium.
3140	1574	Deucalion regnat in Lycoria iuxta Parnaſſum.	Eodem.
3182	1532	Actionem inſtituit in Martem Neptunus, de Halirothij cæde; vnde Areopagus ſeu rupes Martia nuncupabatur iudicij locus. Tam Neptuni actionis formulam quàm Martis exceptionis finxit Libanius Sophiſta, declamatione XXII & XXIII.	Cranao.
3185	1529	Deucalionis Diluuium, Fuga, Sacrificium pro ſalute Ioui Phyxio. Conuenit Varro apud D. Auguſtinum de Ciuitate Dei lib. XVIII. cap. X. vti etiam Græca Euſebij pag. 27. Etſi in Chronico ab Hieronymo verſo & in Canone pag. 74. ſub Cecrope ab eodem collocetur. Adſtipulatur noſtro etiam Cedrenus cuius tamen Græca malè diſtincta, non meliùs verſa legimus. Diluuium contigit in Theſſalia ἐπὶ Δευκαλίωνος, inquit, βασιλεύοντος Ἀθηνῶσι δευτέρου Κραναὸς αὐτόχθονος, *ſub Deucalione, regnante Athenis Rege ſecundo Cranao indigena.* Sed perperam typis editur ἐπὶ Δευκαλίωνος βασιλεύοντος Ἀθηνῶσι, δευτέρου Κραναὸς αὐτόχθονος, quod à Xylandro penus redditur, *Deucalione Athenis regnante, ſecundo à Cranao indigena.* Quin cum noſtro conſentiunt Tatianus aduerſus gentes, & Clemens Alexandrinus Stromat. a. quorum vterque ſub Crotopo Argiuorum Rege, Athenienſium Cranao coæuo, Diluuium hoc ponunt. Sed Oroſius lib. I. cap. IX. ſub Amphictyone.	Eodem.
3192	1522	Amphictyones, & Pylæicus conuentus inſtituuntur.	Amphictyon.
3193	1521	Græci primò Hellenes nuncupati, ab Hellene Phthiotidis Rege. Agon item Panathenaicus inſtitutus; aut de eo inſtituendo ſiue Sancitum, ſiue Conſilium. De Hellenum nomine conſulendus, præter eos qui obuij ſunt, Dicæarchus in βίῳ Ἑλλάδος.	Eodem.
3195	1519	Cadmia condita a Cadmo Agenoris filio.	Eodem.
3198	1516	nicia regnant.	

Vide notas pag. 73.

Anno Periodi Iuliane	Ante Christū.		
		Danaus cum filiabus quinquaginta ex Ægypto, naui, Pentecontoro dicta, in Græciam transuectus. Earum, in Rhodo insula, sacrificia.	Rege Athenien sium.
3203	1511		
3208	1506	Primis Panathenæis celebratis, Erichthonius primus currum iunxit. Mysteria Deorum matris in Cybelis cœpere. Hyagnis Phryx Tibias inuenit; Harmoniam Phrygiam eis primus ceecinit; aliorum Nomorum Matris Deorum, Bacchi, Panis, autor est.	Erichthonio.
.....	.....	Minos Cretâ regnat. Ferrum in Ida monte ab Idæis Dactylis Celimide & ceteris reperitur. De Idæis hisce & Ferro reperto, videsis Strabonem lib. X. & Scholiastem ad Apollonij Argonauticon lib. I. (vnde pleraque compilauit Natalis Comes in Mythologiæ suæ lib. IX. cap. VII) Scaligerum tum ad numerum Eusebianum DXCIX. tum in Canonum lib. III. pag. 341, item Clementem Stromat. a. & Scaligerianam αωαγωγὴν historiarum pag. 400. & 401.	Pandione primo.
3305	1409	Ceres Fruges plantat. Triptolemus item, in Eleusine.	Erichtheo.
3315	1599	Mysteria Eleusinia (vt videtur) cœpere.	Eodem.
.....	.....	Lustrationis Festum institutum.	Pandione secundo.
.....	.....	Certamen in Eleusine gymnicum institutum.	Eodem.
.....	.....	Lycæa, seu Lupercalia, in Arcadia instituta.	Eodem.
3419	1295	Frugum apud Athenienses sterilitas. Oraculo de ea re consulto, indictum a Minoe adolescentum, impuberum, & virginum tributum subiere. Minos hic secundus erat, qui scilicet primus θαλασσοκράτης, seu Maris imperium obtinuit. Videsis Scaligerum ad numerum Eusebianum DCCLXV.	Ægeo.
3455	1259	Theseus sparsos Athenienſium pagos in vnam vrbem collegit, statum popularem instituit, Isthmiorum certamen instauraui, vt Sinis manes placaret.	Theseo.

Anno Periodi Iulianæ	Ante Christū.		
		.....	Rege Athniensium.
3458	1256	Nam ex Græcis elementis numeralibus planè liquet numerum heic proximum fuisse ΗΗΗΗΗΔΔΔ

Anno Periodi Iulianæ	Ante Christū		
		consule in I. de Emendatione pag. 43. & V. pag. 355. & III. Canonum pag. 283. & Dionysium Petauium de Doctrina Temporum lib. IX. cap. XXVII. & sequentibus. Constantinus autem Manasses bellum Troianum, annis CL. aut circiter recentius facit. Nam, vnde edoctus nescio, Priamum à Dauide Iudæorum Rege copias frustrà popoſciſſe auxiliares ſcribit,	*Rege Athenienſium.*
		Ἐκ πάντων ἓν, inquit, ἀπορεῖς ὁ Δαρδανίδης γέρων Εἰς τὸν Δαυὶδ τὸν ἄναξ τῆς Ἰουδαίας πέμψῃ Ἀλλ' ὁ Δαυὶδ ὃ δίδοσιν, &c.	
		Et præter Chronologorum, qui perpetuas temporum ſeries ducunt, turbam, videſis item Hoſueti Collectanea in Clementem Alexandrinum pag. 797. Sed demonſtratiuam eſſe hanc epocham aſſerit Scaliger, vtpote quæ ſuo tempeſtatis charactere nititur; adeoque, rationibus ſubductis, collocat ille in anno periodi Iulianæ MMMDXXXI. qui, anno à noſtro notato, annis etiam XXVI recentior eſt. Vno anno veruſtius numero Scaligeriano coniectat fuiſſe hoc excidium Petauius. vtriuſque rationes perpendant & porrò viderint heic doctores. Quin Nouennium tantum integrum interuenit poſt expeditionem Græcorum ad vrbem exciſam. Et Tempore verno expeditiones fieri ſolebant, de qua re vide plura poſteà Notis ad Smyrnæorum Fœdus. Abſoluto demum poſt expeditionem nouennio, ſub æſtatis initijs, id eſt proximo ſeu decimo anno capta eſt vrbs.	
		Et Danaum decimo vere rediſſe rates	
		ait Propertius lib. IV. quod & Chalchantis paſſerum portenti interpretamento apud Homerum Iliade ſecunda eſt conſonum.	
3508	1206	**Iudicium in Areopago de Oreſte.**	Demephonte.
		Nam liquet tam ex numeralium elementorum veſtigijs quam ex ijs quæ præcedunt & ſequuntur, numerum heic fuiſſe Μ^HHHH ΔΔΔII. ſeu DCCCCXLII.	
3512	1202	**Cypro Teucer ſedes poſuit; Salamine nempè condita.**	*Eodem.*
*			Meneſtheo *de quo vide notas ſupra pag. 68.*
3637	1077	**Ionica migratio, Neleo duce.**	
		Tribuuntur hæc plerunque anno octauo Acaſti Regis Athenienſium,	

Anno Periodi Iulianæ | Ante Christū.

chenienſium, ſeu periodi Iulianæ MMMDCLXXIII. Vide Euſebium numero DCCCCLXXV. Et annorum CXL interuallum plerunque habetur inter Troianum excidium & hanc migrationem, vti diſertè etiam numerat Eratoſthenes in canonibus. Vide Clementem Stromat. a, Scaligerum ad dictum Euſebij locum, & Petauium de Doctrina Temporum, lib. IX. cap. XXX. Atqui, licet prior pars numeri apud noſtrum diſparuerit, tamen ΔIII. ſeu XIII. eum terminat. Sed nullus eſt numerus qui ternario terminatus & ex DCCCCXLV (quo ſcilicet epocha Troiæ captæ Noſtro notatur) deductus relinquit CXL. Si ſcripſit noſter ΗΗΗΗΗΔIII id eſt, DCCCXIII. interuallum illud ei erit tantum annorum CXXXII. Neque alius eſt numerus ita terminatus vnde aut interuallo quod diximus numerus propior elici poteſt, aut quo propiùs ad aliorum rationes accedat noſter. Ceterum & ita non ſolum in anno regis (quocunque is fuerit nomine dictus) annis aliquot ab alijs diſcrepat, ſed etiam prochroniſmo annorum XXXVI in epochæ conſtitutione. Nam ſi detur numerum quem diximus eum heic adnotâſſe, reſpondet, in periodo, annus MMMDCXXXVII.

Regę Athenienſium.

*

3770 | 944

Heſiodus floruit.

Suadet lacuna quæ veſtigia reliqua numeri, qui ad Heſiodi ſpectat, ſequitur, eum integrum fuiſſe ΗΗΗΔΔΔΔ ſeu DCLXXX vnde annus, quem adiecimus, exit. Si aliter fuit terminatus, pauculorum vtcunque annorum diſcrimen eſſe duutaxat palàm eſt. Annum autem notatum fuiſſe puto non alium quam quo primùm Heſiodus poemata publicè recitauit aut in certamen poeticum deſcendit; quod ipſum ſentiendum eſt de anno Homero proximè aſſignato.

3807 | 907

Homerus floruit.

Ita XXXVII annis Heſiodus artis ſuæ ſpecimina publicè edidit ante Homerum. De horum ætate, quæſtio eſt & vetuſtiſſima & celeberrima. Et vter natu antiquior. Sed L. Accius poeta & Ephorus hiſtoricus, vt noſter, Heſiodum priorem faciunt. Vide Agellium lib. III. cap. XI. Varias autem de Homeri æuo ſententias vide apud Clementem Stromat. a, & Euſebium numero DCCCCVIII. & in Chronico Græco pag. 31. 33. 34. & 215. Adi portò ſi placet Scaligerum ad dictum numerum, Petauium de Doctrina Temporum lib. IX. cap. XXX. Paterculum lib. I. &, ad

Diogneto.

Anno Periodi Iulianæ.	Ante Christũ.		
		cum, Lipsium, Philostrati Ἡρῳικὸς in Euphorbo, &, præter ea quæ congessit Gregorius Gyraldus dialogo II, Apollodorum atque alios apud Ioannem Tzetzem Chiliad. XII. cap. CCCXCIX. Recentiores, qui perpetuas annorum series obiter contexunt, prætermittimus.	Regę Athenienſium.
3819	895	**Phidon Argiuorum Rex nummum argenteum percussit in Ægina insula.** Vide Eusebium numero MCCXVII. & Scaligerum ibidem.	.....
	Olympiad.		
*		**Archias Euagiti F. coloniam è Corintho in Siciliam deduxit. Syracusæ conditæ.**	Æschylo.
3957	5 4	757 Conditas Syracusas numero MCCLXXXIV scribit Eusebius, id est ano Clidici Athenarum Regis primo. Epochæ numerus annorum in marmore euanuit. Sed annus regis manet, nimirùm XXI Æschyli regis, qui primum Clidici annis XXIV anteuertit & anno IV. Olympiadis V respondet seu periodi MMMDCCCCLVII. Videsis Scaligerum ad Eusebianum numerum & Hubertum Goltzium in Sicilia pag. 21. qui Eusebium heic sequuntur. Sed instauranda forsan hinc est chronologia tam de Naxo condita quam de Syracusis, si Thucydidi item fides habenda, cui, proximo post Naxum conditam anno, colonia ab Archia deducta est. Vide eum sub initio libri VI. Quinto item, inquit ille, post habitatas Syracusas anno, Chalcidenses è Naxo profecti Catanam condidere, & sub idem tempus Lamis, coloniâ Megaris deductâ, Trotilum condidit; alia item enumerat quæ pariter ab hoc Archiæ epocha ira pendent, vt, eâ ignoratâ, simul etiam illa vt ignorentur necesse est. Hæc omnia à Chronologis instaurentur, nostro autore, qui CL. duntaxat annis aut circitèr post Thucydidem scripsit.	
4030	24 I	684 **Primi annui Athenarum archontes.** Consentit heic noster ad amussim cum Eusebio. Et firmat id vterque quod impugnat Scaliger ad numerum Eusebianum & MCCXCVI & MCCCXXXIII. Sed & vide Eusebij Græca pag. 215. vbi item Olympiade XXIV. primus archon annuus præficitur; qui idem est annus. Atqui ex Pausaniæ loco in Messenicis de Hippomenis archontis decennalis anno quarto, adstruere	Archonte Athenarum. .....

hîc

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christū		Archonte Athenarum
			hic vult Scaliger metrachronismum integri quadriennij commissum esse Eusebio, quem arguit ac si in confesso esset, decennales illos Archontas quatuor singulis decennijs integris præfuisse; id quod etiam admittit Eusebius. Sed discedendum à receptiori de hac Epocha sententia non sentio. Ea scilicet proculdubio notior multò erat quam singulorum Archontum qui præcesserunt, anni, qui etiam pro imperiorum prorogatione, morte præueniente, aut Decreto summouente, plures aut pauciores esse potuissent, nec satis scriptoribus cogniti; ipsa interim annuorum Epochâ, vtpote Olympiadibus aut alio quouis charactere certissimo signatâ, notissimâ. Sed & vide porrò Eusebij Græca pag. 39. lin. 42. & Συναγωγὴν historicam Scaligerianam, vbi triennio recentiùs quam nostro collocatur Creon, primus ἐπωνύμου & ἄρχων, scilicet anno Olympiadis XXIV, tertio vti etiam Carolo Sigonio in Fastis Atticis. Adi insuper Meursium de Archontibus lib. I. cap. VIII, & Petauium lib. XIII. pag. 548.	
4032	24 3	682	.....	Lysiâ.
	33		.....	
4369	4	645	Terpander, Poeta & Musicus, Nomorum Autor insignis habetur. Annus est Olympiadis XXXIII quartus. Eiusdem secundo Terpander insignis habetur Eusebio. Huic etiam ætuo cum tribuit Hellanicus de anno dissentiens, apud Athenæum lib. XIV. vbi in Carneis primum eum vicisse ait. Carneorum autem Festum institutum est XXVI. Olympiade, teste ibidem Sosimo. Sed Hieronymo, eodem in loco, Plutarcho etiam libro de Musica, & Nichomacho Gerasceno lib. II. cap. I. multò vetustior est, & Olympiadibus Iphiteis prior. Vide etiam collocatur à Iosepho Blancano in Mathematicorum Chronologia, anno DCCC. ante Christi Epocham. De Terpandro vide item Ioannem Tzetzem Chil. I. cap. XVI. & Eusebium in Chronico Græco pag. 49.	Dropilo
4109	43 4	685	Alyattes, *ni fallor*, Lydorum Rex, in Dynastia Mermnadarum.	Aristocle.

Anno Periodi Iuliane	Olympiad.	Ante christũ.		Archonte Athenarum
			Prochronismus est apud Chronologos aliquot, qui accuratiùs rem æstimant, nouennij. Eusebio, septennij. Ex vestigijs quæ in Marmore nondum obliterata sunt, cum systemate eiusdem aui comparatis, alium heic præter hunc Alyattem innui persuasum non habeo. Numeri, qui Epocham designaret, partem priorem disparuisse verum est. Sed reliquiæ illæ ....ΔΔΔΔΙ, si coniecturæ fides, ΗΗΗΔΔΔΔΙ indicant. Maior esse annorum numerus nequit, quod tum ex instituto autoris ordine tum ex veteri Græcorum numerandi ratione scimus. Si minor fuerit, vt decennio minor sit necesse est, adeoque vti eo longiùs à recepta Chronologia discrepet. Vide Eusebium num. MCCCCV & Canonum Scaligerianorum lib. II. & III. atque eiusdem sequaces.	
....	....	....	Sappho poetria, Lesbia, solum vertens, in Siciliam fugit.	Critia primo.
4123	47 2	591	Cirrhâ direptâ, agon Pythicus instauratus est, præmijs ex ipsis spolijs propositis; nempè χρηματιτὴς factus est.	Simone.
4132	49 3	582	.... Agon Pythicus denuò στεφανιτὴς seu coronarius fit. Sic firmat noster sententiam receptam de anno quo heic agon coronarius factus est, tertio scilicet Olympiadis XLIX, vti disertè Pausanias etiam in Phocicis. Sed dum hoc firmat, conuellit interim, quæ de Pythiade præcedente habent scriptores. Vide Σλωανὸν historicam eam Eusebij Chronico editam in Olympiadis MH anno tertio. Quin verò Agonem pentaetericum ante hanc instaurationem fuisse, pro confesso habent, hoc est, post quartum quemlibet annum agi, vti Olympicum, solitum, adeoque præcedentem instaurationem quâ χρηματιτὴς, Cyrrhæis excitis, factus est, tertio Olympiadis XLVIII tribuunt; vti etiam, apud Pausaniam in Phocicis, habetur. Et videsis Scaligerum operis magni libri I. capite de Periodo Delphorum Pythia & ad numerum Eusebiannm MCCCCXXXV. Adde Petauium de Doctrina Temporum lib. I. cap. XXXIII. & Erasmum Schmidium in prolegomenis ad Pindari Pythionicas.	Damasiâ secunda.

Atqui

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christū		Archonte Athenarum
			Atqui instauratio illa, quæ Cythiæ excidium secuta est, nostro cadit in annum II. Olympiadis XLVII, Iulianæ nempe, vt vides, Periodi MMMMCXXIII. Ita nouennium interfuit, non tantum quadriennium. Et certè legimus agonem hunc olim fuisse nouennalem. Argumenti tertij Pythiorum Pindari autor, ἐπιλοῖπε δ' inquit, ὁ ἀγὼν κατοχὰς μὲν διὰ ὀκταετηρίδος, *Celebrabatur antiquitus certamen Pythium quolibet nouennio.* Et Censorinus de die Natali capite XVIII. *Delphis quoque ludi, qui vocantur Pythia, post octauum olim conficiebantur.* Ceterum σωαγωγὴν quam diximus autor (qui ipse Scaliger est) ab instaurata, anno Olympiadis XLVIII tertio, Pythiade, ipsas dinumerari Pythiadas scribit, neque aliter dinumerat. Res non omninò leuis est momenti. Et porrò viderint eruditi. Quod autem ad Archontas attinet, gratissima à nostro lux est. Et Simon & Damasias secundus, in Archontum Fastis, suis locis, vnde apud viros doctissimos hactenus exularunt, restituendi. Vide loca superius in notis ad hunc agonem indicata. Damasias verò apud Diodorum, qui Olympiade XXXV. præfuit, primus erat; hic, sub quo instauratus agon, secundus; quod primò ex hoc Marmore cognitum facem præbet insignem viro doctissimo lib. I. de Archontibus cap. XI, quem vnicum Damasiæ nomen fefellit.	
.....	.....		Susarion Icarienſis, Comœdiæ, *vt videtur*, inuentor. Vide Notas Historicas.	.....
4153	54 4	561	Pisistratus tyrannidem Athenis occupat.	.....
4156	55 3	558	Simonides poeta auus natus. Vide numerum periodi inferius 4245.	
4158	56 1	556	Croesi Asiæ Regis initia. Reliquiæ enim illæ ..... ΔΔΔΔΔΙΙ palàm ostendunt, modò perpetua scriptoris ordinis ratio obseruetur, numerum integrum fuisse HHHΔΔΔΔΔΙΙ, seu CCXCII vnde annus hic prodit.	Populo.

Anno Periodi Iulianæ.	Olympiad.	Ante Christū.		Archonte Athenarum.
*			Cyrus Sardes capit, Hipponax poeta Iambicus eiusce temporibus floret.	
4168	46		Si nostro heic cum Eusebio conuenit, tunc scripsit noster HHIΔΔΔII, seu CCLXXXII, vnde fit Periodi MMMMCLXVIII. Nam Eusebio hæc Epocha est Olympiadis LVIII, annus tertius. Sed neque hisce acquiescas.	
	58			
	3		Consule quæ adnotat Scaliger ad numeros Eusebianos MCCCCLXII. & MCCCCLXXI. & Olympiadum ἀναγραφήν, in NH. Sed de Hipponacte complurium annorum heic apud Eusebium prochronismus est. Is Olympiade XXIII collocat Hipponactem, seu periodi Iulianæ MMMMXXVI. At Plinius certum esse ait Hipponactem fuisse Olympiade LXIII, quæ seculo quod à nostro indicatur satis respondet, Vide item Scaligerianam illam Ciwaγωγῆ historicam Olympiade Z.	
*				
4178	61	536	Thespis poeta, Alcestidem tragœdiam docens, primus vilem certauit ob hircum.	..nxo. primo.
	1		Olympiade LXI docuisse seu Tragœdiam primò edidisse Thespim, autor est Suidas. Nostri numerus in Lacunam desinit. At si Suidæ fides, spatio Lacunæ non refragante potiùs annuente, habenda sit, ita supplendus est HHIΔΔΔIII CCLXXIII. Inde prodeunt numeri quos adnotauimus. Certe minorem fuisse quam CCXCI liquet ex Crœsi epocha; & cum nostro exacte ita conuenit ἀναγραφῆ Olympiadum. Sed de hirco pro præmio dato & tragœdia inde dicta, prochronismus est apud Eusebium annorum sane LV. Vide Numerum eius MCCCCXXVI.	
4189	63	525	Æschilus poeta natus.	
	4		Vide infra, numerum 4223 & 4257.	
4197	65	517	Darij Hystaspis F. Persarum Regis initium.	
	4		Quæ reliqua sunt numeri, autorem scripsisse HHIΔIII CCLIII, satis demonstrant. Sed metachronismus est quadriennij, & manifestissimus error, nisi alio nostro fuerit annorum eius ratio quam hactenus didicimus. Nam binas habemus apud Ptolomæum in quarto Magnæ Constructionis, eclipses lunares quarum alteri annus Darij XX & dies vigesimus octauus Epiphi, Nouembris scilicet	

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christū.		
			scilicet XIX, alteri annus XXXI. & dies tertius Iybi Aprilis XXV tribuitur. Nec aliter eius anni in Ms. quem diximus codice Reuerendissimi Archiepiscopi Cantuariensis notatur quàm in vulgatis, nisi quod numerus XXXI, [illegible] non numeralibus literis, exprimatur. Et consensus hic est tam exemplarium Græcorum quam versionum suo ex Græcis, sine ex Arabicis, vti ab eximio Mathematices Oxonij professore Ioanne Banbrigio, peramicè monitum est. Eclipsium harum altera in annum Nabonassari CCXLVI incidit, altera in CCLVII, id est, in annum periodi Iulianæ MMMMCCXII altera, altera in MMMMCCXIII Ergo annus Darij primus congruit periodi anno MMMMCXCIII qui quadriennio solido nostri calculum anteuertit. Videsis Iosephum Scaligerum lib. V. de Emendatione, pag. 379. & Dionysium Petauium de Doctrina Temporum lib. X, cap. XVIII.	Ptolemæus.
4202	67 1	512	Cædes & fuga Pisistratidarum, & eorum Tyrannidis finis; patriæ liberatoribus, Harmodio & Aristogitone. Propè abest noster à sententia quam V. Cl. Ioannes Meursius de Pisistratidarum initio stabilire nititur libro de Fortuna Attica cap. X; Sed tamen abest. Vide eius rationes tum ibi, tum in Pisistrato eius cap. V. Adde Dionysij Petauij Paralipomena ad libros de Doctrina Temporum pagina 856.	
4205	67 4	509	Chororum Virilium certamen primum, quo Hypodicus (*aut alius nomine non absimili dictus*) Chalcidensis vicit.	Lysagoræ.
			Vt numerus qui in lacunam desinit aut HHΔΔΔΔΠ CCXLV fuerit aut ab hisce non multum discreparit, necesse est. Inde producuntur quos adnotauimus.	
4217	70 4	497	Sophocles Poeta Sophillo patre natus. Vide inferius numerum 4244.	
4219	71 2	495	*De Hippia Pisistratida nescio quid habuit heic autor.* Fuga eius in Sigeum non aliud videtur quam tyrannidis Pisistratidarum finis quem supra iudicauerat.	Pythocrito.

Anno Periodi Iuliane	Olympiad.	Ante Christū		Archonte Athenarum.
			Neque suis ille locum omninò hic obtinere potuit. De Hippiæ rebus vide Herodotum in Terpsichore & Thucydidem lib. VI. Annus hic est quartus ante pugnam Marathoniam qua Hippias sub Dario stipendiarius est, & in patriam pugnans occubuit. Notatur eidem anno ab aliis Philippus Archon. Vide Meursium de Archontibus lib. II. cap. III.	
4223	72 2	491	Prelium illud inclytum Marathonium, in quo Persarum clades & Athenienſium victoria, Miltiade duce. In ea etiam pugnat Æschylus poeta annos natus XXXV.	Secundo.
			Discrepant de anno huius pugnæ Scriptores. Olympiadis LXXII anno primo (qui ipse nostri possit esse annus; Saltem plusquam anno vnico discrepare nequit) epocham hanc collocat Olympiadum ἀναγραφὴ Scaligeriana. Adi Scaligerum ad numerum Eusebianum MDXXV & Meursium de Archontibus lib. II. cap. IV. Sed ingeniosissimas Scaligeri rationes exactè firmat noster. Vide eum de Emendatione Temporum lib. V. pag. 382. Sed aduersatur Petauius de Doctrina Temporum lib. X. cap. XXII. & anno sequenti tribuit. Hac pugna, quod ex vestigijs orationis contextus elicitur, Æschylus poeta annos natus XXXV, certamine strenuè contendit cum fratre scilicet Cynægiro. Annus est Olympiadis LXXII. secundus. Suidas autem concertasse scribit Pratinam cum Æschylo & Chærillo Olympiade LXX, in Πρατίνας, neque aliud puto voluit in Æschylo vbi, vt codices editi habent, ἤκμαζεν, inquit, δὲ κατὰ τὴν ἑβδομηκοστὴν ὀλυμπιάδα ἐτῶν ὢν κε. *Certauit Olympiade* IX *annos natus* XXV. Rescribendum forsan, modo sit ipse sui medela, ἐν τῇ ἐνάτῃ ὀλυμπιάδι. Et procliuis lapsus erat, vt ex O, in numeris Θ fieret. Ita inter Suidam & nostrum de ætate consensus est. Atque ita rectè, puto, Suidas emendatus. Satis item consentit Olympiadum ἀναγραφὴ. Videsis Isaacum Casaubonum de Satyra poesi lib. I. cap. V & I. Meursium de Archontibus lib. II. cap. II. & XIX. & periodi hcic annos 4228. & 4257.	
4225	72 4	489	Simonides poeta, Simonidis etiam poetæ avus, clarus victoriâ, *vt videtur*, habetur. Darij, Histaspis	Aristide.

Anno Periodi Iuliana	Ante Christum		Archonte Atheniarum
		Histaspis F. Regis Persarum excessus, Xerxis initia.	
		Quæ restant ex notis numeralibus sunt ΔΠ aut ΔΗΙ. Nam vtrum ex vestigijs eliciendum sit, non satis liquet. Scripsisse puto autorem ΗΗΔΔΗ. Inde natus est in Periodo Iuliana, annus MMMMCCXXV. In Darij excessu hoc prochronismus est, vt in initijs metachronismus, si ad aliorum rationes exigas. Si alium fingamus numerum integrum ita finientem, longiùs à recepta Epocha vagabimur. Vide Iosephum Scaligerum de Emend. Temp. lib. 5. pag. 383. Ad Simonidem hunc spectat illud apud Eusebium num. MDXXX. Sed & vide eum numero MCCCLIV. & Græcè pag. 40. & infra, annum Periodi 4245.	
4228	73 3	486	Æschylus annos natus XL, tragœdiâ primùm vicit. Euripides poeta nascitur. Stesichorus poeta Græcia.....	Philocrate

De Æschyli victorijs, vide Scholiastem eius in Persas, Suidam, vitam eius, Gregorium Giraldum Dialog. VI. & quæ supra citauimus anno Periodi 4223. Instauratio Olympiadum aliquot, quæ ei tributæ, à nostro forsan accipienda. Sed trinis fermè Olympiadibus integris, ante nostri Epocham Æschylum agnitum fuisse notat Eusebius; quod ipsum etiam notat Olympiade plusquam integrâ receptiùs.

Euripidis autem natales, apud nostrum, sexennio anteuertunt annum à Diogene Laertio in vita Socratis assignatum qui est Olympiadis LXX primus seu Periodi MMMMCCXXXIV, qui annus dicitur vulgò Xerxis transitus in Græciam, vt alter regni eius initiorum. Etiam Suidas & Thomas Magister, Olympiadum item ἀναγραφὴ Scaligeriana Laertij sunt sequaces. Vide porrò Giraldum Dialog. VI, & I. Meursium de Archontibus lib. II. cap. VIII. Sed Eusebio clarus habetur anno tertio Olympiadis LXXVII. Certè ad Laertij rationes ita admodum puer clarus erat. Ad nostri verò, annum agens sextumdecimum.

Stesichorus autem habet noster binos. De altero se-

Anno Periodi Iuliane | Olympiad. | Ante Christū.

iunioſe, inferiùs proximè poſt annum Periodi 4342. Natum autem ſcribit Steſichorum Suidas ἐπὶ τῆς λ Ὀλυμπιάδος, *Olympiade* XXXVII. Et ad ſummam ſenectutem eum peruenisſe, annum ſcilicet LXXXV, ex Luciani Macrobijs docemur. At ſi natus fuerit Olympiade XXXVII; ad noſtri rationes, iam ad annum CXLVI peruenerat, ætatem eo anno rariſſimam. Atqui & mortem obijſſe ait Suidas Olympiade LVI, ſeu annis LXX ante annum quo noſter eum collocat. Euſebio autem clarus habetur Olympiade XLII, mortuus LV. Steſichorus verò, poeta etiam inſignis, de quo mortuo Phalaris tyrannus ſcribit tum ad filias ſuas tum ad Himeræos Epiſtolas XXXI, LIV, & CIII, obijt ſaltem ante Olympiadis XXXVIII annum ſecundum quo nempe ipſa Phalaridis tyrannis iuxta Euſebium finita. Vide etiam Philaridis Epiſtolas alias. Anne igitur tres Steſichori? Adi etiam, ſi placet, Giraldum Dialog. VI. & Ioannem Tzetzem Chiliad. I. cap. XXV. Sed Suidæ etiam conuenit cum *vvvzayy* hiſtoriarum Scaligeriana, quam videſis Olympiadibus AZ & Ns. Geloni autem Siciliæ tyranno coævum fuiſſe Steſichorum habet Conon, noſtro aſtipulatus, apud Photium Cod. CLXXXVI, ſect. 42. vide infra, annum periodi 4335.

Archonte Athenarum.

4233 | 74 | 4 | 481 | **Helleſponto nauigia iungit Xerxes. Pugna ad Thermopylas, & prælium ad Salaminem nauale. Xerxis ſcilicet in Græciam tranſitus.** Calliade.

Hæc vulgò anno tribuuntur proximo. Alij alitèr. Sed de ea re vide quæ Scaliger diſputat lib. V. de Emendatione pag. 383. & in tertio Canonum pag. 231. vbi etiam de die, ingenioſiſſimè, vt ſolet. Sed exactè cum noſtro conueniunt Petauij rationes quas vide de doctrina Temporum lib. X, cap. XXIV. Adde eius caput XXII. libri primi & notas ad Themiſtij orationem XII. Archon hoc erat Calliades vti etiam ex Marmoris veſtigijs liquet. Ita etiam nominatur Laertio in vita Socratis, Dionyſio Halicarnaſſenſi lib. IX. Diodoro lib. XI. & Thomæ Magiſtro in

Anno Periodi Iuliana	Olympiad.	Ante Christ.		Archonte Atheniarum
			vita Euripidis. Sed eidem Laertio in Anaxagora Callias vocatur, vti & Eusebio & D. Hieronymo ad Danielem cap. XI. & Olympiadum ἀναγραφή.	
4234	480		Pugna ad Platæas. Insignis nempe illa, libertatis Græciæ fortissimè recuperatæ, Epocha. Ignem item euomuit Ætna mons.	Xantippo:
	75		Neque enim Marmore alius hic potuit esse numerus integer quam HHIIII qui annum hunc indicat. Transitus Xerxis præcedente hanc pugnam anno suffragijs plerumque omnium collocatur. Itaque Pausaniæ cum nostro de vtroque fortè conuenit. Is enim in Eliacorum II pugnam hanc Olympiadi LXXV tribuit qui hic ipse annus est; ergo, vt videtur, Xerxis transitum præcedenti. Sed apud Eusebium metaschronismus est quadriennij; pugna hac Olympiade LXXVI posità.	I
	I		De Ætnæ flammis consule Philippum Cluuerium in Sicilia antiqua lib. I. cap. VIII. Sed nunc primùm montem iguem euomuisse, innuit, ni fallor, noster.	
4235	75	479	Gelo Dinomenis F. tyrannidem in Sicilia inuadit.	Timosthene.
	2		Sed mirum heic inter nostrum & Scriptores alios, quos inter neque consensus est, discrimen. Vide Eusebium numero MDXXX, &, ad eundem, Scaligerum. Adde Pindari Scholiasten ad Pythionicarum I. & III. & Scaligerum ad numerum porrò Eusebianum MDXLII. item Olympiadis OB anni secundi ἀναγραφὴ.	
4236	79	478	Simonides nepos, Leoprepis filius, Cœus, is qui memorandi artem inuenit, ludis Athenis vicit. Pisistratidarum percussoribus, libertatis scilicet patriæ vindicibus, Harmodio & Aristogitoni statuæ positæ sunt.	Adimanto.
	3		In lacunam desinit numerus. Sed ex eo quod Archontis nominis reliquum est .... μαντις, manifestum est satis Ἀδειμάντου, exaratum fuisse. Is proximum post Timosthenem annum occupat in Fastis Atticis. Numerus igitur erat HHAIIII, CCXIV, qui nostros facit; aut proximè minor. De Simonide hoc, nihil, ni fallor, occurrit in Eusebij Chronicis. Videsis supra ad annum	

Anno Periodi Iuliane	Olympiad.	Ante Christū.		Archonte Athenarum.
			num periodi 4225. & inferius ad 4245. vbi de Simonide suo. Nepotem autem legimus, ἐν τῇ συναγωγῇ historicâ Iosepho Scaligero edita, floruisse Olympiade LVI, anno scilicet LXXX aut circitèr ante nostri Epocham.	
4242	77 1	472	**Hiero Syracusis tyrannidem occupat, Geloni fratri succedens. Huic coætus fuit Epicharmus poeta.**	Charete. 1
			Ergo annos duntaxat VII non XVII. regnauit Gelo; quod tamen in Eusebij Græcis &, pro rationum fundamento, Scaligero habetur. Annus hic est Olympias LXXVII. Prochronismus est, in Hieronis initijs, triennij apud Eusebium; spatij item amplioris, si epochæ, quæ de Hierone præcedit, fides apud eundem magis habenda. Vide eum numero MDXXXVIII & MDXLII. Pindari Scholiastes ad Pythiorum III, καθίστατο, inquit, ὁ Ἱέρων Βασιλεὺς κατὰ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἕκτην Ὀλυμπιάδα, τῆς ἱππου ὀγδόης Πυθιάδος τῇ προτεραίᾳ Ὀλυμπιάδι ἀναχθέντος τοῦ. *Regnare cœpit Hiero Rex Olympiade* LXXVI, *qua Pythiadi* XXVIII *respondet.* Id est anno Olympiadis LXXVI tertio qui ipsa est Pythias XXVIII, ab eo tempore quo agon Pythicus coronarius factus est dinumerata; de qua re vide antè numerum Periodi 4132. Tertij autem Olympiadum anni Pythiades sunt. Sed Pindari Scholiastis calculus, biennio tantum anteuertens, Nostri rationibus proximat. Vide supra citata ad numerum 4235. præter ἀναγραφὴν Olympiadum, in ΠΕ. Vestigia autem quæ in Marmore restant, Charetem satis indicant Archontem qui hunc annum in Fastis Atticis tenet. Scripsit planè noster κατὰ.	
4244	77 3	470	**Socrates philosophus nascitur. Sophocles tragicus Sophilli filius tragœdiâ primò vicit, annos natus XXVIII.**	Apsephione.
			De Socrate vide infrà annum Periodi 4313. Natus igitur est Sophocles Periodi anno MMMCCXVII. seu Olympiadis LXX, quarto, vt suprà notauimus. Metachronismus, de natalibus, nouennij est apud Suidam qui natum eum esse ait κατὰ τὴν ογ Ὀλυμπιάδα seu Olympiade LXXIII. Quadriennij, apud vitæ eius autorem	

Anno Periodi Iuliana	Olympiad.	Ante Christū.		Archonte Athenarum
			porem qui LXXI Olympiadis secundo & Philippo Archonti tribuunt. Ita etiam Olympiadum ἀναγραφεὺς anonymus, quem vide item anno tertio LXXIII Olympiadis. Vide Meursium de Archontibus lib. II. cap. III. & Gregorium Giraldum. Sed hoc ipso anno id ipsum de victoria eius forte innuerat Eusebius. Nam sub eodem in Latinis; *Sophocles & Euripides*, inquit, *clari habentur.* In Græco vero Canone, anno præcedente eum quem designat noster, Σοφοκλῆς, ait, τραγῳδοποιὸς πρῶτον ἐπιδείξατο, *Sophocles Tragicus poeta primum ingenij sui opera publicauit*, id est, in certamen poeticum descendit, quod tamen in Latinis Eusebij ipsa Olympiade ponitur. Vide eum numero MDXLV, & in priore parte Chronicorum Græcè pag. 44, D. Hieronymum ad Danielem cap. XI. & Scaligerum ad dictum numerum. De Archonte huius anni, vide inferius ad Periodi 4313.	
4245	77 4	469	**Saxum cecidit in Ægos flumen. Simonides poeta mortuus est nonagenarius.** De Archontis nomine non est cur dubitemus. Plane indicat quod est nominis in Marmore reliquum. Vide autem notas historicas. De Saxi casu (de cœlo nempè decidisse ferebant) quadrennij est apud Eusebium Merachronismus. Prochronismus Plinio biennij. Vide eum lib. II. cap. LVIII. Sed non omninò heic doctissimo viro assentire queo, qui, ex Lysandri vita apud Plutarchum, putat eliciendum, Anaxagoram quidem casum, vti est apud Laertium, prædixisse, sed sexaginta aut circitèr post annis saxum cecidisse; eò scilicet quòd Lysandri in Athenienses victoriam, quæ tot annis posthea parta est ad Ægos flumen, casum hunc portendisse tunc coniectabant nonnulli, aut eius σημεῖον, quod ait Plutarchus, fuisse; ac si casus, qui tot annis anteuerterat, victoriæ signum fuisse minimè omninò coniectâssent harioli. At verò ex astrorum positu, scimus, fata, quæ post multò plures annos eueniant, nitti, à futili Astrologorum gente quotidiè, idque ritu veteri, prædici solere. Quod nemo nescit qui eorum ἀφέτας, ἀναφορὰς, Directiones, vti vocant, & Reuolutiones tam in singularium hominum quam in vrbium gentiúmque	Theagenida.

Anno Periodi Iuliane | Olympiad. | Ante Christũ

thematis atque alias eiusdem farinæ nugas exploranit. Etiam celeberrimum est in historia Britannica saxum, quod, non semel translatum, certissimum futuri, post complaria secula in loco quem occupauerit, regni indicium & omen habitum est; idque divulgatissimo carmine. Nihil igitur vetat quin Saxum quod sub Anaxagora cecidit, victoriæ quæ tot annis posteà parta est, siue signum siue portentum apud coniectores, qui tam libentissimè rerum eiusmodi ansas quam vanissimè arripiunt, æstimaretur. Sed porrò de casu vide ibidem Plutarchum. Adi, si placet, I. Meursium de Archontibus lib. II. cap. XIV. Romæ certè lapidibus pluisse sæpiùs, & portentum sacris nouendialibus ritu veteri lustrari solitum legimus apud Iulium Obsequentem de Prodigijs. Et eiusmodi quid de lapidibus, æuis recentioribus non vno in loco memoratur. *Archonte Athenarum.*

De Simonide auo heic autorem locutum esse puto. Adi notas historicas pag. 90. Simonidis nomen non semel luxatum legitur apud Eusebium. Vide suprà, annum periodi 4225. Sed & vide eum numero MCCCCLVII, qui Olympias est LV. id est Periodi Iulianæ MMMMCLIV. *Simonides*, inquit, *clarus habetur*; & in Græcis Σιμωνίδης ἐγνωρίζετο. Certè circa eum ipsum annum, si nunc nonagenarius erat, natales eius collocandi. Nonne igitur pro ἐγένετο illuc irrepsit ἐγνωρίζετο. quod tum Eusebium in annalibus quos exscripsit, tum D. Hieronymum fefellerit? Suadet sane temporis ratio. Ad eundem Simonidem etiam spectat illud, puto, quod habet Eusebius numero MCCCCLXXX. Sed quod occurrit de hoc nomine apud eum MCCCLIV, pertinere ad auum ibi nequit, nedum ad nepotem. Et certè submouendum. Vide Gregorium Giraldum. Adde quod habetur in ἀναγραφῇ Olympiadum ΣΒ. & apud Synesium Epistolâ XLIX, ad Theotimum.

4251 | 79 2 | 463

Alexander Macedonum Rex vitam finit. Succedit filius eius Perdiccas. *Euthippo.*

De Archonte, quem tamen Euhippum vocant, consensus aliquis est apud alios scriptores. De anno vix vllus apud veteres. Vide Eusebium, Diodorum, Scaligeri Canonum librum III. pag. 335. & Dionysium Petauium in Parali-

po-

Anno Periodi Iuliane	Olympiad.	Ante Christū		Archonte Athenarum
			pomenis ad Doctrinam Temporum pag. 849. Marmoris autem vestigia reliqua tam patris quam filij nomina satis indicant.	
4257	80 4	457	Æschilus poeta; annum agens LXIX, moritur in Sicilia. De eo vide supra ad annos Periodi 4189, 4223, & 4228. Apud Suidam autem ætas eius annis vndecem minor est. In vita eius, sexennio. Adi item, præter Isaacum Casaubonum de Satyrica Poesi lib. I. cap. V, & Gregorium Gyraldum, Ioannem Meursium de Archontibus lib. II. cap. XIX.	Callia primo.
circa 4260	81 3	454	Timotheus Milesius nascitur. Vide inferiùs inter annos Periodi 4348. & 4352.	
4270	84 1	442	Euripides poeta, ætatis annorum XLIII, tragœdiâ primò vicit. Coæui ei erant Socrates & Anaxagoras. Vide supra ad annum Periodi 4228. Hoc ipso anno Eusebius; Εὐριπίδης ὁ τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο, *Euripides tragœdiarum scriptor clarus habetur*, vt habet D. Hieronymus. Victoria hæc innuitur. Numeri in Marmore literæ posteriores euannere. Sed par satis est, vt credamus, ex ijs quæ de natalibus Euripidis supra habentur, scriptum fuisse HIΔΔΔ siue CLXXX. Id firmat etiam lacunæ spatium. Sed & vide D. Hieronymum ad Danielem cap. XI. At Diphilus biennio post Archon est in Fastis.	Diphilo.
4275	85 2	440	Philoxenus poeta dithyrambicus nascitur. Vide inferiùs ad annum Periodi 4334.	
4294	90 1	420	Perdiccas Macedonum Rex moritur. Succedit ei Archelaus. Obliterantur pleræque numerales literæ quæ Archelai initium signabant. Sed ex Archontis nomine forsan deprehendendi. Is est Astyphilus, alijs item Aristophilus dictus. Sed, cum nostro, Astyphilum eum nominat Athenæus lib. V. Archon erat ille anno Olympiadis XC primo qui est Periodi Iulianæ MMMMCCXCIV.	Astyphilo.

vide

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christū.		Archonte Athenarum.
			vide Diodorum, & Meurſium de Archontibus lib. III. cap. VIII. Ita ſcripſit noſter HΔ^aIII ſeu CLVI, ſi ad Archontum Faſtos vulgatos eum exigas. Quos inter & eum interdum tamen diſcrimen eſt. Ergo regnauit Perdiccas annos LXIII, qui ſunt XV plures quàm ei tribuit Euſebius. Sed de Perdiccæ exceſſu & Archelai initijs immanis eſt apud veteres diſcrepantia, quorum nemini tamen adſentit noſter. Certè Nicomedes Acanthius qui annos XLI Perdiccam regnaſſe ſcripſit propiùs à noſtro abeſt. Theopompus autem regnaſſe eum tradidit annos XXXV, Anaximines XL, Hieronymus, vetus rerum Græcarum Scriptor, XXVIII, (quem ſecutus eſt Euſebius) & vt aliquis demum reperiatur conſenſus, Marſyas & Philochorus XXIII. Horum ſententias exhibet Athenæus lib. V. Singularem item habet Diodorus ſibi Perdiccæ exceſſus annum.	
4303	92 2	411	**Dionyſius Syracuſis tyrannidem occupat.** Metachroniſmus eſt triennij apud Euſebium. Vide eum num. MDCIX, Diodorum, alios. Sed tamen ipſum annum, cui eius initia tyrannidis plerunque tribuuntur, obtinet Euctemon (quem habet noſter) Archon in Faſtis vulgatis, in quibus Theopompus eſt noſtri anno Archon, intercedentibus Glaucippo & Diocle ante Euctemonem. Vide Epocham heic proximam.	Euctemone.
4305	92 4	409	**Euripides poeta moritur, Septuagenarius.** Vide ſupra ad annum periodi 4228. & 4270. At Euſebio anno qui proxime inſequitur, eodem ſcilicet quo ille Dionyſij Siculi initia ſtatuit, moritur Euripides. Videſis ad eum, Scaligerum, ad numerum MDCIX. Archon autem anni, quo viuere deſijt Euripides, Callias eſt alijs; qui Antigenem ſcilicet excepit & triennio tardiùs quam noſtri rationes patiuntur magiſtratum iniuit, vti & Antigenes biennio; ſi ſcriptoribus vulgatis credimus. Vide Diodorum & Meurſij Archontas lib. III. cap. XII. Et huic anno Diocles aſſignatur. Quin Euctemon & Antigenes archontes ſunt in faſtis continui, cum tamen inter Dionyſij initia, archonte Euctemone, & Euripidis mortem, Antigene archonte, intercedat heic biennium intregrum. Sed id rectè ſatis fieri forſan	Antigene.

Anno Periodi Iulianæ | Olympiad. | Ante Christū

forsan potuit, seruatâ interim exactissimè successione illa continua, si annorum embolimæorum rationem habeamus, eorumque in enneadecaeteride Metonica ad Scaligeri calculum. Etenim sub hisce archontibus agebatur enneadecaeteris secunda, cuius in annum quintum, iuxta nostrum, cadit annus Antigenis, qui Scaligero atque eius sequacibus est embolimæus. Et rationibus ita subductis, Euctemonis initia siue Hecatombæonis eius neomenia incidit in XII Iulij, Antigenis in eiusdem mensis redeuntis II, cuius tamen annus, vtpote embolimæus, Euctemonis superabat diebus saltem XV & ad XVI diem Iulij proximi anni protendebatur. Ita Euctemonis & Antigenis bini anni ciuiles præter duos integros annos solares communes, dies IV occupabant. Cum quibus etiam quatuor alij dies ἄνωρα censendi, de quibus supra. Itaque quod sub initijs euenit Euctemonis, biennio ante collocandum fuerit quam id quod sub Antigenis finem. Atque ita tempestas anni, fermè ipsi dies, in vtraque epocha hinc (si fides calculo) indicari possint. Cæterùm, leui elementorum figuræ mutatione vulgatis heic rationibus consentiet ferè noster in vtroque archonte. Scilicet si in hac Epocha legerimus, quod mihi non permittit marmor, ΗΔΔΔΔΔΙΙ, in illa verò ΗΔΔΔΔΔΙΙΙΙ. Sed ratio tunc intercalationis Scaligerianæ non procedit. Nam anni quibus collocantur hi archontes in fastis sunt ei vtrique communes. Sextus nempe & septimus enneadecaeteridis. Sed de Metonico hoc cyclo, vide porrò Dionysium Petauium cui calculus alius est, alia embolismorum dispositio. Et nec Euctemonis neque Antigenis (vt nostro collocantur) annus ei embolimæus est. Discrepant enim sæpiùs Scaliger & Petauius in primæ anni Attici neomeniæ loco. Hic eam perpetuò fuisse quæ Solstitio proximabat asserit, ille eam quæ solstitium proxime insequebatur. Atque in ea re cardo certe est controuersiæ quam de calculo Attico instituit in Scaligerum Petauius. Vide Petauium lib. II. de Doctrina Temp. cap. XI, XII & XIII.

Archontes Athenarum

93

4307 | 2 | 407

Sophocles annorum ætatis XCI moritur. Cyrus minor in Asiam ascendit.

Cyri prima.

Quamuis disparuerit epochæ numerus, & primum etiam

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christū.		Archonte Athenarum.
			etiam ætatis Sophoclis elementum, tamen ex eo quod huius reliquum est, & eis quæ superius de Sophocle occurrunt, annus quem annotauimus non obscurè elicitur, vide supra ad annum 4244. Epocha igitur in marmore heic erat ΗΔΔΔΔΙΙΙ seu ↀXLIII. At tam Euripidis quam Sophoclis mortem statuunt eodem anno, alij plerique. Vide Meursium de Archontibus, lib. III. cap. XII. Gregorium Giraldum Dialog. VI, & Olympiadum ἀναγραφὴν anno tertio nonagesimæ tertiæ. Cyri ascensum ex vestigijs illis ἀνεβ..... quod ἀνέβαινεν fortè indicat, adiecimus. Sed ἀπέχει. Hunc sexennio post ascendisse tam Eusebius quam Diodorus scribit, archonte Exæneto. Vide inferiùs ad annum periodi 4312. Sed nec ita, biennio intercedente inter hanc & eam quæ precedit epocham, Antigeni proxime succedit Callias quod tamen volunt fasti omnes. Neque heic ab intercalatione medicina est, iuxta nostri rationes; si eas rectè capimus. Atqui ita hi in fastis collocantur, vt septimum alter, alter octauum enneadecaeteridis annum, id est embolimæum, occupet. Et Antigenis sic annus à X Iulij ad XXVIII Iunij, Calliæ autem inde ad XVII Iulij redeuntis anni Scaligeriani extenditur. Certè sic biennium inter eorum præturis signatas Epochas locum habuerit. Adiectione autem τῦ πρώτου innuit Calliam, vt videtur, etiam nunc archontem fuisse qui L anteà anno, quo mortuus est Æschylus, archon item erat etiam tunc ὁ πρώτος dictus. Alius enim eiusdem nominis erat eodem æuo subinde archon annuus.	
4311	94 2	403	**Telestes poeta Athenis vicit.** Selinuntium poetam dithyrambicum intelligit. Athenæo citatur hic sæpius. Nec dubitari potest de nomine tametsi primum disparuerit in marmore elementum. Quadriennio autem pòst, illustris habetur apud Diodorum, lib. XIV. Ithycle scilicet archonte. Et cum Διονυσοκλεῖ Διθυραμβοποιῷ Timotheo Milesio, Philoxeno & Polyeido connumeratur. Vide infra ad annum periodi 4334. Telestis vitam scripsit Aristoxenus Musicus, vti memorat Apollonius in ἱστορίᾳ θαυμασίᾳ μ.	Micone.
4313	94 4	401	**Socrates Philosophus, senex septuagenarius, moritur.**	Lachete.

Euse-

Anno Periodi Iuliani	Olympias	Ante Christum		Archonte Atheniarum
			Eusebio Olympiadis XCV anno II moritur Socrates. Metachronismus est biennij, aut circiter. Sed & Eusebius in Græcis nonagenarium tempore mortis fuisse ait. μὸν τὸ κώνειον πιὼν ζήσας ἔτη Ϙ. *Hausta cicuta mortuus est nonagenarius.* Deprauata fortè est illa figura numeralis ex Ο quod Septuaginta notat. Quin natales Socratis Eusebio, ipso anno tertio Olympiadis LXXVIII tribuuntur. Ita mortuus est, postquam vicerat annos LXV. In vtroque igitur loco erratum est. Sed ad amussim fermè consentiunt noster & Apollodorus apud Laertium qui Olympiadis LXXVII anno quarto sub Aphepsione, aut Apsephione, vti nostro vocatur, archonte natum scribit. Et tam de anno natalium expressè Olympiadum ἀναγραφῇ, quam de mortis, astipulatur. Vide supra annum periodi 4244. Neque omninò vllâ Laertij loco, in vita Socratis, de hac re medelâ opus est quam tamen attulit vir doctissimus tam Aphepsionis & Phædonis nominibus eundem, apud Scriptores, annum designantibus, quàm iteratis fortè Aphepsionis præturis, in fallor ipse, deceptus; nec tamen sine exemplo. videsis Ἀναγραφὴν Olympiadum, Olympiad. ΟΔ anno tertio & I. Meursium de Archontibus lib. II cap. VII & XII. Nam per totum annum τῆς ἀρχοντείας, quo Socratem natum aiunt, aut Aphepsion magistratum gessit, Phædon etiam, nescio quare, vocatus, aut suffectus est ei mortuo Phædon qui quod reliquum erat anni incepti impleuit. Videsis fastos Atticos & Suidam. Etiam de morte adeoque de ætatis annis cum nostro satis, conuenit Laertio, quem consulas in vita Xenophontis vbi idem dicit quod in Socratis. Laertius autem Xenophontem cum Cyro ascendisse ait proximo ante Socratis obitum anno. Certè de ijs qui μετὰ τὴν Κύρου ἀνάβασιν scripsisse etiam heic nostrum, vix est vt omninò dubitemus. Vestigia illa ..... Κύρου ἀναβάσεως satis suadent. Etiam sub hoc ipso tempore collocatur apud optimos Scriptores ipsa Cyri ἀνάβασις. Vide Scaligerum de Emendatione lib. V. pag. 389. & supra, annum periodi 4307.	
4315	95 2	399	..... Atqui in Fastis, archontes continui sunt, Laches & Aristocrates; integro nihilominus heic inter epochas bi-	Aristocrate.

Anno Periodi Iuliana	Olympiad.	Ante Christū.		Archonte Athenarum.
			biennio putato. Neque opem fert heic Scaligeriana intercalatio, sine anni ἐμπαισίας ratio. Secundæ enim enneadecaeteridis Meronicæ annos habent hi, vti in fastis locantur, XIV & XV, quorum vterque ad Scaligeri calculum communis est. Anne igitur inter hosce alius locum obtinuit? Atqui ad nostri rationes, Lacheti annus est embolimæus, decimustertius nimirum enneadecaeterici Cycli secundi, vnde saltem res hæc salua fieri possit. Calculo autem Petauiano etiam annus Cycli huius XIV est embolimæus.	
.....	.....	.....	..... Dithyrambo Athenis vicit.	Pytheâ.
	100			
4334	1	380	Philoxenus poeta dithyrambicus, Sexagenarius moritur.	
*			Videsis supra, ad annum periodi 4311.	
	100			
4337	4	377	Anaxandrides comicus primò, *vt videtur*, vicit.	Calleâ.
			Annus epochæ disparuit; sed manet archon qui Calleas est seu Callias, vt Diodoro atque alijs dicitur; quem Chabriam malè nominat Sigonius. Post Aristocratem archontem, nostro cum fastis vulgatis, de annis, exactè conuenit. Ita numerus heic erat HΔIII seu CXIII, vnde is quem adiecimus prodit. Optimè consentit Suidas in Ἀναξανδρίδης. Et Anno proximo ἠγωνίζετο, in Olympiadum ἀναγεγρ, archonte Chariandro.	
	101			
4341	4	373	Astydamas, ludis edendis, vicit Athenis. Ingens arsit Cometes.	Asteio.
			At Fabulæ Astydamas, poeta vtpote tragicus, commissione certabat annis anteà XXVI, aut circiter, archonte Aristocrate. Ita tum Diodoro, lib. XIV. tum Olympiadum ἀναγεγρ legitur. De Cometa, vide Notas Historicas.	
4343	102 2	371	Pugna Leuctrica Lacedæmoniorum & Thebanorum, in qua grauissima illorum clades.	Phrasiclide.
			Ita hanc Lacedæmoniorum cladem collocat disertè Pausanias in Arcadicis; ita alij. Anno insequenti potiùs tribuit magnus Scaliger. Vide eum de Emenda-	

tione

Anno Periodi Iuliane		Ante Christ.	

Archonte Athenarum

cione lib. V. pag. 391. Saltem Phrasiclide in fine anni magistratum gerente, putat prælium commissum. Nam Plutarchus (quem de hac pugna vide in Pelopida & Epaminonda) contigisse ait Hippodromij mensis *μηνὸς τελευτῶντος*. Et Hippodromium cum Hecatombæone confert. Sed ea res satis est, si dies spectemus, incerta; de tempestate interim anni, non item. Phrasiclidis annus, ad Scaligeri rationes Metonicas, embolimæus, quintus nempe enneadecaeteridis quartæ Metonicæ, incepit II. die Iulij; finiuit eiusdem mensis XV. in anno sequente. Et cum sub id tempus, æstiuum scilicet Solstitium, quod Plutarchi de Hecatombæone mentio innuit, prælium commissum fuerit, atque noster annos solares ab VIII. Iulij retrò putarit (de qua re, in Apparatu diximus) secundum hasce rationes tam in finem Phrasiclidis quam in initium conijci posset. Sed annus hic communis est Petauio, & incipit III die Iulij, Iumj XXII (aut si *τῶν ἀνάρχων ἡμέρων* ratio habeatur) XVIII. finitus. Vide autem proximam Epocham, qua forte ad finem eius præturæ necessariò trahendum indicatur.

*

4344 | 102 3 | 370

Stesichorus Himeræus secundus vicit Athenis. Magalepolis in Arcadia condita est.

De Stesichoris vide supra ad annum 4228. Epochæ numerus heic cum ipsius Marmoris fragmentis aliquot amplis vti & alia pluria disparuere. At si Pausaniæ fides, ipsum qui adiectus erat numerum reuocare forsan non est difficile. Certè si nostro cum Pausania hic quemadmodum in priori Epocha, conueniebat, res erit manifesta. Ille in Arcadicis, *Συνωίκισε*, inquit, *ἃ Μεγάλην τὴν ἐπιοῦσαν τῷ ἔτει αὐτῷ καὶ μηνὶ τῷ αὐτῷ ὀλίγοις ὕστερον, ἃ τὴν ἐφορείαν Λακεδαιμονίων ἔλαχεν τὸ δεύτερον Αἰνησίου, Φρασικλείδου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος δευτέρου ἔτους τῆς ἑκατοστῆς καὶ δευτέρας Ὀλυμπιάδος καὶ δευτέρας.* *Condita est Magalepolis eodem anno quo & mensibus paucis postquam eadem accepere Leuctrus Lacedæmonij, Phrasiclide Archonte Athenarum, secundo scilicet anno Olympiadis* CII. Vide Epocham proximè superiorem. De initio Phrasiclidis anni loqui cum non opinor nisi à nostro planè discedat. Nam si menses illi pauxilli ab initijs eius

Anno Periodi Iuliane	Olympiad.	Ante Christum	
			putandi, tunc hæ duæ Epochæ in vnam concurrere debuissent non diuidi. Nec eosdem annorum numeros alibi omninò iterat noster præterquam semel idque sub tempus mythicum. Sed quæ ad eundem spectant numerum, sub eodem simul collocare solet. Cæterùm annum hic ad Iuliani formulam intelligi opinor à Pausania quæ, eo scribente, passim in vsu, neque aliter quam si dixisset eodem anno Iuliano, à calendis scilicet Ianuarijs putato, quo prælium contigit Leuctricum Archonte nempe Phrasiclide, seu Olympiadis CIII secundo, & paucis, post ipsum prælium, mensibus, conditam esse Megalepolin; id est, in annis Olympiadicis, anno post Phrasiclidem, proximo, seu Olympiadis tertio. Si ita intelligatur tunc ad finem Phrasiclidis non ad initia eius spectat ipsum prælium in nostri Epocha; si nempe rectè Plutarchus sub Solstitium æstiuum id collocarit. Sic numerus in Marmore erat HIII, CVI. Sed tam Megalepolis conditum quam Pugnam Leuctricam sub Phrasiclidis anno ponit Scaliger in Olympiadum ἀναγραφῇ. Vide Petauium de Doctrina Temporum lib. X. cap. XXXI.	Arc bonæ Ad enu-
4346	103 1	368	Dionysius Siciliæ tyrannus moritur. Dionysius filius succedit.	Nausigene
			De anno hoc, cum alijs nostro conuenit. Exactè ita Eusebius; qui Olympiade CIII collocat Dionysij iunioris initia. Sed si rectè rationes nostri tenemus, plures aliquot anni Dionysio patri, quam vulgo assignantur, tribuendi. Certissimum est malè tam in Græcis quam Latinis Eusebij octodecim duntaxat notari, quod ex ipso Eusebio, cui Dionysius tyrannidem inuasit sub Olympiade XCIII, satis arguitur. Triginta octo habet Helladius in Chrestomathia. Id rationibus, ex Dionysij initijs apud Eusebium sumtis proximat & à Chronologis magnis recipitur. Sed nostro sunt XLIII. Vide supra ad annum Periodi 4303. & Scaligerum ad Eusebianum numerum MDCXLIX. Quæ in in lacuna huius Epochæ supersunt vestigia Alexandri nomen satis indicant. Sed nisi Alexandri Amyntæ F. Macedonum Regis mors & Ptolemæi Aloritæ successoris initia fuerint notata, nc ariolari possum quid sibi	

velint.

Anno Periodi Iuliani	Olymp.	Ante Chr.		Archonte Athenarum
			velint. Spatium fragmenti quod euanuit non dissentit. Sed prochronismus est apud Eusebium quinquennij; apud quem [illegible] sunt tempora, Sed vide Scaligeri Canonum lib. III. pag. 335.	
4348	103 3	366	Phocenses Delphis..... Nouissimum excepit Polyzelus Archon, quem Cephisodorus, factorum consensu. Sed quid de Phocensibus & Delphis annotatum fuerit, ne coniectari quidem possum. Græca habent φωκεῖς τὸ ἐν Δίλφοις ..... Certè octennio pòst, Archonte Agathocle, οἱ φωκῆς κατηλαμψάντο τὸ ἐν Δίλφοις. *diripuere Templum Delphicum* quod docent & Pausanias in Phocicis, & Olympiadis CV anni quarti ἀναγραφή. Sed Cephisodori annus in sacris ei quem adijcimus respondet.	Cephisodoro.
.....	.....	.....	Timotheus, nonagenarius moritur. Timotheum Milesium intellige. De eo vide phephisma apud Boetium lib. I. de Musica, & quæ obiter de eo diximus vbi de Nomis supra egimus.	.....
.....	.....	.....	Philippi Macedonis Amyntæ F. Alexandri M. patris, initium. Obitus Artaxerxis Mnemonis Persarum Regis. Initia Ochi Artaxerxis filij. Vide Scaligerum ad numerum Eusebianum MDCLII de Mnemone. Vide eum item lib. V. de Emendatione pag. 388. & in Canonum tertio. Adi item Petauium de Doctrina Temporum lib. X. cap. XXIX. Atqui Ochi initia & quæ cetera hic annotantur (si rectè in notis Historicis coniectauimus) eis annum Periodi 4348. loca habuisse hinc liquet.	.....
4357	105 4	357	..... vicit.	Agathocle.
4359	106 2	355	.....	Callistrato.
.....	.....	.....	.....	.....
4.....	.....	.....	.....	.....

Ad *Smyrnæorum* Decreta & Fœdus ab eis & *Magnetibus* percussum,

Seu ad Arundellianorum Marmorum II.

TAm de Smyrnæorum & Magnetum Fœdere ad Seleuci Callinici (qui Antiochus etiam dictus est, Eusebio teste, & Pogon, vti habet Polybius libro II.) Asiæ propriè ita dictæ & Syriæ Regis maiestatem tutiùs conseruandam inito, quàm de præuio atque illo quod subsequitur Decreto, altum est apud scriptores silentium. Res item sub eo gestæ ieiunè nimis & perfunctoriè traduntur. Ceterum occasionem vnde consilium, quo tum in pacisscendo tum in decernendo vsi sunt, ortum est, haud difficile forsan fuerit eliccre. Nam binæ Regis in Seleucidem (Syriæ regionem maritimam) expeditiones in Decreto præuio memorantur. Etenim ἐπιστρατεύειν εἰς τὴν Σελευκίδα, bis in eodem Decreto vsurpatè *Expeditionem facere in Seleucidem* fidenter vertimus, licet fateamur interim τὸ ἐπιστρατεύειν ea notione, pro ἐμβάλλειν scilicet, vix reperiri. Sed reperiri tamen non dubito. Diodorus Siculus non diuerso sensu ἐπιστρατεύειν εἰς τὴν Ἀσίαν dixit. ἀφ' ὧν τῶν ἀρχαίων (inquit libro I.) χρόνων ἄχρι Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου προσαγορευθέντος, οὐχ ὅπως, τινὲς τῶν Ἑλλήνων ἐπεστράτευσαν εἰς Ἀσίαν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι τῶν ὅρων τῆς Ἀσίας τοῦτο πεποιήκασιν, ὅτου τὰ μὲν περὶ τὸν Ταῦρον καὶ Μιτυλήνας ἰσχυρὰ. Τοῦ δὲ προειρημένου βασιλέως μετ' ἐλλιπεστάτης δυνάμεως εἰς Ἀσίαν πρῶτον στρατεύσαντος, ἐκπορευόμενον τὸ χεῖμα πλοῖα μακρὰ ἀπὸ τούτων τῶν χρόνων. Eâdem hîc notione ἐπιστρατεύειν vsus est qua στρατεύειν & στρατεία quæ non aliud significare voluit. Neque enim de priuatorum peregrinationibus locutum esse, sed de Imperatorum expeditionibus (vtcunque se aliter habet viri docti latina interpretatio) mihi persuasissimum est. Quin res ipsa (pericula scilicet Smyrnæorum vrbi agrisque circumiacentibus imminentia, quæ in Decreto memorantur) non modò versioni huiusmodi fauet, sed nec aliam admitti debere suadet, quàm eiusmodi in qua eductas à Rege copias intelligamus. Expeditionum verò harum Secunda occasionem Decretis Fœderique præbuit. Atque ea, puto, erat qua bellum Ptolemæo Euergeti Ægypti Regi non magis felicitèr intulit Seleucus quam ciuitatibus, quæ

quæ defecerant, primò intulerat. Vtranque ex Iustino seu Trogi Epitomes libro XXVII. potissimùm discimus. A parricidio auspicia regni cœperat Seleucus, Berenice nouercâ suâ, Ptolemæi Philadelphi filiâ & Euergetis Sorore, & paruulo fratri ex ea suscepto, trucidatis. Daphne se clauserat illa vt cædem, quâ dolo circumuenta paulo pòst erepta est, vitaret. Ibi obsidione cingebatur. In sororis auxilium aduolans Euergetes ad Babylonem vsque (quod scribit Appianus) ascendit; cui etiam Asiæ ciuitates quamplures, & perpetrati sceleris odio ductæ & crudelitatis exemplo territæ, se tradunt. Aduersus has, Euergete domesticà seditione reuocato, Seleucus ingentem classem comparat. Sed *repente veluti dijs ipsis* (quæ verba sunt Instini) *parricidium vindicantibus, orta tempestate classem naufragio amittit. Nec quicquam illi ex tanto apparatu præter nudum corpus & spiritum, & paucos naufragij comites residuus fecit. Misera quidem res sed optanda Seleuco fuit. Siquidem ciuitates, quæ odio eius ad Ptolemæum transierant, veluti dijs arbitris satisfactum fuisset, repentina animorum mutatione in naufragij misericordiam versæ Imperio se eius restituunt.* Atque hæc prima, ni fallor, est Expeditio cuius heic mentio. Secunda sequitur in eiusdem verbis. *Lætus igitur malis suis & damnis ditior redditus, veluti par viribus, bellum Ptolemæo infert; sed quasi ad ludibrium tantùm fortunæ natus esset, nec propter aliud opes regni recepisset quàm vt amitteret, victus prælio non multò quàm post naufragium comitatior trepidus Antiochiam confugit.* Neque verò coniecturæ fidem adeò minuit quod nulla Iustino Seleucidis heic mentio sit. Etenim classe vsum esse Seleucum tam in Secunda quam Prima Expeditione necessum est vt credamus. Nec fieri potuit vt aliter Ptolemæum lacesseret, nisi per Iudæam aut Arabiam, immensis itineribus, in Ægyptum permeasset, quod nemo sanus autumet. Soluisse autem classem in vtraque, ex portuoso Seleucidis litore, quod regni clauis erat, suadet opportunitas loci qui tum in ciuitates quæ defecerant tum in Ægyptium copias commodissimè emittebat. Nec antequam se restituerant Ciuitates, aliunde emittere tutò potuisse Seleucum verisimillimũ est. Id igitur quod in Decreto primo est ἐπεραιώθη εἰς τὴν Σελευκίδα intelligimus, pro eo quod est *cuius militaribus tam ad nauale quam terrestre bellum instructis in Seleucidis littora transire.* quod ita bis sub initijs regni sui Seleucum fecisse existimandum est. In ciuitatibus autem Asiæ quæ fidæ ei semper remanserant, Smyrna fuit; vrbs vtpote, quæ etiam, Romanis postea summâ rerum potitis, constantissima fuit, eoque nomine ante alias omnes liberas Asiæ ciuitates clarissima (quod memoratur in excerptis Polybij legationibus XXV & XXXVI) & διαφορὰ Ἑλλάδος, Ἀσίης κόσμος & ἔρεισμα, Ioniæ στήριγμα, & γῆς ἄγαλμα Aristidi, & κάλλιστα τῶν Ἰωνικῶν πολίων Luciano in Imaginibus dicta. In ijs verò ciuitatibus quæ maiestatem Regis comitèr coluerunt, & cum Smyrnæis, vicinis nempe, bellum gesserant, Magnesia erat; quod ex ipsis Decretis & Fœdere satis manifestò ediscitur. Post secundam igitur Seleuci expeditionem clademq; secutam, Smyrnæ-

orum (qui à Seleucide quamuis longè diffiti, Regijs tamen malis nimiùm implicati erant) Duces, quibus nimirùm belli pacisque ius à populo permissum est, cum Magnetibus legationc egerunt, vt eorum amicitiâ, tum ciuium libertati tum maiestati Regiæ prouidè consuleretur. Assentit Populus Magnesius, missis etiam legatis ad Smyrnensem populum qui totius rei fundus factus est. Sed ciuiliter & prudenter quicquid de alterutra Expeditione vltra dici potuit, tam in Decretis quam in Fœdere, omissum est, ne expressioni, siue inuidiosæ regij apparatus causæ, siue infelicis exitus, memoriâ, aut defectionem Ciuitatibus aut parricidium Regi obliquè exprobrare videretur. Populus autem vterque atque liber erat ante Fœdus initum, vti etiam populus, Palæmagnesius in Decreto, quod Fœdus sequitur, memoratus. Eo scilicet modo liberos fuisse sentio quo populi, qui, cum sui Iuris sint, superioris nihilominùs maiestatem comiter conseruare tenentur ad mentem Proculi L. 7. D. de Captiuis & Postliminio. Neque aliter τὰ ψηφίσματα τῆς ϛρατιᾶς διαπρῶν & ἀπηλλάχθαι τῶν πραγμάτων hcic intelligo quam τῶν ἀρχῶν καὶ ἡγεμονίαν ποιεῖν, quo loquendi genere vtitur Polybius aliique Græci pro eo quod est *Imperium & Maiestatem conseruare, aut comiter conseruare.* De Phraseos illius vi, Politici & Iurisconsulti obiter. Ipsa verò Fœderis, quod ex eorum genere est quæ inæqualia sunt, formulâ plurimùm minuitur Magnetum libertas. Et quod specie Fœdus est, reuerà eis precaria erat seruitus.

Pag. 22. ϛρατηγῶν γνώμῃ.] Etiam Pscphisma Athenensium de Legatis ad Philippum Regem mittendis qui de Pactis seruandis cum eo agerent, archonte Heropytho, apud Demosthenem oratione de Corona, ἐκ βουλῆς καὶ ϛρατηγῶν γνώμῃ factum est; vti illud quod ibi sequitur πολεμάρχου γνώμῃ, *Polemarchi* seu *Magistratus qui bello præerat consilio.* Erant autem ϛρατηγοὶ, seu Duces, quos & Prætores recte dicas, atque etiam Polemarchi (huius nominis vnicus erat apud Athenienses, Magistratus ordinarius; illius; dictem) in Græcis plerunque rebuspublicis, viri summâ fide & prudentiâ, quibus ciuitatis Præsidium Custodiaque, atque rei militaris administratio tam pacis quam belli temporibus, veluti fermè dictatoribus, mandabatur. Disertè de huiusmodi magistratibus locutus Aristoteles, Politicorum VI. capite VIII, πάντες γ' inquit, ϛρατηγοὶ καὶ πολεμάρχους τοὺς τοιούτους, *id Genus Magistratus vocant Polemarchos & Strategos.* De Strategis item, apud Athenienses atque eorum in legationibus ordinandis (quæ res ad Marmor nostrum spectat) numere, consulas Psephisma in Legatos aliquot, in quibus Antiphon Rhetor erat; quod habetur apud Plutarchum in Antiphontis vita. Sed vide Sigonium de Republica Atheniensium lib. IV. cap. V.

Pag. 22. Θεὸν Ἀντίοχον καὶ Θεὰν Σωτειρίλλω ἡγεῖσθαι παρ' ἡμῖν.] Antiochum Antiochi Soteris filium, Callinici patrem, *Theon*, seu Deum dictum passim apud veteres legimus. Cognomen primò fortitus est (sic Appianus in Syriacis) apud Milesios eò quod Timarchi tyrannide eos liberâsset. Sed Stratonicē alibi Deam nuncupatam minimè comperio. Sed nec huius, aut illius apotheoseos vestigium vllum; quæ tamen per ἡγεῖσθαι heic innui

nui videtur. Illud autem *conſecrari* vertimus & intelligimus pro eo quod eſt famis, delubris, ſeu ναοῖς aut ſtatuis, ritu ſacro poſitis, in Deorum album referri. Non diſſimili forte ritu, ab eo quo Nicator relatus eſt ab Antiocho Sotere filio (de qua re Appianus) aut à Smyrnæis Homerus poeta, de cuius apotheoſi Strabo lib. XII. & Cicero Oratione pro Archia. Idem honos habitus eſt ab Athenienſibus Lemni incolis, Seleuco Nicatori & Antiocho Soteri, proauo ſcilicet & auo Seleuci noſtri, quod ſcribit Phylarchus apud Athenæum libro VI. De Stratonica autem hac, quæ Seleuci Nicatoris patris indulgentiſſimi vxor Antiocho Soteri filio, Callinici auo, qui eam effictim deperibat, conceſſa eſt, & de Eraſiſtrati archiatrorum principis, in amore illo tum indagando tum promouendo ſagacitate, viſendi ſunt Plutarchus in Demetrio, Lucianus de Dea Syria, Euſebius in Chronico Græcè edito, Appianus, Suidas in Seleuco, Valerius Maximus lib. V. cap. VII. Eraſiſtrati etiam artificium iſtud tangit Galenus in περὶ τῆς ἀσχημοσύνης.

Pag. 23. Τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη.] Ἔθνη, ſeu Gentes, pro ſingularium Prouinciarum incolis, ſeu Prouincialibus eodem iure vtentibus, heic ſumitur; non pro integris populorum nationibus. Neque enim ſolummodò Regibus & Principibus qui vicinis populis præerant, ſed etiam vrbibus & ſingulis prouincijs hanc gratiam ſuam de Aſyli iure erga Smyrnæos, meritò indicari voluit Seleucus. Omnium enim illorum interfuiſſe eam ſcire nemo non videt. Eodem ipſiſſimo ſenſu τὰ ἔθνη ſæpius habetur apud Marcianum Heracleotem iuniorem illum (non τῆς περιηγήσεως autorem) in Periplo; quem libentiùs heic laudo ideò quod & vrbes clariores, & τὰ ἔθνη, ſeu Gentes, hac notione ſumtas, quæ Inſulæ maiores Britannicæ ſeculis habuerint veruſtioribus, accuratiùs enumerat cum fluuijs, promontorijs & inſulis, idque quod ſciam, ſolus; ſed à rerum Noſtratium Conſarcinatoribus nimium neglectus. De Hibernia, ἔχει, inquit, ἔθνη ις'. πόλεις ἐπισήμους ις' ἀκρωτήρια ἐπίσημα πέντε, νήσους ἐπισήμους ἓξ, *habet Gentes* ſeu *Prouincias* XVI, *vrbes inſignes* XV *Promontoria inſignia* V, *Inſulas inſignes* VI. Et de Albione, quam nunc magnam Britanniam appellant, ἔχει δ' ἐν αὐτῇ, ait, ἔθνη λγ' πόλεις ἐπισήμους ρθ' ποταμοὺς ἐπισήμους μ' ἀκρωτήρια ἐπίσημα δ' χερσόνησον ἐπίσημον ἑνα, κόλπους ἐπισήμους ε' λιμένας ἐπισήμους γ', *Continet in ſe Gentes*, ſeu *Prouincias* XXXIII, *vrbes inſignes* LIX, *fluuios inſignes* XL, *Promontoria inſignia* IV, *peninſulam inſignem vnam ſinus inſignes* V, *Portus inſignes* III. Ptolemæo recentior eſt hic Marcianus. Nam eum citat. Sed verò cum hiſce numeris compara Ptolemæi Chorographiam Britanniarum.

Ἱερὸν τῆς Στρατονίκης Ἀφροδίτης.] Aphrodite ſeu Venus Stratonicis, præterquam Tacito, veterum nemini memoratur. Dictum autem à Stratonice puto, non aliter atque Æneis ab Ænea appellata eſt Venus cui extruxerunt Troiani Italiam petentes fana bina. Propè Leucadem alterum; alterum apud Actium; quod memorat Dionyſius Halicarnaſſenſis lib. I. Nam rariſſima ſunt exempla quæ Deos Deaſue à perſonis aliquàm maioribus ſuis denominatos exhibent, licèt quæ à locis, ſint

sint passim obuia. Et satis obuij sunt etiam noui Dij, ex adulatione spurcissima nati, qui priscis cognomines, vt Pythonice Venus, Themaso Hercules, Iulia Iuno & quæ sunt eiusmodi. Videsis Casauboni Animaduers. in Athenæum lib. VI. cap. XIV. Huius autem generis si hæc nostra fuisset, Stratonice Venus, non Stratonicis, quæ tantum denominatiuum est, dicta fuisset. Neque aliam opinor fuisse hanc Venerem quàm ipsissimam Deam Syriam, Assyriam seu Hierapolitanam, quam à Stratonice longè ante alia numina cultam satis ostendit Lucianus vbi illam per insomnium, dum adhuc Nicatori cohabitaret, monitam, Hierapolim se contulisse narrat, templum Deæ instaurâsse & per triennium operi assiduè, cum Combabo itineris comite, incubuisse. Smyrnæi autem, vt siue Stratonicen ipsam siue maritos, siue filium, siue nepotem, siue hosce omnes simul demererentur, templo etiam eidem Deæ sacrato, à Stratonice eam non immeritò denominabant; obtenso forsan interea (quod in rebus huiusmodi fieri solitum) oraculi imperio vti etiam Romæ trecentis aut circitèr annis posteà obtendebant, quod ex Tacito mox ostenditur. Neque omninò obstat quod apud Lucianum non Aphrodite sed Ἥρη & Ἥρη Ασσυρίη seu Assyria Iuno numen Hieropolitanum indigitetur. Nam, vt prætermittam notissimam illam Numinum apud Gentium Theologos confusionem, qua eis quæ vnius saltem sexus sunt, vnitas etiam diuinitatis plerunque tribuitur; Hierapolitana Dea non minùs Aphrodite quam Iuno nominanda erat, imò potius sanè Aphrodite, quod etiam benè norunt Smyrnæi indigitamentum eius ad amussim proculdubiò ab hierophantis anteà edocti quàm nomen sacratum evulgarent. Vtut enim Iunonis Græcorum speciem præ se maximè ferebat, aliarúmque quamplurium Dearum quidpiam habebat; cestò etiam seu adumbrandi amoris illecebras tunicâ (nam tunica cestus erat, non cingulum; quod optimè docet Nicolaus Rigaltius in Notis ad Onosandrum) induta sedebat. Indumentum autem illud proprium erat (quod ait etiam ipse Lucianus) duntaxat Vraniæ quæ ipsissima Aphrodite seu Venus est. Κεστὸν, inquit, ἔχει περὶ μέσῳ τῷ Οὐρανίῃ κοσμούμενον. Atque disertè Plutarchus Hieropolitanam, tam Aphroditem quam Iunonem, seu Ἥραν dictum scribit in vita Crassi. Quin Ptolemæus Deam Orientalibus quibuscunque nominibus vocitatam, Aphroditem fuisse ait in secundo Tetrabibli. Hoc autem nomen atque eiusmodi alia Græcorum vocabula Assyrijs planè peregrina erant. Ijs verò Vraniam hanc Μύλιττα, seu Μύλιτα dictam esse testes sunt Herodotus in Clio & Hesychius. Μύλιττα autem Γενέτειραν, seu Genetricem denotat Syris, vt Ἄλιττα pro eodem numine Arabibus etiam, apud Herodotum loco citato, vsurpatum. Ita omnia in Venerem conueniunt. Sed de Orientalium Venere, nos plura, in secundo Syntagmate de Dijs Syris.

Pag. 23. Ἄσυλον ἶναι.] Ius igitur Asyli, quo fruebatur Veneris Stratonicidis fanum, magis Callinici Regis beneficium erat quam ex oraculo Apollinis natum. Hoc tamen solummodò vt iuris sui argumento vsi sunt Romæ, sub Tiberio Imperatore, Smyrnæorum Legati in certamine illo de Græcarum vrbium Asylis. Nam vbi, ex Decreto Se-

Senatus, ciuitatum quæ in eo certamine & iura sua & Legatos miserant, aliæ Regum qui, ante vim Romanam, valuerant, sancita, ad Asyla sua firmanda, ediderunt, aliæ autem, quod scribit Tacitus Annalium tertio, obscuris duntaxat ob vetustatem initijs nitebantur; in his Smyrnæos ponit, vtpote qui *oraculum Apollinis cuius Imperio Stratonicidi Veneri Templum dicauerant* (quæ eius verba sunt) prætexuere. Obscura scilicet numinis iussa magis quam expressissima hominum sancita, periclitanti causæ patrocinari satis imprudenter existimabant. Sed cautiùs posteà egit Polemon Sophista iuris peritissimus. Nam renascente, περὶ τῶν ἐν τῇ Σμύρνῃ ναῶν καὶ τῶν ἐπ' ἀνηλίκ ἀσύλων seu *de fanis Smyrnæorum* (quorum is Syndicus erat) *fanorumque iuribus controuersiâ*; orationi illius posthumæ in iudicio solum lectæ tanta argumentorum vis inerat, vt secundum Smyrnæos decerneret Imperator Antonimus, vti scribit in Polemonis vita Philostratus. Vix dubitare possum quin Asyli huius iura in iudicium tunc reuocata fuerint & regia sancita (quorum in hoc Decreto mentio est) præ futili superstitione sub Tiberio neglecta, in legitimas probationes à sophista ritè adhiberentur.

Pag. 23. Καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν ἱερὰν καὶ ἄσυλον] Ita non solùm Fanum sed & Vrbs tota & Deæ sanctitatis particeps & confugij locus erat. E Fano scilicet nemo in ius erat vocandus, nedum rapiendus; ex Vrbe, nemo qui vicinis damnum iniuriamue intulerat, in deditionem repetendus. Sic ἀσυλίας ius in vtroque intelligo. Templa autem aliquot Asyla, Lucos item, Aras, Statuas, apud veteres non rarò habemus. Sed vrbem totam asyli iure potitam esse, alibi quam apud Iudæos (quibus in hac re casus erat tantum singularis, fortuiti scilicet homicidij) rarissimum est in scriptis veterum. Sed in Titi numismatis habetur ΠΑΡΑΙΤΩΝΙΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ; & in Domitiani ΑΔΜΕΔΙΡΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ. Thapsacenorum Ciuitati idem tribuitur in Traiani; Gabalitarum in Elagabali nummis. Et alia sunt ciusmodi. Nonnullis verò ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ reperitur. Ita dicitur Cæsarea in Septimij Getæ nummis. Ita aliæ aliquot. Etiam Senatus Smyrnensis in Augusti aliquot ἱερὰ σύγκλητος καὶ ἐλεύθερος vocatur. Sed de Perficæ Hierocæsariensium Dianæ Templo & duobus milibus passuum tributa inuiolabilis perfugij sanctitate, vide Tacitum annalium tertio. Quin incolas totius insulæ quæ sparsis circa Britanniam & olim desertis proximabat, ἱερὰς πάσας καὶ ἀσύλους à Britannis habitos ait Demetrius perlustratũ sub Hadriano Imperatore missus, apud Plutarchum libro de Defectu oraculorum. Et, vti Proclus locum Plutarchi intelligit in primo libro ad Platonis Timæum, insula ipsa cum fuerit sacra, erat διὰ τοῦτο ἄσυλος καὶ τιμίαν ἔσχε τὴν παρὰ τῶν κρατούντων *idco etiam à principibus, vt asylum habitum.* Samothracia item insula, *Sacra erat & augusta tota atque inuiolati Soli*, quod legimus apud Liuium Decad. V. lib. V. Vnde erat, quod Perseus vltimus Macedoniæ Rex, à Paulo Æmilio victus, inuiolatus extitit, vti etiam Plutarchus memorat in Æmilio. Ceterum licentia, quæ in prætexendo per vrbes Græcas (in quibus

Smyrna) Asyli iure nimium crebuerat, sub Tiberio Senatusconsultis coercita est, & modus præscriptus. *Facta*, inquit Tacitus, *Senatus consulta, quis multo cum honore, modus tamen præscribebatur; iussique ipsis in templis facere aras sacrandam ad memoriam, ne specie religionis in ambitionem delaberentur.* Modus personarum qualitati, locorum spatio, tempori fortè datus. Ita Asylorum iura per has Ciuitates tantum innouata erant, minimè autem omnia quæ vsquam erant abolita, quod satis inconsideratè (vt rectè notat Lipsius) Suetonio elapsum est in Tiberio cap. XXXVII. Et frustrà nimis facit Petrus Gambacurta qui Taciti verba Suetonio non aduersari contendit. Videsis eum de Immunitate Ecclesiarum lib. I. cap. XVII. Gentium autem Fana, seu templa, nonnulla tantum asyla fuere; vnde Liuius libro XXXV. fanum lucúmque Apollinis Delij ea dicit fuisse religione & eo iure sanctum, quo sunt templa quæ asyla Græci vocant. Videsis Strabonem de Neptuni Asylo in Calauria lib. VIII. Templum item Meccanum, in Alcorano, Asylum est; quod legitur Azoara I. Sed Christianorum in vniuersum omnia, post adultum fere Christianismum, templa confugis salutem præstabant. Et maiestatis crimen erat eos abducere, etiam verberibus, tonsurâ, & deportatione luendum. Vide Titulos de His qui ad Ecclesias confugiunt in vtroque Codice, & de Crimine sacrilegij in Iustinianeo; sanctionem item Theodosij & Valentiniani Concilio Ephesino subiunctam. Consule etiam Petri Ærodij Rerum Iudicatarum lib. I. tit. IX. Atqui præter iuris tum Ciuilis tum Sacri vtriusque Imperij commentarios & varios singularium Gentium mores quibus & sinmatum sæpiùs est & mutatum Asylorum in Ecclesijs ius, consulenda est Constitutio nupera Gregorij XIV. Pontificis Romani qua modus etiam huic iuri præscriptus est. Reperitur apud Laertium Cherubinum in Bullarij tomo II. pag. 694. Quin ea editis Prosperi Farinacij & Petri Gambacurtæ interpretamentis illustratur. Vide item Petri Sarpi de Iura Asylorum librum singularem. Nec verò omninò ingratum forsan fuerit si de singulari Asyli iure, quo etiam in vniuersis suis ædibus gaudebat olim tam Templariorum, dum stetere, sodalitium, quam Hospitalariorum, decisionem Anglicanam, eamque non contemnendam, ex vetusto rerum Hospitalariorum Codice Ms. heic obiter adiecero. Maximè cum in Commentarijs iuris nostri vix reperiatur id genus decisionum vestigium aliquod; sed decisio eiusmodi integra omninò nullibi. Anno Henrici quarti Angliæ Regis decimo, qui vulgaris est Christi 1446, mense Iulio, sedentibus pro tribunali Wintoniæ Guilielmo Hankeford & Guilielmo Skrene, iudicibus nempè ad reos, iuxta patrium ritum, custodiâ liberandos diplomate principali constitutis, accusatus est fusti Iohannes Goze, qui se minimè iudicio sistendum esse excipit, sed planè eximendum eò scilicet quod à domo quadam vi abreptus fuisset, quæ Hospitalariorum vtpote possessio, iure Asyli potiebatur vti & eorundem ceteræ; Siue *quod ipse* (vt ipsissimâ iuris nostri formulâ, vtcunque barbarâ, vtar) *pro felonia prædicta fugit ad quandam domum Prioris & fratrum Hospitalis*

S.

S. Iohannis Ierusalem in Anglia in **Burghton** *vocatam* **Spittlehouse** *quæ quidem domus priuilegiata existit, sicut cetera domus eiusdem priuilegiatæ existunt, petendo in eadem domo priuilegium hospitalis prædicti. Et dicit quod ipse de eadem domo per constabularios villæ prædictæ & alios emulos suos manu forti contra voluntatem suam extractus fuit, & petit quod ipse ad domum prædictam restituatur.* Adest etiam Hospitalariorum Procurator qui domum eam fuisse asserit olim Templariorum, & Priuilegia Templarijs ab Innocentio ..., Hospitalarijs ab Vrbano III, indulta exhibet, *ne quis in illos, qui ad domos eorundem fratrum pro salute sua confugium vel in res eorum insta ambitum domorum ipsarum, manus injiciat violentas.* Ijs, qui contra fecerint, anathemate feriendos, appellatione omni cessante. Quin priuilegio eodem perpetuò à tempore primæ concessionis, tum Templarios tum Hospitalarios (ad quos etiam, extincto sub Clemente V. Pontifice Romano, Templariorum sodalitio, pleraque eorum bona, principum consensu, applicata sunt) ita vsos esse, vt si quis criminis cuiuscunque, *Felonia* dicti, reus ad eorum domum quamcunque confugeret non minus inuiolatam ibi pacem sortiretur, quàm si ad sanctam Ecclesiam confugisset. Clementis Bulla de applicandis Templariorum bonis habetur in Laertij Cherubini Bullario, tomo I, pag. 149. Vt autem de veritate, ad ritum partium, constaret, euocant è vicinia indices duodecem viros qui, iuramentis præstitis, de priuilegij vsu pronuntiarent. *Hi dicunt super Sacramentum suum quod prædicta domus vocata* **Spittlehouse**, *nuper fuit in possessione prædictorum religiosorum virorum fratrum Militiæ Templi & modo in possessione prædictorum nunc Prioris & Fratrum prædicti Hospitalis S. Iohannis Ierusalem in Anglia existit. Et quod prædictus Iohannes* **Goze** *fugit vsque eandem vocatam* **Spittlehouse** *pro Felonia prædicta & petiit ibidem priuilegium prædicti Hospitalis S. Iohannis Ierusalem in Anglia & in eadem domo extitit quousque ab eadem domo contra voluntatem suam per quosdam emulos suos manu forti extractus fuit prout idem Iohannes* **Goze** *superius allegauit. Et vlterius dicunt super Sacramentum suum quod tam prædicti nunc Prior & Fratres Hospitalis prædicti necnon omnes prædecessores sui Priores & Fratres Hospitalis illius temporibus suis huiusmodi priuilegium à tempore concessionis eiusdem habuerunt & semper hucusque continuarunt, videlicet quod quilibet homo sive femina ad aliquam domum tam prædictorum fratrum Militiæ Templi tempore suo quam prædictorum nunc Prioris & fratrum Hospitalis prædicti ac prædecessorum suorum Priorum & Fratrum Hospitalis illius temporibus suis pro aliqua Felonia, pro salute sua fugiens habuit in eadem domo ad quam sic fugit & in qualibet domo domorum prædictarum haberet huiusmodi priuilegium & libertatem prout in Sacrosancta Ecclesia tunc temporis pro eodem delicto existeret; prout Willielmus de* **Wakefield** (is Hospitalariorum Procurator fuit) *pro prædictis Priore & Fratribus Hospitalis prædicti superius allegauit. Et vlterius dicunt quod licet aliquis pro salute sua*

ad

ad aliquam domum demorum predictarum pro aliqua felonia in forma predicta fugiens ab eadem domo extractus fuisset, ipse semper occasione priuilegii predicti ad huiusmodi domum a toto tempore predicto restitutus fuit. De restitutione dubitant Iudices, vnde causa ampliata est etiam in æstiuam anni proximi sessionem. Quâ, postquam intereà à procuratoribus regijs priuilegium impugnatum est, & alterutrinque disceptatum, & res, à ceteris etiam qui iudicijs præerant, maturè est perpensa, secundum reum, Asyli nomine, fertur Sententia. Neq; hæc sane indigna quæ, formulâ forensi, interseratur. *Auditis & plenius intellectis tam Recordo predicto quam diuersis & non modicis legis peritorum rationibus pro Domino Rege in hac parte factis ac habito prius inde auisamento tam Iustitiariorum Domini Regis in vtroque Banco, quam seruientium Domini Regis ad legem, necnon aliorum peritorum de eiusdem Domini Regis consilio per Prafatos Willielmum* **Yankeford**, *& Willielmum* **Skrene**, *pro iure Domini Regis in hac parte saluando ad hoc requisitorum, videtur Iustitiariis hic quod predictus nunc Prior & Fratres Hospitalis predicti huiusmodi priuilegium, prout ex parte sua in forma predicta allegatum extitit, habere debeant. Ideo consideratum est quod predictus Iohannes* **Goze**, *ad predictam domum predicti Prioris Sancti Iohannis Ierusalem in Anglia vocatam* **Spittlehouse in Burgh**, *ad quam idem Iohannes* **Goze** *pro felonia predicta fugit petendo ibidem priuilegium Hospitalis predicti & extra quam idem Iohannes* **Goze** *postmodum per Constabularios Villa predicta & alios emulos suos nunu forti contra voluntatem suam in forma psadicta extractus fuit, restituatur. Et Restituitur per Vicecomitem Comitatus predicti.* Accusationis, Exceptionis, Ampliationis, & Sententiæ formulam integram olim exscripsimus ex vetusto, quem diximus, Codice qui locupletissimus est rerum ad Hospitalarios spectantium Thesaurus. Sed sub Henrico, Angliæ Rege, VIII, legibus in ordinum Comitijs latis antiquata sunt huiusmodi Asylorum iura; & plane apud nos euanuere.

Pag. 24. Ἀγαθῇ τύχῃ λέγεται] benè ominandi causâ ἀγαθῇ τύχῃ & sermocinationibus Græcorum adhiberi & inscriptionibus præfigi solitum esse notissimum est. Haud aliâ notione quam *quod bonum felix faustumque sit, fors fuat* & quæ sunt ciusmodi Romanis in vsu erant. In vtroque Decreto heic reperitur & ad extremum Fœderis. Sed non ita multa sunt exempla huiusmodi, in Decretis aut Fœderibus, vsus. Vide Annas Athenienſium & Lacedæmoniorum inducias apud Thucydidem lib. IV. Ex τύχῃ ἀγαθῇ τῆς τῶν Λακεδαιμονίων pactæ sunt. Laconum item Decretum, non dissimili auspicio fit, de Epictetæ Grinni filiæ legato, apud Ianum Gruterum in Inscriptionibus pag. 217. Etiam pro eo quod est Romanis *quod felix faustumque sit* expressè substituunt Græci Ἀγαθῇ τύχῃ vti habetur apud Appianum lib. IV. de bello Ciuili. Id καλῶς ἔχειν est Hellenistis Maccubæorum primo cap. VIII. 23. Et Donatus ad Terentij Hecyram *fors fuat* vsurpari ait, pro *bona fortuna sit* vnde etiam nos, *cum bona fortuna*, verbum verbo reddentes heic vertimus.

Pro

Pto eodem præfigebant etiam edictis Romani *Bonum factum*, quod videre est (vt testimonia id genus cetera, quæ satis obuia sunt, prætermittam) in reciproco illo mathematicorum edicto de Vitellij nece apud Suetonium cap. XIV. Vbi tamen non solum edictorum formulam eos irrisisse puto, sed etiam sitæ artis suæ, cuius item amantior erat imperator, vocabulis ritè seruatis ipsis (si Græcè scribebant, quod est satis simile veri) siue intellectis & indicatis (si Latinè) homonymiâ acriùs eum fugillâsse. *Bonum factum* (ita latine, ad formulam edicti, noctu ludebant mathematici, postquam eiusmodi formulâ interdiu eos Italia intra Kalendas Octobris excedere iusserat) *de Vitellius Germanicus intra Kalendas Octobris vsquam esset*, quod græcè sonaret Ἀγαθῇ τύχῃ. Βιτέλλιος ὁ Γερμανικὸς ἐπὶς τῶν καλανδῶν τῶν τῦ Ὀκτωβρίυ ἀπαλλαγήσει τῦ βίυ. Homonymia duplex fuisse videtur; tum in eo quod tam sensu indicatiuo quam optatiuo intelligi posset τὸ Ἀγαθῇ τύχῃ, tum quia *Fortuna bona* seu Ἀγαθὴ τύχη, aut *bonum factum* idem innuens, tam ex artis ritu quam ex edicti formula, petenda erat. Etenim Fortunam, quæ in tota ratione mortalium sola vtranque, vt ait ille, paginam facere existimabatur, siue Ἀγαθὴν & bonam siue κακὴν, φαύλην aut malam nominabant mathematici, prout syderum in thematis genethliacis positura & τὸ κλῆρυ τῆς τύχης seu *sortis Fortunæ* habitudo prædictionis argumenta subministrabant. Neque id solum in hominum sed & vrbium & imperiorum thematis obtinebat. Aut igitur infelicem exitum, ἀγαθὴν τύχην *bonæ fortunæ* seu *Boni facti* (quod idem est) nomine Imperatori cuius ex themate malam fortunam seu exitium compererant, ironiâ innuebant; aut consulto simul vrbis seu Imperij Romani themate (vti artis illius præceptis oportet) Bonam ex tyranni nece Fortunam imperio, solennibus edicti vocabulis, quæ, eodem sono fere, non dissimili sensu, Astrologiæ propria erant, vsi edicebant. Non sum nescius interim τὰ ἐκτὸς seu res externas plerunque à magistris, Sorti Fortunæ tributas esse. Sed, cum multiplex fuerit eiusdem Sortis significatio; in vitæ etiam datoribus seu aphetis, teste ipso Ptolemæo, primarium obtinet locum. Vnde prout siue à locis siue à stellis annæreticis seu interficientibus læditur, mortis genus ostendere putatur. Vide, si placet Hermetem in Carpo, Aphorismo LXXVIII. Et Vettius Valens Antiochenus, Astrologus vetustus, necdum typis editus, Sortem Fortunæ, quam Κυρίαν τῦ σώματος appellat, Lunam, Sortem verò Dæmonis seu Genij Solem (qui eidem Vettio νῦς καὶ δόμων κοσμικὸς ἡγεμὼν) denotare ait. Huic igitur τὰ φαινόμενα siue res agendas seu athla (vti vocat Manilius) tribuit; illi τὰ σωματικὰ siue quæ ad corpus spectant; nimirùm Sanitatem, Morbos, Pulchritudinem, Necem & quæ sunt id genus alia. Ita scilicet τῶν Ἀνθολογίων siue Floridorum libro IV. Vbi περὶ διαφόρων χρόνων ἐμπεφάτων καὶ ἀπεφάτων agit iuxta stellarum errantium periodos & κύκλους seu in tempora myriades, quas vulgus hodiè astrologorum *prorogationes* vocat. Adijcit insuper ibidem caput περὶ χρόνων διαφόρων τῶν κλήρων τῆς τύχης καὶ δόμων, siue de rebus Sortibus Fortunæ & Genij assignatis. Ἐπεὶ δὲ, inquit, σωματικοὺς χρόνους ζητοῦμεν, οἷον πλημμυρίδας καὶ ἀνθρώπων ἢ αἰ-

μεγμαῦα πλώσεως, φησὶν, καὶ ἔστι ποτὲ ἀφ' ἧσυ τοῦ σώματος φθορᾶς, τέρψεως, ἡδονῆς, κληδονῆς, ἐπιφορᾶς, ἀπὸ τοῦ καλεῖσθαι τῆς τύχης δεισιδαίμονας ζωδιακῶς. Καὶ ἔτ' ἂν καταπαίξῃ ὁ χρόνος, λεγόμενα τὸ ζώδιον καὶ τοὺς ἐπόντας ἀστέρας ἢ μαρτυρούντας, πῶς χειμαζόμενοι πρὸς τὸν καθολικὸν εἰκοσιεννετηρίδα τῶν ἀφεπτικῶν χρόνων, καὶ φάσεις ὑπάρχουσι οἱ χρόνοι κτ' ἃ καλεῖσθαι εἰσὶν ἢ ὑπάρχουσι. Ideoq; Αγαθὴν τύχην & Αγαθὸν δαίμονα velut Deos contubernales habemus apud veteres. Vide Aristidis orationem sacram primam. Et Poema sic inchoauit Diagoras ille atheos, sed antequam Deos esse negâsset, Κατὰ δαίμονα καὶ τύχην πάντα τελεῖται. *A Damone* scu *Genio & Fortuna fiunt omnia*; quod memorat Sextus Empiricus aduersus Mathematicos lib. VIII. Et Ζαρατᾶ Zasradi seu Zoroastri, id est Magorum scholis, *Fortuna* dicta est adeoque τῶν φύντων ἀρχηγὸς; vti habet Theodorus Mopsuestiæ libro περὶ τῆς ἐν Περσίδι μαγικῆς apud Photium codice LXXXI. Obiter autem alia quæ apud Vettium nostrum habet Necepso, qui Ægypti Rex ante annos MMCCC. scripsit, de Sorte Fortunæ subiungimus. Neque gratiam nos inde non inituros putamus non solùm cum ijs qui diuinatricem illam artem frustra nimis venditant, sed etiam cum illis qui sobriè philosophantes & reuerenter prisca indagando artium qualiumcunque siue deperditarum siue fugientium vestigia satagunt. Vettius, Floridorum primo, ad Felicitatem seu Infelicitatem nati dignoscendam, locum eius esse ait ἀναστρεπτικὸν καὶ δυναστικόν. Et, vt sententiam firmet, Necepsonis Regis librum XIII citat. Ita, inquit, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐμφανίζων ἐν τῇ ΙΓ βίβλῳ μυστικῶς φιλοσοφῶν τὴν χώραν, ἐπιχειρεῖσθαι δεῖσθαι τοῖς ὑπὸ γῆν ἡνιοχείοις (lege ἡνιοχείοις) ζωρῶς ἀριθμῶν ἀπὸ ☉ ἕως Σελήνης· πάλιν ἢ ἀφορῶν (deprauatum esse puto ex ἀφ' ὡρῶν, qui abbreuiante figura ex literis duabus primis & π interdùm adiecta, conscribi solitus est; nisi ἀφ' ὡρῶν pro eodem illum vsurpâsse malles) ἰσότητα τίθησιν καὶ ἐπ' ἀποστατικὸν τόπον (μισοῦν ὕπνον τότε χειρίζει καὶ τὴν ἢ τίνες ὧν τόπων φύσεσι· τάτ □ ἢ △ πυτάπασιν ὡς κατυσίρυ). Ἐκ δὲ ἧς ἐπὶ τὸν τόπον συγγνώσεως φιλόπλουτον κρίνειν ἢ ἡνιοχεύοντα τὰ πράγματα. Atque eodem modo, air, Petosiris locum explicat in Definitionibus siue ἐν τοῖς ὅροις. Ὁμοίως ἢ δὲ, inquit, ὁ Πετόσιρις ἐν τοῖς ὅροις ἐξήλασεν ἐπὶ τόπον. Extremo item libro tam ex Petosiride quam ex Necepsone eadem iterat. Et libro III. caput habet de Sorte Fortunæ, eiusque in Natorum vitæ spatium imperio & legibus. Res ipsa satis futilis est vugatoria. Sed quoniam ex eodem Necepsonis libro etiam desumuntur quæ de ea tradit, ideoq; vetustiora sunt quam quæ alibi omninò legimus de Fortunæ Sortis apud Astrologos interpretatione & satis a vulgi Scriptorum sententijs diuersa, etiam totum caput adijcere visum est quod nec bonarum literarum studiosis iniucundum fore credimus, certe Astrologiæ magistellis pergratum. Lemma huiusmodi est. Περὶ κλήρου τύχης τῆς ἐκ τοῦ ζωῆς τόπου μηδ' ὑπολήμματος, ἐν ᾧ καὶ τὰ ἐλάσσονα ἐπὶ τὸ αὐξόν. Εὗρον ἢ (inquit Vettius ille Valens) καὶ πάντων τῶν αἱρεσιν ἀεὶ χρόνων ζωῆς, ὑπὸ μὲν τῶν ἀρχαίων, ἀναπολογήτων πεπλανημένων. Αὐτὸς ἢ δὲ πείρᾳ ἀναζητήσας δ' ἐκρίνα· καὶ οἶμαι μᾶλλον τοῖς πλείοσιν ἀρέσκειν. Ἐν δὲ τῇ ΙΓ βίβλῳ ὁ βασιλεὺς περὶ τοῦ περὶ τὴν τοῦ ζῆν διαπλοκὴν, πλάνης πάσης ἐπιφέρει

ἐπορίσει ἀπὸ ☉ καὶ Σελήνης καὶ ♄ ὁ μαίσιλιος (lege ὁ μάγνης) περιπλεῖ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ βίβλῳ μνημονεύει καὶ κύριον χρόνου τόπων· φησὶ δὲ καὶ αἴνιγμα τίθησι τὸ ἔμπαλιν καὶ ἀνάπαλιν. Καὶ ὁ ἥλιος ἀπὸ τῆς ἀρχόμενος πάντος αἰῶνος κύτος περιβίβασει ἑαυτόν, κύκλον διανύων καθάπερ ὁρᾶται. Νυκτὸς δὲ ἐπερχομένης, ἡ πάντοτε ἡ Σελήνη φωσφορήσασα πυξεῖ, ἀλλ' ὅτι μὲν ἑαυτὴν φαίνεσι δύεται· ὅτι δὲ ἡμέρας μέχρι πρὸς μέσης. Ἐν δὲ ὅτι τὰ διὰ πίλας ἡ νυκτὸς πορεύσῃ δίδαξ ἀκολούθως ὁλοτελῶς ἡ κύκλου ☉ παρηγγελόηκεν. Περὶ μὲν τῶν φύτω διανοήματος ἄλλοι ἄλλως φανῆσι. Ἐμοὶ δ' ἔδοξεν ὅτι μὲ ἡμερινῆς χώσεως λαμβάνειν ἀπὸ Ἡλίε ὅτι Σελήνην καὶ τὰ ἴσα ἀπὸ ♄, ὅτι δὲ Νυκτερινῆς ἐφ' ὅσον μὲ ἡ Σελήνη ἀφηγεῖται ἐστι τῶν ἐστι μέχρις ἧς δύνη, ἀπ' αὐτῆς ὅτι ἡ ἥλιον λαμβάνειν καὶ τὰ ἴσα ἀπὸ ὡροσκόπου. Μετὰ δὲ ἡ δύσιν ἀπὸ Ἡλίου ἐπ' αὐτήν. Τὸ δὲ ἁπλῶς διορίζειν ὁλοτελῶς ἡ κύκλου ☉ παρηγγελόηκε, τοῦτο δοκεῖ. Σκοπεῖν δὲ δεῖσει εἰς ποῖον τόπον ἐμπίπτουσι ὁ κλῆρος, καὶ τόπον ἡγεῖσθαι κύριον· ἔπειτα ζωοποιὸν ἡ ζῳδίου κύριον ἐν ποίῳ ζῳδίῳ τύγχανε, σκοπὸν δὲ ἡ τότε οἰκοδεσπότην. Ἐκ τούτων δὲ τῶν τριῶν τόπων καὶ τῶν τούτων οἰκοδεσποτῶν ὁ βιώσιμος χρόνος εὑρήσῃ καὶ τοὺς σχεῖς ὅρους οἷον ἕκαστος τῶν ἀστέρων ἰδίας ἀφορίζους διανέζει. ♄ μὲν οὖν ἔτων λ, ♃ ιϛ, ♂ ιε, ☉ ιθ, ♀ η, ☿ κ, ☽ κϐ. Ὁμοίως δὲ καὶ ἕκαστος ἰδίων ἀναφορῶν καὶ κλήρων. Κατὰ τὸ κλίμα οὖν συγκρίνειν δεῖσον φύσεως ἀδίκητος ὁ κλῆρος καὶ χρηματίζων ἢ ἐπαναφερόμενος ἢ ἀποκλίνων, καὶ τοὺς τῶν ζῳδίων οἰκοδεσπότας καθὼς καὶ ὁ παλαιὸς μίμηται λέγων πᾶς ἀ δίκαιος τοὺς ἰδίους χρόνους πλήρεις δίδωσι· ἐκκλήρος δὲ ὅσους ἂν μερίζει λοιπὸν καταμένους ἐκ τῶν ἰδίων ἀριθμῶν. Μερίζουσι δὲ καὶ τὰς πλείας αὐτῶν ἀφορίδας καὶ τοὺς ἀναφορεῖς ὅταν καλῶς τύχωσι. Συμμερίζουσι δὲ καὶ οἱ ζωοποιοῦντες συμφέροντες ἢ μαρτυροῦντες ἢ ἐν οἰκείοις ζῳδίοις τυγχάνοντες εἰ μὲν π' ἀμφότερα αἱ αἱρέσεις συμμερίσει. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁμοίως. Πρότερον δὲ δεῖ λογίζεσθαι τοὺ ἀριθμοὺς· ὥρας· ἡμέρας· μοίρας· ἑαυτοῦ· καὶ τοῖς τοιοῦτοις ὅροις χρῆσθαι· ἐλαχίστῳ· μέσῳ· τελείῳ· ὑπερωπόδοντας δὲ φεύγειν τῷ δεκάτῳ· ἢ δὲ σχεῖν. Πολλάκις γὰρ ὁ δεκατὸς τόπος ἡμέρισιν ἡμέρας· ὁ δὲ μοίρας· ὁ δὲ ἑαυτοῦ· πρὸς τὰς διαφορὰς τῶν χρηματιστικῶν ζῳδίων. καὶ τὸν οἰκοδεσποτῶν· ἢ τὸν κακοποιῶν αἰτίων καὶ ἐναντιώσεων. Μεγιστομερίζουσι δὲ μὴ τὰ ἔτη καὶ μοῖρας. ἰσαρίθμοις τοῖς χρόνοις. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ὁ ☽ καὶ ὁ ☌ τόπος ἐρίζει τῷ κλήρῳ κατὰ ἡ μερισμόν· ὁπότ' ἂν οἱ κληρικοὶ τόποι ἢ οἱ κύριοι παρεμπέσωσι· μάλιστα ὁπότ' ἂν ὁ κλῆρος τῷ ☽ ἡ μερισμὸν ἐκχωρήσῃ. Καὶ χαροὶ αἱρέσεις ἀντιπαραχωροῦσιν ἀμήλοις. Δηλήσεσθαι δὲ καὶ ἐν τῇ ἐκτίσει λέγω εἰς τοὺ ἀποκρισμούς. Ἔστω δὲ τὸ τοιοῦτο οἴγμα τος ☉ ♀ καρκίνος ☾ ☌ ἰχθύες ♄ ♐ ♃ ♈ ♂ ♍ ☿ ♌ ὁ κλῆρος

Figura Cœli primum Vettij Valentis Hypodigma oculis subijciens.

ἡ τύχης καρκίνος ἀγαθοδαιμόνων· ἢ κυρία ἡ κλήρου ὅτι ἡ κίνησις ἀρίδη· Ἔδυσε τὸ ♐ ἡ Σελήνης κθ· ἔτι καὶ τὸ καρκίνου τῶν ἀναφορὰν τῶ δευτέρω κλίματος ὅτι λϹ· καὶ τῶ οἰκοδεσπότου ἡ Σελήνης ♃ ὅτι λϛ. γίνεται ὅτι τὸ ἀνὰ ὅτι ξθ (ita Ms. Sed calcu-

lus exigit ὁθ τοσίτων) ἔτων ἐτελεύτα. Ἀλλὰ ☉ ♎ ☽ ♃ ♍ ὁμόιως ♄ ♀ ♂ ♅ ♆ ☿ ♈, ♀ ♐, ὁ κλῆρος τῆς τύχης ♎ ἀνοκεκλικώς· Ὁ κύριος ἀγαθοδαιμόνων παρ' ἄρρενι ἡμέρᾳ

Figura Cœli quod secundum Hypodigma ostendit.

ρισε τὰ ἴδια ἔτη λ καὶ μιῶνας τὰς αὐτὰς ἐν ἑβδόμῳ τύχων ζωδίῳ τέτρᾳ ☽ συμπαρὼν ☿ ἐμόρισεν ἑαυτὸν Ἐτελεύτα τῷ λδ ἔτει, διαρρητηρίου ὄν δηλ αἰσης γενέσεως τὰς συγγραμμένας ἐν ἀρχῇ παριγγελίας καὶ τὰς φάσεις καὶ τὰς μοίρας ἵνα μὴ δόξωμεν καδίκως εἰς τὸν ἀναμιμνήσκειν καὶ τὰ αὐτὰ γράφειν. Ὡς ὅτι ἀναδείγματος χάρ ἀφ' ἑνὸς ἄστρου πρὸς τάξεως γενέσεως.

Sequitur dein caput cui lemma est, περὶ κλιμακτήρων (in ipso capite κλιμακτῆρες vocantur) seu de annis nati in quos Imperium obtinent stellæ malefi-cæ pro variis quas ad Sortem Fortunæ, sortiuntur ipsæ radiationibus. Alia se-quuntur περὶ ἐνιαυτῶν τῶν μέσων τῶν ἀστέρων. Nam ἔτη ἀστέρων habet triplicia; τὰ ἀπόδοτα, qui sunt anni superius syderi-bus tributi, τὰ μέσα, τὰ τέλεια. Sic apud vulgus Astrologorum eodem sen-su occurrunt anni minores, medij, ma-iores. Videlis Iulium Firmicum Ma-theseos lib. II. cap. XXXIII. Vbi is de eiusmodi annis, & Chronocratoribus, in sequentibus, vt ferme Vettius. Etiam ad has nugas, quæ velut antiquissima omnium quæ extant Astrologiæ iudi-ciariæ specimina adduximus, fusiùs ex-plicandas pluribus libro agit quarto. Τὰ σχηδιγματα quæ affert, Schematis Cœli vt & oculis faciliùs accommoden-tur, repræsentauimus. Planetarum au-tem & Signorum heic characteres non prorsus similes sunt eis quos Codex Ms. exhibet. Quales in typographi lo-culis reperiuntur, talibus vsi sumus. Sed nec ita discrepant vt alios omninò esse sentias, nisi ductuum eiusmodi varietati, quæ ad figuras easdem ipsas repræsen-tandas adhiberi solet, ignoscendum esse non velis. Varij sanè apud libra-rios, idem interea volentes, ductus sunt. Et codex Ms. haud allos ferè habet quam Tetrabiblon Ptolomæi Græce e-ditum. Sed hi & illi qui passim hodiè in vsu sunt, à veteribus scilicet, vt fieri amat, paulò deflexi, eadem ipsa, etiam quà linearum ductus sunt, significant & earundem rerum syderibus singulis respondentium sunt imagines. Saturni planè, in vtrisque, Falcem tantùm innuit, Iouis fulmen, Martis Spiculum, Solis si-ue Globum lucidum, vt vulgò pingi-tur, siue radium Solarem vt frequen-tiùs in libris Græcis; Veneris speculum, Mercurij caduceum, Lunæ ipsam nouam Ita etiam in Signis; Arietis Tauri &. Capricorni, Cornua, quæ tamen satis distincta; Geminorum, amplexus mu-tuos; Cancri, Chelas; Leonis, cau-dam; Virginis, pectinem; Libræ, iugum; Scorpionis item candam sed dissimilem Leonis; Sagittarij sagittam; Aquarij lineas vndulantes; Piscium, Pisces, vt in Cœlestibus eiusce signi diagram-ma-

tis,

tis, connexos. Ita Sors Fortunæ rota plerunque denotatur. Quæ tamen omnia inartificialiter à Librarijs ſolent formari. Tantum abeſt vt in hiſce figuris, myſterij quidpiam latere ſentiamus cum ijs qui neſcio quos abditos naturæ ſenſus inde expiſcari ſe fruſtrà (ne quid grauiùs dicam) credidere. Solenne erat Græcis etiam vocabula alia ſæpius occurrentia eiuſmodi figuris abbreuiare, vti in deſcriptis etiam videre eſt; vbi ☌ δεῖμων eſt, (cuius Partem habent ſeu Sortem cum alijs pluribus, præter Fortunæ, Aſtrologi) ☿ & ♃ ὡρόσκοπος, ☾ ἐλπίς. Etiam ☉ quod Solem vulgo indicat, Circulus eſt apud Vettium ſæpius. Id genus habet compluria. At demùm perpendant hæc & committant Ptolemæi caput περὶ τῦ κλήρε τ τύχης in Tetrabiblij tertio, Aſtrologorum filij. Ita intelligent etiam quis ὁ συγγραφεύς fuerit quem ibi memorat Ptolemæus. Necepſo plane eſt συγγραφεὺς ille, ita propter excellentiam dictus, vti ὁ βασιλεὺς ἀναξόμενος & ὁ βασιλεὺς & ὁ παλαιὸς, & interdum ὁ συγγραφεὺς etiam à Vettio nominatur. Citat item Vettius Timæum, Abramum, Hermippum, Orionem, Critodemum, Aſtrologos, quorum plerique apud Firmicum item reperiuntur. Ideò autem Necepſo ἀναξόμενος dictus eſt, ni fallor, quia primus fuiſſe creditus eſt, qui aſtrologiæ præcepta ſcriptis tradiderit. Quin is ſimul & Petoſiris eâdem cauſâ ſimplici τῶν παλαιῶν nomine nonnunquam appellantur. Videſis exegeſim veterem quæ Proclo tribuitur in caput quod diximus Ptolemæi. Scio ἀγαθὴν τύχην diuerſam Aſtrologos obtinere notionem. Nam domum ſchematis cœleſtis quintam ita antiquitus vocabant vt in Sexti Empirici quarto, Iulij Firmici lib. II. cap. XIX, alibi item, legimus. Sed cum ea notione nihil huic loco eſt. Atqui Heſychius; Ἀγαθὴ τύχη, ἡ Νέμεσις καὶ ἡ Θέμις.

Pag. 24. Ἐπιμήνιοι ἱερεῖς] Antiſtites nimirùm qui τὰ ἐπιμήνια, id eſt, *ſacra Menſtrua* ſiue pro tota vrbe ſiue pro Senatu peragi ſolita faciebant. Idque nouilunijs. De ſacris eiuſmodi apud Græcos fuſiùs, ex autoritate veterum, Ioannes Meurſius in Græciæ Feriatæ lib. V. in Νουμηνία. Ibi etiam de Epimeniorum nomine & functione in ſacris illis. Doctiſſimi viri notis adijcio, ad ea, menſe nimirùm redeunte ſemper celebrata, epulas menſtruales, Plauto ita vocatas, ſpectare Ergaſilus paraſitus in Capteiuis.

Dico vnum ridiculum dictum, de dictis melioribus
Quibus ſolebam menſtruales epulas
ante adipiſcier;
Nemo ridet.

Quin & ἐπιμήνιοι ſacrificulos eiuſmodi aut ſacrorum antiſtites generatim interdum denotare, vti & ἐπιμήνια *ſacras epulas* quæ menſtruæ non erant, ſed annuæ, & ἐπιμηνίσειν ita *ſacrificare*. Id liquet tum ex teſtamento Epictetæ Grinni filiæ, in Marmorea tabula Venetijs, tum ex Lacedæmoniorum pſephiſmate quo firmatur teſtamentum. Sacræ enim epulæ ſeu ἐπιμήνια planè ibi quotannis tantùm celebrantur, idque diebus XIX, XX & XXI Delphinij menſis. Et temerè egit interpres qui εἰ τίς μὴ ἐπιμήνιον *Si quis menſe ſuo ſacris non miniſtrauerit* ibi vertit, & ἐπιμήνιοι *menſtruatim ſacro deſeruientes* & ἐπιμήνια *menſes ſolennes*. Debuit ſanè, *ſi quis functioni ſuæ ſacra defuerit, epula-*

rum antistites sacri, sacra epulæ, quod ex ipsis testimento & Decreto manifestum fit. Ea vise apud Ianum Gruterum. Ex frequentia scilicet sacrorum in nouilunijs celebratorum, vocabula quæ ratione stati temporis primò indita sunt, nullâ habitâ postmodùm temporis ratione, ad similia seu quæcunque periodica sacra, periodis dissimilibus celebrata, transiata sunt. Inde est etiam quod Hesychio ἱεροποιοὶ (vt scilicet sacerdotium id denotat, seu vt Brauronijs sacrificabant quolibet quinquennio antistites ita dicti, siue Eleusinijs maioribus, aut id genus alijs redeuntibus, sacris, apud Pollucem in octauo; non vt κηρυκικὸν ἢ ἱεροποιὸν vocabulum est apud Philosophum Politicorum sexto) reddunturἐπιλύσιοι, quod sacros antistites simpliciter, vt diximus, significabat. Tantundem habet Phauorinus. Ita Ἐπιλύσιαι generatim tandem dies festi dicti; vti ex Demosthenis contra Timocratem ab Harpocratione & Suida obseruatur. Et Hellenistis pari forsan ratione חדש quod nouilunium est, & Νεομηνία sæpius vertitur, item ἑορτὴ seu *Festum* eis redditur III Regum cap. XII. comm. 33. Idque festum à nouilunio remotissimum; quinto decimo scilicet die Marwheschan mensis celebrandum. Scio חדש pro mense ibi ab alijs sumi. Sed res ipsa quæ narratur Seniorum interpretationi maximè fauet.

Pag. 24. Ἐπὶ ξενισμὰν εἰς τὸ πρυτανεῖον.] Ipsa ἐπιμέλεια, seu sacræ epulæ per ξενισμὸν innuuntur. Tempestas enim aduentus legatorum è Magnesia eiusmodi erat, vt instante nouilunio opportunè exciperentur. Ξενισμὸς pro sacris eiusmodi epulis vsurpatur apud Plutarchum in Demetrio. Decreuerant miserè adulantes Athenienses, Demetrium quotiescunque appelleret Athenas, πολὺ Δήμητρος καὶ Διονύσου ξενισμοῖς δέχεσθαι *Cereris & Liberi patris lautitijs* seu *epulis sacris excipere*. Eodem nempè ritu honorem Regi, vt Numini, exhibere, quo Deorum, quos diximus, sacra celebrabant. De ea re consulas porrò Casaubonum Animaduersionum in Athenæum libro VI. cap. XV. Legati autem heic ad ipsorum deorum epulas tantum honoris causa inuitandi; idque in Prytaneum, quod, vti cæteris Græciæ vrbibus, ita Smyrnæ proculdubiò, erat locus in quo non victus publicus Hieronicis alijsque de republicâ optimè merentibus dabatur, tum Vesta perpetuo sacrata, & publicæ epulæ pollucibilitèr celebratæ sunt. Doctissimè item de Prytaneis Casaubonus dicti voluminis lib. XV. cap. XIX.

Pag. 25. Ἐπὶ Ἱερέως Ἡγησίου.] Eminentioribus apud vtrunque populum dignitatibus, ijsque annuis, ni fallor, Fœderis annus notatur, quemadmodum Ephororum simul & Archontum ἐπώνυμων nomina annos signare solebant in Lacedæmoniorum & Athenienſium fœderibus quod ex Thucydide & Demosthene satis cognoscitur. Sed dignitas hæc sacra est vtraque. Et Pontificem summum par est vt credamus fuisse Hegesiam. Quin, de anno Sacerdotijs varijs signari soliro, vide Arrianum ad Epictetum lib. I. cap. XIX Flauium Iosephum Ἀρχαιολογίας lib. XIV. cap. XVI. I. Maccabæorum cap. XIII. commat. 42. & cap. XIV. comm. 43. Ianum Drusium ad locum penultimum; Ioannem Meursium in Archontibus lib. III. cap. VI. de sacerdotibus Iunonis apud Argiuos, & in Græciæ Feriatæ

lib.

lib. III festo Ἡραίων. Et habes Dogma Melitensium, incisum Romæ, huncce titulum ΔΙΙ ΓΕΝΕΤΩΡΙ, ΤΩΙ ΙΟΥΤΑΙ ΙΟΥΤΩΙ, ΑΓΧΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΗΡΩΙΟΥ ΤΟΥ ΚΛΕΩΝΟΣ, quod videsis apud Gruterum in Inscriptionibus pag. 400. aliud item eiusmodi Agrigentinorum ibidem pag. 401. Adde Platonis de Legibus lib. XII, Plutarchum in vita Demetrij, Decreta aliquot apud Demosthenem de Corona, Castorem apud Eusebium in Chronicorum priore, de Sicyoniorum Carnijs & in Canone numero DCCCLXXXIII, in addendis etiam pag. 213. Consule porrò, Meursium dictis de Archontibus operis lib. III cap. XVI & XVII. Et durârunt eiusmodi alijque varij distinctionis annuæ characteres vsque ad Iustinianum Imperatorem, adeoque vt Ciuitatibus aliquot in more etiam tunc temporis positum esset, sine vlla alius notæ adiectione, annos instrumentis publicis & contractibus, suo duntaxat ritu, designare. Neque aliud innuit ille Nouella XLVII vbi ἕκαστοι ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις κρίνουσι, *seu obseruabilem in vsu tatum temporibus* maximè Orientalibus habitam memorat. Eâdem verò Nouellâ primò sancitum est, vt non solum in Vrbe, sed etiam in omnibus Prouincijs & Ciuitatibus, actis singulis & instrumentis, actuarij, Tabelliones, exceptores & qui sunt id genus ceteri, præponerent Imperatoris annum, Consulem, Indictionem, Mensem & Diem, & demùm, pro ciuitatum arbitrio, τὸ ἢ πλείονα πᾶσι γράφουσι ἔτη, *annum*, scilicet, *qui quocunque modo ciuitati proprius erat.* Edita est hæc Nouella anno Iustiniani IX. Salutis nempè reparatæ DXXXVII. Dicebatur præterea dignitas apud Smyrnæos primaria, eaque, qua annos significabant, Stephanephorus, vtil altera illa heic memorata, quæ Magnetum est. Sed illius vsus Smyrnæ puto, nondum inoleuerat, seculis vtpote aliquot post Seleuci tempora receptus; de qua re statim plura.

Pag. 25. Στεφανηφόρου ἐν Πυθοῖ.] Stephanephorus heic, seu *Coronam gestans*, tum eo supremus erat, puto, Magnetum iudicibus annuis, tum Solis & Apollinis sacerdos, isque primarius (nam plures etiam erant eiusmodi ibi sacerdotes) cuius nomen Fastis ad annum designandum adeoque Fœderi huic, pro more, adijciebatur, vti Archon primarius seu ἐπώνυμος. Id sanè elicere fas esse videtur ex Platonis lib. XII. de legibus, vbi de iudicum Supremorum & Correctorum electione verba faciens, exemplum affert de Magnetibus, Vtrum de iis qui in Thessalia & vicinis Thessaliæ Regionibus, an de nostris, non satis liquet. Cum verò ex veteribus doceamur, hosce illorum fuisse, idque diu ante Platonem, coloniam, non est cur dubitemus nouita diuersa fuisse vtroumque instituta maximè in sacris ceterisque quæ solennia erant. Neque op nos sanè, Platonem dum Magnetas in ciuili illo de Magistratibus præcepto generali, meminit, ipsos, qui eis tunc fuere in vsu, mores, non simul innuisse. Quotannis voluit ius communi Solis & Apollinis templo, Ciuium conuentu habito, post Solstitium æstiuum, triumuiros, qui supremi forent iudices simul & vtriusque Numinis sacerdotes, ex optimis ciuibus, suffragijs, hisque partiatæ turbatis, sorte eligi & δάφνῃ seu fronde viridi coronari; tum pronunciari; Ὃν Μαγνήτων ἡ ἐκ Δελφῶν πυθία ἀνεῖλε τῷ Διὶ τῷ σωτῆρι καὶ τῇ Ἀθηνᾷ τῇ ἀρίστῃ

ἀρχιερεὺς ἀποδεικνύει καὶ ἀναγορεύει τοῦτον καὶ Μάγνητες. *Quod Magnetum ciuitas, instaurata sibi diuinitus salute, designatos sibi Solis triennios optimos vt primitias veteri, Apollini & Soli communem consecrat.* Ita nempè annum auspicabantur forte Magnetes. Tum uirum autem hisce minorum, scribit, Magistratuum, correctorum scilicet seu ἐπιτάξεων, censuram competere, atque ab his ad illos reis prouocare licere. Quin exutâ post annum dignitate, singulari, dum viuerent, honore haberi, hos solos ciuium Coronam lauream gestare, & omnes Apollinis & Solis Sacerdotes perpetuò manere. Ἀρχιερεὺς δέ, inquit, ἐστι κατ' ἐνιαυτὸν, ὁ πρῶτος χειροτονηθεὶς τῶν ἀναφερομένων ἐπὶ τὸν ἐνιαυτὸν τῶν ἱερέων καὶ τῶν ἱερειῶν, ἀφ' οὗ δὲ ἂν ἀπογραφῶσι τοῦτο κατ' ἐνιαυτὸν ὅσοι ἂν γένωνται μόνοις ἐξεῖναι τῶν ἄλλων ἐν τῇ πόλει στεφάνους φορεῖν. *Summum verò sacerdotem vnum esse quolibet anno, atque eum qui primus renuntiatus est ex his qui illius anni fuerint sacerdotes. Horum autem nomen postea ad rempora designanda dum ciuitas habetur.* Si haec ad Magnetas omnia spectant, Stephanephororum eis genus duplex erat. Alij, tam Magistratuum censuras quam Deorum sacris, annis suis electi, praerant; alij exutâ, post elapsum annum, dignitate, profana seu administratione ciuili, perpetuò tamen manebant sacerdotes honorarij. Saltem sacrorum cura ab his amplius haud erat exigenda, sed vtrinò electis delegata. At Stephanophori non minus hi quam illi dicti. Vniuersis enim ijsque solis Coronam eamque lauream gestare fas erat. Primi autem generis tres duntaxat erant, quorum, is qui primus renuntiatus est, Pontifex erat maximus & ἐπώνυμος anni, seu anni signator, vnde illius nomen ἐπώνυμος, quod sortitus est heic Pythodorus, cum Smyrnæorum Pontifice Hegesia Proconsuli praefigitur. In hanc dignitatem ductus est Themistocles cum sedes haberet Magnesiæ, quam vtpatam, sicut alias Orientis vrbes vt vinum, obsonia, vestes, & stragula ei sigillatim subministrarent, dono à Xerxe acceperat. Ita Posis vetustissimus rerum Magneticarum Scriptor apud Athenæum libro XII. Ἦσαν δὲ καὶ ἱερεῖς, ait ille, Μαγνήτων ἐπώνυμοι καὶ ἱερεῖαι ἐπὶ τῶν Μαγνήτων ἀρχιερεῖς ἀεὶ καὶ ἱέρειαι Διὸς Λαοδικέως καὶ ἱέρειαι Ἥρας Λαοδικείας ἐπώνυμοι. Neque verò est cur porrò de vocabuli ratione solliciti simus. Tam verum est Coronas veluti dignitatis maximè propria insignia gestasse sacros antistites, quàm sacra eos fecisse. Atque inde vocabulum, vt fit, natum. Tarsi idem dignitatis nomen Herculis Sacerdotem denotabat, quod scribit Athenæus libro V. vbi Lysiam philosophum Epicureum Stephanephorum ibi creatum ostendit & στέφανον ἐφόρει χρυσοῦν ἐπιτάφιον, *Coronam lauream, quæ aurea etiam erat, gestasse.* Metrodorum item Hermogenis F. à mystarum conuentu Stephanephorum seu Sacerdotem Matris Deûm renuntiatum habes in veteri inscriptione apud Grutorum pag. 309. 1. & pag. 1097. 5. Vide si placet, Carolum Paschalium de Coronis lib. IV. cap. XIV. atque adde magni Casauboni animaduersiones in quintum Athenæi cap. XIII. & eiusdem notas ad Suetonij Octauium cap. XVIII. Cæterum non omnes Coronæ Sacerdotum prouincialium aureæ erant, quod tamen ex Tertulliani de Idololatria cap. XVIII. ab eo ibi dicti videtur

tur. Fuere tamen non nullæ, neque aliter intelligendus Tertullianus. Nam aliæ laureæ in prouincijs non minùs quam Romæ erant, aliæ ex alijs frondibus, pro ritu vario. Etiam ipsi Athenienſium archontes myrto coronabantur, licet inde non denominati. Teſtatur Pollux in octauo; & videſis V. C. Ioannem Meurſium Atticarum lectionum lib. VI. cap. VI. Poſtmodùm autem & Smyrnæorum Pontifex maximus, cuius nomine annum ſignabant, Stephanephorus, ſeculis aliquot nimirùm tranſactis, dici cœpit ad aliarum ciuitatum, quibus vox illa in vſu, exemplum. Id comperimus ſub temporibus Antonini Philoſophi. Tunc enim Heraclides ſophiſta (quod ſcribit Philoſtratus) Στεφανηφόρου ἀρχὴν παρ' αὐτοῖς ἄρξας, ἀφ' ἧς τοῖς ἐνιαυτοῖς τίθενται Σμυρναῖοι τὸ ὄνομα, *Coronatam dignitatem*, ſeu *eam quæ Stephanephori eſt, apud eos obtinuit a qua annis ſuis Smyrnæi nomina imponunt.* Et ad Smyrnam ſpectant, puto, & inde, ni fallor, tranſlatæ ſunt illæ, quas ſupra dedimus, inſcriptiones ævi Fœdere recentioris, in quibus habetur dignitatis huius mentio. Vide IV, V, & IX Arundellianarum quæ Græcæ ſunt. A tam frequenti nominis apud Orientales vſu, Stephanephororum & eorum qui, coronas geſtantes, alijs tamen nominibus noti erant, ſodalitio, & adminiſtrationis tum viciſſitudinibus tum iure partario, dignitas hæc ἀξίωμα τὸ ἀπὸ μιᾶς στεφανηφορίας ſeu στεμματοφορίας *dignitas cui coronam geſtandi ius erat partiarium* interdum dicebatur; quo ſcilicet diſtingueretur à faſtigio verè regio ſeu monarchico. Ita intelligo Ptolemæum libro IV. Tetrabibli capite II. ἀπὸ τῆς ἀξιωματικῆς ſeu *de fortuna dignitatum* quam à luminarium & comitantium ſeu ſtipantium, ἀστρογενήτων nempè planetarum, poſitu ſumit. Si in maſculinis ſignis, inquit, & in angulis luminaria fuerint planetis quinque ſtipata, Reges naſcuntur. Si Planetæ ipſi ſtipantes angulos occupent, orbis decernunt imperium. Si, ceteris ita ſe habentibus, Sol fuerit in maſculino, Luna in fœminino ſigno, atque horum alterum duntaxat angulum habeat ἡγεμόνες μόνον ἴσονται ζωῆς καὶ θανάτου κύριοι, *Principes erunt ſolummodo non ſupremi, vita tamen neciſque poteſtatem habentes.* Εἰ δὲ καὶ πρὸς τούτοις, ait, μὴ δὲ οἱ ἀστρογενῶντες ἀστέρες ἐπέχωσι τὸν ἢ μεσουρήσαντι τοῖς κέντροις, μεγάλοι μόνον ἴσονται καὶ ἐν ἀξιώμασι τοῖς ἀπὸ μέρους στεμματοφορίας ἢ ὑπηρετικοῖς ἢ στρατοπεδαρχικοῖς καὶ ἐπὶ τοῖς ἡγεμονικοῖς. Vbi Ms. codex in bibliotheca Collegij Corporis Chriſti Oxonijs habet μεγαλωσόμενοι ἴσονται καὶ ἀξιώμασι τοῖς ἀπὸ μέρους στεφανηφορίας ἢ ὑπηρετικοῖς, ἢ στρατοπεδαρχικοῖς ἢ ἱερατικοῖς καὶ ἐπὶ τοῖς ἡγεμονικοῖς. *Si cæteris ita ſe habentibus, ſtipantes planetæ angulos non occupent neque eis teſtimonium præbeant, magni erunt & dignitate, cui Coronam geſtandi ius eſt partiarium, ſeu vicarii, ſeu caſtrorum præfecti, ſeu ſacerdotali, minime autem principali dignitate, conſpicui.* Ita locus ille reddendus, quem depraua runt nimiùm Latini interpretes Gogaua, Camerarius, horumque ſequaces dum *Natalium ſplendore conſpicuos aut in dignitatibus generis illuſtres* pro ἀξιώματα τοῖς ἀπὸ μέρους στεφανηφορίας plerunque ignorantèr ſubſtituunt, Alij *habentes magnum poſſe ſuper aliquam villam.* Sed veri ſenſus veſtigia maximè habentur in verſione

illa Ægidij Tebaldini ex Hiſpanico ſermone in Latino-barbarum ante ſecula aliquot edita, vbi legimus, *Erit natus magni nominis tantum; & eius valitudo, velut illius, qui vni parti dominabitur, apparebit.* Hiſpanica autem verſio Alfonſi ..... Caſtellæ Regis iuſſu ex Arabica ſumta eſt, verſione quam nondum vidimus. Sed partiarium dignitatis ius Arabem agnouiſſe ibi palam eſt quod aut diſſimularunt aut ignorarunt interpretes cæteri omnes. Neque doctiùs ſane eorum, qui Commentarios ad locum conſarcinarunt, quiſpiam. De alia quàm hac ipſa Stephanephori dignitate minime capiendum eſt illud in Hephæſtionis Thebani atque aliorum aliquot Aſtrologorum priſcorum excerptis. Quibus aſcendit (aiunt) tertius Libræ Decanus, eorum nonnulli στεφανοφορήσουσι (ita in Codice typis edito) ἢ ἄρξουσι πολέων. Plauè legendum στεφανοφορήσουσι.

Pag. 25. Μηνὸς Λωαιῶνος.] Vt ſacra pleraque ita etiam Temporum nomina, ſolennes rationes, atque alia compluria Athenis in Ioniam, in tertia Coloniarum è Græcia migratione (de qua conſulendus Pauſanias in Achaicorum initio) transfretârunt. Cuinam igitur tempeſtati menſis hic, Smyrnæis & Magnetibus, puto & Ionibus ceteris, communis, reſponderit, è moribus Atticis illùc traductis, cum Ionicis aliàs deſtituti ſimus, eruendum eſt. Menſium Atticorum latercŭlos habemus apud recentiores, varios. In ijs Lenæonis nomen non habemus, extra quam vbi à Grammaticis aliquot, accuratiores temporum rationes negligentibus, infarcitur. Et rarò ſatis apud veteres omninò habetur. Apud Heſiodum occurrit. Verſus notiſſimus eſt. Μηνὸς δὲ Λωαιῶνος καὶ ἱμερτὸν βόσιν ἄνσης, κῶπην ἀλωάων &c. Boeotius erat poeta, ideoque menſem Boeotium ita dictum, ſunt qui non abſurdè colligunt. Sed Boeotijs menſem ita aliquem vocatum negat ſtuditiſſimus Heſychius. Ianuarius pro eodem Heſiodi interpretibus plerunque ſubſtituitur, & nunc Gamelioni Attico nunc Poſideoni tribuitur. Vide Ioannem Tzetzem ad Heſiodum, & Theodorum Gazam de menſibus Atticis, qui Κέκιον eum, puto, appellat de hac re agens. Quin Etymologici autori menſium principium dicitur Lenæon & Choiaco Ægyptiorum convenire. Sed Choiacus in fixo Ægyptiorum anno interuallum quod à XXVII. Nouembris ad XXVI. Decembris interijcitur, occupat. Hibernum interim fuiſſe, apud Heſiodum, nemo dubitare poteſt. Ionibus autem menſem Lenæonem fuiſſe etiam tradunt & Proclus ad Heſiodum & Tzetzes in Trincaelli editione; qui porrò inter menſes Atticos eum tam benè forſan numerat quàm malè collocat. Ego verò, doctiorum pace, Lenæona (ſi aut Athenienſes ſpectemus, aut eos qui ab Athenienſibus mores ſuos accepêre) ipſiſſimum fuiſſe Antheſterionem ſiue ſecundum menſem Atticis hybernum, opinor. Etenim menſes Atticos à ſolemnioribus ſuis ſacris plerunque denominatos eſſe manifeſtum eſt. Vt à Thargelijs Thargelion dictus, Pyanepſion à Pyanepſijs, Antheſterion ab Antheſterijs. Non diſſimili ſe è ratione priſcis Danis Chriſtmonath Decembrem, & Saxonibus Eoſtermonath Aprilem denotabat; vti etiam à Februis, Februarius Latinis dictus. Certiſſimum autem eſt Athenienſibus Dionyſia ſeu Liberalia tri-

plicia

plicia fuisse. Et quæ κατ' ἀγρὸς, seu Rustica (vt eorum anni seriem obseruemus,) ea quæ Anthesteria seu Dionysia simpliciter sæpius & propter excellentiam, Dionysia Maiora, & Dionysia in Limnis, dicta; & quæ ἐν ἄστει seu Vrbana. Horum genus Primum Posideone mense celebrabantur, teste Theophrasto ἀπὸ ἀθλητείας. Secundum Anthesterione, quod à Demosthene contra Neæram, Thucydide in secundo, Hesychio, aliis docetur. Tertium Elaphebolione, vt idem Hesychius, alij. Atticorum mensium seriem, quæ, ad hanc rem, extra controuersiam posita est, vide supra pagina 69. Vbi si Mæmacterionem excipias, nullum suo loco non tributum habes. Dionysiorum autem Primum & Secundum annua erant; Tertium trieteri-cum. At Secundum genus, nostra sententia, dicebatur etiam τὰ Λήναια seu Lenæa (quæ aduersantur heic, licet à doctissimis viris ociosissimè nuper recepta, & subijciemus & eluemus) festum scilicet Liberi patris maximè solenne & vetustissimum; adeóque Duplex Festi nomen binominem ipsum Mensem effecit. Vt ab Anthesterijs Anthesterion, ita à Lenæis Lenæon formatus. Neque enim aliud sonat Lenæa quam Bacchanalia, Liberalia seu Διονύσια illa quæ Anthesteria fuere. Expressissimè de nomine, ad hanc rem, Lenæorum, Hesychius. Λήναι, ἐν Ἀθήναις τόπος ἀνειμένος Διονύσῳ ἔνθα τὰ Ληναῖα ἄγεται. *Limnæ*, dicit, *locum esse Libero patri sacrum in quo sacra Lenæa peragi solita.* At verò quæ in Limnis sacra, ea Anthesteria ipsissima, seu Maiora fuisse nemo dubitat. Itaque Lenæa & Anthesteria eadem. Idem Hesychius ita Λήναια μυστήρια, inquit, τῶν μεγάλων Διονυσίων, τῶν κατ' ἄστυ. Ἐπάγει δὲ ὁ Πλάτων καὶ Διονύσου. Κὰρ γὰρ Ἄνθεσι ἦν. Ἔνιοι δὲ ὁ Ἑρμαῖος ὅς μέν ἐστι Βοιωτικὸς ἦν. Καὶ γὰρ Δηναῖα παρὰ τοῖς Ἀναίοις ἑορτὴ ἐν αὐτῷ ἄγεται. *Nullum mensem Lenæonem vocabant Bœoti.* (Dum hæc scripsit versum illum Hesiodi respexit) *Putatur autem Bucatium idem esse à Plutarcho. Nam & is frigidus est. Alij Hermæum esse Lenæonem volunt, qui Bucatium sequitur. Nam etiam in eodem Lenæorum Festum celebrant, Athenienses.* Mensis igitur, quo Lenæa peragi solita, Hermæo Bœotorum respondit, id est, secundo eorum mensi. Nam Bucatius eis, annum à solstitio hiberno auspicatis, primus erat quod docet Plutarchus in Pelopida. Hic itaque Gamelioni Attico respondet. Secundus igitur, nempè Hermæus, Anthesterioni; adeóque Anthesterionis sacra sunt quæ Lenæa dicta. Videsis Proclum ad Hesiodi Opera & Dies vbi malè Βύτιος pro Βύκατιος legitur & à doctis aliquot viris patientèr nimis excipitur. At disertè ibi de Hermæo locutus, cui Lenæa Attica etiam tribuit, Ἴωνες, inquit, τοῦτον μὲν ἄλλως, ἀλλὰ Λήναιῶνα καλοῦσιν, *Iones, mensem illum non alio quam* Lenæonis *nomine appellant.* Idem, ni fallor, voluit ibi Ioannes Tzetzes; tametsi veterum temporis rationum omninò expers Romanorum Ianuarium, Ægyptiorum Choiacum & Lenæonem temerè cõfundat. Nam Lenæi seu Lenæonis mensis nomen inde petit ἐπὶ τὰ Ἡσιόδου ἐν τοῖς ἔργοις εἰρημένα, *eo quod Pithagoræ in eo peragebantur.* Et expressè Λήναιῶνα, inquit, ὃν καὶ Ἴωνες καλοῦσι, *Lenæum Ionibus appellatur.* Ita scilicet Tzetzes in Editione Trincaelliana seu veteri. Sed nuperæ hæc verba nescio

quare

quare præterminendum, aliis eò in loco substitutis; & non ἐν ἄστει, sed παρ' Ἕλλησι Λιμναίοις παλαιὸν in ea legitur. At verò Pitheum XI. die Anthesterionis peragi solita, teste Plutarcho Sympos. lib. III. quæst. VII. Sed & Hesychius, opinor, Antheserionem ipsum Lenæonem appellat, vbi de Liberalibus in Διονύσια agit. Διονύσια, ait, ἐορτὴ Ἀθήνησιν ἡ Διονύσῳ ἄγεται. Τὰ μὲν, καὶ ἀγροὺς μηνὸς Ποσειδεῶνος· τὰ δὲ παλαιὰ μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος· τὰ δὲ ἐπὶ Ληναίῳ. Triplicia proculdubio Liberalia Athenienſium docere heic voluit vir ſcientiſſimus. At Ruralia & quæ Vrbana dicta, ſeu trieterica, ſuis menſibus rectè tributa vidimus. Illud verò τὰ δὲ παλαιὰ verba nihili ſunt. Emendarunt alij legentes τὰ δὲ νέα Ἀνθεστηριῶνος. Sed ita duplicia tantum erunt ibi Liberalia, & ea quæ Maiora, annua, & maximè ſolennia, contra morem Heſychianum, prorſus omiſſa. Quin nec ita heic ſatis congrua tradiderat ipſe ijs quæ, verbo Ἀνθεστῶνι, dixerat. Alij τὰ δὲ Ἀνθεστῆρια ibi legunt. Sed in ijs etiam ſunt qui ſummâ interim incogitantiâ Lenæa & Liberalia Ruralia etiam ipſi confundunt. Sed lectio hæc eſt appoſitiſſima, quam etiam firmatam habeo perſpicaciſſimo iudicio Ampliſſimi & Amiciſſimi viri Danielis Heinſij. Ita caſtigandum illum Heſychij locum me amanter literis ſuis docuit Sydus illud orbis literati ſplendidiſſimum. Atque æquum certè eſt, vt aut eam lectionem amplexemur aut τὰ δὲ ἀρχαῖα (pro παλαιὰ) Ἀνθεστῆρια ſubſtituamus. Vtroque modo Antheſteria ſeu Dionyſia in Limnis, Lenæone, id eſt, ſuo menſe, ritè collocabimus. Etenim Dionyſia hæc τὰ ἀρχαιότερα Thucydidi, ideoque ἀρχαῖα ſeu vetuſta, propter excellentiam & vetuſtatem dicta ſunt. Sic triplicia Dionyſia ſuis ſigillatim menſibus pulchrè ab Heſychio ordinata. Ea non ſolum Menſis nomen ſed & nominis ratio ad Ionas noſtros Athenis migravit. Ijs enim Lenæa etiam, Liberalia illa Maiora & vetuſta, eodem Antheſterionis, XII. nempè die, quo Athenis, quotannis peragebantur. Loquples eſt huius rei teſtis Thucydides libro II. Ab auſtrali arcis parte compluria ſcribit delubra Athenis fuiſſe ſita; Iouis, inquit, Olympij & Apollinis Pythij & Telluris ſiue Cereris καὶ τὸ ἐν λίμναις Διονύσου ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῷ δωδεκάτῃ μάλιστα ἱσταμένου μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος, ὅτε καὶ οἱ ἀπ' Ἀδριανοῦ ἱερεῖς ἐν ᾧ τῶν πολιτῶν, *& Bacchi in Limnis tum maxime Liberalia fiunt* XII. *die menſis Antheſterionis, quemadmodum nunc quoque Iones iuxta morem celebrant.* Ibi Scholiaſtes ἀρχαιότερα, inquit, ἴσως διὰ τὸ ἀρχαῖον ὄντα. Vetuſtatis nimirum nomine, à ceteris Liberalibus hæc ſignantèr diſtincta. Atque hæc ipſa ſunt Liberalia quæ ἐφ' ἅμ. μόνῃ Διονύσια celebrari ſolita etiam in Smyrna noſtra, diſertè memorat Ariſtides tum in Σμυρναίῳ πανηγύρει tum in ἐκφορικῷ. Ea ſcilicet quibus Triremis ſacræ pompa fieri ſolebat, de qua & ipſe Ariſtides & Philoſtratus in vita Polemonis Sophiſtæ vbi etiam exp. eſſè Antheſterioni menſi apud Smyrnæos Liberalia illa tribuuntur. πομπεύεται, inquit Philoſtratus, ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι περὶ ἑσπέραν τοῖς ἱεροῖς ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἐπὶ τῷ Διονύσου ἱερῷ ὃν πλεῦμα ἐνδόξου. *Pompa fertur menſe Antheſterione, ſublimis Triremis in forum, quam dirigit Liberi patris ſacerdos vt gubernator.* Attamen malè illi qui τὰ δὲ

Διονύσια ſimpliciter dicta ſemper Anthesteria ſeu ἀγχεσίφια ſignificare volunt. Dionyſia ſimpliciter dicta Ruralia etiam nonnunquam denotant, & interdum Vrbana; cum ſcilicet aut expreſſè à Lenæis diſcriminantur aut alitèr ex ipſa, de qua mentio fit, re ſatis dignoſcuntur. Thraſyllus apud Laertium in vita Platonis, Tragœdi, inquit, τίτρασι δράμασιν ἠγωνίζοντο, Διονυσίοις, Ληναίοις, Παναθηναίοις, χύτροις *quatuor dramatis* (ſeu tetralogia) *certabant in Dionyſijs, Lenais, Panathenais & Chytris.* Dionyſia capienda heic eſſe pro alijs à Lenæis manifeſtum eſt. Panathenæa menſem Hecatombæonem occupabant, quod liquet ex pſephiſmate Timocratis in Demoſthenis, aduerſus eum, oratione. Chytrorum Feſtum Lenæorum poſtridè celebratum. Similis vocabulorum, ni fallor, ratio eſt apud Pollucem lib. VIII. vbi Archontem Dionyſia ordinare ait, Regem verò Sacrorum Lenæis præeſſe. Sic Eupolis in Vrbibus (Comœdiæ nomen eſt) tributa Athenas à ſocijs εἰς τὰ Διονύσια portari ex ſancito ſolita ait apud Ariſtophanis Scholiaſtem in Acharnenſes. Sed Anthesteria ſeu Lenæa ab Eupolide intellecta fuiſſe, ſentire nequeo. Nam ſub agonem Lenæum tributa ſocij non afferebant; quod diſertè docet Ariſtophanes, vtcunque Scholiaſtes eum ibi de Ruralibus agere perperam cenſet. Et quod de Comici Babylonijs & Cleone traditur, ad Ruralia referendum eſt, non ad aliud Dionyſiorum genus. Nam ad Vrbana, quæ tricterica erant, nequit, quoniam tributa annuatim perſoluebantur, vt ex Æſchinis oratione περὶ παραπρεσβείας ſcimus. Dionyſia autem Galeno intellecta libro de Antidotis primo, vbi de ijs qui τὴν Διονύσου βακχεύοντες ἰούδαι διασπῶν τὰς ἐχίδνας πανοικίαν μὲν τῷ ἀρῷ ἅπαν δ' ἀργυμένην δέρας, agit, ipſa Vrbana, ni fallor, ſeu Trieterica erant. Menſem enim Elaphebolionem indicare videtur qui Ver clauſit. De eiſdem Dionyſijs intelligendus forſan locus ille Ariſtotelis Metaphyſicorum V. cap. XXIV, vbi de varijs modis dicendi, aliquid ex aliquo fieri verba faciens, vnum affert de eo quod aliud ſequitur, & proinde ex eo fieri, dicitur. ὅιον, inquit, ἐξ ἰσημερίας γίγνεται ὁ πλοῦς, ὅτι μὴ ἰσημερίας γίγνεται· καὶ ἐκ Διονυσίων Θαργήλια, ὅτι μὴ τὰ Διονύσια, *vt ex Æquinoctio fit nauigatio quia poſt æquinoctium fit, & ex Dionyſijs Thargelia, quia poſt Dionyſia.* Certè Dionyſia illa Elaphebolionis ſeu Trieteriea proximè ſuis annis præcedebant, interiecto Menſe Munichione, Thargelia. Id eſt, alia non interueniebant Dionyſia. Quod ſi de annuis Dionyſijs capiendus ſit Ariſtoteles, tunc Anthesteria ſeu Lenæa innuit, quæ, interiectis, præter complures dies, menſibus integris, tam Elaphebolione, quam Munichione in anni Attici ratione Thargelia anteuertebant. Craſſum errorem aliquot interpretum, qui Thargelia ibi menſe Februario collocant, & de ijs neſcio quid ignauum effutiunt, libentèr prætermittimus. Sed verò doctiſſimis æui noſtri vi is placere video, Lenæa ſacra à Ruralibus, quæ Poſideone celebrabantur, non fuiſſe diuerſa. Nituntur illi plerunque autoritate Scholiorum, in Acharnenſes, quibus fateor Lenæa & Ruralia eadem ſunt. Scholijs illis, & Marco Muſuro, qui eorum pleraque congeſſit, plurimum debemus. Sed aſſenſum heic præbere ego omninò nullus queo.

Illud Dicæopolis apud poetam in Acharnensibus,

Ἐγὼ δ' πολέμων καὶ κακῶν ἀπαλλαγεὶς
Ἄξω τὰ κατ' ἀγρὸν εἰσιὼν Διονύσια.

Ego bello malisque solutus rus me conferam & Liberalia agam Ruralia.

De Lenæis malè interpretatur Scholiastes, & fallit dum fallitur. Nec melius eadem ipsa intelligi vult, quæ in eadem Comœdia posteà hisce verbis traduntur.

Αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν οὗπερ Ληναΐῳ τ' ἀγὼν
Κοὔπω ξένοι πάρεισιν. Οὔτε γὰρ φόροι
Ἥκουσιν ὥρᾳ τῶν πολέων οἱ ξύμμαχοι.

Nos ipsimet sumus. Certamen hoc in Lenæo est. Neque adsunt peregrini. Non enim hac tempestate adferuntur tributa, neque ex vrbibus adueniunt socij.

Primo loco Posideonis sacra nemo non videt. Sed de ijs verba ibi fiunt à persona Acharnensi, quæ grauioribus soluta curis, rus se conferre destinat. Et tempus in quo loquitur ad inducias, de quibus ibi mentio, spectat. Sed ὁ ἐπὶ Ληναΐῳ ἀγὼν in secundo loco, ipsissima Anthesteria sunt seu Liberalia quæ in Limnis agebantur, id est, Lenæa, quibus scilicet Comœdia illa, Acharnenses, docebatur, Archonte Euthymene, quod legimus in eiusdem argumento. Lenæon enim, nempè Ληναιὼν in vrbe erat, non rure, locus, in quo certamina celebrabant, Athenienses ante Theatrum extructum. Ibi etiam Bacchi Lenæi fanum; adeoque à Limnis locus hic non diuersus. Tantundem asserere videtur mihi omni exceptione maior Hesychius in Ἐπὶ Ληναΐῳ. Ἀγών ἐστιν, inquit, ἐν τῷ ἄστει Ληναιὸν περίβολον ἔχων μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ Ληναίου Διονύσου ἱερὸν ἐν ᾧ ἐπετελοῦντο οἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων πρὶν τὸ θέατρον οἰκοδομηθῆναι. Manifestissimus est ad secundum Aristophanis locum commentarius quem recentiorum Scholijs præponderare nemo dubitet. Atque inde etiam Suidas, Etymologici autor, & Fauorinus intelligendi in Ἐπὶ Ληναΐῳ. Etymologus item corrigendus. Adeò autem Aristophanis Scholiastem in hisce aberrasse nemo miretur qui eundem etiam in Autumno Lenæa collocare aduerterit. Etenim Liberaliorum triplicium nulli locus erat in autumno, neque eiusce rei apud veteres alibi vestigium occurrit. Alibi etiam in sacrarum ratione nimiùm fallit idem Scholiastes. Sed ab eo hcic stat quod apud Stephanum de Vrbibus legitur. Ληναῖον, ἀγὼν Διονύσου ἐν ἀγροῖς ἀπὸ τοῦ Λήνου & citatur Apollodori Chronicon. At quæ supra attulimus satis persuadent, verba illa ἐν ἀγροῖς futile esse siue Hermolai Epitomatoris siue recentioris alicuius magis glossema quàm, siue Stephani, siue Apollodori (quorum vterque intercidit) mentem aperuisse. Et aut veteris Græciæ sacrorum ignorantia est, aut incogitantia est nimia Procli ad Hesiodum, vbi de Bœotorum Hermæo mense locutus, eundem eum cum Attico Gamelione facit καὶ, inquit, τὰ Ληναῖα παρ' Ἀθηναίοις, *quo tempore Athenienses Lenæa celebrari solita.* Quis vnquam siue Lenæa siue Dionysiorum alia vlla Gamelioni anteà tribuit? Adeoque nil satis obstat, quin demùm Lenæa, Dionysia in Limnis, & Anthesteria eadem ipsa sacra fuisse concludamus, atque inde mensem Lenæonem vocitatum

tatum ac ſi Dionyſion ſeu Bacchius dictus fuiſſet quæ idem ſonant. Nam & Baccho menſis ipſe ante alios ſacer habebatur, vti notat Harpocration &, pro varia Emboliſmorum, Proſthaphæreſium & Cyclorum ratione, à Ianuario per Februarium in Martium, in Menſibus Iulianis, diuerſimodè vagabatur. Vide nunc, ſi placet, viros ſummos Ioſephum Scaligerum de Emendatione Temporum lib. I. capite de Menſibus Atticis & Canonum Iſagogicorum lib. I. pag. 57. & Iſacium Caſaubonum tum ad Theophraſti characterem περὶ ἀδολεσχίας tum de Satyrica poeſi lib. I. cap. V. Adde Phanorinum in Lexico & Petri Caſtellani Ἐορτολόγιον. Nemo eſt horum cui non heic aduerſamur; ſed non ſine ratione, qua alitèr edocti ſententiæ libentiſſimè renuntiabimus. De Liberalibus item Atticis conſule Dionyſium Petauium ad Themiſtij Orationem XII. Sed de Menſe hactenus. De anno item videbimus. Annos quorum initia loca habuere circa Solſtitia æſtiua, cum cæteris pleriſque Græciæ ciuitatibus, noſtris hiſce in vſu fuiſſe, vix eſt cur dubitemus. Et quod ex Platone ſuprà notauimus de Stephanephororum electione tantundem firmare videtur in Magneſia. Seleucidarum autem anni tam incerti ſunt apud Scriptores, vt vix de eorum cuiuſpiam initijs & exceſſu exactè ſatis conſentiant. Sed ſi Euſebio fides, Seleucus Callinicus & Ptolemæus Euergetes, hic Ægypto, ille Aſia, regnare ceperunt anno II. Olympiadis CXXXIII. qui periodi Iulianæ eſt MMMMCCCCLXVII. Si igitur in occaſione Fœderis ſuprà non errauimus, quarto vel quinto Seleuci anno ſeu anno I. vel II. Olympiadis CXXXIV. id initum eſſe non abſurdum erit coniectare. Detur enim Seleucum circa initia anni II. Olympiadis CXXXIII. id eſt, æſtate, regnum accepiſſe. Auſpicia regni à parricidio cepiſſe ſcribit Iuſtinus; & tam Ptolemæum in ſororiam vltionem aduolâſſe quam Seleucum poſtcà aduerſus ciuitates quæ defecerant claſſem comparaſſe narrat, perinde ac ſi res, pro incœptorum magnitudine, feſtinantiùs à neutro geri potuiſſent. Trinarum autem, quas memorat ille Expeditionum tempora, Ptolemæi ſcilicet in Seleucum, Seleuci primæ in Ciuitates, ſecundæ in Ptolemæum, ſuos (ſi quod veriſimillimum eſt, id ſentiamus) habuere annos ſaltem ſingulos. Quod non modò rerum geſtarum ratio ſuadet, ſed & vſitatiſſimus ille tam in Oriente mos quam in Occidente, tum claudendi maris, tum aperiendi. Nam quin maritimæ fuerint illæ expeditiones, nullus dubito. Claudebatur autem mare ab Autumno ad tempus vernum. Verno aperiebatur. De Romanorum in hac re more, Vegetius, alij paſſim teſtes. De Græcorum, Heſiodus, Theophraſtus. De Orientalium autem ipſorumque Syriæ Regum, teſtimonium in ſacris literis perhibetur II. Samuelis cap. XI. 1. & I. Paralipomenon cap. XXI. 1. *Factum autem eſt vertente anno eo tempore quo ſolent Reges ad bella procedere*, quod ad mare etiam claſſibus aperiendum ſpectat. Neque aliam præter vernam tempeſtatem ibi denotari vult Rabbi Chimchi quem meritò ſequitur etiam magnus Scaliger in prolegomenis ad Canones. In Ebræo tempus illud vocatur עת צאת המלכים *tempus expeditionis* ſeu *profectionis regum*. Helleniſtis ὁ καιρὸς τῆς ἐξόδου τῶν βασιλέων. Vere igitur

tur anni II Olympiadis CXXXII, seu primi Seleuci, Ptolemæus in sororis auxilium cum classe aduolauit. Vere anni III Olympiadis eiusdem aduersus rebelles ciuitates Seleucus classem comparat. Adeò enim accisæ erant res eius bello Ptolemaico, vt citiùs classem illam comparasse non sit credibile. Eadem anni IV. tempestate, instauratis post naufragium, quod miserè passus est in expeditione aduersus ciuitates, viribus, bellum in Ptolemæum infelicitèr redintegrat. Atque ita necesse est vt Fœdus Anthesterione seu Lenæone, sub Februario scilicet post hasce clades proximo, initum cadat in annum I Olympiadis CXXXIV. Qui ita erit Seleuci quartus. Quod si regnare cœpit ille sub finem anni II Olympiadis CXXXIII. simili ratiocinio, Olympiadis CXXXIV, Secundo, *seu periodi Iulianæ* MMMM-CCCCLXXI, qui ante vulgarem Christi Epocham est annus CCXLIII, tribui possit. Et disertè, hoc forsan calculi genere ductus, Sethus Calusius vtriusque Regis res gestas ita distribuit, vt vltimam Seleuci cladem quæ Fœdus, vti nostra sententia est, proximè antecessit, quarto eius anno collocet. Annus autem Olympiadis CXXXIV, primus seu quartus Seleuci, est Calippicæ periodi secundæ XI, adeoque secundus duodecimus. Si igitur periodus illa etiam Smyrnæis in vsu fuerit, etiam Anthesteriónis seu Lenæonis initium & Finis, in Mensibus Iulianis ad (quod satis est credibile) varias Chronologorum rationes, maximè Scaligerianas, & Petauianas, quorum latercutos consulas, facilè reperiri possunt.

Pag. 26. Ἐξηταὶ] Quæsitores hi erant ad quos rerum repetundarum, interuersæ pecuniæ publicæ, atque aliorum quæ in administratione publica committuntur, criminum iudicium spectabat. Alijs λογισταὶ, εὔθυνοι, συνήγοροι, dicti. Ita Aristoteles Politicorum tertio cap. VIII.

Pag. 26. ὅσοι ἂν ὦσιν ἐλεύθεροι τῇ χώᾳ Ἕλληνες] De ciuitatis donatione Attica, quæ Ionicæ, seu Smyrnensi, forsan non ita dispar erat, consule I. Meursium de Fortuna Attica, capite V.

Pag. 26. Ἐπὶ τῇ Μητρῴᾳ ἱερᾷς πλακοῦντος] Fanum Magnæ Matris seu Metroum in planitie vrbis (nam pars etiam montana erat) memorat Strabo lib. XIV. Super ἱερὰ πλάκουντα, quæ etiam ἔμπυρα dicta, seu ardentes victimas, & ἐπὶ τομίων seu animalium immolatorum prosecta, aris etiam alijsue sacris siue tactis siue inspectis, solenne gentibus erat erat Iurare, vti Christianis super sacrosancta Euangelia, Cruces, Reliquias sacras. Etiam Ἔμπυρια inde ὅρκος ἐμπύριος est apud Hesychium. Et Alcidamas ὤμοσε πὸ Ἀπόλλωνα ἁπτόμενος δάφνης ἀλλάμυρος, *iuranit per Apollinem, tacta lauro*, quod habetur ex Nicandro apud Antonium Liberalem in Metamorphosi prima. De varijs iurandi ritibus, consulendi Brissonius in Formulis, Guilielmus Barclaius ad tit. de Iureiurando ff. Thomas Dempsterus & Baptista Hansenius libris de Iuramento, præter Petrum Fabrum in Commentario de Magistratibus Romanis, Danielem Heinsium ad primum Silij Italici & Fredericum Lindebrogium in Glossario, verbo *Iurare*. Adde porrò Philippum Mausacum ad Harpocrationem pagina 243. vbi de iuramento in Agrauli ædibus ab Ephebis præstari solito. Nobis heic, quæ ij adnotarunt, compilare religio est. De

Iu-

Iudæorum verò ritu in Iuramentis veteri & satis portentoso, vide quod ex Tabulis Præfectorijs legitur in Iuris Græco-Romani lib. I. pagina 119. Et Turcarum imperator Achmetes Fœdus cum Henrico Magno Galliarum Rege anno MDCIV ictum firmat iuramento *per Veritatem Magni Dei, omnipotentis, creatoris Cœli & Terræ, & per animas auorum suorum & proauorum.* Christiani autem aut tangunt plerunque sacra; aut manum ad pectus admouent, sustollunt, aut protendunt, sacris inspectis. Nec dissimilem fuisse gentibus morem, cum non tangebant, æquum est vt opinemur. Quæ verò ita siue tactis siue inspectis & admotâ, sublatâ, aut protensâ manu præstantur iuramenta, Corporalia dicuntur seu Corporalitèr præstita, vt in C. tit. Si aduersus venditionem l. 1. & tit. Si minor se maiorem dixerit l. 3. Et Cuiacius ad Nouellam LI. de Mulieribus scenicis; Corporalitèr, inquit, iurat, qui iurat tactis sacrosanctis Euangelijs vel manu sublatâ, quos Balsamo vocat σωματικὸς ὅρκους. Quin vide, si placet, Linduodum nostrum ad Constitutionem *Presbyteri*, tit. de Iureiurando, verbo *inspectis*. Et ὅρκον σωματικῶς δίδοναι & σωματικῶς ὀμνύναι est Sacramentum corporaliter præstare Iurisconsultis Græcis. Consule Basilicon eclogam X. tit. XXV. cad. IV. & Harmenopuli Procheiron lib. I. tit. XII. Id ipsum vocabant αὐτῇ τῇ ἀληθείᾳ ὀμνύειν seu *ipsa veritate* aut *reuera iurare* quo nempè corporalitèr iurare distinguerent ab eo quod est σωμαλαίῳ siue ἐγγράφως ἢ ὅρκου βεβαιοῦσθαι pro quo sub Diocletiano Romæ dicebant *in instrumento per sacramenti religionem adseuerare*, Vt in lege Codicis penultimò citata legimus. Non enim fiebat restitutio in integrum, si minor in instrumento per Sacramenti religionem se maiorem esse adseuerâsset, nisi palàm ex ipso instrumento constitisset illum nihilominùs minorem fuisse. Sin verò corporalitèr & reuerâ præstitisset de ætate maiori iuramentum, haud restituendus erat omnino. De restitutionis illa seu ἀποκαταστάσεως lege, in dicta Basilicon Ecloga; Τοῦτο ἴσως ἐστὶ χρήσιμον τῷ συμβολαίῳ μόνον ὁ ὅρκος, ὁ μὴ σωματικῶς ἢ τῇ ἀληθείᾳ ὄμνυον ὁ νεώτερος ἑαυτὸν ἐδ μείζονα, quod non aliud sonat quam quod iam diximus. Putarunt igitur Græci Iurisconsulti Sacramenti religionem instrumento insertam, nec corporaliter præstitam, non esse τῇ ἀληθείᾳ ὅρκον. Certè fidem interpositam sine corporali iuramento, corporali æquiparari, videò apud clarissimum Iurisconsultum Andream Gaillum quem visas lib. I. Obseruationum practicarum CI. & lib. II. obseruat LIX. Adnotare heic non ingratum, puto, erit, ritum illum Londinensem veterem, quo, in Iudicijs publicis, super mortuorum tumulos, de eo iurare solemne erat quod ipsi testarentur mortui, si in viuis superessent. In Tabulis publicis ab Henrico Angliæ Rege III, Ciuibus Londinensibus confectis, anno eiusdem Regni LII, die Martij XXVI, legimus. *Concessimus eisdem ciuibus, quod de placitis ad Coronam pertinentibus, de hijs maximè quæ infra ciuitatem prædictam & eius suburbium fieri contingent, se possint disrationare secundum antiquam consuetudinem ciuitatis prædictæ, eo tamen excepto, quod super tumulos Mortuorum de eo quod dicturi sunt si viuerent, non liceat præcisè*

iungere], *sed loco mortuorum qui ante obitum summ electi fuerint ad eos distribuendos qui de rebus ad Coronam spectantibus appellati fuerint, vel rectati alij liberi & legales eligantur qui idem sine dilatione faciant quod per defunctos memoratos, si viuerent, fieri oporteret.*

Pag. 27. Κληρωτήρια] Exigit res ipsa vt Sortium Tabulas, quibus eorum, qui in tribus sortitò cooptabantur, nomina perscripta erant, heic intelligamus. Nec tamen alibi hac notione vocabulum occurrere memini. Scriptoribus tam pro locis vbi Magistratus Sorte creati sunt, quam vbi eiusmodi Magistratus in theatro sedere solitj, vsurpatur. Item pro Sortium vrnis. Videsis Pollucem lib. IX & X, & Scholia ad Aristophanis Ecclesiazusas.

Pag. 27. Συναλλαγμάτων καὶ ἐγκλημάτων] *Contractibus & actionibus* vertimus. Συναλλάγματα eodem heic sensu capio quo apud Aristotelem in Ethicorum V. cap. V. vbi in ἑκούσια & ἀκούσια distribuuntur & totum illud satis comprehendunt, vnde actiones apud Iurisconsultos nascuntur, quæ siue ex contractu aut quasi contractu siue ex delicto aut quasi delicto competunt. Etiam tota justitia quæ forensis est ita Συναλλάγμασι nititur. De Aristotelis loco consule inprimis Andronicum Rhodium in paraphrasi lib. V. cap. III.

Pag. 27.] Οἰκίας ὅσην ἂν τὶς δέμω δέξ] Singularum ædium capacitas fit prout populo placuerit. Nam à lectorum siue discubitoriorum siue cubicularium numero heic tam ædium capacitas, puto (quæ scilicet aut ad contubernalium numerum aut familiarum amplitudinem attinebat) quàm alibi sæpiùs cœcorum & conclauiorum, æstimabatur. Oecorum æstimationem huiusmodi videre est maximè in Callixeni & Moschionis descriptionibus nauium Ptolemæi Philopatoris & Hieronis Regis Syracusani apud Athenæum lib. V. Inde œcus ibi πεντάκλινος, τετρακλινάκλινος & ἑπτὰ κλίνας ἐπιδεχόμενος.

Pag. 27. Τῆι Σιπυληΐδι] Vt Mater Deum Berecynthia, Idæa, Phrygia, dicta à locis cognominibus in quibus colebatur, ita Sipylene heic à Sipylo. Sipylus autem mons Phrygiæ passim memoratur; Plutarcho de fluminibus in Mæandro, Hesychio, Straboni, & in prouerbio ὅλον τὸ Σίπυλον μετακινεῖν. Atqui & vrbs erat Sipylus Phrygiæ, quod notat Stephanus, nomenque gentile esse Σιπυληνὸς & Σιπυλωνή. Notat autem ex Hellanici libro primo Ἱερείων, seu de Sacrificijs Iunonis Argiuæ. Æschylus item in Niobe apud Strabonem in extremo libri XII. habet Σίπυλον ἰδαίαν ἀνὰ χθόνα *Sipylum Idæo in Solo*. Vrbs ea multis abhinc seculis, regnante Tantalo, terræmotu euersa est, vti & complures circumiacentes. At celeberrimam fuisse inde liquet quod dum terræmotum hunc memorant Scriptores, Sipyli nomine potissimùm designant. Ita Strabo lib. I. Quin Aristoteles in II Meteorologicorum cap. VIII terræmotus meminit in quo τὸ περὶ Σίπυλον ἀνετράπη *Sipylus euertebatur*, Σίπιλον ibi malè habet Commentarius Alexandri Aphrodisiensis. Sed peius multò facit vir doctus qui ὀλοχαῖον πέδιον *Phlegræum campum* eo in loco Sipylum à Philosopho appellatum in Thesauro Geographico scribit. Non minus campum, à Sipylo quam regionem Ligusticam distinguit ibi Aristoteles.

Pag. 27. Ἀπολλὼ ὁ ἐμ Πάτροις] Nec de

de Apolline in Pandis alibi lego nec de vllo loco qui Pandi aut Panda dictus præter Sogdianorum (qui ſub alio Cœlo locati) oppidum quod Panda vocatur apud Plinium lib. VI. cap. XVI. & Solinum cap. III. Fieri ſanè potuit vt etiam inde nomen in Ioniam deduceretur. Altaria enim ibi conſtructa ſunt, non ſolùm à veteriſſimis illis, Hercule, Semiramide, Cyro; ſed etiam ab Alexandro magno, velut trophæa metatum imperij eousque promotarum; eaque, vt videtur, Apollini. Ita enim coniectura eſt ex altaribus quæ eidem Numini Iaxartem fluuium poſteà tranſiecturus Demodamas Seleuci & Antiochi Dux Apollini ſtruxit, vt terminorum ſcilicet imperij prolationis inſignia. Sed vltra quid hèic affirmare planè nugari eſt, ſi hoc non eſt.

Pag. 27.] Καὶ τὸν ἄλλων θεῶν πάντας καὶ πάσας] Poſt inſigniorum Numinum nomina, per omnes ita generatim iurabant, idque ex ritu Pontificio paſſim ſeruari ſolito. Exempla ſunt apud Homerum & Virgilium ad cuius Georgicorum initium, *Poſt ſpecialem*, adnotat Seruius, *invocationem tranſit ad generalitatem ne quod numen præteriret. More Pontificum per quos ritus veteres in omnibus ſacris poſt ſpeciales Deos quos ad ipſum ſacrum quod fiebat neceſſe erat invocari, generaliter omnia numina invocabantur.* Vide, ſi placet, ius iurandum quo fœdus iniere Carthaginienſes & Philippus Macedonum Rex apud Polybium lib. VII. & fragmentum Fœderis in Creta effoſſi apud Ianum Gruterum pag. 505.

Pag. 27.] Καὶ ὁ τῶν βασιλικῶν Σιλανὸς πάλαι] Mos inſeuit in Oriente iurandi ſæpiùs per Fortunam, Salutem, Vitam, Caput Principis. Neque inter hæc in Gentilitatis Theologia diſcrimen erat. Veteriſſimum eſt exemplum in Geneſeos cap. XLII. Vbi Ioſepho חי פרעה, *viuit Pharaoh*, ſeu *per vitam Pharaonis*, ad Ebræorum &, qui cognatas habent linguas, morem adiurandi profertur. Nec aliter tranſtulit Aquila quam per ζῇ φαραὼ vt & hodie Galli *viue Pharaoh*. Atqui ſenioribus redditur, Νὴ τὴν ὑγείαν φαραὼ, *Per ſalutem Pharaonis* quod retinet Latina. Nam viuere etiam eſt valere, lætari, fœlicem eſſe. Veteriſſimum autem Geneſeos exemplar Ms. in bibliotheca Cottoniana habet ibi, Μὰ τὴν ὑγείαν φαραώ. Iurat etiam Vrias Dauidi Regi חי נפשך *per vitam tuam & per vitam animæ tuæ*, ſeu *per ſalutem tuam & ſalutem animæ tuæ* vt in Latina editione. Habetur II. Samuelis cap. XI. comm. 12. Et de capite Regis teſtatur R. Abenezra in Decalogum. Vbi eum capite plectendum, etiam ſuo ævo, ſcribit fuiſſe qui apud Ægyptios בראש המלך *per caput Regis* peierauerat, nec tanto auro, quantum ipſe pendebat, redimendum. Sed hæc omnia in τὴν πάλιν, pro veterum ritu, recidunt. Et Iuramentum ita præſtitum ὅρκος βασιλικὸς dictum videtur, ſaltem in Armenia. Adi Strabonem lib. XII. Vbi de ſano Pharnacis menſis. Manauit mos ex Oriente ad Romanos. Decreuerat Senatus Iulij Cæſaris τὴν τοῦ θεοῦ τύχην quod ſcribit Dio lib. XLIV. Ho motu, populis Antonij oratione de eius dignitate habita (vt fit) irritatus percuſſores furibundè quæſiuit & Senatores incuſat quod paſſi eſſent eum virum interfici, pro quo, vti quotannis publicè vota concipiebantur, decreuiſſent

uissent ἢ ὃ τὴν τύχην ἢ τὸ πνεῦμα ἄμνυσιν *& per cuius Salutem & Fortunam iurassent.* Ex Decreto erat quod iurabant. Atque inde indiscriminatim per Salutem iurabant & per Fortunam. Honor hic qui in iuramentis tributus est Iulio, mansit etiam Augusto; sed à Tiberio vetitus est, postea redivivus. Videsis Dionem lib. LVII. de Tiberio. In Epistolæ item Stationariorum Tyriorum, Puteolis ad Tyrios ceteraſque Phœniciæ ciuitates sub Antonino Philosopho scriptæ, fronte legitur Διὰ τὴν Θεὸν καὶ τὴν τύχην τὴν ἱερὰν ἀντωνείνου καὶ πόλεως, quod videre est apud Ianum Gruterum, in Inscriptionum corpore, pagina 1105. Et Aristo medicus, qui Romani martyris linguam Asclepiadis iussu sub Galerio Imperatore exsecuerat, accusatus (cum clinguis martyr summum Dei veri Optimi Maximi potestatem verbis, vt scribunt, copiosè proferret) quòd mercede ductus colluisisset nec linguæ neruos omnes abscidisset,

Testor, inquit, *Salutem Principis, me simplici*
Functum secantis arte, iudex optime,
Seruisse iussis absque fraude publicis.

Ita Prudentius Peri Stephanon hymno X. Inhumanitèr autem aliquos plectebat Caius quòd nusquam per Genium suum deierâssent, teste Suetonio capite XXVII. Ita Genius seu δαίμων idem cum Fortuna æstimatus. Nam & *inseparabilis Virtus cum Fortuna coniuncta* rectè Ciceroni redditur. Consule, si placet, V. Cl. Danielem Heinsium ad Hesiodi opera & dies cap. XVII. Quin Plutarchus in præceptis politicis; Οἱ μεγάλοι, inquit, ὁμόσαι καὶ πόλει καὶ στρατοπέδῳ συμφέρουσιν εὐορκοῦντες, *magni viri rebus praclare gestis Genium & Fortunam, vt autores, secum inscribunt.* Et in exemplis quæ adducit vtrumque confundit. Sed & tam Partis seu Sortis δαίμων & seu Genij quàm aliarum complurium Sortium, quæ in vsu erant, veteribus Astrologis, vnica Fortunæ sors (de qua suprà) Ptolemæo & ceteris plerisque, si Arabas & eorum sequaces excipias, vices sustinet. Per Genium autem Principis iurandi mos diu post Tiberium renatus, durauit. Vide acta Martyrij S. Polycarpi apud Eusebium hist. Ecclesiast. lib. IV. cap. XV. Et Vlpianus L. 13. si duo D. tit. de iureiurando §. 6. *Si quis iurauerit in re pecuniaria per Genium Principis dare se non oportere & peierauit, vel dari sibi oportere, vel intra certum tempus iurauerit se soluturum, nec soluit, Imperator noster cum patre rescripsit fustibus eum castigandum dimittere & ita ei superdici* ἐπιορκεῖς μὴ ἔμνυες i. *petulanter ne iurato.* Nam peierantibus per Principis Fortunam pœna erat quam sustulit suo tempore Tiberius vti est apud Dionem; minuit etiam ita Alexander Seuerus, vt, qui, calore animi, non consultò peierâuerat, is minimè puniretur. C. tit. de rebus creditis L. 2. *Periculum corporis vel maiestatis crimen* (ait Imperator) *secundum constituta Diuorum parentum meorum, etsi per Principis venerationem quodam calore fuerit peieratum, inferri non placet.* Ita id quod primo in Iuramentis Fortuna, Salus, Genius erat Principis, in *Veneratione* etiam interdum immutabatur, vti posteà in *Maiestatem* (quòd videre est apud Vegetium de re militari

lib.

lib. II. cap. V.) item & in *ipſum Principem* per quem non tam vt fidei teſtem quam vt perfidiæ vindicem deierare in more poſitum erat etiam Chriſtianis, qui nec *tam per creaturam iurabant quam per auctorem creaturarum, nec in creatura aliud quam creatorem ipſius venerabantur*, quod ait Gratianus C. XXII. q. 1. c. 16. Et quemadmodum in dignitate ſeu poteſtate principum exprimenda, Maieſtas, Serenitas, Perennitas, & quæ ſunt eiuſmodi in codice vtroque alibíque, ita forſan in votis de eorum felicitate (qualia eiuſmodi iuramenta ſunt) Salus, Vita, Fortuna, Genius, ipſas principum perſonas, reuera denotabant. Exemplum fortè deductum eſt ex ſacris literis vbi *per ſanctitatem Dei*, atque id genus alia pro Deo ipſo vſurpari notant viri docti. Vide Amoſium prophetam cap. IV. & I. Druſij lib. XIV. Obſeruat. cap. XV. & θεὸς ἢ δόξα τοῦ θεοῦ, ſeu *Maieſtate Dei* apud Helleniſtas ad eam rem & doctiſſimè & ingenioſiſſimè magnus Heinſius in Ariſtarcho Sacro Exercitatione XV. At verò ſalus Principis Chriſtianis ita diſcriminabatur à Genio, ſeu Fortuna, vt per hoſce iurare nefas, per illam fas fuerit olim æſtimatum. De Fortuna, vide Acta quæ diximus martyrij S. Polycarpi. De Genio, Tertullianus Apologetici cap. XXXII, *Sed & iuramus*, inquit, *ſicut non per Genios Cæſarum, ita per Salutem eorum quæ eſt auguſtior omnibus Geniis. Neſcitis Genios dæmones dici & inde diminutiua voce dæmonia. Nos iudicium Dei ſuſpicimus in Imperatoribus qui gentibus illos præfecit? Id in eis ſcimus eſſe quod Deus voluit, ideoque & ſaluum volumus eſſe quod Deus voluit & pro magno id iuramento habemus. Cæterum dæmonas, id eſt Genios, adiurare conſueuimus vt illos de hominibus exigamus, non deierare vt illis honorem diuinitatis conferamus.* Et vbi Arcadius & Honorius Imperatores reſcripſerunt, eos qui XXV annis maiores aduerſus pacta vel tranſactiones libero arbitrio confectas & inuocato Dei Optimi Maximi nomine firmatas veniendum putauerint, infamia inuri, & emolumento quod ex pacto fuerint conſecuti prorſus carere; eiuſdem etiam legis pœnæ ſubijciunt eos *qui* (vt reſcripti verba ſunt) *nomina noſtra placitis inſerentes ſalutem principum confirmationem initarum iurauerint eſſe pactionum*, quod legimus C. tit. de tranſactionibus l. 41. Si quis, & C. Theodoſ. lib. II. tit. IX. Vbi vetus Scholium eiuſmodi iurantes eſſe eos ait qui *Dominorum nomina coniurant, placitis inſerentes, diffinita implere neglexerint.* Sed lege *Cum iurant, placitis &c.* Ita emendo ex Ms. codice Theodoſiano quem breuiario ſuo ante D. annos de Romanis Imperatoribus ex Haymone Floriacenſi confecto intexuit Guilielmus Monachus Malmesbirienſis. Cæterùm pro *nomina noſtra* veteres Orientis Iuriſconſulti *numina noſtra* procul dubio exemplaribus ſuis ibi legêre. Vertebant enim οἱ τὰς ὑμετέρας θεότητας ταῖς ὁμολογίαις ἢ ταῖς διαθήκαις ἐνδήσαντες. id eſt, *qui numen noſtrum pactis aut tranſactionibus inſerentes &c.* Vide Eclogam Baſilicon lib. XI. tit. II. cap. XLIX. Item Marcellinus in cauſa Donatiſtarum, *per admirabile myſterium Trinitatis,*

Trinitatis, per incarnationis dominicæ ſacramentum & per Salutem ſupra memoratorum principum (Honorij & Theodoſij) *ſecundum allegationes partium ſe iudicaturum promittit* in Collationis Carthagine habitæ primæ capite quinto. De iureiurando huiuſmodi per Principem locutus eſt Athalaricus Rex, literis ad populum Romanum. *Ecce*, inquit (apud Caſſiodorum Variarum VIII. formula III.). *Traiani veſtri claris ſeculis reparatum exemplum. Iurat vobis per quem iuratis. Nec poteſt ab illo quiſquam falli quo innocato non licet impune mentiri.* Et Conſtantinus Harmenopulus, qui ante quingentos fermè annos Theſſalonicæ iudex floruit, in Prochiri lib. I. tit. VII. Οὐδεὶς χρὴ τῷ Θεοῦ ὀμόσας κινδυνεύει· ἱκανῶς δὲ ὁ ὅρκος ἔχει πιμωρὸν τὸ θεῖον, εἰ χρὴ τῷ Θεοῦ λέγειν. Εἰ δὲ χρὴ βασιλέως κατά τινα θερμότητα ὄμοσέ τις, συγχωρεῖται. Ὁ δὲ χρήσασι χρὴ τῷ βασιλέως ὁμόσας καὶ ὑπορκήσας ῥοπαλίζεται. Ὁ δὲ δικαστικῆς ψήφου ἢ ἐξ αἰτήσεως τοῦ ἀντιδίκου ὅρκον ἐπίσχων ἐπ' ἐκκλησίας τὴν ἀχεάντων ἱεραπλόμβου εὐαγγελίαν· ὃν ὀμόσαι ἢ μὴ ταῦτα ἐλεγχθείς, γλωσσοκοπείσθω τὸ αὐτὸ καὶ ὁ τὴν ὠμὴν ῥήσας. *Nemo qui per Deum iurat, periclitatur. Sufficit enim iuramentum vindicem habere Deum, ſi per Deum præſtetur. Quodſi quis per Principem* (*per veneratione Principis* habet Ioannis Merceri verſio)! *animi calore motus iurauit, veniam conſequitur. Qui in rè pecuniaria per Principem* (*per Genium Principis*, ſubſtituit heic Mercerus) *iurauerit & peiuraverit, fuſtigatur. Qui verò ſine ex ſententia iudicis ſiue aduerſarij poſtulante iuſiurandum in eccleſia præſtiterit ſacroſanctis tactis euangeliis, ei pen-*

iurii poſtea conuicto lingua exſcindatur. Idemque in teſtibus obſeruetur. Verba vſque ad ῥοπαλίζεται excerpta ſunt ex Baſilicis. Videſis Theodorum Balſamonem ad Photij Nomocanonem tit. XIII. cap. XVIII. Eclogas Baſilicon lib. LX. tit. XXX. Cuiacium obſeruat. lib. II. XIX. Cætera Harmenopuli ferè in Ecloga Leonis & Conſtantini Imperatorum habentur tit. XXVIII. & apud Michaelem Athaliatam in Synopſeos titulo XVIII. Sed de diſcrimine Iuramenti quod per Deum & quod tactis euangelijs præſtatur, vide illud D. Chryſoſtomo tributum C. XXII. q. I. C. II. & Sententiarum lib. III. diſtinct. XXXIX. cap. V. & ibi magiſtros. Sed hæc obiter. Ceterùm non modò per Salutem principum ſed etiam per ſuam litigantes ex præſcripto legis iurabant. Vti & vetuſtioribus ævis per Capita, Oculos, & huiuſmodi, tum ſui tum parentum ex more paſſim iurabant, non aliter ac Hiberni hodie per manus ſiue parentum ſiue Domini. Videſis Briſſonium Formularum lib. VIII. De litigantibus verò per Salutem ſuam iurantibus, conſule ſis Vlpianum ff. tit. de Iureiurando l. 3. §. 4. l. 5. & 33. Quin legimus in Baſilicon Eclogis lib. XXII. tit. V. cap. XXXC Ὁ χρὴ τὴν ἐμὴν σωτηρίαν ὀμνύναι δοκεῖ μὴ ὀμνύειν χρὴ τῷ Θεοῦ, quod tranſlatum eſt à Græcis Iuriſconſultis ijſque Chriſtianis ævi medij ex illis Vlpiani verbis loco iam vltimo citato, *Qui per ſalutem ſuam iurat, per Deum iurare videtur. Reſpectu enim diuini numinis ita iurat.* Et Syneſio non infrequens eſt in epiſtolis, iurare μὰ τὴν ἱερὰν σοῦ κεφαλὴν καὶ τὴν σὴν παῖδων σωτηρίαν, *per ſacrum tuum caput & per liberorum*

berorum meorum ſalutem. Vide epiſtolas eius XLIX, XCV, CIII, alias. Nec aliud puto voluit quam per Salutem ſuam aut Caput iurare Coſmas ſub Alexio Comneno Patriarcha Conſtantinopolitanus, cùm per ſuum nomen iurabat nolle ſe patriarchali ſede ſecedere niſi Irene Imperatrix ſuis manibus inſigniretur. Anna Porphyrogenneta in Alexiados lib. III. Τὼ ἰδίαν ἐπομοσάμενος κλῆσιν φησι πρὸς αὐτοῦ τὴν τ Κοσμᾶν, εἰ μὴ διὰ τῆς ἐμῆς χειρῶν ἡ Εἰρλνὴ τὸ τέρας ἀξιώθη, τὸ ἀρχιερατικοῦ θρόνε ἐκ ἀποστήσομαι quod idem ſonat. Et per vitam ſuam iurat Auicenna Arabs lib. de Almahad cap. III. Videſis item Balſamonem ad canonem XCIV. Synodi in Trullo. Idem autor τὼ ἐξωμοσίαν ſeu iuramentum Epiſcoporum Ægypti quod fideiuſſionis vicem ſupplebat, in Synodi Chalcedonenſis canone XXX. ita interpretatur vt eam eſſe dicat τὸ εἰς τ χειρόγλω τῦ βασιλέως ἢ εἰς τ οἰκείαν σωτηρίαν ὀμόσαι πνά, *per Imperatoris caput, vel ſalutem ſuam quempiam iurare.* Sed Zonaras ibi, per Imperatoris Caput, & Salutem eius ipſiuſque iurantis iurare, ἐξωμοσίαν eſſe notat. Obtinuit etiam mos per Filiorum Regis Vitam iurare. Sed in Occidente, lege ante annos DCCC lata, huiuſmodi iuramenta vetita ſunt atque inde puto in iudicijs exoleuerunt. In Occidente dico. Nam in Oriente diutiùs manſiſſe ſcimus ex Græcis Iuriſconſultis. Lex eſt *Vt nullus præſumat per vitam Regis & filiorum eius iurare.* Habetur in Capitulis Karoli & Ludouici lib. III. tit. XLII. & Legum Longobardorum lib. III. tit. XXIV.

Pag. 28. Ἐπιορκοῦντι ἡ ἐξώλια κὴ ἀιτῷ κὴ γένει τὸ ἐξ ἐμοῦ.] Imprecationes eiuſmodi, diræ, ſeu ἀραὶ, ſatis ſunt frequentes apud veteres. Et Cicero de legibus lib. II. *Periuris pœna diuina exitium, humana Dedecus.* Vnde & Diagoras ille ἀδικηθεὶς ὑπό τινος ἐπορκήσαντος κὴ μηδὲν ἕνεκα τῦ παθόντος μιμνησκόμενος εἰς τὸ λέγειν μὴ εἶ Θεὸς, quæ verba ſunt Sexti Empirici aduerſus Mathematicos libro VIII. Iuriſiurandi autem formulam cum adiecta imprecatione & veteriſſimam & horrendam ſubiungo ex Vettij Valentis Antiocheni nondum typis vulgati Scriptoris, Floridorum ſeu Anthologωv lib. IV. Vbi fratrem & cæteros omnes qui libro ſuo apoteleſmatico initiandi erant, ita adiurat; Ορκίζω σε, ἀδελφέ μου πρώτατε κὴ τοῦ μυσταγωγέος μου ταύτης τῆς Συντάξεως, ἐγκαλῦ μὲ ἀσκρίκτου κύτος κὴ ☉ δυσκαμπτίζοντος θ τὸ κὴ ☽ κὴ τοῦ ε πλανήτας ἀστέρας· δι' ὧν ὁ πᾶς βίος ἡνιοχῆται, αὐτῶν τὸ τῶν Γρόνιον κὴ Γεραναγκίαν, ἐν ἀποκρύφοις ταῦτα Συντηρῆσαι κὴ μὴ μεταδοῦναι πῖς ἀπαιδεύτοις εἰ μὴ τοῖς ἀξίοις κὴ δυναμένοις διαφυλάξαι καὶ ἀμείβεσθαι δικαίως αὐτῷ τὸ ἐμοὶ Ουκάλεντι τῷ εἰσηγησαμένῳ ἀείμνηστον κὴ ἀγαθὸν φήμην ὑπενέγκειν· κὴ μάλιστα ὀφείλοντας τὸ ἄφθονον κὴ τὸ τῆς ἀληθείας μέρος ὡς ἂν ἄδικος ἀνδρὸς ὀλιγαλυμένον αὐτὸς ἐφύτευσα· μὴ ἧ παρέντας τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐπέρους ἐπισφέρειν ταύτῃ Συντάξει· μὴ ἧ λωβῆται πνὰ τῶν συγγεγραμμένων ἢ μελλόντων λέγεσθαι πρὸς τὸ ἀθετῆσαι τοῦ ἐντυγχάνοντας· κὴ μὴ ψόγον ἐπενέγκαι. Καὶ ταῦτα μὲ διαφυλάξειαν οἱ συμπαθεῖς Θεοὶ πάντη ἐμμενεῖς ἔσονη κὴ βίος εὐπαθὴς, καὶ καταδύμος λογισμὸς Συντέλεια. Ἐπορκοῦσι ἧ τὸ ἐναντία. μὴ τε γῆ βατὴ μὴ τε θάλασσα πλωτὴ. μὴ τε τέκνων σπορά. πυθόι τε νεὸς κὴ πεπαιδευμένος ὑπάρχων, ἀχείμονα βίον κὴ ἀνεπίδικτον ἀγαθῶν ἐπάγοι. Ἐὰν ἧ πε κὴ μὴ θάνατον δῷ κακῶν τε κὴ καλῶν ἀμοιβὴ, κἀκεῖ ἧ ἐμοίων μετοικίζοιεν. Videſis Iulium Firmicum

micum Matheſeos lib. VII. in initio. Præter diras eiuſmodi gentibus vſitatas (quæ obuiæ ſunt apud rituum veterum conſarcinatores) Vide eas quæ Iudæorum Conſtantinopolitanorum iuramentis adiectæ erant ex tabulis præfectorijs, in Iuris Græco-Romani lib. I. pag. 119. De ijs etiam quæ Chriſtianis olim in vſu, conſulas Nouellam VIII. Adde Durandi ſpeculum tit. de Iuramento calumniæ §. 3. Diræ autem illæ horrendæ in Nouella VIII, etiam ante Iuſtiniani æuum vetuſtæ erant & ſolennes, vt in tremendo, ſcilicet, die Iudicij periurus haberet portionem Iudæ, lepram Gehezi, & tremorem Caini. De hiſce enim ipſiſſimis loquitur Procopius in arcana hiſtoria, ἀρᾶς τε πάσας, inquit, ἐπίδηλον, ὅτι θεοῖς τοῖς πολιαιοτάτοις ὁμοιασθήναι εἰσιν quod *Diris omnibus more maiorum deuouit* non malè vertit Nicolaus Alemannus. Diras ſcilicet congeſſit eas omnes quæ veteribus ſolennes habitæ. Iuramenta autem per corpora cœleſtia ſolemniter præſtita, vti apud Vertium noſtrum per Cœli Syſtema, Zodiacum, Lunam & quinque planetas ceteros (adiectis item Prouidentia & Fato) ſatis rarò occurrunt in ſcriptis veterum. Certè in Mahumedis Alcorano aliquoties eiuſmodi habemus formulas. Azoara XCV (vt Latinæ editionis numeri ducunt) ſeu Alburochu, legimus ואלשמיא ראת אלברוג quod *per cœlum ſigniferum* vertit Retinenſis. Vbi paraphraſtes Arabs, qui Mahumedicis explicationibus in ipſo contextu interſertis, verba Alcorani, lineis miniatis notata, interpretatur, habet אלבראבב אתבי עשר ברגא תקרמת פי אלמצחף *Sydera* XII *antiquitus delineata in Alphurcan* ſeu *Alcorano*. Alia ad genus occurrunt in Azoaris XCVI & LXIII. Vbi *per Stellam Veſpertinam* iuramentum concipitur. Et in Azoara XCIX ואלפגר ſeu *Per Auroram*, אר (inquit Paraphraſtes ille) פגר כל יום *id eſt per auroram diei cuiuſlibet*. Azoara item LXVI, quæ LVI eſt in Arabico, legimus. *Per loca occaſus ſtellarum quod magnum ſapientibus eſt Sacramentum, hic Alchoran optimus a Rege mundi compoſitus eſt.* Id tamen (quod obſeruauit nobis V. Cl. & doctiſſimus Guilielmus Bedwellus) Arabicis minimè conuenit. Nec magis conueniunt quam plurima alia quæ in Latina illa verſione veteri obtruduntur. In Arabicis autem legitur לא אקשם בראקע אלנחום ראנה לקשם לו תעלמון עטים id eſt, *Ne iura per occaſus ſtellarum. Nam illud iuramentum, ſi noueritis, magnum eſt.* Sed vetuſtiſſimum penes me exemplar Latinum non aliter eo loco ſe habet quam codex editus. Binis autem, quibus vtor, exemplaribus Arabicis, ea quæ tranſcripſimus verba locum illum occupant. Alias in Alcorano iurandi formulas ſatis portentoſas vide Azoara LXXXV. LXXXVII. XCV. XCVI. XCIX. & C. Adde Alcorani Epitomes veteris orationem quartam. Et de Periurorum pœna vide Azoaram LXVIII. Sed iuramentis, quæ indicauimus, ipſum Deum Optimum Max. plerunque vſum eſſe impiè innuit impoſtor ille qui Alcoramum conſarcinauit.

Pag. 30. *Μαγνησία τῇ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ*] Duplex Magneſia. Ad Mæandrum fluuium vrbs altera erat, ad Sipylum montem altera. Neutrius eſt infrequens mentio apud autores vtriuſque linguæ. Meoniæ vrbs vtraque. Hæc autem

autem illâ multò Septentrionalior.

Pag. 30. Ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος Λευκοφρυήνης ἱερῷ] Ita populus alter in alterius Numinum fanis Fœdus ex pacto collocabant. Ideò autem hiatum Leucophryenes nomine suppleuimus quòd tum elementorum numerus haud impar fuerit tum quia Diana Leucophryne seu Leucophryne dicta impensè Magnesiæ culta est, Strabone teste. *In ea quæ hodie extat vrbe* (inquit lib. XIV. de Magnesia locutus) *fanum est Dianæ Leucophryenæ quod magnitudine quidem Templi & donariorum multitudine Ephesio cedit. Concinnitate autem & artificiosâ delubri structura longè illud superat. Magnitudine etiam omnia Asiatica superat duobus exceptis, Ephesio & quod Didymis est.* De fano huius Deæ, quod nempe pseudodipteron erat, volumen conscripsit Hermogenes. Vitruuius in procœmio libri VII. *Edidit volumen Hermogenes de æde Dianæ Ionia, quæ est Magnesiæ Pseudodipteros.* Et Magnesiæ Dianæ nomine culta est, non dissimili fano, Alabandi, quæ Cariæ vrbs erat, quod testatur idem lib. III. Dianæ Leucophrynes meminêre Tacitus, Clemens Alexandrinus, Arnobius. Videsis Lipsium ad Taciti Annalium lib. III. Commentario 121. Sed non minus Leucophryene, vt in vetustis aliquot Strabonis exemplaribus, quam Leucophryne dicenda est. Apud Magnesios magis Leucophryene. Nam in Numismate Marciæ Otacillæ Seueræ Aug. Philippi Augusti vxoris nomine insignito legitur (si Occoni fides) ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΛΕΥΚΟΦΡΥΗΝΗ. A Leucophrynes nescio cuius funere nomen petitur ab Arnobio & Clemente. Fanum eius etiam Asylum erat, teste, loco quem diximus, Tacito. Leucophryenem notari Dianam figurâ Dianæ nudæ arcitenentis in æreo Elagabali numismate cui inscribitur ΕΠΙ . . . . . ΜΑΓΝΗΤΩΝ vix est cur dubitemus. Idem dicendum de Maximini illo cuius pars altera Iulium Verum F. exhibet, altera verò ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ.

Pag. 30. ΔΙΟΝΤΣΟΥ] Disrupto heic Marmore, elementorum ductus fermè disparuere. Sed ex apicibus reliquis non est difficile hanc lectionem elicere.

Pag. 30. Σνγσφραγιστῶν] vetustissimus est Sigillorum in Oriente vsus, tametsi ante Iliaca tempora non annulis, id est, sigillis, sed nodi notâ Epistolas, alia claudi solita vult Plinius. Vide eum lib. XXXIII. cap. I. sed consule Geneseos cap. XXXVIII. comm. 18. Exodi cap. 28. 11. & 36. 1. Reg. cap. XXI. 8. Danielis VI. comm. 17. Ieremiæ cap. XXXII. 11. Esthen cap. III. 12. Tobit cap. VII. comm. 14. præter historiolam Beli & Draconis. Adde Iosephum Scaligerum in Elencho trihæresij Nicolaij Setarij cap. XI. Ante Sigillorum inuentionem aiunt Græci nonnulli, eorum vice in vsu fuisse virgulas seu asserculos à cimicibus variatim irrosos. Isacius Tzetzes, ad illud Lycophronis

Τὰ δ' ἄλλα σκωλήκεσσιν ἄλωτα θήσων
Σφραγὶς δοκίνοις

Reliqua vero vermiculis exesum, intactum odium Sigillum obseruabit aut *Intacta vermiculata claxendix domos seruabit alias*——

Vt vertit Ioſephus Scaliger; πρὶν γὰρ, inquit ibi Tzetzes ἐυρεθῆναι τὰς σφραγῖδας οἱ παλαιοὶ ἐσφράγιζον ξύλοις ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένοις διὰ τὸ αὐτὰ πολυτρήτους εἶναι, *priuſquam ſigilla reperta ſunt veteres ſigillabant lignis cimicibus erroſis eo quod plurima eis inerant puncta.* Quaſi verò ſeculum eiuſmodi vnquam fuiſſet in quo Cimices tantum ſiue foramina ſiue lineas qualitercunque ductas ligno incîdebant, homines verò adeò ſtupidi vt incîdere non poſſent. Atqui etiam eiuſmodi virgulas ſeu aſſerculos Sigillorum officium ſæpiùs præſtitiſſe forſan non eſt dubitandum. Etiam nunc fortè interdum præſtant. Ideone vero alia ſigilla nondum inuenta? Et intelligendus ſanè Lycophron potiùs ac ſi vetuſtatem duntaxat (cuius caries comes eſt) in ſigillo notaſſet. Videſis autem Ammonium & Heſychium in Θριπόβρωτος & Suidam in Θριπόβρωτον. Herculem eiuſmodi Sigillo Cimicibus exeſo primò vſum eſſe ait Philoſtephanus apud Heſychium. Ceterum ars etiam ſculptoria cum ſigillorum confectione ſpeciatim occurrit in ſacris literis, idque ſeculis plurimis ante quidpiam memoriæ, de Græcorum moribus, traditum Exodi cap. XXVIII. commate 11. פִּתּוּחֵי חוֹתָם quod *ſcalatura gemmarij* antiquitùs vertitur, Senioribus ſeptuaginta eſt γλύμμα σφραγῖδος *ſcalatura Sigilli.* Et Munſterus ibi, quem recentiores plerunque rectè ſequuntur; *Opere gemmarij & qui ſigilli ſcalaturas facit ſculpeduos lapides &c.* Conſulas etiam Exodi cap. XXXIX. Neque infrequens eſt vocabuli חוֹתָם, pro eo quod eſt *ſigillare*, metaphora in veteri Inſtrumenta, vnde & ſigillorum in Syria vſus frequentia ſatis manifeſta eſt. Sed Plinius annulos Sigillaritios (vt Vopiſci verbo vtar) in deſuetudinem maximè in Oriente poſtmodùm abijſſe ſcribit. Libro XXXIII. cap. I. *Nullos*, ait, *omnino annulos maior pars gentium hominumque etiam qui ſub imperio noſtro degunt hodie habent. Non ſignat Oriens aut Ægyptus etiam nunc literis contenta ſolis.* Sed de veterum Perſarum Sigillis, vide excerpta de Legationibus ex Menandro pag. 296. Editionis Latinæ, 1609.

Pag. 30. Καὶ πρὸ ὑπάρχου κοινοῦ] Commune igitur Magnetum ſuum habebat ſigillum; ita etiam Smyrnæorum Ciuitas; vti & æuis citerioribus paſſim Corpora & Collegia. Sed de ſigillo Communis alicuius populi alio in loco qui non fuerit plurimis ſeculis Marmore recentior, legiſſe me non memini. Etiam & ſigillum hoc λιτύλιον dictum à pari, vti par eſt exiſtimare, forma cum ijs qui perſonarum ſingularum digitis geſtabantur. Ideoque etiam curioſulis nonnullis æui noſtri, qui omnia purioris æui ſermone pronuntiare ſtudioſiùs quam par eſt, cupiunt, Annuli Sigilla ſunt principum, tametſi reuera non ſint annuli ſed craſſiores laminæ, nihil omninò annuli præ ſe ferentes.

Pag. 31. Παλαιμαγνησίαν] Quod Palæmagneſia, ſeu *vetus Magneſia* dicitur non aliud puto fuit quam ſiue Caſtellum ſiue Vibecula in ea planitiei, cui Thorax mons immminet, parte ſita, vnde Magneſia Ciuitas quæ tunc floruit & Fœdus percuſſit in alium eiuſdem planitiei locum tranſlata eſt. Strabo de Matris Dindymenes fano in veteri Magneſia & Thorace monte verba faciens lib. XII, νῦν δ' ἔστιν, inquit, τὸ ἱερὸν διὰ τὸ τὴν πόλιν εἰς ἄλλον μεταχίσαι

Sua

ὧν τίνων. Ita Scepsis & Palæscepsis vrbes erant vicinæ in Phrygia & Mysia, ita Byblos & Palæbyblos in Phœnicia. Et sunt id genus aliæ. Palæmagnesia igitur aut sui plane iuris erat, aut ita saltem Magnetum, qui Fœdus cum Smyrnæis percussérant, imperium detrectabant, vt, icto Fœdere, Seleuci maiestati haud satis prospexissent Smyrnæi nisi singulari legatione etiam hosce ad illius amicitiam seorsim inuitâssent.

Pag. 32. Δεκατεύτας] Prædia illa seu fundi bini, χῶραι dicti, Palæmagnesiæ incolis à Seleuci decessoribus assignati (de quibus nemo frustrà expectet vt plura cognoscere videamur) Decima immunes erant, id est, annuo censu qui siue iure tunc vsitato, siuè pacto conuento, præstari solebat, vbi priuilegium aberat. Ita agri assignati, Romanis olim omni munere & collationis onere vacui erant L. 3. C. de fundis Limitotrophis. Duplex autem plerunque erat veteribus Græcis Decimarum, quæ, vti prouentus publicus, pendebantur, genus. Portoria seu nauium aut rerum importarum & exportarum vectigalia, alterum erat. Ea quæ colonorum agri siue Scripturarij siue Satiui reddebant, alterum. Decima, quæ portorium erat, memoratur Demosthenis in oratione contra Leptinem quæ & περὶ ἀπλοίων nominatur. Archebius & Heraclides, inquit, Byzantium Thrasybulo tradentes κυρίους ὑμᾶς ἐτόλμησαν τοῦ Ἑλλησπόντου ὥστε τῶν Δεκάτων ἀποδόσθαι dominos vos (Athenienses) fecere Hellesponti, adeo vt decimis inde frueremini. Vbi Vlpianus adnotat; Δεκάτων ἐπὶ τῶν φορτίων τῶν ἐμπόρων τοῦ Ἑλλησπόντου ἐλάμβανον. Decimam negotiatorum mercium in Hellesponto accipiebant. Et Publicanus qui Decimam hanc colligebat Δεκατευτὴς & Δεκαπλόης dictus, vti & Arabibus עשאר eadem notione quod alicubi item legisse me memini, & העשאר pro ipso vectigali. Vide Harpocrationem & Suidam. Addesis Ioannis Meursij Atticarum lectionum lib. III. cap. II. Neque hæc decima rarò occurrit. Alterum genus quod hùc spectat meminit Aristoteles Oeconomicorum II. In œconomia Satrapica, docet ille, prouentuum augendorum ratio est præstantissima ex agrorum fructibus. Prouentum inde natum (pensionem scilicet à colono pro agro Satiuo præstitam) οἱ μὲν, inquit, ἐκφόριον οἱ δὲ δεκάτην προσαγορεύουσιν, *alij tributum alij Decimam appellant.* Aliam rationem ex re pecuariâ affert siue ex agris scripturarijs aut ἀπὸ τῶν βοσκημάτων quæ eius verba sunt. Etiam & hunc prouentum ἐκφορίαν & Δεκάτην dictum ait. Vide porrò I. Samuelis cap. VIII. comm. 15. Eiusmodi Decima etiamnum passim in Oriente à Turcarum Imperatore exigitur. Neque de alia olim intellexi illud in Alcorani Rotinensis Azoara XVII. *De Decimis & beneficijs sume & inde secundum morem consuetum operare.* Sed Arabs habet sume אלעשר ואמז באלשרף *quod tibi indultum est & ea qua dari consueuerunt.* Paraphrastes, quem diximus, Arabs habet אלשרף מן אחלאה אלנאש ולא תחש שיא, *quod benenolentiam hominum obtinuerit, aut eorum beneficia, neque ab eis quid extorque.* In Arabico est Azoara VII. Verum & alibi Robertus ille Retenensis, locis non dissimilibus, Decimas substituit pro eiusmodi vocabulis. Et in Azoara LXVIII. quæ in Arabico

est

est LVIII. *Oratores & Decimatores*, inquit, *Estote sequendo Deum omnium operum cognitorem atque Prophetam*, vbi Arabs habet מסירא אלטלות ואתרא אלזכרת ואטיעא אללה ורשולה, id est, *Preces celebrate & eleemosynas date obedientes Deo & Prophetæ eius*. Sed hæc obiter. Ex agris item Satiuis Romanis, pendi solebat locatoribus Decima quod, ex Appiani Ciuilium primo cognoscimus. Nec dissimilis est Decimarum prouentus qui tum ex annuis agrorum fructibus tum ex fossilibus, Gallijs, Hispanijs, alibi in Europa, etiam alicubi in Anglia, penditur. Videsis Choppinum lib. I. de Domanio Franciæ tit. I.

Pag. 32. Ἡ χώρα ἣν ἔχουσι οἱ ἀφ' ἡμῶν ὄντες ἐν Μαγνησίᾳ] Ager, puto, veteri Magnesiæ adiacebat quem possidebant ij qui Magnesiæ olim fuerant incolæ, id est, qui sedibus mutatis in Smyrnæum agrum transmigrarant. Hunc, si Smyrnæorum Ciuitatis possessionibus accederet, Decretum hoc veteris Magnesiæ incolis seu Palæmagnetibus assignat nomine κλήρου seu prædij sine onere possidendi.

Pag. 33. Κλῆρον ἱππικὸν] Prædium equestre heic non diuersi fuisse generis autumo à fundis illis olim in Imperio Romano ad subministrandos rei militaris sumptus, assignari solitis. Eorum duæ species. Nam aut tàm tironibus quam veteranis in perpetuum siue beneficium & Stipendium, siue præmium donabantur, aut, ad annonæ militaris duntaxat pensitationes, Colonis locabantur; idque plerunque fiebat in limitibus Imperij, vnde agri limitanei dicti & fundi limitotrophi. De his videsis L. 15. Item si. §. 2. ff. de rei vindicatione & C. tit. de fundis limitotrophis. In Specie prima planissima sunt Feudorum vestigia. Et, de vetustissima Feudorum natura, Consule quæ occurrunt de Ducibus limitaneis apud Lampridium in Alexandro Seuero, & de Cimbris apud Lucium Florum lib. III. cap. III. Nec discrepabant τὰ κτήματα στρατιωτικὰ seu prædia militaria quæ in Imperij Orientalis legibus habentur. Constantini Porphyrogennetæ de ijs Nouella extat tum apud Leunclauium in Iure Græco Romano tum apud Cuiacium in Feudis. Sed Emendatior apud Carolum Labbæum in Constitutionibus Imperatorum Græcolatinis & Ioannem Meursium. Sed verò κλῆρος hic noster Equites tantùm alebat ad hostes ab Imperij Magnetici seu potius, postquam icto inæquali Fœdere seruitutem induerant, Smyrnæi finibus arcendos; adeóque κλῆροι ἱππικοὶ (si de prima Romanorum specie intelligas) ipsissima fere sunt Feuda quæ phrasi forensi Feuda militaria seu *fees de Chiualer* Anglis nuncupantur. Δωρεὰν autem, quod *sine onere* vertimus Decimas aut alias annonæ pensitationes, non Militiæ onus heic excludit.

Ad

Ad C. Ant. Septimij Publij Citharœdi Victorias seu Marmorum Arundelianorum III, pag. 34.

EVanuere, ex Marmore, superiores elementorum septem primorum apices. Sed, ex reliquijs inferiorum coniecturâ Γ· ANT. ΣΕΠ. substituimus. Huiusmodi autem ἀγωνικαὶ ἢ ἱερονικῶν, qualis erat in agonibus Musicis Septimius noster Publius, λιθικαὶ seu *Saxea Hieronicarum descriptiones*, vt vocantur Lycurgo, frequentes erant apud veteres. De eis autem videsis Scholiastem ad Pindari Olympiorum oden VII. & marmor X. pagina 40. præter eiusmodi alia aliquot apud Lipsium & Gruterum.

Ibid. Περγάμου, καὶ Σμύρνης, καὶ Ἀλεξανδρείας, καὶ Ἐφέσου] A plurium ciuitatum populis ciuitate donatus, tot habuit denominationes tum hieronices hic, tum moderator eius C. Ælius Agathemerus. Sic Artemidorus & Daldianus erat & Ephesius, vti ipse testatur Onirocriticon lib. III. cap. LXVII. Sic alij.

Ib. Σμύρναν Ολύμπια Ħ Ϟ l7] Bini scilicet Smyrnæ erant, sub Adriano, agones Olympici seu quinquennales; id est, Olympia bina, præter ea, quæ, pro Communis Asiæ votis, ibi sæpiùs celebrari solita; de quibus etiam mox. Ea quæ sic simplicitèr dicta sunt, atque ea quæ Olympia Adriania, ab Adriano nempè siue instituta, siue concessa, nuncupabantur. Neque hæc alia ni fallor, fuere, ab ἀγὼν illo ἱερὸς Smyrnæorum cuius, sub sequentis Inscriptionis finem, mentio est. Frequentia autem eiusmodi agonum à gliscente prouinciarum, postquàm seruituti egregiè litare cœperant, adulatione sub Octauio dixit initium. Suetonius in eius vita, capite LIX.; *Prouinciarum pleraque, super templa & aras, ludos quoque quinquennales pene oppidatim constituerunt.* Ex indulto nimirùm aut iussu Principali constituerunt prouinciæ, vrbes, oppida. Vnde indiscriminatim siue à Principe, siue à Prouincijs, vrbibus, oppidis, certamina instituta fuisse sæpiùs dicebatur. De binis quæ diximus, Smyrnæ Olympijs vide V. Cl. Claudium Salmasium ad Adrianum Spartiani. Adi item Hermodori illam Farnesianam, quæ habetur in Lipsij Auctario & apud Gruterum est, pagina 314, & Philostratum in Polemone Sophistæ vita præter Pausaniam in Eliacorum primo & Philippi epigramma quod citat Petrus Faber Agonistici libro III. cap. XXVII. Sed verò fallitur eruditissimus Faber, capite præcedente, vbi

bi Farneſianæ inſcriptionis τὰ Ἀδριάνια de ludis in Antinoi honorem celebratis intelligenda eſſe, primùm habet. Erant ſanè in Antinoi honorem ludi gymnici alibi inſtituti. Atqui non Adriania dicta ſunt ſed Antinoëa de quibus etiam poſteà. Quid verò ſibi heic velint notæ illæ H Ϟ I7 omninò neſcimus nos. Nodum mihi hactenus inextricabilem, ſoluant eruditiores. Prima earum ita typis repreſentari debuit vt ſuperior, quæ tranſuerſa eſt linea, ſiniſtro H apici coniungeretur, ac ſi T & H in vnum coaluiſſent. De ſecunda figura, quæ ſine τῷ ὁμοίῳ ſ ſine Hebraico Ϟ non prorſus eſt diſſimilis, & non ſemel in ſequentibus etiam iterari videtur, vide, ſi placet, Grutorum in Inſcriptionibus pag. 585. 2. & Nicolaum Alemannum ad Procopium pagina 42. Sed nos heic planiſſimè cæcutimus; quod fateri, vbi aliter non ſuppetunt vires, numquam pudet.

Ibid. Ἀδριάνια Ῥώμῃ Β] Romæ, Athenis, Epheſi, Adrianalia vicit Septimius, quod reſtatur marmor. Paſſim ferè certaminum ſibi cognominum autor fuit Adrianus. Xiphilinus; *Ludos*, inquit, *ἀγῶνας ἐπιφανεῖς ἐπιτελῶν* ex *ludis nouos*. Id ipſum Spartianus; *Inauditos pene ludos & aliquid adificauit & ludos edidit.*

Ibid. Πανίῳ Β] Apud Puteolos Adriani memoriæ ſacrauit Antoninus Pius *quinquennale certamen & Flamines & Sodales & multa alia quæ ad honorem quaſi numinis ſpectarent* quæ verba ſunt Spartiani. Illud Πυτέολα in Farneſiana dicitur ſeu Pialia, & certamen erat iſelaſticum. Hieronicis nempè ius erat ſingulare, diruta parte mœnium, pompâ in vrbem inuehi. Videſis Caſaubonum [illegible] extremum, & Ioſephum Scaligerum V de Emendatione Temporum pag. 447. Melphitana autem, quâ ad hanc rem vtuntur, inſcriptio eſt apud Gruterum pagina 254. 9. ἐν τῷ Ἀγῶνι τῶν Ποτιόλων hic memoratur etiam in Stationariorum Tyriorum Epiſtola quem Gruterus habet pagina 1105. Stadium item huius Agonis innuit Artemidorus Quirocriticorum lib. I. cap. XXVII. vbi [illegible] ἐν Ἰταλίᾳ ἀχθέντα ὑπὸ Φαετίνου Ἀπρωνιανοῦ ἐπὶ τῷ παιδὶ Ἀδριανῷ memorati, de curſore verba faciens, qui per inſomnium ſe luminibus orbatum eſſe vidit, atque victor euaſit.

Ibid. Νεαπόλει Γ] Σέβαστα ſeu Auguſtalia agon hic dictus in Farneſiana, vt Σέβαστα ἐν Νεαπόλει &c. Quinquennalis item erat & Octauio à Neapolitanis, vt videtur, ſacratus. Memoratur Statio, Suetonio, Senecæ. Conſule ſi plura velis, P. Fabri Agoniſtici III. caput XXVI. & Scaligerum loco iam citato. Adde Iulium Cæſarem Capacium Hiſtoriæ Neapolitanæ lib. I. cap. XV.

Ibid. Ἄκτια Β] Agon in Actio Apollini ſacer erat; quem poſt victoriam Actiacum, conditâ vrbe Nicopoli, inſtaurauit Auguſtus; teſtibus Strabone & Dione. Videſis Fabrum loco nunc ſupra dicto & Scaligerum V de Emendatione Temporum, capite de primo Agone Actiaco.

Ib. ἢ ἐξ Ἄργους ἀσπίδα] Etiam Nemeos ludos ab Argiuis celebrari ſolitos eſſe, in quibus cum clypeis decurrebant armati, conſtat; quales ἀσπιδήφορους ἐπὶ Νέμεα ὄχλους vocauit Pindarus Iſthmiorum primo. Romæ item in vinea Cardinalis Carpenſis πλὴν ἐξ ἄργους ἀσπίδα ἧς coro-

na

na circundatum exhibet Saxum quadratum. Vide Pausaniam in Thracicis primo, Hyginum Fabula CLXX & CCLXXIII quem in huius agonis nomine depravatum rectè emendavit V. Cl. Ioannes Meursius in Græcia Feriata, verbo Ἡραῖα. Eum item ibi consule. Adde Agonisticum P. Fabri libri II. caput XXIII. præter Farnesianam illam seu Hermodori, apud Gruterum, inscriptionem.

Ibid. Σμύρναι κοινὸν Ἀσίας.] Commune scilicet Asiæ, quod ex pluribus eisque celebrioribus Asiæ civitatibus constaretur; velut ex Ephesijs, Smyrnæis, Pergamenis, Milesijs, alijs, qui concordiam fouentes & societatem, & sacris eam firmare studentes, communia Asiæ sacra certamina in vrbe, de qua siue in comitijs omnium conuenerat, siue aliter decretum erat, celebrabant. Atque hisce præsuere puto, Asiarchæ; de quibus ad marmor proximum. Ita nummum Caracallæ interpretatur Scaliger V. de Emendatione Temporum. ΚΟΙΝΟΝ ΘΡΑΚΩΝ ΑΝΕΖΑΝΔΡΙΑΝΙ ΦΙΛΙΠΠΟ. ΠΥΘΙΑ *Communia*, inquit, *tria* (vnde vnum item confectum) *Thraciæ celebrabant Pythia Thracica*. Vide in Farnesiana Σμύρναι ἡ κοινὰ Ἀσίας δίς. Et κοινὸν τῶν Κρητῶν habetur agon quinquennalis apud Gruterum pagina 1094. 5. Certamina hæc Communis Asiæ ipsissima esse τὰ κοινὰ Ἀσίας Ὀλύμπια apud Philostratum in vita Polemonis Sophistæ, vix dubitare queo, pace viri doctissimi qui ad Spartianum hæc eadem esse cum Adriani Olympicis, ibi institutis, obiter affirmat. Neque obest quòd Polemoni & posteris eius datum sit Adrianeis προεδρεύειν seu præsidere, & quòd præsedit postea τοῖς κοινοῖς τῆς Ἀσίας. Decreto ciuitatis duntaxat Smyrnæis est perpetua illa præsidendo Asiarchis prærogatiua data. Seu Communis Asiæ sacris Communis item Asiæ tantum, aut Senatusconsultum Romanum, aut rescriptum principale, non ciuitas aliqua singularis cum præsideret, puto, potuit. Communia autem Asiæ sacra hæc fuere, opinor, vti alia sæpius apud Græcos, Maiora & Minora. Maiora quæ pentaeterica. Minora quæ Annua. De hac distinctione, vti etiam de ἡ κοινὸς, in Farnesiana, paulò pòst plura.

Ibid. Περγαμηνὰ Αὐγούστεια Γ.] Postquam Pergameni Templum Augusto sacrauerant, etiam ijs permissum est vt sacros ludos, honoris eius ampliando, instituerent. Ita Dio libro LI. Hi Augustalia seu Αὐγούστεια dicta, Adeoque quod in Farnesiana legimus Ὀλύμπια ἐν Σμύρνῃ Ὀλύμπια καὶ Ἀδριάνεια Ὀλύμπια, Περγαμηνὰ Αὐγούστεια τρὶς, vertendum est *Similiter in Smyrna, Olympia, & Ad ianalia Olympia, Pergamo Augustalia* III. Neque erat fanè cur de Augustalibus illis, quæ planè Pergami collocantur, ita solicitus esset vir magnus in V. de Emendatione Temporum. Qui item alij siue Farnesianam eludere, siue vocabula, quæ adtulimus, citarunt, malè hactenus ea intellexerunt. Apud Gruterum pag. 1090. legimus ex Sepulchro quod via Appia, VII ab vrbe miliari, visitur, Περγαμηνὸς κλαδοφόρος. Adiecta est corona hederacea.

Ibid. Τραϊάνια.] Spectacula, Parthica dicta, sacrauit Adrianus Traiano, teste Xiphilino. Ea Romæ celebrari solita. Gymnasium etiam erat Romæ, Traiani opus, architecto Apollodoro. Vtrum ad hoc an ad illa Traianalium

nomen

nomen heic ſpectet, non liquet.

Ibid. Ασκλήπεια] Horum item in Farneſiana mentio. Et Μυσταγωγικὸν Ἀσκληπιοῦ in alia, apud Gruterum pagina 410. n. 3. Atque etiam Æſculapia Smyrnæ fuiſſe videntur. Ariſtides in Oratione ſacra prima. Ἐδόκουν οἱς ὁ Σμύρνῃ θεὸς Ἐπιτάττειν περὶ λιμῆ τῆ Ασκληπιείῳ ἢ ἐν τῷ Γυμνασίῳ. Tam Gymnaſium quam Templum in Gymnaſio extructum Æſculapio forſan ſacrum ibi erat.

Ib. Κομώδεια Β'.] Commodaliorum ſeu Κομωδίων mentio in Saxo Venetijs. Corona nempe ipſum vocabulum ΚΟΜΟΔΕΙΑ circumdat, ſub Epigrammate in Achiriſti atheletæ honorem. Vide Gruterum pagina 317. n. 1. Alibi, puto, apud Veteres, non occurrunt. Inſtituta fortè à Seuero Imperatore Commodum in Diuos referente.

Ibid. Ἔφεσον Ἀδριάνεια] vt Smyrnæ Adrianalia Olympia erant, ita Epheſi, quæ heic memorantur, nec alibi, puto, omninò præterquam in Farneſiana; vbi habemus Ἔφεσον Γ' Ἀδριάνεια Ολυμπία.

Ibid. Ἔφεσον::Ἐφεσῖα] In Feſtis deorum cognominibus enumerat Iulius Pollux lib. I. Ἀρτέμιδος Ἀρτεμίσια καὶ Ἔφεσια. Vide item Meurſium in Græciæ Feriatæ lib. III. de Epheſijs. Sed an ad hoc Dianæ feſtum agon hic ſpectet, non conſtat.

Ibid. Βαρβίλλα] In Farneſianæ inſcriptionis Editione Gruteriana legimus ΒΑΒΒΙΑΔΗΑ, quod ipſum in Lipſianâ, vnde ſumtum eſt, punctulis ſubnotatur, ac ſi de lectione inter exſcribendum dubitatum fuiſſet. Marmor noſtrum ΒΑΡΒΙΑΔΗΑ habet manifeſtò, quod vt in ΒΑΒΒΙΑΔΗΑ ſiue quadratarij, ſiue exſcriptoris incuriâ migraret, non erat difficile. Sed non miſſus neſcimus vnde nomen hoc natum, quam hanc verum Marmoris noſtri lectionem eſſe certò ſcimus. Vide Lipſij Auctarium pagina 57.

Ibid. Εὐδαίμων Ασκλήπεια] Hæc memorat etiam Farneſiana. Alibi occurrere non memini.

Ibid. Ἀθλῶας Ἀδριάνεια] Adrianalia Athenis habentur in Inſcriptione illa de Achiriſto apud Gruterum pagina 317. quam vide item apud Scaligerum ad numerum Euſebianum MMCXLVII, ſed emendatiorem in Salmaſij Notis ad Spartianum. Fanum Adriano Athenis ſacratum eſt, Panellenion dictum; atque is ἰσάμπ, ſeu *iuxta idem* (vt ſcribit Xiphilinus) Certamen inſtituit quod ipſa Adrianalia heic fuiſſe exiſtimo. Neque cur Panellenia id nuncupatum eſſe cenſendum ſit video, tametſi, eò quod Fanum Panellenium dicebatur, ideo & agonem cognominem fuiſſe velit vir doctiſſimus. Memorantur, opinor, hæc ſacra certamina cum aliis in Farneſiana Hermodori; Ἐ Παναθλώεια, Ολύμπια, Παναλλήνια, Ἀδριάνεια Ντ. Viro ſummo qui tum in libris de Emendatione, tum ad Euſebium, quatuor hæc vocabula vnum agonem adeóque ipſa tantùm Adrianalia Athenis denotâſſe vult, nullus aſſenſum præbeo. Quot vocabula, tot certamina magis innuuntur; atque omnia Athenis peracta. Per Ε Παναθλώεια Panathenæa Pentaeterica, ſeu maiora intelligo. Nam Minora (quæ & vetuſtiora erant) quotannis, ſeu poſt minorem periodum elapſam, celebrabantur. De vtriſque vide quæ ſupra notantur in Notis Hiſtoricis ad Græcorum Epochas

pochas præter Harpocrationem, Suidam, & autorem argumenti Orationis Demosthenis aduersus Midiam. Vt igitur iustâ Certaminis distinctione expressior honoris Victori fieret accessio, Ἐ Πενταθλίαια dici videntur, pro Πεντατηρικοῖς seu *quinquennalibus*. Neque ab alia ratione opinor τὸ ε posteâ in eodem Saxo præfigitur τῶν κοινῶν τῆ Ἀσίας. Quemadmodum enim Panathenæa (quo nomine signanter dicta sunt sacra Atheniensium seu omnium qui Attici ruris accolæ erant, Certamina Communia) & minora erant & maiora quæ etiam quinquennalia; ita etiam in Asia minori, quæ Atticos mores plerunque imbiberat, Communia sentiendum est sacra ad eundem modum quandoque diuisa esse. Et Panionium, pro communibus Ionium sacris non dissimili notione legitur apud Philostratum in vita Apollonij lib. IV capite II. Ita fit vt ε κοινῶ Ἀσίας pro quinquennalibus Communibus Asiæ capienda sint, non pro quinque Communibus seu Ciuitatibus Asiæ, vt volunt aliqui. Ita rectè à minoribus etiam disterminata sunt. Olympia, quæ in Parnesiana hoc loco sequuntur, Attica item erant, vti etiam Panellenia. Atque eorum origines Adrianum seculis plurimis antecedunt. Videsis Scholiastem ad Pindari Olympionicon Odem VII. Quin & Adrianalia ibi, Attica similiter puto erant; sed Athenarum nomine ideò fortè minimè notata quòd, post Panathenæorum mentionem, cetera, quæ continenter sequuta sunt, ad Athenas pertinere, neminem dubitaturum non immeritò senserit is qui conscripsit.

Ibid. Σάρδεις χρυσάνθινον.] Etiam Chrysanthina Sardis occurrunt in illa Herodoti. Item Nummus Alexandri Mamææ F. habet ΧΡΥΣΑΝΘΙΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΩΝΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ, quod ex Occone discimus. Id ipsum innuit Martianus Iurisconsultus vbi Certaminis Chrysanthiani meminit L. 24. D. de Annuis legatis. *Cum erat certa pecunia*, inquit Martianus, *id est centum reipublicæ Sardianorum* (in nonnullis Editionibus Pandectarum, malè legitur *Sardinianorum*) *relicta per quadriennium Certaminis Chrysanthiani, Diuus Seuerus & Antoninus rescripserunt videri perpetuam pensitationem reliquisse testatorem per quadriennium, non in primum quadriennium*. Sed *Chrysanthini* potiùs legendum. Et certamen inde nomen habuisse putat Faber *quod è floribus aureis Coronæ sertum contexerentur, atque præmij loco victoribus, sicut apud Tolosates poetico agone annuo argenteï, proponerentur*. Apollinis oppidum in Chrysa, & quod de Chrysanthide ex Pausania adnotat Dionysius Gothofredus huc spectare mihi parum videntur. Alijs à Chrysanthio, nomine instituentis Lydio, nomen hoc certaminis manasse videtur. Certe & summi Lidiæ, cuius Vrbs primaria Sardes, Pontificis, sub Iuliani tempora, nomen erat. Et Certamina, sub nomine instituentium quandoque celebrari, non modò ex Adrianalijs liquet, verum etiam ex illo Lucij Titij Testamento apud Scævolam L. 21. liberto D. de Annuis Legatis §. 3. Et sanè τῶν ἱερῶν ἀναθέσεις, siue *Sacrorum* in Lydia *instauratio* disertè ab Eunapio, apud quem de Chrysanthio, vtpote eius præceptore, compluria legimus, tribuitur. Sed hic ita multò recentior est quàm cui Certaminis, sub Seuero eodem no-

mùne celeberrimi, origo aut nominis ratio assignetur. Adi Cuiacium libro XXIII. obseruat. VII. & Petrum Fabrum Agonistic. lib. III. cap. XXVI.

Ibid. Τράλλεις Πύθια] Gymnasium, quod terræmotu Trallibus collapsum esse memorat Strabo, libro duodecimo, satis ostendit seculis vetustioribus Certamina ibi celebrari solita. Ad idem fortè redintegratum spectant hæc Pythia.

Ibid. Μοίλητον Διδύμεια] Apollini Didymæo agonem sacrum fuisse, saltem ex illo nomine natum, non est cur dubitemus. Apollinis Didymæi oraculum in Branchidis apud Milesios cultum habet Strabo lib. XIV. Stephanus de vrbibus, Sozomenus Ecclesiasticæ Historiæ lib. I. cap. VII. & Nicephorus Callistus lib. VII. cap. XLV. De Didymæi nominis ratione consule Macrobium Saturnaliorum lib. I. capite XVII. Neque de Didymæis hisce alibi legisse me memini.

Ibid. Ῥόδου Ἅλσια] In Hermodori Farnesianâ legitur ΠΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ. Et tam rectè in conficiendis ad Gruterum indicibus Ἅλσια inter sacra Certamina inde numerat magnus Scaliger, quàm malè in castigationibus ex ΠΟΔΟΝ, ibi πόδων facit & ad ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ, quod ibi præcedit, retrotrahit ac si de de cursu seu stadio Æsculapio sacro, locus foret intelligendus. Sed extra controuersiam esse puto aut quadratarium Farnesianæ, pro Græco Ρ τὸ Π ibi perperperam incidisse, aut Lipsium, exscriptorem fugientibus elementi apicibus deceptum, pro ΡΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ, ΠΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ edidisse (vti videre est in eius Auctario) quem secutus temerè magis peccauit siue Gruterus siue quis alius qui Latina versione Podonalia, quod verbum nihili est, substituit. Ad Rhodum planè pertinent hæc Sacra; quæ Ἅλσια &, ad æui citeriotis scribendi rationem, Ἅλεια eis dicta. Aristides in Ῥοδιακῷ, Rhodios alloquens πρὸς τὸν λόγον inquit, τῶν Ἁλίων ἀγῶνα ποιήσετε, *Ludos Halios*, seu *Agonem Haliorum peragetis*. Haud alius forsan erat agon hic ab illo, qui Tlepolemus item vocatus Soli seu Ἥλιῳ (vnde nomen, vt videtur, orsum est) sacer erat, & Gorpiæi mensis die XXIV. celebratus seu VI. die à Nemeis. Coroua in eo præmium erat populea. Videsis Scholiasten ad Pyndari Olympionicas, Od. VII.

Ibid. Λακεδαίμονα] Farnesiana Hermodori habet Ἐν Ὑάκινθα ἐν Λακεδαίμονι. Lacedæmonis etiam Hyacynthina memorantur Philostrato in vita Polemonis Sophistæ.

Ibid. Μαντινέων] Hinc emendanda est Farnesiana, vbi ΔΙΑΝΤΙΝΕΙΑΝ, quod nihil omninò significat, occurrit. Doctissimus Petrus Faber ΔΙΑΝΤΙΝΟΙΑ ibi voluit substitui, certamina nempe Antinoo sacra. Sed vocabuli sono deceptus est. Rem ipsam tamen planè tetigit. Vide eum Agonistici lib. III. cap. XXVII. Certissimum est ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΝ pro ΔΙΑΝΤΙΝΕΙΑΝ legi oportere. Mantineæ quinquennale certamen in Antinoi honorem ab Adriano institutum est. Hoc Ἀντινόειον seu ἀγὼν Ἀντινόειος dictum. Etenim patria Antinoi Bithynia erat. Bithyni autem ex Arcadibus ipsisque Mantinicnsibus oriundi. Inde erat quod Mantineæ parentalia eius annua haberi & sacrum Certamen quinquennale voluit Adrianus. Ita Pausanias in Arcadicis; τότων

ἐνταῦθα, inquit, ὁ Βασιλεὺς κρατήσαντα αὐτοῦ καὶ ἐκ Μαντινείας πομπάς. Καὶ τελευτῶν τε καὶ ἐτάφη ἔκδοξον καὶ ἄγων δεῖν αὐτῷ διὰ ἔτους πέμπεσθαι. Atque hæc sunt Ἀνηνόθετα apud Gruterum pagina 317. n. 1.

Ibid. Θεμαπικὸς] Id quod præmij loco dabatur victoribus, seu brauium, θῆμα dictum est. Nam certamina, obscuriora forsan compluria, præmia præter existimationem, puto, alia non habuere adeoque θεματικὰ minimè fuere. Θῆμα hoc sensu non semel legitur in Oraculis Sibyllinis. Omnes autem agones quibus præmia erant cuiuscunque generis nominatim proposita, θεματικοὶ erant. In ijs aliquot duntaxat στεφανῖται seu Coronarij. Et vt à στέφανος στεφανῖτης & στεφανίτης dicebatur, ita à θῆμα, θηματίτης & θηματείτης, pro eo quod est θεματικός. Nec tamen θηματεῖτης alibi quam in Columna Farnesiana reperisse me memini. Περὶ θεματικῶν aliter Grammatici plerunque. Videsis Iulium Pollucem sub extremum lib. III. Fauorinum, id genus alios. Sed nemo melius de hac re quam Petrus Faber in Agonistico lib. II. cap. IX. & lib. III. cap. XIII. Adde Scaligerum de Emendatione lib. 5. pag. 446.

Ad Smyrnensem Donariorum, in Gymnasij ornatum, Recensionem, seu Marmorum Arundellianorum IV, pag. 36.

Νεμεσίων] Nemesium Fanum occurrit apud Pausaniam sub Achaicorum initio; idque vt Smyrnæorum præsertim tutelarium Numinum. Et de Smyrnæis ille. Νεμέσεις πλείους νομίζουσιν ἀντὶ μιᾶς, καὶ μητέρα αὐτὰς φασιν εἶναι Νύκτα. *Nemeses plures, pro vna, statuunt; & earum matrem esse Noctem.*

Ibid. Χρυσοφόρων Ἀσιάρχης] Asiarchæ erant qui ludis Theatralibus, certaminibus, seu spectaculis alijs, in Deorum honorem haberi solitis, præerant; vti etiam Bithynarchæ, Syriarchæ, Lyciarchæ, Phœnicarchæ, Cappadocarchæ, & id genus ceteri, *quorum nomen vanitas Festinitatis solennia dedicanit*, vt aiunt Honorius & Theodosius AA. in constitutione de Expensis Ludorum C. Theodos. lib. XV. tit. IX. L. 2. Horum functio Asiarchia, Bithynarchia, Lyciarchia, Cappadocarchia dicebatur. Etiam *Munerarius*, quòd munera seu spectacula edebat, ἀσιάρχης vertitur Rufino in S. Polycarpi martyrio apud Eusebium lib. IV. cap. XIV. Quòd verò spectacula seu munera, quibus præerant, sacra erant, ideò *Sacerdotes* indigetati sunt. Quin à ratione, tum nominis, tum dignitatis, quæ eminentior erat, & honoris eximij; *Præsides* etiam vocabantur,

sun, & functio tam *Præsidatus*, ἀρχὴ, ἐπαρχία, seu *Præfectura* quàm *Sacerdotium* denominantis Prouinciæ nuncupari solebat. Id videre est apud Papinianum L. 8. D. tit. de Vacatione & excusatione Munerum, Vlpianum L. 6. §. 14. D. tit. de Excusationibus & Strabonem lib. IV. vbi de Trallibus agit & paulò pòst vbi de Lycijs. Ἐν δὲ τῇ Ζωιλίδι, inquit, Lyciorum φησὶν εἶναι Λυκιάρχης αἱρεῖται, εἶτ' ἄλλαι ἀρχαὶ αἱ τῆς συστήματος, *primo eligitur Lyciarcha; postmodum etiam qui sunt ceteri reipublicæ magistratus.* Nec erat sanè cur vir summus, non tam ἐπαρχίαν quam ἱερωσύνην, dici voluerit hanc dignitatem, ad Strabonis locum vbi de Trallibus loquitur. Inde etiam *Principes* dicti. Nam τινὲς τῶν Ἀσιαρχῶν in Actis Apostolorum cap. XIX Commate 31 in vulgata editione *quidam de principibus Asiæ* redditur; idque rectè satis, puto, vtcunque non sine reprehensione à nonnullis id excipiatur. Eodem ipso sensu Syrus ibi habet רישא דאסיא & Arabs רؤسا اسيا. Vtrunque *Principes Asiæ* denotat. Sed Principum vocabulum, vti etiam eiusdem notio in τῷ ἀσιάρχῃ, ex singulari vsu loquendi, ad Asiam simul & ad sacra spectacula restringebatur; non alitèr ferè ac *Princeps* in *Principe Dalmatiarum* aliarumque sub inclinante imperio Romano prouinciarum, singulari notione, prouincias simul & acta tantum iudiciorum Præfectorum prætorio, Comitum Prouinciarum & huiusmodi aliorum quibus suberat, respexit. De ea re videsis Cassiodorum lib. VII. Formulam XXIV. & vtriusque Imperij Notitiam. Ita οἱ ἀσιάρχαι τῶν ἐπαρχιῶν seu ἔθνων & *Primates Prouinciarum* Christianis dicuntur sacrorum antistites summi; nullâ tamen, in nominis notatione, sacrorum ratione expressâ. Gallica autem versio tutò in Actis retinet *Asiarques*. Sed verò & eadem vocabula tam *Principes* quàm *Sacerdotes* sæpiùs aliàs significant. Ebræis כהנים vtrosq; denotat. Et tam Athenis quam Romæ Βασιλέα seu *Regem* fuisse qui sacris duntaxat præerat, nemo nescit. Indiscriminatim etiam Pontifex Romanus Rex & Papa ab Arabico autore Geographiæ Nubiensis appellatur מדינת רמה קטר אלמלך אלמשמי אלבאבה *In vrbe Roma sunt ædes Regis qui Papa vocatur.* Locus est in parte II. climatis V. Alia sunt obuia quæ huc spectant. Certamina autem siue alia spectacula quibus præerant sacri huiusmodi Gentium præsides seu Principes (hac notione) prouinciarum, ea, puto, erant quæ à singularum Gentium aut Prouinciarum Communibus, statis temporibus, Dijs peragebantur. Et qui τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν κοινὸν seu Communis Asiæ ita propriè dictæ, huiusmodi sacris (de quibus supra; vbi de Adrianalijs Athenienſibus) præfectus est, is Asiarcha dicebatur, vti qui τῶν κοινῶν τῆς Συρίας sacris, Syriarcha. Ita Lyciarcha, reliqui. Communis autem Asiæ, seu vrbium (ex quibus, pro partium studijs conflatum est id quod Communis Asiæ nomen obtinebat; quod, idem est) id genus sacra, in Asianarum aliqua ciuitatum eminentissima haberi solebant; vnde Asiarcharum Ephesi mentio in Actis Apostolorum, & Smyrnæ in Policarpi martyrio. Vbi enim sacra celebrata erant, vt ibi officio suo fungerentur necesse erat sacrorum hi præsides, in comitijs scilicet, vt videtur, siue à Communis

nis procuratoribus siue à ciuitatibus in quibus præerant siue aliàs vndecunque legitimè electi. Et sanè auctor sanctus vbi Asiarcharum Ephesi meminit, Demetrij Fabri argentarij verba perinde refert ac si ipsissimum τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας seu *Commune Asiæ*, pro ritu prouinciæ, communibus sacris celebrandis adfuisse expressissimè docere voluisset. Locus est Actorum capite XIX. Καὶ θεωρεῖτε, inquit Demetrius, καὶ ἀκούετε ὅτι οὐ μόνον Ἐφέσου ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος οὗτος πείσας μετέστησεν ἱκανὸν ὄχλον, λέγων ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοὶ οἱ διὰ χειρῶν γινόμενοι. *Et videtis & auditis quòd non solùm Ephesi, sed pene totius Asiæ Paulus hic suadendo auertit multam turbam dicens non esse Deos qui manibus fiunt.* Monet non modo Ephesiorum sed & ceterorum ferme omnium totius Asiæ (sic propriè dictæ) incolas, tunc temporis Ephesi à D. Paulo in persuasionem nouam tractos. Tot nimirùm ciuitatum singularium ciues, pro more, ad Communis sacra peragenda conuenerant vt σχεδὸν πᾶσα ἡ Ἀσία *ferme tota Asia* non iniuriâ dicerentur. Id quod imprimis etiam adstruit Syrus qui, pro ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας &c. habet אלא אף לכוראה דכלה אסיה אמיס הוה מלוס ראתפך *Sed etiam τῷ κοινῷ seu Communi Asiæ persuasit iste Paulus atque illud peruertit.* Nec quid rectius ibi sonat כוראה, quod τῷ πλήθει seu multitudo plerunq; vertitur, notione haud discrepante. Neq; aliter intelligo Eusebium vbi τῶν τὸ πλῆθος, ait, τῶν ἱερῶν καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων κατακοινώνους sacram Polycarpo exprobrâsse doctrinam & Philippo Asiarchæ inclamasse vt Leonem, qui disperaret virum sanctum, emitteret. Ruffinus vertit, *Vniuersa multitudo tam Gentilium quam Iudæorum Smyrnensium ciuitatis.* Rectiùs forsan: *Commune Gentium & Iudæorum quod Smyrna tunc agebat.* Ciuitates enim, ex quibus Commune seu τὸ κοινὸν conflatum, illuc, ad Communis sacra spectacula celebranda, commigrauerant. Similiter pronuntiandum est de aliarum Gentium seu prouinciarum, siue Asiarchis, siue τῶν κοινῶν. Videsis porrò Gruterum pagina 415. n. 1. 410. n. 3. & 1025. n. 4. de κοινῷ Galatiæ & Galatarcha, & de Asiarcha pag. 522. 1. Ἑλλαδάρχην apud eundem non alio sensu vsurpari videtur, quàm pro eo quod est τῶν ἀπὸ Ἑλλάδος κοινῶν sacris ejusmodi præesse. Præter ea quæ citauimus consulas etiam de Dignitatis genere, C. tit. de Naturalibus liberis L. 1. Tit. de Officio Comitis Orientis L. vnica, C. Theodos. lib. VI tit. III. de Præfectis Senatorum L. 1. & lib. XII tit. 1. de Decurionibus L. 103. Adi item Cuiacium lib. II. Obseruat. XIII, Antonium Augustinum ad Modestinum, Petrum Faburn Agonistici lib. I. cap. XVIII. & lib. III. Semestrium cap. 1. Gabrielem Albaspinum lib. I. Obseruat. XXII. In desuetudinem, cum ceteris Gentium sacerdotijs, tandem abijt hæc dignitas. Et postrema eius, vt scilicet quæ euanuerat, mentio apud veteres, est, ni fallor, in Iustiniani Nouella LXXXIX. S. Laurentium Archileustam vocat, apud Prudentium, Præfectus (quo iubente passus est is martyrium) Mysteriarchen: *Bene est quod ipse ex omnibus Mysteriarches incidit.* Nonne ad nomina illa, de quibus hoc egimus, similiter terminata, alluisit? Mysteria illa seu sacra, Christianorum κοινὰ seu communia erant. Ipsi Christiani, seu

Ecclesia Commune erat. Et Laurentius

Primus è septem viris
Qui stant ad aram proximi,
Leuita subtilis gradu,
Et ceteris præstantior,
Claustris sacrorum præerat
Cœlestis arcanum domus
Fidis gubernans clauibus
Dorasque dispensans opes.

Non aliter fere se habuere forsan Asiarchæ, Bithynarchæ, & qui id genus alij, ad sacra, quæ diximus, & prouentus Gentilitatis sacros, quam S. Laurentius ad Christianorum thesauros.

Ibid. Πολέμωνα] Nonne hic Antonius Polemo, ipse Polemo Sophista est cuius vitam scripsit Philostratus? Certè Polemonem Sophistam, Adrianum Imperatorem adeo ad Smyrnæorum (quibus clarissimus sophista ille erat) fauorem pellexisse prodit ille, vt vno die mille Myriadas in eorum Ciuitatem impenderit. Myriadas habemus in Marmore tantum CL. Ceterasi forte columnarum, hic numeratarum, pretium supplet. Nam ex Myriadibus illis, Τὰ μὲν οὖν (inquit Philostratus) ἐμοὶ μὲν ἐξαρκοῦντα τὰ χρήματα· τῶν δὲ νῦν Ἀσίαν μεγαλοφρονέστερον ἢ κατὰ πλοῦτον ἐπιόντων, ἐμπόρια ἀπόνως καὶ γυμνάσια ὁπόσα ἐν Ἄσσῳ ἐστὶ πρασταντισσίμων κατεσκευάσθη· ἐστὶ καὶ νεὼς ἐπὶ ἄκρᾳ, *Emporia annonæ & gymnasium omnium quæ in Asia sunt præstantissimum constructa sunt; & templum in promontorio stetit.*

Ibid. Διότι ἐν δόγμασι συνήλθετε καὶ ὅτε Νεωκόροι γεγράφατε] *Secundum Senatusconsultum per quod bis aditui facti sumus.* Ac si ita innui voluerint ij qui conscripsere aliud etiam præcessisse, idque sub Adriano, procurante Polemone, Senatusconsultum quo primum æditui facti fuerant. Si ita intelligatur, tum Νεωκόροι in Prouincijs Senatusconsulto Romano, interdum saltem, creati; quod alibi non lectum est. Quin & de iurisdictione data fortè intelligi oportet, qualis permissa est Ephesijs Νεωκόροις, vt mox ex Actis Apostolorum adnotamus. Sed libero fruatur quisque iudicio. Ceterùm de Νεωκόροις, hac notione accuratiùs videndum est. Eos *ædituos* latine vocamus & Νεωκόρους interdum in Latio dictos, scimus ex inscriptione, quæ Romæ in hortis Matthæorum visitur, & apud Gruterum legitur pag. 1102. 2. Ita dictos Templorum ædituos nemo nescit, seu ἱεροφύλακας, vt interpretatur Theophylactus ad Acta Apostolorum, capite XIX. Sed quid nomen illud, cum illiusmodi temporis characterismo coniunctum aut de Ciuitatum populis dictum, denotet, haud inter doctos conuenit. Sæpius ita in Græcis Numismatis occurrit. In libris, puto, nusquam; Si D. Lucam excipias. Neque præter hoc Arundellianum, illud quod Auctarioli nostri primum est, & aliud, quod Romæ extat vnicum, habetur Marmor, inter ea quæ obseruauimus, quod vocabulum hoc sensu exhibet. In Numismatis autem, & fine temporis characterismo, & cum eos de Ciuitatum tamen populis dictum, non rarò habetur. In Augusti ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ ΣΜΥΡΝΗΣΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. in Caij, ΣΕΛΕΥΚΕΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Etiam ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν Νεωκόρων Περγαμηνῶν legitur supra in Auctariolo pagina 55. Alia eiusmodi sunt in Numis quamplurima vsque ad Gallieni ævum. Interdum etiam vocabulo, ita vsurpato, Numen adijcitur, vt ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ

ΑΡΤΕΜΙΑΟΣ quod legimus in Maximini nummis. Sacra quandoque item certamina ſimul memorantur vt ΑΚΤΙΑ ΠΥΘΙΑ ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ quod videre eſt in nummis Septimij Seueri, Caracallæ, & Antonij Gordiani. Sæpiſſimè autem Temporis etiam nota coniungitur, vt Εφεσίων δὶς aut Β Νεωκόρων: τρὶς aut Γ, vt Νικομηδέων τρὶς Νεωκόρων: & interdum Τετρακὶς aut Δ Νεωκόρων quod occurrit in Numiſmatis Criſpinæ Auguſtæ Aurelij Commodi vxoris, Iuliæ Mæſæ Elagabali aviæ, Alexandri Mammeæ & Licinnij Valeriani; vt Ιερηπολειτων Δ νεωκόρων, Ἐφεσίων Δ Νεωκόρων. Et, in Theſauro Cottoniano, Caracallæ num-

mus huiuſmodi viſitur. Neque maiorum numerorum notas vocabulo Νεωκόρων adiectas obſeruaui. Sed Εφεσίων Α Νεωκόρων habemus & Εφεσίων πρώτων νεωκόρων & in Aurelij Veri Nummo Εφεσίων δὶς νεωκόρων πρώτων Ασίας. Nam & Aſia ſæpè adiicitur vbi Νεωκόρων mentio fit; vt Ακοδικίων δὶς νεωκόρων Ασίας in nummis Antonini philoſophi; quomodo & Diadæ nomen, cum temporis nota, aliquando additur, vt in Caracallæ; Εφεσίων δὶς νεωκόρων καὶ τ Αρτεμισ&c. Temporis item nota, cum certamine ſacro, nonnunquam apponitur; vt in illo Alexandri Mammeæ F. Χρυσαόρεια, Σαρδιάνων τρὶς νεωκόρων. Vide ſupra, vbi de Chryſanthinis. In eiuſdem item Imperatoris, Ἄκτια Πυθια Περινθίων . . . . . ϛ Νεωκόρων. Et in Antonij Gordiani, eadem & ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Atque vt ad Smyrnæos noſtros, quorum hanc recenſionem Marmoream fuiſſe meritò coniectamus, tandem reuertamur; Ipſi ſunt etiam τρὶς νεωκόροι in Gallieni nummiſmatis. Vide item Adolphum Occonem pagina 446, in Philippo. Hæc ſcilicet ex Huberto Goltzio, Antonio Auguſtino, Sebaſtiano Eritzio, & Occone olim collegimus. Atque apud eos ſunt alia eiuſmodi plura. Quin figulæ ſæpius, Nummorum hiſce inſcriptionibus, Numinum & Sacrarum ædium, interdum Victoriarum, Coronarum, rerum id genus aliarum accedunt. Et in illo Smyrnæorum figura viſitur turrita quæ dextera lauream tenet; & Deûm mater eſt. Per adiectionem autem τῶν Νεωκόρων Colonias, ob quam rem neſcio, fuere qui intellexêre. Alij vocabulo idem denotari volunt quod in DEVOTVS NVMINI MAIESTATIQVE EIVS exprimitur; & temporis notas ſiue Imperatorum Romanorum annos (certe ante Monarchiam Romanam cuſa huiuſmodi numiſmata nondum animaduerti) ſiue quoties fuerint numiſmata in honorem ſiue Numinis cuiuſpiam ſiue Imperatoris recuſa. Alij δὶς νεωκόρων de gemino templo Iulio ſcilicet & Auguſto ſacro capiunt, perinde ac ſi Ciuitas (cuius nummi ita inſcripti) vtriuſque ſe ædituos, pro ſolemni ſeculi adulatione, profeſſi fuiſſent. Nam etiam in Auguſti nummis Κυρείων δὶς νεωκόρων legitur. Sed verò non eſt omninò cur *Numen*

Ma-

Auguſtatemue Imperatoris vocabulum ſpectare coniectemus. Diſſuadent tum aliorum numinum ſæpiùs adiectæ figuræ, interdùm & nomina, tum ipſi Scriptores rerum Romanarum veteres qui dum Magnitudinem Romanam & ingentem Imperatorum apud exteros gloriam ſatis ambitioſè prædicant, diuini huiuſmodi honoris, quo nihil amplius, nihil pluris fuiſſet æſtimandum, ne minimum quidem habent veſtigium. Nec magis eſt cur annos Imperatorum aut numiſmatis recuſi, numerorum notis, quæ rariſſimè vltra quartum excreſcunt & plerunque ſecundum exprimunt, ſignari putemus. De gemino autem Iulij & Auguſti Templo ſententiæ accedere nemo poterit qui Imperatorum inſequentium numiſmata ita inſcripta in memoriam reuocauerit. Sunt etiam qui vt rem inextricabilem, dum in veteris numiſmatis explicandis toti ſunt, ſeponunt. Videſis tandem Antonium Auguſtinum dialogo V. Sebaſtianum Eritzium parte ſecunda de Numiſmatis veterum, Ludouicum Nonium, Goltzium & Iſacium Caſaubonum ad Ancyranum monimentum in animaduerſionibus Suetonianis. Sed mihi perſuaſum ſatis eſt, τὸν Νεωκόρους heic ad panegyres illas ſeu certamina Sacra ſiue pentaeterica ſiue alijs tempeſtatibus annuis, pro vario ritu, innouata, quæ Prouinciarum Communium (de quibus ſuperius aliquoties nonnihil diximus) erant, attinuiſſe; etiam Numinum, quibus ſacra illa dicata, planè ædituos fuiſſe, curatores, & vindices; ipſaſque vrbes velut ædes ſacras ad Communium nempè ſacra illa peragenda. Communium autem huiuſmodi Maiora erant alia, alia Minora. Maiora vt Aſiæ, Syriæ; Minora vt Lyciæ, Lydiæ, Phœniciæ, Galatiæ. Nulla, neque in his neque in illis, Ciuitas proculdubio erat quæ eximios ſe ſortiri honores & alia commoda quamplurima lucrifacere toties non exiſtimabat quoties intra mœnia ſua Communis illius, cuius pars erat, ſacra, redeuntibus periodis, celebrabantur. Id quod aut Communis etiam vota, pro more patrio, aut Imperatoris, aut Senatus autoritas, ſtatis temporibus decernebat. Inde euenit, quòd Epheſi, Smyrnæ, Magneſiæ, celebratis Communis Aſiæ, puto, hiſce ſacris, eorum Ciues Νεωκόροι in Numiſmatis dicantur. Vt enim perſona ſingularis, qui ædituus eſt alicuius fani, illud curat, ita, non adeò diſparili analogiâ, vniuerſitas Ciuium qui vrbem ſuam panegyribus & in ea Gymnaſium certaminibus (Numini, cui ſacra ea erant, deuoti) aptabant, ædituorum officium omninò præſtabant ſiue æditabant. Et Aſiarchæ, verbi gratia, in Communis Aſiæ ſacris, quemadmodum alij eiuſmodi terminatione & ratione nominis noti alibi, velut Agonothetæ, publicis eiſdem ſacris præſidebant. De Aſiarchis, ſupra diximus. Maioris id genus Communis, Ædituorum exempla habemus in ijs, quæ ſupra, ex Numiſmatis, memorauimus de Epheſijs, Magneſijs, forte alijs. Nam ad Aſiæ Commune, cuius ſacra huiuſmodi Dianæ, ni fallor, erant, ea ſpectant. Et ad idem non alio modo, ni fallor, Smyrnenſes Νεωκόροι in Recenſione quæ præ manibus eſt. Minoris Communis Æditui, forte erant Sardiani. Chryſanthina ſcilicet pentaeterica, vt videtur, ſacra erant Communis Lydiæ. Hæc Sardibus cum tertiùm (idque continenter; de qua re mox plura) celebrabantur,

bantur, ciues ter Æditui seu Τὸ Νεωκόρων fuêre. Nam si τὸ Νεωκόρων, in illo Alexandri Mammeæ F. nummo, ad Chrysanthina pertinet, vt pertinere verisimilimum est, tunc sequi videtur, non Maius commune aliquod immò. Nam Chrysanthina vltra Lydos nullibi extendebantur; Nec ad Sardianos ita restricta esse videntur, vt alibi in Lydia celebrari nequirent, vtcunque apud eos, primarios nempè Lydiæ ciues, sæpiùs quam alia aliqua in vrbe agebantur, quod indicari etiam, ad hanc rem, videtur à Martiano Iurisconsulto, loco suprà adducto, vbi de Chrysanthinis eorum. Atque vt Chrysanthina se habuere heic ad Sardianos, ita fortè ΑΚΤΙΑ ΠΥΘΙΑ, ad Perinthios, qui Νεωκόροι dicti in Numismatis suprà memoratis cum adiectione horũ certaminũ. Et ad agones illos quorũ Numinibus illi Νεωκόροι erant, omnia illa numismata quibus Νεωκόροι cum ea adiectione vocantur Perinthij, attinere, non iniquè censendum. Neque aliò spectare idem, in inscriptione illa Auctatioli nostri, nomen sine Numine, Tempore, aut Sacris vsurpatum. Neq; enim horum vllum perpetuò addebatur; sed frequentèr tamen. Et cum sine vlla huiusmodi distinctionis nota τὸ Νεωκόρων duntaxat ciuium nomini subiungeretur (vt in exemplis quæ occurrunt non paucis) non dubito quin, à notissimo & patriæ & seculi ritu, tam sacra singula quàm Numina, quibus illa dicata sunt, in singulis eiusmodi monimentis, Communiũ maxime Maiorum, satis liquidò tunc temporis intelligerentur, vtcunq; ita iam plerunq; non modo obscura sint sed & inteceſſa, idq; eruditissimis etiam viris qui hæc non aliter omninò scire possunt quàm veterum scripta, quorum pars ingens intercidit, suggerunt. Temporum autem Notæ seu numeri sæpiùs adiecti non annos, puto, non agonis (continuos inquam) signant, sed tantummodò Muneris & Νεωκόρων vices continuas; vnde fiebat, vt intermissâ prorogatione, aliâ nimirùm ad ædituandum vrbe suffectâ, ciues qui hoc munere antea bis, ter, quaterue continenter functi essent, vices suas seu prorogationes denuò minimè vriquam dinumerarent, sed à primâ vice, si quando iterùm pluries Νεωκόροι fierent, similitèr, vt primò, redauspicarentur. Ita tamen vt vicem primam, temporis notâ, tarò satis distinguerent. Ne scilicet prorogationem fortè ambitiosiùs sperare viderentur. Id quod etiam, in Consulatibus, olim obseruatum. Ceteris verò deinceps numeris, opus forsan erat, ad viciniora certaminum tempora, quæ succedebant, sic breuiter distinguendis. Ita τὸ Νεωκόρων, siue Temporis nota, primam, autumo, vicem indicat, aut non continentèr iteratam, quod heic idem est. Attamen & fuere qui etiam primis vicibus numerum adijciebant, vt videre est, in nummis suprà allatis, vbi Ephesij Α Νεωκόρων sunt ac si fortè tum prorogationem, ob egregiam vrbis dignitatem, spe deuorâssent, tum neque spem illam neque dignitatem in nummis non obtendi ambitiosiùs noluissent. Quæ proinde eos fecisse credendum est, quòd etiam τὸ πρῶτον τῆς Ἀσίας in Aurelij Veri Nummis (si Occoni fides) cum Δὶς Νεωκόρων essent, ipsi se etiam dici voluerint. Sed forsan & Α Νεωκόρων malè exsculptum habemus pro Δ Νεωκόρων. Elementorum Α & Δ nummismatis & inscriptionibus maximè, maxima est similitudo. Cæterum

terum de Numerorum hoc notis; viderint porrò eruditi. Quod autem de Νεωκόρου significatione diximus mirè firmat D. Lucas in Actis Apostolorum capite XIX. Vbi etiam Asiarchas (de quibus supra) memorat. Sacrum tunc temporis agebatur Communis Asiæ certamen seu spectaculum Dianæ sacrum Ephesi. Præsidebant vt agonothetæ publici aut certaminum Sacerdotes, Asiarchæ. Νεωκόροι ideo seu ædituí dicti Ephesij; seu, quòd idem est, Ephesiorum ciuitas Νεωκόρος erat. Expressissimè sanctus autor, postquàm de Demetrij Fabri argentarij monitis, sociorum eius ira & clamore, Asiarchis, Theatro, & insano multitudinis ad asserenda Dianæ sacra & D. Paulum & comites eius Aristarchum & Caium incusandos conuentu, verba fecerat, καταστείλας ὁ γραμματεὺς τὸν ὄχλον, φησὶν, ἄνδρες Ἐφέσιοι, τίς γάρ ἐστιν ἀνθρώπων ὃς οὐ γινώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν Νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ διοπετοῦς; Ἀναντιῤῥήτων οὖν ὄντων τούτων, δέον ἐστὶν ὑμᾶς κατεσταλμένους ὑπάρχειν, καὶ μηδὲν προπετὲς πράσσειν. Ἠγάγετε γὰρ τοὺς ἄνδρας τούτους οὔτε ἱεροσύλους οὔτε βλασφημοῦντας τὴν θεὸν ὑμῶν. Εἰ μὲν οὖν Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τεχνῖται πρός τινα λόγον ἔχουσιν, ἀγοραῖοι ἄγονται καὶ ἀνθύπατοί εἰσιν· ἐγκαλείτωσαν ἀλλήλοις. Εἰ δέ τι περὶ ἑτέρων ἐπιζητεῖτε, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται. Καὶ γὰρ κινδυνεύομεν ἐγκαλεῖσθαι στάσεως περὶ τῆς σήμερον, μηδενὸς αἰτίου ὑπάρχοντος, περὶ οὗ οὐ δυνησόμεθα ἀποδοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης. καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέλυσε τὴν ἐκκλησίαν. *Et cum sedasset Scriba turbam, dixit, viri Ephesii quisnam est hominum qui ignorat Ephesiorum ciuitatem Νεωκόρον seu ædituam iam esse Magnæ Deæ Dianæ & simulacri eius è cœlo lapsi? Cum hisce igitur contradici nequeat, oportet vos sedatos esse & temerè nil agere. Adduxistis enim homines istos qui neque Sacrilegi sunt neque Deam vestram blasphemiæ læsere: Quod si Demetrius & qui cum eo sunt artifices habent aduersus aliquem causam; conuentus forenses aguntur & Proconsules sunt. Agant inuicem. Si quid de cæteris quæritis, in legitimo conuentu poterit absolui. Nam periculum est ne seditionis hodiernæ arguamur, cum nulla omninò sit causa, vnde tumultus huiusmodi ratio reddi possit. Quibus dictis, dimisit eos qui conuenerant.* Qualesnam Νεωκόροι fuerint, vbi ita ciues vocantur, hinc perspicuum esse videtur, Scriba, qui velut Syndicus erat vrbis, vt sedaret tumultuantem de Dianæ sacris Ephesiorum turbam à Demetrio, vt suo quæstui consuleret, excitatam & in theatrum ruentem, monet eam vt in memoriam reuocaret, Ephesi ciues tunc temporis Νεωκόρους Dianæ esse. Scimus enim ex Maximini numismatis Magnesios eiusdem fuisse alias Νεωκόρους; Vt Laodicenses Asiæ Νεωκόρους, quod idem est, ex Antonini philosophi nummis, & Ephesios bis dici Dianæ Νεωκόρους in Caracallæ, & semel in Aurelij Veri. Instat igitur, Scriba, causam non omninò subesse cur in Aristarchum, Caium, D. Paulum, omninò inclamitarent; cum neque sacrilegi essent neq; in Dianam blasphemi. Neque enim in Dianam illorum conuitium haberi voluit Scriba quòd Deos esse denegasset Paulus qui artificum manibus confecti essent. Nam ne simulachrum eius, quod colebant, vt manibus artificum confectum esse, sed vt de cœlo lapsum venditabat ciuitas; vnde differre τὸ διοπετὲς, quod idem est, & ad rem maxime, mentio

sit Scribæ perquam opportuna. Et hisce sanè Νεωκόρων horum munus non obscurè indicatur. Honorem Numinijs, ædes, vasa sacra curabant & de eis etiam iurisdictionem exercebant, quod Senatusconsulto seu scripto principali fortè permitti solitum. Et de eis solùm. Nam si quam Demetrius aut socij eius iniuriam tulissent, actio eis competebat in foro prætoris aut aliorũ magistratuũ Romanorum quorum in potestate tunc erant cetera quæcunque iudicia. Nam ita etiam Scriba innuit. Si quid autem, inquit, de ceteris, de Sacrilegio puta, aut de blasphemia in Dianam quarum rerum cognitio ad ciues iure Νεωκόρων spectat; tempestiuè de eis agi poterit & iudicari in legitimo ciuium conuentu seu Comitijs eorum sacris, siue vt appositè Syrus vertit, ברוכתא דיתירא מן גמרסא לבגרשיא id est *in loco qui a lege destinatus est Comitijs habendis.* Atqui tunc plebs coalescens tumultuosè in theatrum (vbi simul cum primoribus ciuitatis aderat Scriba qui hæc locutus est) irruerat, quin & idoneum illud Comitijs ad damnandos Christianos, vtpote aduersarijs, habendis, locum imprudenter æstimauerat. Cererum, monente Scriba seu Syndico, tempestiuè eis ostensum est, nec eiusmodi de qua ciuibus, iure horum Νεωκόρων, iurisdictio erat, actionem aduersus eos ne cœptam quidem esse, nec locum Comitijs habendis idoneum seu legitimum. Nihil puto in vetustiorum Scriptis munus Νεωκόρων ac singularem eorum iuris dicendi potestatem æquè aperit. Vulgata editio pro Νεωκόρων ibi *cultricem* habet, quod frigidè vim verbi explicat. Syro melius vertitur ברמרתא quod planè *editua* est aut *antistes sacra.*

Ibidem ἱερὸν ἀγῶνα] De eo satis supra; vbi de Smyrnensibus Olympijs, ad marmor proximè præcedens.

Ad Arundellianorum V. pag. 38.

Ἡρακλεῖ ὁπλοφύλακι] Vt Iouem Custodem, ita Herculem Custodem, ante alia numina, hoc nomine colebant veteres. Et festum celebrabant Romani pridie Idus Augusti, Herculi Magno Custodi in Circo Flaminio quod ex antiquissimo Kalendarij fragmento in ædibus Capranicorum Romæ visitur. Idem Hercules memoratur Ouidio in Fastis, & Victori in Regionibus Vrbis. Vide item, si placet, Ianum Gruterum pag. 45. & 134. in Inscriptionibus. Sed Ὁπλοφύλακος seu *Armorum Custodis* nomine cultum Herculem alibi legisse me non memini.

Στεφανηφορῆσαι] Vide quæ de Stephanophoris diximus supra ad Fœderis Smyrnæorum & Magnetum initium.

ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ] Obscurius est hoc, in Marmore, vocabulum. Qui non sensu & notis Verborum terminationibus ductus legeret, ΕΥΕΡΓΕΣΙΟ magis exscriberet.

Ad VI. pag. 39.

ΧΑΤΕ] Si Marmor inspiciat quis, forsan etiam ΦΑΤΕ. legerit. Sed vtrumque æquè mei fugit intellectum.

Ad

Ad VII. pag. 39.

ALtare satis grande, figurâ cylindricâ, illud de Dionysio Berytio incisum habet supra lemniscatum sertum, ex foliis & floribus contextum, quod eiusce medium circundat. Hoc quatuor capita ouilla, æquè per circuitum distantia laxiùs pendens sustinent. Præter capitum aures, penduli sunt iuxtà item, aurium ferè Africanarum caprarum instar, lemnisci; qui nisi aures ouillæ simùl affabrè formarentur & penitiùs sertum inspiciens eos circumvolentes animaduertas, etiam pro auribus capitum sumi possent. Neque enim alibi serto appenduntur quàm vbi illud sustinent hæc capita. Altare minus, sed sine inscriptione aliqua, non dissimili figura, serto, capitibus, lemniscis planè similibus, in Nobilissimi Comitis hortis etiam visitur.

Ad VIII pag. 39.

EXcauatur Saxum; & siue magnitudinem siue formam spectes, paruulorum sedilis fermè figura est. Sedile tamen commodè nullius esse potuit. Nam superficies interior, præter latera, plani nihil habet, sed concaua est & decliuis. In superiore parte legitur inscriptio Deis illis, vt veri est similimum, συμβώμοις, seu qui vna eademque ara colebantur, sacra; vti & ipsum fuit Donarium.

Ad IX. pag. 39.

ΥΜΝΩΔ....ΑΔΡΙΑΝΟΥ & ΕΤΝΥΜΝΩΔΟΙΣ ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ] Hymnodos seu hymnorum cantores Adriani indulto acceptos habemus etiam cum Theologis Marmore IV. Et ad Smyrnenses, ni fallor, tam hoc quam illud spectat.

Ibid. Ἀλυταρχῶν Περιόδου] De Alytarchis & Alytarchia, quod eorum munus est, videsis C. tit. de Officio Comitis Orientis L. vnic. C. tit. de Cupressis L. 3. C. Theodos. tit. de Iure Fisci L. 12. & tit. de expensis ludorum L. vlt. Consule porrò Cuiacium lib. II. Obseruat XIII. & Petrum Fabrum in Agonistico lib. I. cap. XVIII. Neque verò Alytarcha vrbis duntaxat Antiochenæ erat, sed aliarum, velut heic Pisarum. Ludis seu certaminibus præfuisse eum certum est. Sed qualenam fuerit eius munus, satis est hactenus apud Iurisconsultos (nam eorum prouinciæ est, hæc pronuntiare) incompertum. Et Certamen Olympiorum Pisis celebrari solitum discimus ex Farnesiana illa Hermodori inscriptione celebri, apud Lipsium & Gruterum visenda. Ibi Ὀλύμπια τὰ ἐν Πίσῃ legitur.

Ad Arundellianorum XII, XIV & XV pag. 41. 43. & 44. quæ Deliorum Psephismata sunt.

Περὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὸ δῆμον τὸ Δηλίων] Cyclades (quæ Delum circumiacent; ideoque ita dictæ quod eam ἐκυκλώσαντο) frequentes erant in exhibendis Delijs honoribus, de qua re Strabo lib. X. Siphnus autem insula erat ex Cycladibus. Inde & occasio & sensus

sensus harum stelarum, non difficile eruendus est.

Προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι] Hæc loci in sacris Certaminibus prærogativa psephismate Deliorum, quod Marmor est XIV. Mendicæo Dioclis F. donatur. Vt scilicet cum Hieronicis federet. De proedria Hieronicarum consule Petrum Fabrum, Agonistici lib. II. capite XVI. Et in muneribus honorarijs præcipium, apud Græcos, occupabat locum, loci prærogativa seu προεδρία.

Ad XIII pag. 42

Βασιλέωϛ Ἀντιόχου] Seleucum hoc intelligo Philopatorẽ Antiochi Magni filium; Perseum autem esse, illum Macedonicorum Regum vltimum, quem captum in triumpho duxit splendissimo Paulus Æmilius & finem ita adiecit *inclyto*, vti ait Liuius, *per Europa plerunque atque Asiam omnem regno*. Ceterum Laodicen aut huius vxorem aut illius filiam alibi occurrere non memini. Vxorem autem, sed sine nomine, Persei meminit Plutarchus in Pauli vita. Ea hæc ipsissima, puto, erat Laodice. Saxum pars ista basis super quam statua Laodices, ni fallor, erigebatur à Delijs.

Ad XVI pag. 44.

.....κοσμητεύοντ[ος] Dubitandum non est quin κοσμητεύοντ[ος] tam legendum sit linea prima quam secunda; vbi etiam καὶ κοσμητεύοντ[ος] &c. vt τοῖς Ἐφήβοις &c. in tertia substituendum. Cosmorum Cretensium, qui decem erant, & non dissimile Ephoris Lacedæmoniorum tenuere Imperium, fusius meminit Aristoteles Politicorum II. Et de Protocosmis item Cretensibus plura habentur in saxis vetustis ex Lytti Cretæ vrbis ruinis erutis, quæ typis mandauit Gruterus pag. 1084. 8. 9. 10. &c. & 1094. 5. An κοσμητεύοντες hoc ijdem fuerint cum Cosmis illis, non satis perspectum habeo. De more autem frequente Herculanarum imaginum in Gymnasijs sacrandarum, consule Petrum Fabrum Semestrium lib. II. cap. XI. & Agonistici libro I. capite XVI.

Ad XVII pag. 45.

Lin. 9. μιᾶϛ χαλκ... ὧν[ος] Γαμηλιῶν[ος] plane nequit esse. Subobscura sunt, fateor, elementa. Sed nec Atticum illud nomen, nec aliud quod hactenus in Græcorum mensibus comperi, proculdubio ibi exaratum erat.

Ad Arundellianorum, quæ Latina sunt, I. pag. 50.

Ad III pag. 51.

S. *Iliuano*, I. *Hercules*, *Libero*] Ne Deorum cuiquam loci, ante alium, prærogativa daretur, ita in circulo eorum nomina, ni fallor, inscribi voluit hoc Iulius Alexander. Sic enim, nullus

eorum erat primus, imus nullus, aut secundus. Sed pat omnibus honor. Hanc rationem, ad eandem rem, nomina inscribendi memorat Ausonius in Ludo septem Sapientum, vbi Solonis verba sunt

Neque me esse primum vestium aut imum existimo
Equalitas quæ ordinem nescit pati.

Recte olim ineptum Delphicus lusit Deus
Quærentem quisnam primus sapientum foret
Vt in orbe tereti nomina eorum inscriberet
Ne primus esset, ne vel imus quisquam.

Quin Caius lib. I. Instit. tit. II. de Numero seruorum manumittendorum. *si ita in testamento seruorum manumissio adscripta fuerit, id est in Circulo, vt qui prior, & qui posterior nominatus sit non possit agnosci, nulli ex his libertatem valere manifestum est.* Hoc scilicet scriptum est ad Legem illam Fusiam Caniniam, quam, vt libertates impedientem & inuidiosam postmodum sustulit Iustinianus, vti videre est tam in Codicis quam in Institutionum titulo de ea lege tollenda. Etiam Franciscano iussisset Vrbanus ..... Pontifex Romanus, vt ei nomina exhiberent, ex ipsis tria quorum vnum in Cardinalitiam dignitatem eueheret, illi circulari figura exhibuere, ne à loci nominis prærogatiua quis dignior eis censeri videretur. Sed ille *Ordinem*, inquit, *peruertistis & ego ordinem peruertam*, omissisque sodalibus suis designauit Præfectum Ordinis, quem Generalem vocant, Cardinalem creauit. Narrat Cardinalis Alexander in C. Nicolao. tit. de Appellationibus & Felinus in C. cum dilecta tit. de Rescriptis. Adde Tiraquellum de Iure Primigeniorum quæstione XIX. vbi tamen perperam *Circulum* in Nouella XV quæ ordinatione Defensorum Ciuitatum præscribit, de Circulari huiusmodi designatione interpretatur, quod recte ibi notat Dionysius Gothofredus.

Ad V, pag. 52.

V. *Trisque* CPK. *Pontificum*] Quadrimus error, pro *vtrique* puto AD K Meu *C. Pontificum*, quod *Collegium Pontificum* denotat. Quæ sequuntur sunt, *Sestertium XXX millia nummum plana inomine inferet. Hoc mutilamento Dolus nullus latebit.* Elementa illa singula sæpius in cippis sepulchralibus comperiuntur hoc sensu. Videsis de huiusmodi pœnis nominibus Gruterum pag. 946, 6. & superius pag. 47. Marmora XXII.

Ad VI, pag. 52.

S. *Iluano Sacrum*] De Siluanis tribus, quibus inscriptiones sacræ fieri solitæ, [illegible] *Marspedis. Siluano sacrum sodalibus eius & Larum Nonius posuit Ti. Claudius &c.* Ita lego. Sodales eius, puto, erant Hercules plerunque, Liber pater, Mercurius, qui item Larum sodales. Siluanus igitur hic Domesticus erat & possessionibus consecratus, vt custos, quem & Siluestrem Larem dictum esse vult Scaliger. Ex ipso hoc

Saxo

Saxo dum Romæ in vinea quadam extra portam Flumentanam inter viam Flaminiam Tiberiumque visebatur, descripsit illud Smetius quod legitur apud Gruterum pag. 63. 1. quem vide item pag. 65. 2. Quod autem pag. 66. 1. habetur *Siluano sancto sacrum Philemon*, legit Scaliger, loco iam citato, *Siluano Sancto Larum* &c.

Ibid. *A cura Amicorum*] Inter Officia Domus Augustæ erat *cura Amicorum Augusti*. Et qui hoc fungebantur ministerio *A cura amicorum* dicti sunt; Et semper aut plerunque Liberti Augustorum erant. De ijs vide Gruterianas Inscriptiones pag. 70, 2. & pag. 598. sæpius. Eadem notione Aurelia Liuiæ Augustæ serua à *cura Catellæ* dicitur in saxo quod visitur Romæ in hortis Carpensibus. Vide Gruterum pag. 578. 6. Amici Augustorum hoc in erant quos in contubernium & interiorem familiaritatem, atque à consilijs sibi adsciscebant Imperatores. Nec vnius erant classis. Sed primæ alij; alij secundæ, item tertiæ. Lampridius de Alexandro Seuero: *Moderationis tanta fuit vt nemo, vnquam ab eius latere submoueretur, vt omnibus se blandum affabilemque præberet; vt* Amicos *non solum* primi *ac* secundi loci *sed etiam* inferiores *agro, rantes viseret.* Quin sub Tiberio tandem item Amicorum eiusmodi classes, quarum extrema *Grati* dicti; vniuersi verò *Comites Peregrinationum Expeditionumque*. Atque hinc nata illa Comitiua dignitas; quæ ab hac origine etiam triplex erat in Eusebio de vita Constantini lib. IV. cap. I. Et hallucinantur viri docti qui Constantinum triplicis illius differentiæ autorem faciunt. De qua re nos fusius in Titulis nostris vniuersæ Europæ Honorarijs. De Tiberij autem Comitibus, vide Suetonium in eius vita cap. XLVI. Et de Augusti Amicis porrò Cl. Salmasium ad Spartianum.

Ibid. M. . . . cio Fundano & C. Vetennio Seuero Coss.] Minucius Fundanus & Vetennius Seuerus Consules erant, anno Claudij Imperatoris XI, non ordinarij, sed suffecti. Neque in veterum Fastorum quæ extant fragmentis occurrunt. Sed annum eorum scimus ex Onufrij Fastis vbi vetus legitur hæc inscriptio *Ti. Claudius Drusi F. Cæsar Augustus Germanicus Pont. Max. Trib. Pot* IXD. *Imp.* XXIIII *Cos.* V *P.P. Restituit C. Minicio Fundano & C. Vetennio Seuero Cos.* Habetur item in Gruterianis pag. 188, 6.

Ad Auctarioli I I, pag. 55.

Δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ Γ.] Ita exemplar meum nescio à quo sed pulcherrimè descriptum. Sed legendum procul dubio τὸ Γ. adeoque *Tribunitiæ potestatis* III. Nam tertio Imperij, quod cum Tribunitia potestate idem est, anno Traianus erat Consul tertium.

Ad Auctarioli I I I, pag. 56.

Nimium fallimur nisi in abbreuiandæ illa, primæ deprauatissimæ huius inscriptionis lineæ, scriptura, ΠΤΟΚ, vti in quartæ, ΠΕΘΚΟΝ, venerandam illud Παυλίας nomen, Θεοτόκος tribuatur. Et forte in vtroque loco. ΠΤΟΚ potius scribendum. Atque vt ΘΚ, ΘΕΟΤΟΚ, ita ΠΤ. ΠΑΝΑΓ. satis exprimit. Ad huius verò illius casus terminandus est. Ideo propria terminatione illud caruit. Qua ratione autem

Πα-

Παναγία ἐστὶν ὁδηγὸς in Græcorum sacris primò significantiùs & nomine tam velut proprio quam appellatiuo indigetata sit Dei Genetrix, ostenditur in Græcorum Rituali libro qui Horologium dicitur lemmate σοὶ ὑψώσεως ἡ Παναγία, ὅτως ἐγένου· ᾗ δόξα σοι. Id fusiùs etiam habetur apud Iacobum Gretserum lib. III, capite VII, ad Georgium Codinum.

Ἐτῶν ϛωλϛ] Pro ϛωλϛ opinor, seu 6833 anno Mundi Græcorum, id est, anno Christi 1325. Deductis enim ex anno Mundi Græcorum 5508 perpetuò remanet annus æræ Christianæ.

Ad Auctarioli V, pag. 57.

Dea Nympha Brig.] Montana an Fluuiatilis hæc Brigantum Dea non liquet. Sed cum Nympha indigitetur, veri est simillimum harum alteram fuisse. Montes enim & Fluuios inprimis diuino honore colebant veteres Britanni. Eis nempè vt scribit Gildas in Epistola de Excidio Britanniæ, *Diuinus honor à cæco populo cumulabatur.* Nec sub Anglosaxonum imperio, etiam adulto, huiusmodi cultus planè in desuetudinem abierat. Colligo ex Canuti Regis legibus, cap. V, Vbi Adoratio barbara, quam hæðenrype dixere, vetatur. Eiusce pars ibi est *Fluuios* seu flodþætep adorare. Ita veteres in Germania Saxones frondosis arboribus Fontibusque venerationem exhibebant, vti apud Adamum Bremensem ait Einhardus.

Ad Auctarioli VI, pag. 57.

Deo qui Vias] Certè Mercurius erat Deus illis seu Viarum præses; de quo videsis De Diis Syris Syntagma II cap. XIV.

A Proniano & Bradua Cos.] Extremo Commodi Imperatoris anno Cousules erant Cassius Apronianus & Metilius Bradua.

Ad Ebraicarum Inscriptionum Fragmenta, pag. 58.

EBraica saxa non adiecimus perinde acsi tanti visa fuerint ea quæ supersunt vocabula pretij, vt inde locum heic iustè mererentur. Et breuiuscula erant & concisa, etiam dum integra extabant, nec magni omnino momenti. Ad hunc modum lacunosa minimi sunt. Vnum & alterum vocabulum quod *Terram Sanctam* & *Abrahamum* indicat in primo legimus. Sed in singulis non tam sensum aliquem quam vocabula duntaxat paucula aut potius elementa, satis etiam interdum incerta, restare, inter exscribendum, comperiebamus. Veruntamen quoniam rarissima sunt eiusmodi Saxa, & inter ea non semel censita fuere, quæ, vtcunque leuissimi forsan pretij, eorum nihilominus qui accuratius bonis studijs incumbunt, desiderium impensè irritare solent vt qualianam ea demùm fuerint sigillatim satis cognoscant, ideò visum est ea Auctarioli nostri partem facere. Ex dirutis Iudæorum Synagogis & monimentis eorum sepulchralibus ad veterem portæ instaurationem proculdubio olim transferebantur. Et siue Synagogarum parietibus siue mortuorum tumulis

lis primò conceptæ sunt Inscriptiones quæ à lapicidis, arctiores commissuras molientibus, vt vides, mutilatæ. Sub Elizabetha item gloriosissimæ memoriæ Regina, cum anno MDLXXXVI, reficiebantur portæ Londini occidentalis, Ludgate dictæ, reperta est in veteris structuræ saxis inscriptio huiusmodi חזא מרגבה חר משה בן חך כבר יצחק *Hic tumulus est Rabbi Mosis filij Rabbi illustris Isaac.* Ita enim legenda & intelligenda est Inscriptio illa depravatissimè typis non semel edita in Ioannis Stowæi Notitia Londini, Anglicè Scripta, vbi nullo sensu exaratum habemus חך מרגבה משה בן חרבן מרשה. Et versio Latina, quæ adijcitur, item reprehendenda. *Hæc est Statio Rabbi Mosis Filij insignis Rabbi Isaac*, quod de ædibus ibi intelligitur ac si ædium Rabbi Mosis fronti, pro titulo, adscriptum fuisset. Dubium mihi non videtur saxum fuisse sepulchrale. Sepulchrum aut tumulum מרגבה vocabant Iudæi quod in Ebraicis Epitaphijs alibi etiam occurrit. Et frequentissimos fuisse olim Londini cippos Iudæorum sepulchrales verisimillimum est. Nam ante annum Salutis reparatæ MCLXXVII seu Henrici Regis secundi XXIII, Iudæum alibi sepiliri non licuit. Rogerus Houedenius, *Eodem anno*, inquit, *Dominus Rex Pater dedit licentiam Iudæis terræ suæ habendi cœmiterium in qualibet Ciuitate Angliæ extra muros ciuitatum, vbi possent rationabiliter & in competenti loco emere ad sepeliendum mortuos suos. Prius enim omnes Iudæi mortui Londonias ferebantur sepeliendi.* De Iudæis autem qui olim in Anglia agebant, plurima occurrunt tum in veteribus Commentarijs, tum in tabulis publicis. Antiquissima eorum mentio est in legibus aliquot Edwardo Confessori tributis. *Sciendum*, ibi legimus, *quod omnes Iudæi vbicunque in regno sunt, sub tutela & defensione Regis ligeæ debent esse. Nec quilibet eorum alicui diuiti se potest subdere sine Regis licentia. Iudæi enim & omnia sua regis sunt. Quod si quisquam detinuerit eos vel pecuniam eorum, perquirat Rex si vult tanquam suum proprium.* Ad hunc sensum in Decreto illo quod *Regis Edwardi primi statutum de Iudaismo* vocamus, Iudæi non semel dicuntur *tailliables au roy comme les soens serfs & a nul autre*, id *Capitationi*, quæ *talliagium* appellari solebat, *ad placitum Regis & non cuiusquam alius, obnoxij non aliter ac serui eius.* Et satis hæc fusius interpretantur ea quæ conditionis hi miseræ homines sæpius, pro principum arbitratu, tulere, idque non sine publica commin tione Exilij, quod postmodum etiam subierunt, nullo redimendum tributo. Et singularis erat in Anglia Iudæorum plerunque status & rerum earum administratio. Causarum ciuilium ad Iudæos spectantium disceptationem coram iudicibus qui *Iusticiarij ad Custodiam Iudæorum assignati* dicebantur; & iure singulari moribusque ad *Iudaismum* (vt phrasis erat) propriè spectantibus in iudicijs vrebantur, habemus in Archiuis. Item *Starra*. Hoc nomine Instrumenta, quibus & Ebraice & Latine plerunque scriptis contractus ab eis siue initi, siue dissoluti erant, ita dicebantur a שטר quod *Schetar* aut *Schtar* sonat.

ſonat. Elias in Thisbite, שטר שטר חוב שטר פרוזבול ושק כל לשון פיטר בדרזל הוא כותב עכשיו בו ממשלת אדם לזולתו עליו ונקרא לשון חתשים בלשוננו באנגי id eſt, *Schetar* aut *Shtar dicitur vt* Schetar *ſiue Cautio* ſeu *Inſtrumentum debiti*, Shetar ſiue *Cautio* ſeu *Inſtrumentum Dotis. Similiter omne vocabulum* Schetar *in Rabbinorum noſtrorum (quorum beata ſit memoria) ſcriptis, Inſtrumentum ſignificat quo quis poteſtatem* aut dominium *ſuum ad aliud transfert. Eſtque deſumptum ab illo. Num pones poteſtatem eius,* (ſeu משטרו Miſchtaro) *in Terris?* Locus quem deſignat eſt in Iobi capitis XXXVIII Commate 33. Inde habent מנין שטרות *Menain Schetaroth* aut *Schtaroth* quod *Æram contractuum* ſonat & pro epocha annorum Alexandreorũ ijs vſurpatur in tractatu ראש השנה Roſch Haſchana ſeu de Capite Anni qui octauus eſt Seder Moed ſeu Ordinis II in Talmude. Et in Commentario vetuſto iuris noſtri quem Fletam dicimus; *Contrahentes cum Indais vel Indæabus, pecorantes, & Sodomitæ in terra viui confodiantur; dum tamen manuopere capti per teſtimonium legale vel publice conuicti.* Ita libro I. cap. XXXVII. Alia quamplura fuere de Pignoribus, Hypothecis, Actionum ceſſionibus, Creditorum exactionibus, Vſuris & eiuſmodi ceteris iura Iudæis, apud maiores noſtros, propria quæ prætermittimus. Sed quod de ſummo eorũ in ſeu vt vocabantur, *Communitatis Iudæorum Angliæ*, in Anglia Preſbytero, Sacerdote ſiue Epiſcopo in Archiis legimus; quoniam de ea dignitate vix quidpiam omninò apud Scriptores editos occurrit, id adnotare libuit. Hunc tam creare ſolebant Reges ſuo arbitratu quam ſacâ ſententiâ ſummouere, idque iure & certiſſimo & vſitatiſſimo vſque ad poſteriora Henrici tertij Regis, tempora. Id manifeſtum videtur ex Regijs ſuis, quo apud nos floruere Iudæi, diplomatis. Quod ad Creationem Regiam attinet; ſatis ſcimus ex Iohannis Regis diplomate quo Iacobum Iudæum in hanc euexiſſe dignitatem fratrem ſuum Ricardum Regem primum, innuit, idemque firmat. Diploma in Tabulis publicis quæ Cartas Ioannis Regis exhibent, ita legitur, Parte ſcilicet 1. membrana 28. Cart. 1. anni eius primi. *Rex omnibus fidelibus ſuis & omnibus & Iudeis & Anglis ſalutem. Sciatis nos conceſſiſſe & præſenti charta noſtra confirmaſſe* Iacobo *Iudæo de London, Preſbytero Iudæorum, Preſbyteratum omnium Iudæorum totius Angliæ, habendum & tenendum, quamdiu vixerit, libere & quietè, & honorifice, & integre, ita quod nemo ei ſuper hoc moleſtiam aliquam aut grauamen inferre præſumat. Quare volumus & firmiter præcipimus quod eidem Iacobo quoad vixerit Preſbyteratum Iudæorum per totam Angliam garantetis, manuteneatis & pacifice defendatis; & ſi quis ei ſuper hoc forisfacere præſumſerit, id ei ſine dilatione (ſalua nobis emenda noſtra) de forisfactura noſtra emendari faciatis, tanquam dominico Iudæo noſtro quem ſpecialiter in ſeruitio noſtro retinuimus. Prohibemus etiam ne de aliquo ad ſe pertinente ponatur in placitum, niſi coram*

ram nobis, aut coram capitali Iusticia nostra sicut Carta Regis Richardi fratris nostri testatur. Teste S. Bathoniensi Episcopo &c. Dat. per manus H. Cantuariensis Archiepiscopi Cancellarij nostri apud Rothomagum XXXI *die Iulij anno Regis nostri primo.* Creârat scilicet Iacobum hunc Presbyterum Ricardus primus. Dignitatem ei diplomate hoc firmat Ioannes. Submouisse item Presbyterum hunc Regem (interuentiente scilicet Iudicum, ad quorum cognitionem spectabant res Iudæorum, sententia) constat ex alio Henrici tertij diplomate quo item *Iudæorum Communitati Anglia* primo conceditur, vt imposterum Presbyterum seu Sacerdotem, siue Episcopum sibi eligerent ita tamen vt Regi electum præsentarent atq; eiusdem impetrarent, non aliter, puto, ac sodalitia Decanorum & Capitulorum Christiana in Episcopis eligendis, assensum. Hæc discimus ex Tabulis publicis quas *Patentes* anni 41. Henrici tertij vocamus. In eis, membrana 4. numero 6. habetur quod item interferere heic visum est. *Rex omnibus &c. Cum* Elyas *Episcopus Iudæus noster London, pro transfessione quam fecit tam nobis quam dilecto fratri nostro Regi Alemannie, de Sacerdotio Communitatis Iudæorum [illegible] coram dilectis & fidelibus [illegible]* Philippo Basset, Philippo Luuel, Henrico *de* Bathon, Simone Passel, *& cæteris Iustitiariis ad Custodiam Iudæorum assignatis, quos ad transgressionem illam conuincendam Iusticiarios nostros assignauimus, per iudicium eorundem ad scaccarium nostrum fuerit abiudicatus, & de eiusdem Sacerdotii officio & de omnimodis aliis officiis & Balliis quas de nobis prius optinuit sit depositus; Nos de consilio eorundem Iusticiariorum concessimus predicta Communitati Iudæorum nostrorum Anglia, per finem trium marcarum auri, quem* Cresse & Haginus *frater eiusdem Iudei nobis, pro eadem Communitate, fecerunt quod predictus* Elyas *Sacerdotium illud nunquam in posterum habeat & recuperet, & quod nullus de Communitate illa de cetero sit Sacerdos nisi per communem electionem Communitatis eiusdem & quod illa Communitas post decessum cuiuslibet Sacerdotis sic electi alium eligendi quemcunque voluerint Sacerdotem, liberam habeat facultatem, ac ipsum nobis presentandi vt nostrum super hoc assensum optineat & fauorem. In cuius &c. T. R. apud* Woodstock XX. *die Iulii.* Sacerdotium eiusmodi *Hagino* filio *Deulares* Iudæo conceditur ab Edwardo I vt videre est in eiusdem diplomate quod habetur in *Patentibus* anni eius 9. membrana 20. Sed Iudæi tandem anno eiusdem Regis XVIII, qui reparatæ salutis est MCCXCIII ex Anglia in Exilium pulsi sunt. Et mirum est quòd, cum insignes facerent in Calendario Iudæorum Rabbi Ori Ben-Simeon Epochas eorum [illegible] Francia, Hispania, & Portugallia, quod in Anglia subiere omnino omitteret. Et numerus & gentis claritas satis etiam exilij Anglicani memoriam exegisse videatur. De eo consulas imprimis Thomam Walsinghamium in Hypodygmate Neustriæ & Florilegum. Adijcimus nos ijs, quæ Scriptores illi habent, Regij ad complures Vicecomites (qui prouinciarum apud nos annui Custodes sunt) rescripti formulam qua publica in exilium profi-

profiscentibus fides præstabatur. *De Iudæis regnum Angliæ exeuntibus.* *Rex Vicecomiti Gloucestriæ cum Iudæis regni nostri universis certum tempus præfixerimus à regno illo transfretandi. Nolentes quod ipsi per ministros nostros aut alios quoscunque aliter quam fieri consuevit indebite pertractentur, tibi præcipimus quod per totam balliuam tuam publice proclamari & firmiter inhiberi facias ne quis eis infra tempus prædictum injuriam, molestiam, damnum inferat seu gravamen. Et cum contingat ipsos cum catellis suis quæ eis concessimus versus partes London, causa transfretationis suæ, dirigere gressus suos, salvum & securum conductum eis habere facias sumptibus eorundem. Proviso quod Iudæi prædicti ante recessum suum vadia Christianorum quæ penes se habent, illis quorum fuerint, vel ea aliquatenus valuerint, restituant aut teneantur.* T. R. apud Westmonasterium XVII die Julii. Legitur in Tabulis publicis quas Chartas vocamus anni XVIII, qui ipse exilii est, membrana 6. Et similia rescripta ad Vicecomites Essexiæ, Eboraci, Northamtoniæ, Lincolniæ, Herefordiæ & Suthamtoniæ diriguntur. Ejusmodi aliud rescriptum occurrit in Patentibus eiusdem anni membrana 14. numero 4. De Civitatis autem jure, apud Christianos, Iudæis sive permittendo, sive negando, consulendi inprimis sunt Sixtus Medices Theologus, libro de Fenore Iudæorum & Marquardus de Susanis Jurisconsultus, De Iudæis & alijs Infidelibus.

Addenda

Addenda & ſuis locis intereſenda.

poſt

Pag. 58. *lin.* 3.

—*viſendam.*

VIII.

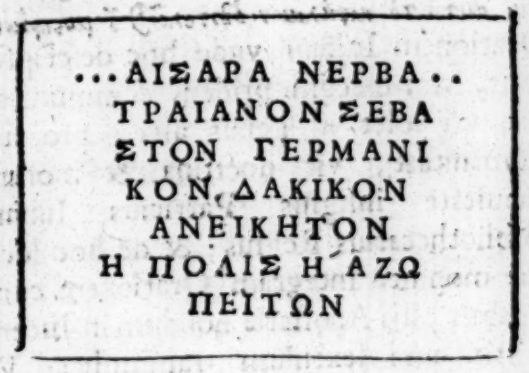

Id eſt,
Cæſarem Neruam
Traianum Auguſtum,
Germanicum, Dacicum,
Inuictum,
Ciuitas Aſopitarum.

IX.

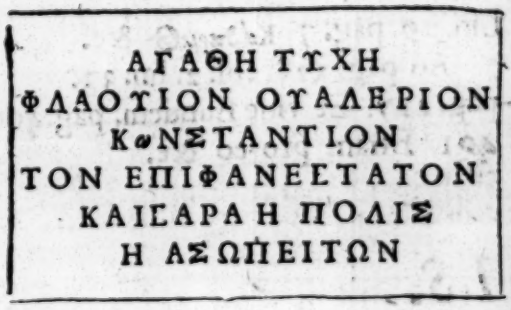

Id eſt,
Cum bona Fortuna,
Flauium Valerium
Conſtantium
Illuſtriſſimum,
Cæſarem Ciuitas
Aſopitarum.

Ex eodem Saxo, quod ex Oriente nuper aduectum in naui prope Londinum alicubi ſubducta viſebatur, baſce duas Inſcriptiones, quæ non vnius ſeculi ſunt, ante aliquot dies deſcripſit & mecum communicauit V. Cl. Hugo Hollandus.

Ebraicarum &c.

Ad Pag. 84. col. 1. lin. 4.

—Singularis cap. II. Eleusinia autem, quod docti sciunt, duplicia erant; Maiora & Minora. Maiora mense Boedromione seu sub autumnum, Minora Anthesterione seu tempore verno peragi solebant. Et vtriusque Festi tempestatum & nominum discriminis rationem à Solis ad æquinoctia accessu & recessu petit Iulianus Imperator in Oratione, εἰς μητέρα τῶν θεῶν, idque ac si mysteria vtraque, vtcunque nomine tenus Cererem & Proserpinam, reuera tamen Solem ipsum, quem velut summum, ad Gentilitatis Theologiam, Deum colebant, primariò respexissent. Τὸν ἰσημερινὸν κύκλον, inquit ille, ἡ θεὸς αὐτὴ κατενείματο. Τελεῖται γὰρ αὐτῇ τὸ ζυγὸν Δηοῖ καὶ Κόρῃ τὰ σεμνὰ καὶ ἀπόῤῥητα μυστήρια καὶ οὔτω εἰκότως γίνεται. Χρὴ γὰρ καὶ ἀπόντα τῷ θεῷ τελεσθῆναι πάλιν, ἵνα μηδὲν ὑπὸ τῆς ἀδίκου καὶ σκοτεινῆς συγχρῆται παιδιμῷ ἐπικρατήσαντος ἡμῶν. Διὸ γοῦν Ἀθηναῖοι τῇ Δηοῖ τελοῦσι τὰ Μυστήρια· ἐν αὐτῷ μὲν τῷ Κριῷ, τὰ μικρὰ φασὶ μυστήρια· τὰ μεγάλα δὲ περὶ τὰς χηλὰς (ὑπὸ ζυγὸν potius legendum) ὄντος Ἡλίου, δι' ὃς ἀναγκαῖος ἔφυ ἀπίας. Μεγάλα δὲ ὀνόματα καὶ Μικρὰ νομίζω, καὶ ἄλλων ἕνεκα, μάλιστα δέ, ὡς εἰκὸς, τότε ἀποχωροῦντος τοῦ θεοῦ μᾶλλον ἢ πρόσιόντος. Διόπερ ἐν τούτοις ἴσην εἰς ὑπόμνησιν μόνον ἄγε δὴ καὶ παρόντος τοῦ σωτῆρος καὶ ἀναγωγοῦ θεοῦ, τὰ τελεστικὰ κατεβάλλοντο ὑπὸ τελετῆς. Εἶτα Μικρὰ ὕστερον ἀγιεῖαι ζωοχοῖς καὶ τῷ ἱερῷ ἀγκτείαι. Ἅπαντος δὲ λειπομένου τοῦ θεοῦ πρὸς τὴν ἀντίχθονα ζώησιν καὶ φυλακῆς ἕνεκα καὶ σωτηρίας αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἐπιτελεῖται τῶν μυστηρίων. Orationem Iuliani vnde hoc descripsimus, Ms. mecum pridem communicauit, vti solet id genus alia, pro sua humanitate, vir doctrina & morum suauitate insignis Patricius Iunius Bibliothecarius Regius; & de hoc loco me monuit. Integram Orationem cum duabus alijs Apostatæ nondum in lucem editis ante sexenium transmisit ad V. Cl. doctissimumque Dionysium Petauium qui eas publici iuris facere pollicitus est.

Lin. 29. pag. 7. Καθαρμὸς &c.

Ad pag. 128. col. 2. lin. 33.

—pag. 217. Et vide Eundem. pag. 400. & 401. Etiam pro eo &c.

FINIS.

Typorum Errata sic corrige.

PAg. 1. *lin.* 3.... ΤΑΝΑΚΤΟΣ. *pag.* 2. *l.* 19. ΓΚ ..... ΝΑΙΩΝΤΟΥΣ ΦΡΥΓΑΣ...., & adijce ad finem lineæ post punctula A & ad initium sequentis Λ *lin.* 20. ΟΤ-ΜΕΝΗΝ. *lin.* 22. Δ .. ΛΩΝΙΑΝ. *pag.* 3. *l.* 38. ΙΔΔΔΠΙΙ. *lin.* 42. ΑΦΟΥ ΝΗ ...ΕΤΣ. *l.* 53. ΣΙΜΩ...ΟΣ. *p.* 4. *l.* 58. ΡΑΓΟΣ ΕΤΗ. *l.* 60. ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΥ. *l.* 62. ΕΜΜΑΡΑ-ΘΩΝΙ. *l.* 64. in initio ...Ω..ΩΝΔΔΔΠ. l. 66. ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.... *l.* 68. ad finem ΕΡΕΤΚ. *l.* 71. ad finem, dele punctula. *p.* 5. *l.* 76. ΑΘΗΟΗΣΙΔΙΦΙ... *l.* 78. ad finem ΑΝΕΒ..... *p.* 7. *l.* 17. δι ἐν Λιγδῳ τῆς Ροδίας. *l.* 19. τὸν ἀγῶνα. *l.* 22. ἐγκ...γαίων τοὺ φρύγας... *l.* 27. ...λωνίαν ὤκισε. In Latinis ibi lin. 32. MCCXLII. *l.* 45. ...lonia *aut* ...donia. *p.* 8. *l.* 19. Λυκῶνα. In Latinis *l.* 17.....XII regnante. *l.* 24. *dele* etiæ. *l.* 26. frugum contigit, & consulto &c. *pag.* 9. *l.* 4. ΙΗΗΗΗΙΔΔΔΠΙΙ & in Latinis DCCCCLXXXVII. *p.* 10. *l.* 21. archonte Simone. Ex &c. *l.* 30. XXXXII, archonte. *p.* 11. *l.* 17. ποιητὴς ἐ...ων ὢν ΔΔΔΠ; & in Latinis poeta natus annos XXXV. *pag.* 12. *l.* 7. ὁ Δεινομένους & in Latinis; Ex quo Gelo Dnominis F. tyrannidem &c. *p.* 13. *l.* 9. Κύρος ἀνὲς ... *l.* 12. ἄρχοντος. *l.* 35. anni CVII, archonte &c. *pag.* 14. *l. ult.* .....ΙΔ.. & in Latinis anni L. *p.* 16. *l.* 19. ad finem ΕΠΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ. *pag.* 19. *l.* 75. ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ. *l.* 78. ΚΑΙ ΒΟΙΗ .. *p.* 20. *l.* 88. ΔΟΘΗΣΟΜΕΝΗΝ. *l.* 96. ΑΙΡΕΙΣ.... *p.* 21. *l.* 103. ΔΟΘΗΝΑΙ. *l.* 106. ΤΗΝ ΤΕ ΠΟΛΙΤΕΙ... *p.* 23. *l.* 8. inspoliatum. *p.* 26. *l.* 23. ΠΟΛΙΤ ΚΑΙ. *p.* 27. *l.* 29. τὴΜ *l.* 19. habitaculis. *p.* 28. *l.* 14. πόλεως. *p.* 31. *l.* 27. αἱρεῖσθαι. *p.* 32. *l.* 15. πόλεως. *l.* 33. ex eis quæ &c. *p.* 35. Ἄλησα. *p.* 36. *l.* 14. ΧΡΥΣΟΞΕΙΝ. *p.* 37. *l.* 34. quo bis æditui &c. *p.* 41. ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ. *ibid.* versione. *p.* 42. *l.* 8. perseverat. *p.* 44. *l. pennult.* Serapione. *p.* 49. in marm. 24. ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ. & 26. ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ; in Tetrasticho Μυρτίλας. *p.* 50. in marm. 29. ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΝΕΜΕΙΟΝ. In Latinorum 1. SEMPRONIÆ, & 4. CERCENIA. *pag.* 55. *marm.* 2. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ. *p.* 58. *marm.* 2. עתי. *p.* 60. *col.* 2. *l.* 1. Hebdomecontaexacteride. *l.* 22. τῆς ἑορτῆς. *p.* 61. *col.* 2. *l.* 10. Annus heic. *p.* 68. *col.* 2. *l.* 10. ἐπωνύμῳ. *p.* 72. *col.* 2. *l.* 5. quam tamen. *l.* 31. Amphictyone. *p.* 76. *col.* 1. *l.* 21. eta supinum. *col.* 2. *l.* 31. Τἄγιν. *p.* 83. *l.* 25. ΔΩΝΙΑΝ. *p.* 88. *col.* 1. *l.* 25. Empiricus. *l.* 40. præfuit. *p.* 108. *l.* 13. periochæ. *l.* 32. tragœdiâ primo. *pag.* 120. *col.* 1. *l.* 21. vlurpatum. *p.* 122. *col.* 1. *l.* 18. exprobrare viderentur. *p.* 133. *col.* 1. *l.* 20. Tetrabibli. *l.* 36. παλαιῶν. *p.* 136. *col.* 1. *l.* 17. τὸν φοῖτον. *p.* 144. *col.* 1. *l.* 34. in vsu fuerit (quod satis est credibile) etiam Anthesterionis. *l.* 36. & 37. dele parenthesin. *p.* 147. *col.* 2. *l.* 4. מרעה. *l.* 35. בראש. *p.* 152. *col.* 1. *l.* 34. ראה. *p.* 153. *col.* 1. *l.* 8. Leucophryene. *p.* 155. *l.* 35. *col.* 2. רלא. *p.* 156. *col.* 2. *l.* 18. Porphyrogennetæ. *p.* 160. *col.* 2. *l.* 4. veram. *p.* 164. hæc epigraphe, *Ad Smyrnensem*. *p.* 177. *col.* 2. *l.* 29. administratio. Cæsarum &c. *p.* 178. *col.* 1. *l.* 23. השנה.

Omnia Errata corriguntur

IN numera occurrent alia, in Accentibus, Distinctionum notis, alijs etiam grauioris momenti; quæ nata sunt ex crassissima insciti & negligentia immani Operarum, quibus scilicet cum nudæ elementorum formæ duntaxat, idque tam in Latinis quam in Græcis & Ebraicis, nec tamen sine indicantibus forulorum titulis, satis notæ fuerint; non tam miretur quisquam tot irrepsisse errores quam paginam vllam sine errore absolutam esse. Fieri non potuit quin interi corrigenda typorum specimina, vtcunque ad amussim emendata, Stipites eiusmodi & Stolones aut locos aliquot emendatos prætermitterent aut alios demùm interpolarent. Inde est quod adeo frequenter c vro e imprimatur, vti & sæpè nimis f & ſ pro l & u & hæc inuicem pro illis. Neque hæc correximus, neque alia compluria quæ eiusmodi sunt vt, qui primo ea castigare nequeat intuitu, ei sane non melius fuisset prouisum, tametsi id genus menda Operæ indidissent nulla.

F 140103

2/

824